LEE CHILD

CRIME

61 de ore

PREGĂTEȘTE-TE PENTRU CEA
MAI PALPITANTĂ NUMĂRĂTOARE
INVERSĂ DIN VIAȚA TA!

UN ROMAN DIN SERIA
JACK REACHER

#1 BESTSELLER
NEW YORK TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

www.virtual-project.eu

LEE CHILD

61 DE ORE

Titlul original: *61 Hours* (2010)

Traducere din engleză de:
CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS

virtual-project.eu

Editura: TREI
2016

Redactorului meu, Marianne Velmans,
cea de neînlocuit

Capitolul 1

Trei fără cinci minute, după-amiaza. Cu exact 61 de ore înainte să se întâmple. Avocatul intră cu maşina în parcarea pustie şi opri motorul. Se aşternuse un strat de două degete de zăpadă pe jos şi zăbovi un pic ca să-şi pună galoşii. Coborî, îşi ridică gulerul şi se îndreptă spre intrarea vizitatorilor. Vântul bătea amarnic dinspre nord. Fulgi dolofani şi leneşi îngroşau aerul. Auzise la radio că la nicio sută de kilometri distanţă era furtună.

Avocatul intră pe uşă şi-şi scutură zăpada de pe picioare. Nu era coadă, pentru că nu era zi de vizite. În faţa lui nu erau decât o încăpere goală, o instalaţie de raze X, un detector de metale şi trei gardieni care nu făceau nimic. Îi salută cu o mişcare din cap, cu toate că nu-i cunoştea. Dar se considera ca făcând parte din aceeaşi tabără cu ei. Închisoarea era o lume binară. Erai ori întemniţat, ori nu. Ei nu erau. Nici el.

Încă.

Luă o cutie din plastic dintr-o stivă aflată într-un echilibru precar şi îşi puse în ea paltonul bine îndoit. Sacoul de costum îl aşeză împăturit peste palton. În închisoare era foarte cald. Era mai ieftin să arzi ceva gaz în plus decât să le dai puşcăriaşilor două rânduri de haine, unul pentru vară, altul pentru iarnă. Auzea în faţa lui gălăgia pe care o făceau, clănţănitul obiectelor metalice pe beton, ţipetele şi urletele răzleţe şi murmurul jos al altor glasuri nemulţumite, toate estompate de coridoarele întortocheate şi numeroasele uşi închise.

Îşi goli buzunarele pantalonilor de chei, portofel, celular şi monede, aşezând acele obiecte personale curate şi calde deasupra sacoului. Luă cutia din plastic cenuşiu, dar n-o duse la instalaţia de raze X. O cără până în cealaltă parte a camerei, la o ferestruică din perete. O femeie în uniformă luă cutia şi îi dădu în schimb un tichet numerotat.

Se opri în faţa detectorului de metale. Îşi pipăi buzunarele şi privi înainte, ca şi cum ar fi aşteptat o invitaţie. Comportament învăţat de la zborurile cu avionul. Gardienii îl lăsară să aştepte un minut: un bărbat scund şi neliniştit, doar în cămaşă, cu

mâinile goale. Fără servietă. Fără blocnotes. Nici măcar un stilou nu avea. Nu se afla acolo ca să acorde consultanţă. Ci ca să primească ordine. Nu să vorbească, ci să asculte, iar lucrurile care urmau să i se spună nu aveau ce să caute pe o foaie de hârtie.

Gardienii îi făcură semn să treacă. Se aprinse o lumină verde, fără niciun sunet, dar totuşi primul gardian îl controlă cu detectorul de sus până jos, iar al doilea îl percheziţionă. Al treilea îl escortă în interiorul clădirii, prin uşi proiectate astfel încât să nu poată fi deschise decât dacă uşa următoare şi cea precedentă erau închise, ocolind colţuri menite să încetinească fuga unui om şi trecând pe lângă geamuri verzi din spatele cărora îi urmăreau chipuri atente.

Anticamera avusese un aer instituţional, cu linoleum pe podea, pereţi vopsiţi în vernil şi tuburi fluorescente pe tavan. În plus, avea legătură cu exteriorul, cu pale de aer rece ce pătrundeau înăuntru când se deschidea uşa şi pete de sare şi bălţoace de zăpadă topită pe podea, închisoarea propriu-zisă era altfel. Nu avea legătură cu lumea de-afară. Fără cer, fără intemperii. Nicio intenţie decorativă. Totul era beton gol, tocit şi slinos în locurile frecate de mâneci şi umeri, încă palid şi prăfuit acolo unde nimic nu-l atinsese. Pe podea, un strat de vopsea aderentă de culoare gri, ca în garajul unui automobilist entuziast. Pantofii avocatului scoteau zgomote stridente la contactul cu podeaua.

Vorbitoarele erau în număr de patru. Fiecare era un cub din beton fără ferestre, împărţit exact în două de o tejghea ce unea doi pereţi opuşi, cu un geam de siguranţă deasupra. Pe tavan, în dreptul tejghelei, erau aprinse becuri protejate de abajururi din sârmă. Tejgheaua era din beton armat. Încă se puteau distinge pe suprafaţa ei fibrele lemnului folosit la cofraj. Geamul de siguranţă verzui era gros şi împărţit în trei panouri suprapuse astfel încât să formeze nişte fante de ascultare piezişe. Panoul central avea un decupaj în partea de jos, pentru documente. Ca la bancă. Fiecare jumătate de cameră avea propriul scaun şi propria uşă. Perfect simetrice. Avocaţii intrau pe o uşă, clienţii lor, pe cealaltă. Ulterior, plecau pe unde veniseră, fiecare spre o destinaţie diferită.

Gardianul deschise uşa dinspre coridor şi făcu un pas în încăpere ca să verifice din priviri că totul era aşa cum ar fi

trebuit să fie. Apoi se dădu într-o parte şi-l lăsă pe avocat să intre. Acesta aşteptă până când gardianul închise uşa în spatele lui şi-l lăsă singur. Apoi se aşeză şi se uită la ceas. Întârziase opt minute. Vremea neprielnică îl făcuse să conducă mai încet. În condiţii normale, ar fi privit ca pe un eşec faptul că întârziase la o întâlnire cu clientul. Total lipsit de profesionalism şi de respect. Dar vizitele la închisoare erau diferite. Pentru deţinuţi, timpul nu însemna nimic.

După alte opt minute, se deschise cealaltă uşă din peretele aflat îndărătul geamului. Un alt gardian intră, verifică încăperea, după care ieşi şi un deţinut intră târşâindu-şi picioarele. Era un bărbat alb, obez, tapetat cu grăsime şi complet spân. Era îmbrăcat într-un trening portocaliu. Lanţurile de la încheieturile mâinilor şi de la glezne arătau ca nişte bijuterii delicate. Avea ochii lipsiţi de viaţă şi o faţă docilă şi absentă, dar gura i se mişca uşor, încât ai fi zis că e un ins cam nătâng care se chinuie să reţină informaţii complexe.

Uşa de dincolo se închise.

Deţinutul se aşeză.

Avocatul îşi trase scaunul mai aproape de tejghea.

Deţinutul făcu la fel.

Simetric.

— Scuze de întârziere, spuse avocatul.

Deţinutul nu-i răspunse.

— Ce mai faci? întrebă avocatul.

Deţinutul nu-i răspunse. Avocatul rămase tăcut. În cameră era foarte cald. După un minut, deţinutul începu să vorbească, recitând listele, ordinele, frazele şi paragrafele pe care le încredinţase memoriei. Din când în când, avocatul îl ruga să vorbească mai rar şi, de fiecare dată, individul se oprea, aştepta, după care pornea din nou, reluând de la capăt fraza anterioară, fără să-şi schimbe nici ritmul, nici recitarea monotonă. Era ca şi cum n-ar fi cunoscut alt mod de a comunica.

Avocatul avea o memorie pe care o considera destul de bună, mai ales pentru detalii, ca majoritatea avocaţilor, şi era cât se poate de atent, căci faptul că se concentra pe procesul memorării îl distrăgea de la conţinutul efectiv al instrucţiunilor pe care le primea. Dar, chiar şi aşa, un colţişor al minţii

numărase paisprezece propuneri criminale separate înainte ca deţinutul să termine ce avusese de spus.

Avocatul nu zise nimic.

— Ai reţinut tot? îl întrebă deţinutul.

Avocatul încuviinţă cu o mişcare a capului şi deţinutul căzu într-o stare de nemişcare bovină. Sau cabalină, ca un măgar pe câmp, infinit de răbdător. Timpul nu însemna nimic pentru deţinuţi. Mai ales pentru acesta. Avocatul împinse scaunul în spate şi se ridică. Uşa rămăsese descuiată. Ieşi pe coridor.

Patru fără cinci după-amiaza.

Încă şaizeci de ore.

Avocatul îl găsi pe acelaşi gardian aşteptându-l. Două minute mai târziu era în parcare. Îmbrăcat, cu lucrurile în buzunare, toate având o greutate, o prezenţă şi o normalitate liniştitoare. Ningea mai tare, era mai frig şi vântul se înteţise. Se întuneca, repede şi devreme. Avocatul aşteptă un moment, cu motorul şi încălzirea pentru scaune pornite, în timp ce ştergătoarele măturau zăpada de pe parbriz. Apoi porni din loc, făcu o întoarcere lentă şi largă, pneurile scârţâind pe zăpada proaspăt căzută şi farurile tăind arce luminoase prin forfoteala albă a fulgilor. Se îndreptă spre ieşire, porţile din plasă de sârmă, aşteptarea, verificarea portbagajului, apoi lungul drum drept care ducea prin oraş spre autostradă.

Paisprezece propuneri criminale. Paisprezece fărădelegi, de fapt, dacă transmiteau mai departe propunerile şi acestea erau puse în aplicare, lucru care avea să se întâmple fără doar şi poate. Sau cincisprezece delicte, pentru că atunci şi el ar fi devenit complice. Sau douăzeci şi opt de fărădelegi, dacă procurorul alegea să considere separat complicitatea la fiecare dintre delicte, ceea ce un procuror ar fi putut să facă, aşa, de amorul artei. Sau pentru glorie. Douăzeci şi opt de drumuri separate spre ruşine, infamie şi excluderea din barou, urmate de proces, condamnare şi trimiterea la închisoare. Închisoare pe viaţă, aproape sigur, dată fiind natura uneia dintre cele paisprezece propuneri, şi asta numai după o negociere reuşită cu procurorul. Perspectiva unei negocieri eşuate era prea urâtă ca să se gândească la ea.

Avocatul pătrunse pe autostradă şi rămase pe prima bandă. Totul în jurul lui era cenuşiu de la ninsoarea care cădea în după-amiaza târzie. Nu era cine ştie ce trafic. Doar când şi

când câte-un automobil sau camion care mergea în aceeaşi direcţie cu el, unele mai rapide, altele mai lente, la fel de rare fiind şi maşinile care veneau din sens opus, dincolo de separatorul de drum. Ţinu volanul cu o mână şi, desfăcându-şi centura de siguranţă, scoase telefonul din buzunar. Îl cântări în palmă. Avea trei variante. Prima, să nu facă nimic. A doua, să sune la numărul indicat. A treia, să sune la numărul la care ar fi trebuit să sune de fapt, în împrejurările date fiind vorba de 911, după care să dea repede de veste şi la poliţia locală, la Patrula Autostrăzii, la şerifii de district şi la Asociaţia Avocaţilor, pentru ca în final să-şi caute un avocat.

Alese a doua variantă, lucru pe care ştia c-o să-l facă. Prima variantă nu l-ar fi dus nicăieri, decât ceva mai târziu, când ei i-ar fi dat de urmă. Varianta cu numărul trei i-ar fi adus moartea, o moarte lentă, la capătul unor ore sau chiar zile de suferinţă oribilă. Era un omuleţ fricos, nici pe departe un erou.

Formă numărul pe care primise ordin să-l formeze.

Îl verifică de două ori şi apăsă butonul verde. Duse telefonul la ureche, gest care în multe state ar fi fost considerat a douăzeci şi noua fărădelege.

Dar nu în Dakota de Sud.

Nu încă.

Ar fi putut fi şi mai rău, aşadar.

Îi răspunse o voce pe care o mai auzise până atunci de patru ori. Răguşită, aspră şi încărcată de un soi de ameninţare animalică şi brutală. O voce provenită parcă dintr-o cu totul altă lume.

— Scuipă tot, amice, spuse vocea, cu un zâmbet şi un ton de plăcere amestecată cu cruzime, de parcă vorbitorul îşi savura puterea şi controlul absolute, iar disconfortul, teama şi repulsia avocatului îi sporeau plăcerea.

Avocatul înghiţi în sec şi începu să vorbească, recitând listele, ordinele, frazele şi paragrafele cam în aceeaşi manieră în care-i fuseseră transmise. Începu a vorbi cam de la unsprezece kilometri distanţă de un pod la care urma să ajungă în şapte minute. Podul nu prea arăta a pod. Terasamentul drumului continua absolut orizontal, dar terenul de sub el se lăsa uşor în jos într-o vâlcea largă şi puţin adâncă. Râpa era secată în cea mai mare parte a anului, dar peste cinci luni, la primăvară, apa rezultată din topirea gheţii şi a zăpezii avea să

năvălească prin ea într-un torent. Inginerii care construiseră autostrada neteziseră vâlceaua într-un canal de evacuare şi trecuseră pe sub terasament patruzeci de tuburi gigantice din beton, ca să împiedice fundaţia să fie luată de ape o dată pe an. Era un sistem care funcţiona bine primăvara. Avea un singur dezavantaj, care se manifesta iarna. Pentru a-l contracara, inginerii postaseră indicatoare pe ambele sensuri de mers. Pe indicatoare scria: *Atenţie! Podul îngheaţă înainte de drum.*

Avocatul conducea şi vorbea la telefon. După şapte minute de monolog, ajunse la cea mai făţiş brutală, grosolană şi scandaloasă dintre cele paisprezece propuneri. O recită în microfonul telefonului la fel cum o auzise în închisoare: neutru şi fără emoţie. Vocea aspră de la celălalt capăt al convorbirii râse, făcându-l pe avocat să se înfioare. Un spasm moral răsări, la propriu, din adâncul fiinţei sale. Îi făcu umerii să se cutremure sesizabil şi telefonul să se frece de ureche.

Şi-i mişcă mâna pe volan.

Roţile din faţă alunecară puţin pe gheaţa de pe pod, iar el corectă mişcarea cu stângăcie, roţile din spate se duseră în direcţie opusă şi maşina se balansă o dată, de două, de trei ori. Derapă peste toate cele trei benzi. Zări un autobuz apropiindu-se din faţă prin ninsoarea care continua să cadă. Era alb. Imens. Se mişca repede. Venea direct spre el. Partea din spate a creierului îi spunea că o ciocnire era inevitabilă. Partea din faţă însă îi spunea că nu, că avea spaţiu şi timp şi culoarul de iarbă intermediar, pe lângă cele două bariere metalice dintre el şi orice vehicul care venea din sens opus. Îşi muşcă buza, slăbi strânsoarea pe volan şi îndreptă maşina, iar autobuzul trecu de-a dreptul paralel cu el, la şase metri distanţă.

Răsuflă uşurat.

Vocea din telefon întrebă:

— Ce-i?

— Am derapat, spuse avocatul.

— Termină raportul, tâmpitule! replică tăios vocea.

Avocatul înghiţi din nou în sec şi îşi reluă discursul, de la începutul frazei precedente.

Şoferul autobuzului alb ce venea din direcţia opusă era un veteran al volanului, cu o vechime de doisprezece ani. În lumea mică a profesiei sale specializate era cât se poate de priceput.

Avea toate autorizaţiile necesare, era bine pregătit şi cu o experienţă pe măsură. Nu mai era tânăr, dar nici bătrân nu era. Din punct de vedere mental şi fizic era la înălţime, îndeplinind cerinţele de bun-simţ, maturitate şi îndemânare. Nu era în întârziere. Nu se grăbea. Nu era băut. Nici droguri nu luase.

Dar era obosit.

De aproape două ore, privea fix înainte, în ninsoarea monotonă care cădea aproape orizontal. Văzu maşina derapând la o sută de metri în faţa lui. O zări venind în diagonală direct spre el. Oboseala îl făcu să reacţioneze cu o întârziere de o fracţiune de secundă. Apoi încordarea surdă din corpul lui provocă un răspuns exagerat. Trase de volan ca şi cum s-ar fi ferit de o lovitură. Prea mult şi prea târziu. Şi, oricum, total fără rost. Maşina care derapase revenise la normal şi era deja în urma lui înainte ca roţile din faţă ale autobuzului să se îndrepte. Sau măcar să încerce. Atinseră gheaţa de pe pod exact în clipa în care volanul le comanda să se întoarcă. Pierdură aderenţa şi derapară. Toată greutatea se afla în spatele vehiculului. Blocul motor uriaş, din fontă. Rezervorul de apă. Toaleta. Era ca un pendul. Spatele autobuzului se puse în mişcare încercând să depăşească partea din faţă. Nu cu mult. Doar câteva grade esenţiale. Şoferul făcu tot ce ar fi trebuit să facă, întocmai ca la carte. Se luptă cu derapajul. Dar volanul era uşor ca fulgul şi cauciucurile din faţă pierduseră tracţiunea. Nu răspundeau comenzilor în niciun fel. Spatele autobuzului reveni în linie apoi pendulă în cealaltă direcţie.

Şoferul se luptă din răsputeri cale de trei sute de metri. Douăsprezece secunde lungi cât douăsprezece ore. Roti volanul mare din plastic la stânga, îl roti la dreapta, încercând să oprească derapajul. Fără să reuşească. Momentul mecanic al vehiculului crescu. Greutatea mare a pendulului din spate se hâţână într-o parte şi-n alta. Arcurile moi se comprimară şi se destinseră. Corpul înalt se înclină şi reveni. Spatele autobuzului pendulă cu patruzeci şi cinci de grade la stânga, apoi cu tot atâtea la dreapta. *Podul îngheaţă înainte de drum.* Autobuzul trecu peste ultimele tuburi din beton şi roţile din faţă prinseră din nou aderenţă, dar tocmai în timp ce erau întoarse oblic spre acostament. Autobuzul se întoarse cu totul în acea direcţie, ca şi cum ar fi respectat o comandă legitimă. Ca şi cum ar fi redevenit dintr-odată obedient. Şoferul frână cu forţă. Zăpada

proaspăt căzută se adună ca un dig în faţa pneurilor. Autobuzul îşi menţinu direcţia, încetinind.

Dar nu suficient.

Pneurile din faţă trecură peste dunga de siguranţă, peste acostament şi părăsiră asfaltul ajungând în şanţul puţin adânc plin de zăpadă şi noroi îngheţat. Fundul vehiculului se izbi zgomotos şi hârjâi pe asfalt cale de trei metri înainte de consumarea momentului mecanic. Autobuzul se opri pieziş, uşor înclinat, cu treimea din faţă în şanţ, cele două treimi din spate încă pe acostament şi compartimentul motor ieşit în banda de trafic. Roţile din faţă atârnau la limita cursei. Motorul se oprise şi nu se mai auzea nimic în afară de sfârâitul componentelor fierbinţi în zăpadă, şuierul frânei pneumatice, ţipetele şi gemetele pasagerilor, după care se aşternu tăcerea.

Pasagerii erau un grup omogen, cu excepţia unuia dintre ei. Douăzeci de persoane vârstnice plus un bărbat mai tânăr, într-un autobuz cu patruzeci de locuri. Dintre persoanele în vârstă, douăsprezece erau femei văduve. Restul de opt erau cupluri căsătorite. Veneau din Seattle. Un grup religios plecat într-o excursie culturală. Văzuseră Little Town on the Prairie[1], iar acum se aflau pe lungul drum spre vest îndreptându-se spre Mount Rushmore. Li se promisese o excursie suplimentară până la centrul geografic al Statelor Unite. Pe drum, urmau să viziteze parcuri naţionale şi pajişti. Un itinerar minunat, dar într-un anotimp nepotrivit. Pe timp de iarnă, statul Dakota de Sud nu era vestit pentru ospitalitate. Din acest motiv, doar jumătate din locuri erau ocupate, deşi biletele fuseseră ieftine.

Pasagerul diferit de grup era un bărbat cu cel puţin treizeci de ani mai tânăr decât cel mai tânăr dintre ceilalţi. Stătea singur cu trei rânduri în spatele ultimilor vârstnici. Îl considerau un fel de pasager clandestin. Se urcase în autobuz chiar în ziua aceea, la un popas situat la marginea estică a oraşului Cavour. După Little Town on the Prairie şi înainte de Dakotaland Museum. Nu li se dăduse nicio explicaţie. Bărbatul se urcase pur şi simplu în vehicul. Unii îl văzuseră înainte discutând cu şoferul. Alţii spuneau că la mijloc fusese şi un

[1] De fapt, localitatea se numeşte De Smet (Dakota de Sud), fiind orăşelul unde se desfăşoară acţiunea romanului *Little Town on the Prairie* de Laura Ingalls, publicat în 1941 *(N.t.).*

schimb de bani. Nimeni nu ştia ce să creadă. Dacă-şi plătise drumul, atunci era mai degrabă un pasager ocazional decât unul clandestin. Ca un autostopist, dar nu tocmai.

În orice caz, era considerat un ins cumsecade. Era tăcut şi politicos. Cu un cap mai înalt decât toţi pasagerii şi în mod evident foarte puternic. Nici frumos ca o vedetă de cinema, dar nici urât. Poate ca un sportiv care tocmai se retrăsese din viaţa competiţională. Probabil, jucător de fotbal. Nu era cel mai bine îmbrăcat dintre oameni. Purta o cămaşă şifonată scoasă din pantaloni sub o geacă matlasată din tercot. Nu avea nicio geantă, ceea ce era ciudat. Dar una peste alta, era cumva liniştitor să ai un astfel de bărbat la bord, mai ales după ce se dovedise a fi civilizat şi în niciun fel ameninţător. Un comportament ameninţător din partea unui individ atât de solid ar fi fost necuviincios. În schimb, bunele maniere arătate de un astfel de personaj erau fermecătoare. Câteva văduve mai îndrăzneţe se gândiseră să iniţieze o conversaţie. Dar bărbatul părea să descurajeze orice asemenea încercare. Cea mai mare parte a drumului o petrecuse dormind şi toate răspunsurile la tentativele de a face conversaţie fuseseră cât se poate de amabile, dar scurte şi complet lipsite de substanţă.

Dar măcar ştiau cum îl cheamă. Pe când se întorcea pe culoar de la toaletă, unul dintre bărbaţii vârstnici se prezentase. Străinul înalt ridicase privirea spre el şi ezitase puţin, ca şi cum ar fi evaluat costurile şi beneficiile unui răspuns. Apoi strânsese mâna întinsă a celuilalt şi spusese:

— Jack Reacher.

Capitolul 2

Reacher se trezi când impulsul imprimat de derapaj îi izbi capul de geam. Instantaneu, ştiu unde se afla. *Într-un autobuz.* În următoarea fracţiune de secundă calculă şansele. *Zăpadă, gheaţă, viteză rezonabilă, trafic redus. Ori izbim parapetul separator, ori ieşim peste acostament. Cazul cel mai rău: ne răsturnăm.* Nu ar fi fost foarte grav pentru el. Dar poate nu la fel de bine pentru bătrânii din faţa lui. Însă probabil că aveau să supravieţuiască. Era mai îngrijorat de ce-avea să se întâmple după. Douăzeci de bătrâni şocaţi, poate răniţi, tăieturi, vânătăi, oase rupte, blocaţi la mulţi kilometri de orice localitate în furtuna care se înteţea.

Nu era bine.

Apoi petrecu următoarele unsprezece secunde şi jumătate ţinându-se bine, opunându-se inerţiei alternante a derapajului. Era pasagerul aşezat cel mai în spate, fiind cel mai afectat. Cei aflaţi pe locurile din faţă se balansau pe arcuri de cerc mai mici. Dar erau fragili. Le vedea gâturile mişcându-se brusc într-o parte şi-n alta. Vedea faţa şoferului în oglinda retrovizoare. Tipul rezista eroic. Nu se descurca rău. Dar avea să piardă. Un autocar era un vehicul foarte greu de manevrat. *Ai grijă ce-ţi doreşti.* Fusese în Marshall, Minnesota, fără vreun motiv anume, după care luase o maşină de ocazie cu un ins care mergea spre vest, la Huron, Dakota de Sud, dar dintr-un motiv numai de el ştiut nu voise să-l ducă până la capătul drumului şi-l lăsase la un popas de lângă Cavour. Iniţial, asta nu păruse să fie de bun augur, căci oraşul nu lăsa impresia să zumzăie de trafic transcontinental. Dar, două ceşti de cafea mai târziu, un autocar alb cu patruzeci de locuri oprise la popas şi din el coborâseră doar douăzeci de oameni, ceea ce însemna că mai erau locuri libere. Şoferul părea să fie un om dintr-o bucată, aşa încât Reacher îl abordase direct. Douăzeci de dolari pentru un drum până-n Rapid City? Tipul ceruse patruzeci şi se înţeleseră la treizeci, iar Reacher se urcase în autocar şi se simţise foarte bine toată ziua. Dar confortul fusese asigurat de

suspensiile moi şi stilul lin de condus al şoferului, elemente care, în momentul de faţă, nu mai serveau nimănui.

După alte şapte secunde, Reacher îşi recăpătă optimismul. Dacă pedala acceleraţiei nu mai era apăsată, autocarul încetinea. Nu dădea această senzaţie, dar trebuia să fie adevărat. Fizică simplă. Legile newtoniene ale mişcării. Dacă nu-i loveau alte maşini, urma să se bălăngănească un timp, după care avea să se oprească, poate de-a curmezişul, poate întors cu faţa în direcţie opusă, dar fără să se răstoarne şi în continuare manevrabil. După care simţi cum roţile din faţă îşi recăpătară aderenţa şi văzu că urmau să părăsească drumul. Ceea ce era rău. Dar şoferul frână din nou cu forţă şi ţinu tare de volan cât timp vehiculul zdrăngăni şi hârjâi asfaltul, rămânând suspendat jumătate în şanţ, jumătate pe drum, ceea ce era bine, în afară de faptul că stăteau cu fundul ieşit în carosabil, ceea ce nu era deloc bine. Dintr-odată, nu se mai auzi niciun zgomot mecanic, ca şi cum autocarul murise, ceea ce fără doar şi poate nu era deloc în regulă.

Reacher aruncă o privire în spate şi nu văzu faruri care să se apropie. Nu în acel moment. Se ridică şi se apropie de locul şoferului. Văzu în faţă un câmp neted, alb de zăpadă. Fără povârniş, fără rambleu. Prin urmare, nu exista pericolul unui transfer de greutate. Aşa că se întoarse şi începu să-i îndemne pe bătrânei să se deplaseze spre partea din faţă a autobuzului. În felul ăsta, dacă îi lovea un tir, ar fi putut să smulgă doar spatele autobuzului, fără ca nimeni să fie omorât. Dar bătrânii erau zdruncinaţi şi nu prea le dădea inima ghes să se mişte. Stăteau pe locurile lor. Reacher se duse din nou în faţă. Şoferul stătea inert în scaun, clipind uşor şi încercând să-şi recapete calmul.

— Te-ai descurcat bine, amice, îi spuse Reacher.

— Mulţumesc, zise individul dând aprobativ din cap.

— Poţi să scoţi namila asta din şanţ?

— Nu ştiu.

— O estimare realistă?

— Probabil că nu.

— În regulă, ai nişte torţe de semnalizare?

— Ce?

— Torţe de semnalizare. În clipa asta, spatele autobuzului este ieşit în carosabil.

O clipă, tipul nu avu nicio reacţie. Era năuc. Apoi se aplecă şi descuie un dulăpior din spatele picioarelor sale şi scoase de acolo trei torţe de semnalizare, tuburi de carton roşii cu vârfuri de oţel la capete. Reacher le luă şi spuse:

— Ai o trusă de prim-ajutor?

Şoferul dădu din nou din cap, în chip afirmativ.

— Ia-o şi treci pe la pasageri ca să vezi care au tăieturi şi vânătăi. Îndeamnă-i să se mute cât mai în faţa autocarului. Ideal ar fi să se adune toţi pe culoar. Dacă ne loveşte vreun camion, în fundul maşinii o să ne lovească.

Şoferul dădu din cap a treia oară, apoi se scutură ca un câine ieşit din apă şi se puse pe treabă. Scoase trusa de prim-ajutor din alt compartiment încuiat şi se ridică de pe scaun.

— Deschide uşa mai întâi, îi zise Reacher.

Tipul apăsă un buton şi uşa se deschise, lăsând să pătrundă aer îngheţat cu fuioare groase de zăpadă. Ca un viscol. Reacher spuse:

— Închide uşa după mine. Să păstrezi căldura.

Sări în şanţ şi se luptă cu gheaţa şi noroiul ca să ajungă pe acostament. Păşi pe asfalt şi alergă spre colţul din spate al vehiculului. Rafale de zăpadă îi biciuiau faţa. Se orientă după marcajele de benzi şi alergă treizeci de paşi înapoi, spre sensul din care veniseră. O traiectorie curbă. Treizeci de paşi, cam douăzeci şi şase de metri. Douăzeci şi şase de metri pe secundă însemnau aproape nouăzeci şi cinci de kilometri pe oră şi o droaie de nebuni ar fi condus cu viteza asta chiar şi pe o furtună de zăpadă. Se lăsă în jos şi înfipse vârful unei făclii în asfalt. Flacăra stacojie se aprinse automat şi începu să ardă violent. Continuă curba şi mai parcurse treizeci de paşi. Folosi a doua făclie. Alergă alţi treizeci de paşi şi o folosi şi pe-a treia completând secvenţa de avertizare: trei secunde, două, una, *mişcă-te dracului dincolo.*

Apoi alergă înapoi, trecu prin şanţ şi bătu cu pumnii în uşă până când şoferul îşi întrerupse îngrijirile medicale şi-i deschise. Reacher se urcă în autocar. Deja îngheţase serios. Faţa îi amorţise. Picioarele i se făcuseră bocnă. Şi interiorul autobuzului începea să se răcească. Pe geamurile de pe o latură se lipiseră deja cocoloaşe de zăpadă. Îi spuse şoferului:

— Trebuie să laşi motorul pornit, să ţină în funcţiune încălzirea.

— Nu pot, răspunse şoferul. Conducta de combustibil ar putea fi spartă. De când s-a hârjâit fundul maşinii de asfalt.

— N-am simţit niciun miros când am ieşit, insistă Reacher.

— Nu pot să risc. În momentul ăsta, toată lumea trăieşte. N-aş vrea să ardem toţi într-un incendiu.

— Şi vrei să moară îngheţaţi în schimb?

— Ocupă-te tu de primul ajutor. O să-ncerc să dau nişte telefoane.

Reacher începu să-i verifice pe bătrâni. Şoferul rezolvase primele două rânduri. Asta era clar. Toţi cei patru pasageri de pe locurile de la geam aveau plasturi pe tăieturile provocate de ramele metalice ale geamurilor. *Ai grijă ce-ţi doreşti.* Vedere mai bună pentru peisaje, dar riscurile erau mai mari. O femeie avea un al doilea plasture pe partea dinspre culoar a feţei, probabil pe locul unde capul soţului o lovise după ce se bălăngănise ca o păpuşă de cârpe.

Prima fractură de os era în rândul al treilea. O bătrânică delicată, cu o constituţie ca de pasăre. Se balansase chiar când autocarul îşi schimbase direcţia şi o luase spre stânga. Geamul o lovise tare în umăr. Lovitura îi fracturase clavicula. Reacher putea să vadă asta după felul în care femeia îşi proteja braţul.

— Doamnă, îmi daţi voie să mă uit puţin? o întrebă el.

— Nu eşti doctor, replică bătrâna.

— Am făcut ceva pregătire în armată.

— Ai fost sanitar?

— Poliţist militar. Am avut parte şi de ceva pregătire medicală.

— Mi-e frig.

— E şocul, spuse Reacher. Şi, în plus, ninge.

Femeia întoarse partea de sus a corpului spre el. Consimţământ implicit. Apăsă cu vârfurile degetelor pe claviculă, prin bluză. Osul era delicat ca un creion. Era rupt la jumătatea lungimii. O ruptură curată. Nu complicată.

— E rău? întrebă bătrâna.

— E bine, spuse Reacher. Şi-a făcut treaba. Clavicula este ca un întrerupător de circuit. Se rupe astfel încât umărul şi gâtul să fie OK. Se vindecă repede şi uşor.

— Trebuie s-ajung la spital.

— Vă vom duce acolo, spuse Reacher.

Merse mai departe. Pe rândul al patrulea, o încheietură scrântită, iar pe rândul al cincilea, o încheietură fracturată. Plus un total de treisprezece tăieturi, multe contuzii minore şi multe reacţii de şoc.

Temperatura scădea vertiginos.

Reacher vedea făcliile de semnalizare prin geamurile din spate. Continuau să ardă, trei bulgări stacojii luminând în vârtejurile de zăpadă. Nu se vedeau faruri apropiindu-se. Niciun fel de trafic. Merse pe culoar în faţă, cu capul plecat, şi-l găsi pe şofer. Omul stătea pe scaunul lui, cu telefonul celular deschis în mâna dreaptă, privind lung prin parbriz, bătând darabana pe volan cu degetele de la mâna stângă.

— Avem o problemă, îl anunţă el pe Reacher.

— Ce problemă?

— Am sunat la 911. Patrula Autostrăzii e ori la o sută de kilometri spre nord, ori la o sută de kilometri spre est. Se apropie două furtuni mari. Una din Canada, alta dinspre Marile Lacuri. Sunt tot felul de accidente. Toate vehiculele de tractare au plecat cu poliţiştii. Au de rezolvat caramboluri de sute de maşini. Autostrada asta e închisă în spatele nostru. Şi în faţă, la fel.

Niciun fel de trafic.

— Unde suntem acum?

— În Dakota de Sud.

— Asta ştiu.

— Atunci ştii ce vreau să spun. Dacă nu ne aflăm în Sioux Falls sau în Rapid City, suntem în pustietate. Şi nu suntem nici în Sioux Falls, nici în Rapid City.

— Trebuie să fim undeva.

— GPS-ul îmi arată un orăşel în apropiere. Se numeşte Bolton. Cam la treizeci şi cinci de kilometri. Dar e mic. Doar un punct pe hartă.

— Poţi să obţii un autobuz de înlocuire?

— Sunt plecat din Seattle. Aş putea obţine unul poate la patru zile după ce încetează ninsoarea.

— Există departament de poliţie în Bolton?

— Aştept un telefon.

— Poate că au maşini de tractare.

— Sunt sigur că au. Cel puţin una. Poate la benzinăria din colţ, bun să care camionete stricate, de-o jumătate de tonă. Dar nu şi pentru un vehicul de mărimea asta.

— Poate că au tractoare agricole.

— Ar fi nevoie de vreo opt. Şi lanţuri groase.

— Poate că au un autobuz şcolar. Am putea să-i transferăm pe pasageri.

— Patrula Autostrăzii n-o să ne abandoneze. O să ajungă aici.

— Cum te cheamă? îl întrebă Reacher.

— Jay Knox.

— Trebuie să gândeşti în perspectivă, domnule Knox.

Patrula Autostrăzii e la o oră de mers în condiţiile cele mai bune. Două ore, pe vremea asta. Trei ore, ţinând cont de problemele cu care se confruntă. Aşa că trebuie s-o ştergem de-aici. Pentru că peste o oră autocarul ăsta o să fie ca un congelator. Peste două ore, bătrâneii ăştia o să pice ca muştele. Poate chiar mai devreme.

— Deci, pentru ce votezi?

Reacher se pregătea să răspundă când celularul lui Knox sună. Tipul răspunse şi se mai lumină la faţă. Mulţumi şi închise telefonul. Se uită la Reacher şi zise:

— Se pare că în Bolton există un departament de poliţie. Ne trimit un om. Dar au şi ei problemele lor şi va mai dura un pic.

— Cât?

— Cel puţin o oră.

— Ce fel de probleme?

— Nu mi-au zis.

— Va trebui să porneşti motorul.

— Au haine groase.

— Nu-s de-ajuns.

— Mi-e teamă de-un incendiu.

— Motorina e mult mai puţin volatilă decât benzina.

— Dar ce, eşti vreun expert?

— Am lucrat în armată. Camioanele şi transportoarele de infanterie erau pe motorină. Dintr-un motiv precis.

Reacher se uită înapoi, spre culoar.

— Ai o lanternă? Şi un extinctor?

— De ce?

— Merg să mă uit sub maşină. Dacă totul e în regulă, bat de două ori în podea. Porneşti motorul şi, dacă ia foc ceva, sting incendiul şi bat din nou, ca să opreşti motorul.

— Nu ştiu ce să zic.

— E cel mai bun lucru pe care-l putem face. Şi trebuie să facem ceva.

Knox rămase tăcut o vreme, apoi ridică din umeri şi scoase din alte compartimente o lanternă Mag-lite argintie şi un extinctor. Reacher le luă, aşteptă să se deschidă uşa şi ieşi în lumina stacojie a făcliilor de semnalizare. Din nou în şanţ. De data asta, ocoli partea din faţă a vehiculului pentru că înclinarea piezişă lăsase deasupra asfaltului o porţiune mai mare din partea stângă a maşinii decât din partea dreaptă. Să meargă târâş prin şanţul îngheţat nu era o perspectivă atrăgătoare. Era ceva mai bine să se târască pe acostament.

Găsi uşa ţevii de alimentare cu carburant şi se aşeză pe zăpadă, după care se răsuci, se întinse pe spate şi se târî cu capul sub laterala autocarului. Aprinse lanterna. Găsi ţeava groasă care unea gura de alimentare cu rezervorul. Părea intactă. Rezervorul era un butoi imens pătrăţos. Era puţin îndoit şi zgâriat în urma impactului. Dar nu curgea nimic din el. Conducta de carburant care ajungea înapoi la motor părea să fie în regulă. Zăpada pătrunse prin geacă şi cămaşă şi simţi pe piele o umezeală glacială.

Se înfioră.

Cu capătul lanternei lovi de două ori într-un lonjeron.

Auzi clănţănitul releelor iar pompa de motorină porni, zumzăind şi scârţâind. Verifică rezervorul şi conducta, atât cât îi permitea fasciculul lanternei. Se sprijini cu picioarele în zăpadă şi se împinse mai mult sub autocar.

Nu curgea nimic.

Motorul auxiliar prinse viaţă şi motorul principal porni. Huruind şi zdrăngănind, se stabiliză într-un ritm greoi.

Nicio scurgere.

Niciun incendiu.

Nu se vedeau vapori.

Se împotrivi frigului şi mai zăbovi un minut, ca să verifice alte lucruri. Cauciucurile mari păreau a fi OK. Câteva elemente de suspensie din faţă erau uşor lovite. Podeaua compartimentului de bagaje era îndoită pe alocuri. Câteva ţevi

şi furtunuri mici erau zdrobite, rupte sau sparte. O companie de asigurări din Seattle avea să primească o factură frumuşică.

Ieşi de sub vehicul, se ridică în picioare şi se scutură de zăpadă. Avea hainele îmbibate de apă. Fulgii mari şi grei de nea se învolburau în jurul lui. Pe jos se aşternuse un strat proaspăt de cinci centimetri. Urmele pe care le lăsase cu patru minute în urmă erau deja acoperite cu alb. Se întoarse pe unde venise şi, trecând prin şanţ, ajunse la uşă. Knox îl aştepta. Uşa se deschise şi Reacher se urcă la bord. Viscolul urla în spatele lui, făcându-l să se înfioare.

Uşa se închise.

Motorul se opri.

Knox se aşeză şi apăsă butonul de pornire. În spatele vehiculului, Reacher auzi motorul de pornire dând să se rotească, poticnindu-se, opintindu-se iar şi iar.

Nu se-ntâmplă nimic.

— Ce-ai văzut acolo jos? îl întrebă Knox.

— Stricăciuni, spuse Reacher. Multe chestii lovite.

— Ţevi zdrobite?

— Câteva.

Knox dădu din cap.

— Conducta de alimentare e ciupită. Am folosit ce mai rămăsese în ţeavă, iar acum nu mai trece nimic. Plus că frânele ar putea fi defecte. Poate că-i mai bine că motorul nu porneşte.

— Sună din nou la poliţia din Bolton, zise Reacher. Situaţia e gravă.

Knox formă numărul şi Reacher se duse din nou la pasageri. Trase de hainele groase din compartimentele de deasupra şi le spuse bătrânilor să le pună pe ei. Şi căciuli, mănuşi, fulare, eşarfe şi orice altceva mai aveau cu ei. El, unul, nu avea nimic. Doar hainele de pe el, iar acelea erau deja ude şi îngheţate. Căldura corpului său se stingea încetul cu încetul. Şi el tremura, doar puţin, dar continuu. Mici frisoane care-i străbăteau toată pielea. *Ai grijă ce-ţi doreşti.* O viaţă fără bagaje avea multe avantaje. Dar şi dezavantaje cruciale.

Se întoarse la şofer. Uşa nu era etanşă. În partea din faţă a autocarului era mai frig decât în spate. Spuse:

— Ei bine?

— Trimit o maşină cât de curând posibil, răspunse Knox.

— O maşină n-o să fie de-ajuns.

— Le-am spus. Le-am descris situaţia. Au spus că vor găsi ei o soluţie.

— Ai mai văzut furtuni ca asta?

— Asta nu-i o furtună. Furtuna e la o sută de kilometri distanţă. Aici e doar marginea ei.

Reacher se cutremură.

— Vine spre noi?

— Fără discuţii.

— Cât de repede?

— Nu întreba.

Reacher îl lăsă acolo şi se întoarse pe culoar, până la ultimele scaune. Se aşeză pe podea în dreptul toaletei, cu spatele lipit de peretele despărţitor din spate, sperând să mai simtă ceva căldură reziduală de la motorul care se răcea.

Aşteptă.

Cinci fără cinci după-amiaza.

Încă cincizeci şi nouă de ore.

Capitolul 3

Trei sferturi de oră mai târziu, avocatul ajunse acasă. Un drum lung şi încet. Aleea era plină de zăpadă şi o clipă se temu ca nu cumva uşile de la garaj să fie îngheţate. Dar acţionă telecomanda şi motorul montat în tavan ridică uşa pe şinele metalice şi reuşi să bage maşina la adăpost. Uşa refuză să se închidă la loc pentru că bulgării de zăpadă aduşi în interior de roţile maşinii declanşaseră siguranţa pentru copii a instalaţiei. Aşa că îşi puse din nou galoşii, luă o lopată şi împinse zăpada afară. Uşa se închise. Avocatul îşi scoase galoşii şi rămase un moment în faţa uşii de la vestibul, ca să se liniştească, să se cureţe şi să facă un duş mental. Şase fără douăzeci. Ajunse în căldura bucătăriei sale şi-şi salută familia, ca şi cum ar fi fost o zi obişnuită.

La şase fără douăzeci în autobuz era întuneric şi rece ca gheaţa, iar Reacher îşi strânsese braţele în jurul corpului şi tremura violent. În faţa lui, cei douăzeci de bătrâni şi şoferul Knox făceau cam acelaşi lucru. Geamurile aflate în direcţia de bătaie a vântului erau acum toate întunecate de la zăpada care se lipise pe ele. Prin geamurile de pe cealaltă latură se putea vedea o panoramă cenuşie. Un viscol, suflând dinspre nord şi dinspre est, mânat cu forţă neobosită de vântul de iarnă, lovindu-se de obstacolul aerodinamic al vehiculului mort, clocotind deasupra, dedesubt şi pe lângă el şi învârtejindu-se în vidul dindărătul acestuia, fulgi uriaşi şi imponderabili dansând la întâmplare în sus şi-n jos, la stânga şi la dreapta.

Deodată, nişte lumini palide în panorama cenuşie.

Lumini albe, roşii şi albastre, sfere luminoase palide apărând şi dispărând şi deplasându-se prin întunecime. Păcănitul slab al lanţurilor de zăpadă în liniştea stranie, estompată. O maşină de poliţie, apropiindu-se de ei pe sensul lor de mers pe autostradă, înaintând încet şi prudent prin vremea vrăjmaşă.

După ceea ce păru un minut foarte lung, un poliţist urcă în autocar. Venise prin şanţ şi intrase pe uşă, dar tocmai coborâse

din maşina încălzită, avea bocanci de iarnă, pantaloni şi mănuşi impermeabile, o canadiană şi o manta de ploaie din plastic peste căciula cu urechi îmblănită, aşa că era în formă bună. Era înalt şi slab şi avea ochi albaştri bine conturaţi pe un chip care văzuse din belşug soarele verii şi vânturile iernii. Le spuse că-l cheamă Andrew Peterson şi că era comandantul adjunct al departamentului de poliţie din Bolton. Îşi scoase mănuşile şi trecu pe rând pe la fiecare individ şi pe la fiecare cuplu, strângându-le mâinile şi prezentându-se cu nume şi grad de fiecare dată, într-un stil menit să pară franc şi entuziast, ca un băiat vrednic de la tară încântat să dea o mână de ajutor într-o situaţie de urgenţă. Dar Reacher îi privea cu atenţie ochii albaştri conturaţi şi se gândea că această faţadă era falsă. În opinia lui Reacher.

Peterson era de fapt un individ viclean, ce avea în minte mai multe lucruri decât o simplă operaţie rutieră de salvare.

Impresia i s-a întărit când Peterson a început să pună întrebări. Cine erau? De unde veneau? Încotro porniseră de dimineaţă? Unde voiau să ajungă în seara aceea? Aveau făcute rezervări la vreun hotel? Răspunsuri uşoare pentru Knox şi cei douăzeci de bătrâni, un grup turistic din Seattle, deplasându-se de la o oprire programată la Dakotaland Museum la următoarea oprire la Mount Rushmore, şi da, aveau rezervări confirmate la un motel turistic din vecinătatea monumentului, treisprezece camere, pentru cele patru cupluri căsătorite, plus patru camere duble pentru cei dispuşi să împartă camerele, plus patru camere single pentru cei care plătiseră suplimentar ca să doarmă singuri, plus una pentru şofer.

Toate fiind informaţii reale, dar nu tocmai necesare, având în vedere împrejurările.

Peterson îi ceru lui Knox să-i arate documentele de la motel.

Apoi se întoarse spre Reacher şi-l întrebă zâmbind:

— Domnule, sunt comandant adjunct Andrew Peterson, de la departamentul de poliţie din Bolton. Vreţi să-mi spuneţi cine sunteţi?

O mulţime de poliţişti din regiunea centrală a Americii erau foşti militari, dar Reacher nu credea că Peterson făcea parte dintre aceştia. Nu recepta vibraţia potrivită, îl ghici ca fiind un ins care nu călătorise mult, un băiat onest şi corect care absolvise cu bine un liceu local şi după aceea rămăsese prin

preajmă ca să lucreze în folosul comunităţii sale. Destul de priceput când venea vorba de toate problemele locale, puţin cam depăşit de orice altceva, dar hotărât să facă o figură bună în orice situaţie cu care s-ar fi confruntat.

— Domnule? spuse din nou Peterson.

Reacher îi spuse cum îl cheamă. Peterson îl întrebă dacă făcea parte din grup. Reacher îi spuse că nu. Aşa că Peterson îl întrebă ce făcea în autocar. Reacher îi spuse că plecase din Minnesota şi mergea spre vest, sperând să o poată lua spre sud în timp scurt, unde trăgea nădejde să găsească o vreme mai favorabilă.

— Nu-ţi place vremea de la noi?

— Până acum, nu.

— Şi te-ai gândit să te urci într-un autocar cu excursionişti?

— Am plătit.

Peterson se uită la Knox şi acesta încuviinţă cu o mişcare din cap.

Uitându-se din nou la Reacher, Peterson îl întrebă:

— Eşti în vacantă?

— Nu, răspunse Reacher.

— Atunci, care e exact situaţia dumitale?

— Situaţia mea nu contează. Nimic din toate astea nu contează. Niciunul dintre noi nu se aştepta să se afle în locul în care suntem acum. Toată povestea asta a fost întru totul imprevizibilă. A fost un accident. Prin urmare, nu există nicio legătură între noi şi ceea ce te frământă pe tine. Nu poate fi.

— Cine-a spus că mă frământă ceva?

— Eu.

Peterson îi aruncă lui Reacher o uitătură lungă şi aspră.

— Ce s-a-ntâmplat cu autocarul?

— Gheaţa, cred, spuse Reacher. Dormeam în momentul ăla.

Peterson încuviinţă din cap.

— Într-adevăr, e un pod care nu seamănă a pod, dar sunt indicatoare de avertizare.

— O maşină care venea din sens opus a intrat în derapaj, spuse Knox pe un ton uşor defensiv. Am tresărit, din reflex.

Tonul şoferului era uşor defensiv.

Peterson îl privi cu compasiune şi fără să-l judece, încuviinţând din nou din cap şi zicând:

— De regulă, e de-ajuns o mică ezitare. Mulţi păţesc asta. Inclusiv eu.

— Trebuie să-i scoatem pe oamenii ăştia din autobuz, interveni Reacher. Altfel, vor muri de frig. Şi eu la fel.

Peterson rămase tăcut o secundă lungă. *Nu există nicio legătură între noi şi ceea ce te frământă pe tine.* Apoi mişcă din nou aprobativ din cap, definitiv, ca şi cum tocmai luase o hotărâre, şi strigă:

— Oameni buni, vă vom duce în oraş, unde vă putem îngriji cum se cuvine. Doamna cu clavicula şi doamna cu problema la încheietura mâinii vor veni cu mine în maşină şi imediat vom aduce mijloace de transport pentru toţi ceilalţi.

Coborârea în şanţ era prea dificilă pentru femeile rănite, aşa că Peterson o cără pe una dintre ele, iar Reacher, pe cealaltă. Maşina de poliţie se afla cam la zece paşi distantă, dar ninsoarea era atât de deasă încât Reacher abia o vedea, iar când după plecarea lui Peterson se întoarse, nu mai văzu deloc autocarul. Se simţi complet singur în pustietatea albă. Zăpada îl lovea pe faţă, în ochi, în urechi, pe gât, învârtejindu-se în jurul lui şi orbindu-l. Îi era foarte frig. O fracţiune de secundă simţi că-l cuprinde panica. Dacă dintr-un motiv oarecare s-ar fi întors şi s-ar fi îndreptat într-o direcţie greşită, nu şi-ar fi dat seama. Ar fi mers înainte până ar fi murit îngheţat.

Dar făcu un lung pas lateral şi zări halourile stacojii ale făcliilor de semnalizare, care încă mai ardeau vitejeşte. Cu ajutorul lor, calculă cam unde-ar fi trebuit să se afle autocarul şi se duse într-acolo. Ajunse la partea protejată de vânt a vehiculului şi-l ocoli prin faţă, din nou în bătaia vântului, prin şanţ şi ajunse la uşă. Knox îl lăsă să intre şi amândoi şezură ghemuiţi pe culoar, privind lung în întuneric, aşteptând să vadă ce fel de vehicul avea să vină ca să-i salveze.

Şase fără cinci seara.

Încă cincizeci şi opt de ore.

La ora şase, cele paisprezece propuneri criminale ajunseră în sfârşit pe hârtie. Tipul care răspunsese la apelul telefonic al avocatului era înzestrat din belşug cu acea deşteptăciune atât de necesară vieţii de la limita legalităţii, dar întotdeauna îşi zisese că cea mai bună parte a inteligenţei era să-ţi cunoşti limitele, iar printre limitările lui se număra tendinţa de a nu

reţine exact detaliile când se afla sub presiune. Şi acum urma să se confrunte cu ceva presiune. Asta era cât se poate de sigur. Să transpui propunerile în acţiuni urma să necesite sancţiunea unor oameni deosebit de precauţi.

Aşa încât trecu totul pe hârtie, paisprezece paragrafe separate, după care extrase din încărcător un telefon celular cu cartelă, imposibil de urmărit, şi începu să formeze numere.

Vehiculul trimis pentru transport semăna cu un autobuz şcolar, dar nu întocmai. Era fără doar şi poate un autobuz Blue Bird standard, de mărime şi formă normale, proporţii obişnuite, dar gri, nu galben, cu panouri din plasă solidă sudate peste geamuri şi având pe flancuri imprimate cuvintele: *Departamentul de corecţie.*

Părea aproape nou.

— Mai bine decât nimic, remarcă Knox.

— Aş merge şi cu un dric, dacă ar avea încălzire, îi răspunse Reacher.

Vehiculul execută o întoarcere din trei mişcări peste toate cele trei benzi şi parcurse de câteva ori o distanţă înainte şi-napoi până când se alinie paralel cu autobuzul imobilizat, cu treapta de acces cam la jumătatea lungimii autobuzului. Reacher văzu care era motivul. Autocarul avea o ieşire de urgenţă, care era un geam gata să fie demontat. Peterson văzuse şanţul, pasagerii şi panoul de geam şi luase de la bun început decizia corectă. Peterson se dovedea un individ destul de isteţ.

În condiţii normale, ar fi fost nevoie de ceva muncă de convingere ca să determini optsprezece bătrâni să iasă pe o trapă deschisă în viscol şi în braţele unui străin, dar frigul amarnic le domolise inhibiţiile. Knox îi ajuta să se urce, iar Reacher îi primea jos. O treabă uşoară, dacă nu ţineai cont de frig şi de ninsoare. Cel mai uşor dintre pasageri era un bătrânel care n-avea mai mult de patruzeci şi trei de kilograme. Cea mai grea era o femeie care se apropia de nouăzeci. Toţi bărbaţii au ţinut să parcurgă singuri distanţa scurtă dintre vehicule. Femeile s-au mulţumit să se lase cărate.

Autobuzul închisorii poate că era aproape nou, dar era departe de a fi luxos. Zona pentru pasageri era separată de şofer printr-o cuşcă din oţel lustruit. Scaunele erau înguste şi

tari şi acoperite cu plastic lucios. Podeaua era din cauciuc. Plasele de la geamuri erau intimidante. Dar era cald înăuntru. Nu neapărat un act de bunăvoinţă a statului faţă de condamnaţii săi. Dar constructorul dotase cu încălzire vehiculul pentru elevii pe care autobuzul fusese proiectat să-i transporte. Iar autorităţile nu demontaseră sistemele de climatizare. Asta era tot. Un fel de bunăvoinţă pasivă. Şoferul reglase temperatura şi ventilatorul la maximum. Peterson era bun de trimis în avangardă.

După ce-i aşezară pe pasageri la locurile lor, Reacher şi Knox ieşiră din nou în frig şi scoaseră valizele din compartimentul de bagaje al autocarului. Bătrânii aveau nevoie de pijamale, de medicamente, de obiectele de toaletă şi de haine de schimb. Erau o mulţime de valize. Ocupară locurile libere ale autobuzului de închisoare şi cea mai mare parte a culoarului. Knox se aşează pe o valiză. Reacher rămase în picioare lângă şofer, cât mai aproape de aerotermă.

Vântul izbea autobuzul cu forţă, dar lanţurile fixate pe roţi făceau ca vehiculul să înainteze constant. Părăsiră autostrada cam după unsprezece kilometri şi trecură pe lângă un indicator de cedare a priorităţii care fusese ciuruit de o rafală de gloanţe. O luară pe un drum lung şi drept cu două benzi de circulaţie. Trecură de un semn care anunţa că se îndreptau spre o instituţie corecţională. *Nu luaţi autostopişti,* mai preciza indicatorul nou-nouţ şi frumos scris cu vopsea reflectorizantă. Pe Reacher nu-l încântă vederea indicatorului. Plecarea de-acolo avea să-i fie îngreunată a doua zi dimineaţa mai mult decât ar fi fost necesar.

Întrebarea inevitabilă se făcu auzită un minut mai târziu. O femeie de pe un scaun din faţă se uită în stânga, se uită în dreapta şi, uşor jenată, îndrăzni să vorbească:

— Sper că nu ne duceţi la *închisoare,* nu?

— Nu, doamnă, spuse Reacher. Probabil că la un motel. Cred că ăsta era singurul autobuz disponibil în seara asta.

— Motelurile sunt pline toate, îi lămuri şoferul autobuzului şi nu mai spuse nimic.

Şapte fără cinci seara.

Încă cincizeci şi şapte de ore.

Drumul districtual cu două benzi o ţinu drept cale de peste şaisprezece kilometri. Vizibilitatea nu depăşi nicio clipă zece paşi. Ninsoarea strălucea în bătaia farurilor şi mai departe trebuia să ghiceşti. Teren de câmpie, se gândi Reacher, judecând după tonalitatea neschimbată a motorului. Fără dealuri, fără văi. Doar prerie, aplatizată şi mai mult de un strat de zăpadă care până dimineaţa cu siguranţă că avea să atingă treizeci de centimetri.

Apoi trecură de un alt indicator: *Limita oraşului Bolton. Populaţie 12 261.* Până la urmă, nu era o localitate aşa de mică. Nu era doar un punct pe hartă. Şoferul nu încetini. Lanţurile continuară să clănţăne cale de încă trei kilometri. Deodată se văzu strălucirea unui bec de iluminat stradal. Apoi încă unul. Apoi o maşină de poliţie parcată pieziş la intrarea unei străzi laterale, blocând-o. Luminile roşii de pe acoperişul maşinii clipeau leneş. Maşina staţiona de mult timp. Asta era limpede. Zăpada umpluse pe jumătate urmele roţilor.

Autobuzul mai merse încă patru sute de metri, încetini şi coti de trei ori. Dreapta, stânga, dreapta. Apoi Reacher văzu un zid jos, cu o coamă de zăpadă deasupra şi o firmă luminoasă pe lungime: Departamentul de poliţie Bolton. În spatele zidului, o parcare mare plină pe jumătate de vehicule civile. Sedanuri, camioane, camionete cu cinci locuri. Toate păreau să fi fost de curând parcate. Urme proaspete de roţi, parbrize curate, zăpada topindu-se pe capote. Autobuzul trecu pe lângă ele, încetini şi se opri în faţa unui hol de intrare luminat. Motorul trecu într-un ralanti zgomotos. Aeroterma continuă să funcţioneze. Secţia de poliţie era lungă şi joasă. Nu era deloc mică. Acoperişul era orizontal şi o pădure de antene se iţea din zăpada aşternută. Uşa holului era flancată de două tomberoane de gunoi, ca două santinele mândre.

În hol părea să fie cald.

Şoferul trase de un mâner şi deschise uşa autobuzului. Un ins în canadiană de poliţist ieşi din hol cu o lopată pentru zăpadă şi se porni să croiască potecă între tomberoane. Reacher şi Knox începură să care valizele de pe culoar, ducându-le în clădire. Ninsoarea se mai domolise, dar aerul era mai rece ca oricând.

Apoi se făcu transferul pasagerilor. Knox îi ajuta să coboare din vehicul, Reacher îi ajuta să meargă pe alee, apoi insul în

canadiană îi conducea dincolo de uşă. Unii se aşezară pe banchete, alţii stăteau în picioare, alţii se plimbau de colo-colo. Holul era un spaţiu pătrat simplu cu linoleum pe podea şi vopsea lucioasă pe pereţi. În partea din spate era un birou de recepţie, peretele din spatele acestuia fiind acoperit cu panouri din plută, care, la rândul lor, erau pline de bileţele de diferite mărimi şi tipuri, prinse în piuneze. În faţa lor, pe un taburet, stătea un tip vârstnic în haine civile. Nu era poliţist, ci un fel de ajutor.

Insul îmbrăcat în canadiană dispăru o clipă şi reveni însoţit de un bărbat pe care Reacher îl luă drept şeful departamentului de poliţie din Bolton. Avea la brâu o centură cu toc pentru pistol şi o uniformă cu două petliţe metalice prinse de ambele vârfuri ale gulerului cămăşii. Ca însemnele unui căpitan de armată. Individul era ceea ce Peterson avea să devină cam peste cincisprezece ani, un câmpean înalt, uşor adus de spate şi înmuiat de vârstă. Părea obosit şi preocupat, asaltat de probleme şi uşor melancolic, ca un om mulţumit mai mult de trecut decât de prezent, dar în acelaşi timp şi fericit momentan, pentru că i se încredinţase o problemă simplu de rezolvat. Se aşeză cu spatele rezemat de biroul de recepţie şi ridică mâinile solicitând să se facă linişte, deşi nimeni nu scotea o vorbă.

— Bine-aţi venit în Bolton, oameni buni, spuse el. Mă numesc Tom Holland, sunt şeful poliţiei de-aici şi mă voi îngriji ca în seara asta toţi să vă simţiţi confortabil şi să fiţi bine îngrijiţi. Vestea proastă e că toate motelurile sunt ocupate, dar vestea bună e că locuitorii din Bolton nu sunt genul de oameni care să lase un grup de călători aflaţi la necaz, cum sunteţi dumneavoastră, să doarmă o noapte pe paturi improvizate în sala de sport a liceului. Aşa că am dat sfoară-n ţară după camere de oaspeţi goale şi mă bucur să vă spun că reacţia a fost bună şi avem aici mai bine de zece oameni în acest moment, gata să vă invite la ei acasă ca pe nişte musafiri de onoare şi prieteni regăsiţi.

După asta, urmară câteva discuţii cu glas scăzut. Puţină surprindere, puţină nesiguranţă, urmate de multă mulţumire. Bătrânii se înseninară, zâmbiră şi prinseră curaj. Şeful de poliţie Holland le invită pe gazde dintr-o cameră lăturalnică, cinci cupluri, patru bărbaţi şi patru femei care veniseră singuri.

Dintr-odată, holul se aglomeră. Oamenii îşi strângeau mâinile şi se prezentau, grupându-se şi căutându-şi valizele.

Reacher ţinu socoteala în minte. Treisprezece grupuri de oameni, care însemnau treisprezece camere de oaspeţi goale, tot atâtea cât camerele de motel rezervate la Mount Rushmore conform documentelor oficiale ale lui Knox. Peterson era bun de trimis în avangardă.

Reacher nu figura în documentele oficiale ale lui Knox.

Holul se goli sub privirile lui. Valizele erau ridicate, braţe erau oferite drept sprijin, uşile se deschiseră şi perechi, grupuri de câte trei sau de câte patru ieşiră la vehiculele care-i aşteptau. Totul se încheie în mai puţin de cinci minute. Reacher rămase singur. Apoi tipul în canadiană se întoarse şi închise uşile. Dispăru în lungul unui coridor întortocheat. Şeful Holland reveni. Se uită la Reacher şi spuse:

— Hai să aşteptăm la mine în birou.

Opt fără cinci seara.

Încă cincizeci şi şase de ore.

Capitolul 4

Biroul lui Holland nu se deosebea cu nimic de o mie de alte birouri pe care Reacher le văzuse până atunci. Decor municipal simplu, amenajat de firma care oferise preţul cel mai mic la licitaţie. Peste tot, vopsea lucioasă aplicată neglijent, în straturi groase, neuniforme şi încreţite, linoleum pe podea, un birou furniruit, şase fişete de ultimă generaţie aliniate imperfect lângă perete, sub un ceas instituţional. Sub ceas, centrată faţă de fişete, atârna o fotografie înrămată. Îl arăta pe şeful Holland mai drept, mai puternic, mai tânăr, zâmbind alături de o femeie şi un copil. Un portret de familie, vechi de zece ani sau mai bine. Femeia era atrăgătoare, cu tenul palid, părul blond şi trăsături puternice. Soţia lui Holland, probabil. Copilul era o fetiţă de opt-nouă ani, cu faţa albă şi trăsături vagi, încă nu prea bine definite. Fiica lor, probabil. Pe birou, o pereche de zaruri. Cuburi mari din os pe care vârsta şi utilizarea lăsaseră urme, cu punctele şterse, iar materialul brăzdat de vine acolo unde calciul mai moale se dusese şi rămăseseră mineralele mai dure. Dar, în afară de fotografie şi de zaruri, în cameră nu mai era niciun obiect personal. Toate celelalte ţineau de profesie.

Holland se aşează la birou într-un fotoliu din piele uzat. În spatele lui, o fereastră mare, fără draperii, din termopan triplu, cu protecţie termică. Din sticlă transparentă. Afară se întunecase. Zăpadă pe pervazul exterior, un calorifer sub pervazul interior.

Reacher se aşează pe un scaun aflat în faţa biroului.

Holland nu spuse nimic.

— Eu ce-aştept aici? întrebă Reacher.

— Am vrut să-ţi oferim aceeaşi ospitalitate ca şi celorlalţi.

— Dar ce, am fost mai greu de plasat?

Holland afişă un zâmbet obosit.

— Nu tocmai. Andrew Peterson s-a oferit să te ia la el acasă. Dar acum e ocupat. Aşa că va trebui să aştepţi.

— Ocupat cu ce?

— Cu ce au poliţiştii de făcut.

— E un oraş mai mare decât m-aş fi aşteptat. GPS-ul din autocar îl arăta ca pe un punct pe hartă, spuse Reacher.

— Ne-am dezvoltat. Cred că datele din GPS-ul ăla trebuie actualizate.

Biroul era supraîncălzit. Reacher nu mai tremura, dar acum începea să asude. Hainele i se uscau, ţepene şi murdare.

— V-aţi dezvoltat pentru că aveţi o închisoare construită aici, spuse Reacher.

— De unde ţi-ai dat seama?

— Autobuzul închisorii e nou. Indicatorul de după autostradă era nou-nout.

Holland încuviinţă din cap şi zise:

— Avem o închisoare federală nou-construită. Am câştigat licitaţia. Era dorită de toată lumea. Ca şi cum i-ai aduce pe cei de la Toyota să-şi deschidă o uzină de asamblare. Sau de la Honda. Multe joburi, mulţi bani. Pe urmă, noul penitenciar al statului s-a construit în acelaşi complex, ceea ce a adus şi mai multe joburi şi mai mulţi bani, iar închisoarea districtuală e şi ea acolo.

— Ăsta-i motivul pentru care motelurile sunt pline în noaptea asta? Mâine e zi de vizită?

— În total, sunt trei zile de vizită pe săptămână. Şi la modul în care circulă autobuzele, cei mai mulţi trebuie să rămână două nopţi în oraş. Şase nopţi pe săptămână locurile sunt complet ocupate. Proprietarii de moteluri huzuresc. Şi cârciumile, şi pizzeriile, şi microbuzele de navetă. Cum ziceam, joburi şi bani.

— Unde-i complexul?

— La opt kilometri spre nord. Un izvor nesecat de bunăstare.

— Noroc mare pe capul vostru, spuse Reacher.

Holland ezită o fracţiune de secundă, apoi spuse:

— Calul de dar nu se caută la dinţi, am învăţat asta cu mult timp în urmă.

Insul în canadiană bătu la uşă, intră şi se duse direct la Holland ca să-i înmâneze un dosar. Ceasul de perete arăta opt seara, ceea ce corespundea cu ora indicată de ceasul din capul lui Reacher. Holland îşi roti fotoliul, deschise dosarul la nouăzeci de grade şi-l ţinu înclinat astfel încât Reacher să nu-i poată vedea conţinutul. Dar imaginea era reflectată clar în geamul din spatele lui Holland. Erau poze de la locul unei

crime, fotografii color lucioase cu etichete lipite în colţurile de jos. Holland le frunzări. O imagine de ansamblu, apoi o succesiune de prim-planuri. Un corp mătăhălos îmbrăcat în negru, probabil bărbat, probabil mort, zăpadă pe jos, o traumă provocată cu un obiect contondent la tâmpla dreaptă. Fără urme de sânge.

În autocar, după ce închisese telefonul, Knox spusese: *în Bolton există un departament de poliţie. Ne trimit un om. Dar au şi ei problemele lor şi va mai dura un pic.*

Holland închise dosarul. Nu spuse nimic. Un om rezervat, taciturn. Ca şi Reacher. În final, rămaseră de-o parte şi de alta a biroului, fără să vorbească. Nu era o tăcere ostilă, dar chiar şi aşa se simţea o tensiune în aer. Holland ţinea palma pe dosarul închis şi în răstimpuri privea când la el, când la musafirul lui, ca şi cum n-ar fi fost sigur care era problema lui mai mare.

Ora opt seara în Bolton, Dakota de Sud, însemna nouă seara în Ciudad de México. Cu două mii şapte sute de kilometri mai la sud şi cu treizeci şi trei de grade mai cald. Individul care preluase apelul de la celularul cu cartelă preplătită se pregătea să dea el însuşi un telefon, din vila lui împrejmuită cu ziduri din oraş către un complex rural protejat de ziduri, situat la o sută şaizeci de kilometri distanţă. Acolo, un alt individ avea să asculte fără să comenteze şi apoi să promită luarea unei decizii în decurs de douăsprezece ore. Aşa mergeau lucrurile de obicei. Fără reflecţie şi chibzuinţă nu se putea realiza nimic valoros. Când reflectezi şi chibzuieşti, poţi să eviţi erorile şi poţi să dai lovituri cutezătoare.

În biroul lui Holland era linişte şi uşa era închisă, dar Reacher auzea o rumoare în restul secţiei de poliţie. Oameni venind şi plecând timp de aproape treizeci de minute. Apoi se făcu din nou linişte. Bănuia că se schimbase tura. O oră neobişnuită pentru un sistem de lucru în trei schimburi. Mai degrabă, un sistem în două schimburi. Schimbul de zi terminase tura, schimbul de noapte o începea, câte douăsprezece ore fiecare, probabil de la opt şi jumătate dimineaţa până la opt şi jumătate seara. Ceva neobişnuit şi probabil fără caracter permanent. Sugera probabil o situaţie presantă, dar de scurtă durată.

Au şi ei problemele lor.

Andrew Peterson se întoarse la secţie cu puţin înainte de nouă şi douăzeci. Vârî capul în biroul lui Holland şi acesta îl urmă pe hol să-i arate dosarul cu fotografiile de la locul crimei. Şedinţa improvizată nu dură mult. Mai puţin de cinci minute. Reacher bănuia că Peterson văzuse mortul la faţa locului şi prin urmare nu avea nevoie să studieze pozele. Cei doi poliţişti se întoarseră în birou şi rămaseră în centrul încăperii, limbajul lor nonverbal dând de înţeles că sosise ora plecării. Fusese o zi lungă şi probabil că avea să urmeze o altă zi lungă, dar, până atunci, nimic. O senzaţie pe care Reacher o recunoştea din anii când avusese un job. O senzaţie pe care o avusese şi el în unele zile. Dar nu în cele în care în jurisdicţia lui murea cineva.

— Să mergem, spuse Peterson.

Nouă şi douăzeci şi cinci seara.

Încă cincizeci şi patru de ore şi jumătate.

Nouă şi douăzeci şi cinci seara în Dakota de Sud însemna zece şi douăzeci şi cinci seara în complexul protejat cu ziduri aflat la o sută şaizeci de kilometri de Ciudad de México. Proprietarul complexului era un bărbat extrem de scund, cunoscut sub numele de Plato. Unii presupuneau că Plato ar fi brazilian şi respectase tradiţia braziliană de a alege un nume scurt şi uşor de ţinut minte în locul cine ştie cărei lungi secvenţe de patronime care-i umpleau certificatul de naştere. Aşa cum celebrul fotbalist Edson Arantes de Nascimento îşi zisese Pelé. Sau aşa cum un altul, pe care-l chema Ricardo Izecson dos Santos Leite, îşi zisese Kaká. Alţii susţineau că Plato ar fi Columbian, ceea ce ar fi fost mai logic în multe privinţe, dată fiind ocupaţia aleasă. În fine, mai erau şi cei care insistau c-ar fi de fapt mexican. Dar toţi căzuseră de acord că Plato era mic de statură, nu că ar fi îndrăznit cineva să i-o spună în faţă. În permisul lui de conducere local scria că ar avea un metru şaizeci. În realitate, avea un metru cincizeci şi cinci încălţat în pantofi platformă şi un metru cincizeci desculţ.

Motivul pentru care nimeni nu îndrăznea să pomenească în faţa lui de statură era un fost asociat numit Martinez. În cursul unei dispute cu Plato, Martinez îşi pierduse cumpătul şi-l făcuse pitic. Martinez a fost transportat la cel mai bun spital

din Ciudad de México inconştient. Acolo a fost dus într-o sală de operaţii, întins pe o masă şi anesteziat. L-au măsurat începând din creştetul capului în jos şi, în locul în care ruleta arăta un metru patruzeci şi şapte, au trasat nişte linii pe fluierele picioarelor, mai aproape de genunchi decât de glezne. Apoi o echipă completă de chirurgi şi asistente au efectuat o amputare dublă, cu mare precizie şi atenţie şi în condiţii corespunzătoare. L-au ţinut în spital două zile, după care o ambulanţă l-a adus acasă la el. Plato i-a trimis un cadou „de însănătoşire”, însoţit de un bilet în care-şi exprima dorinţa ca darul să fie apreciat, preţuit şi ţinut la vedere tot timpul. În condiţiile date, dorinţa lui a fost interpretată în mod corect ca un ordin. Oamenii lui Martinez au crezut, judecând după dimensiuni şi greutatea aparentă, că era vorba de un acvariu cu peşti tropicali, fiind vorba fără dubii de un recipient plin cu lichid. Când au desfăcut ambalajul, au văzut că într-adevăr era un acvariu. Dar nu conţinea peşti. Era plin cu formaldehidă şi conţinea labele picioarelor, gleznele şi o parte din gambele lui Martinez, în lungime totală de douăzeci şi cinci de centimetri.

Drept urmare, nimeni n-a mai îndrăznit vreodată să vorbească de înălţimea lui Plato.

Preluase apelul venit de la vila din oraş şi promisese luarea unei decizii în douăsprezece ore, dar în realitate nu merita să investească atâta timp într-o chestiune relativ minoră privind un avanpost relativ minor al unei organizaţii internaţionale atât de extinse şi complexe. Aşa că, după doar o oră şi jumătate, luase o decizie: avea să autorizeze reducerea la tăcere a martorului. Avea să-şi trimită omul de îndată ce acest lucru devenea practic.

Şi avea să facă un pas suplimentar, adăugând un al cincisprezecelea punct pe listă. Era chiar uşor consternat că nu fusese deja propus. Dar, pe de altă parte, el era Plato, iar ei nu.

Avea să şteargă toate urmele, pentru o mai mare siguranţă.

Avea să-l reducă la tăcere şi pe avocat.

Capitolul 5

Peterson îl conduse pe Reacher afară, în noaptea îngheţată, şi-l întrebă dacă-i era foame. Reacher îi răspunse că da, îi era o foame de lup. Aşa că Peterson conduse maşina la un restaurant de lângă o benzinărie pe drumul principal care ducea la autostradă. Maşina lui era un Ford Crown Victoria cu dotări standard pentru poliţie, cu cauciucuri de iarnă în faţă şi lanţuri montate pe roţile din spate. Înăuntru mirosea a căldură, cauciuc, grăsime de hamburger şi circuite electronice încălzite. Afară, ninsoarea aproape că încetase.

— S-a făcut prea frig ca să mai ningă, spuse Peterson.

Ceea ce părea să fie adevărat. Cerul nocturn se înseninase parţial şi o vastă cupolă glacială de aer arctic se aşternuse peste împrejurimi. Frigul pătrunse prin îmbrăcămintea neadecvată a lui Reacher, făcându-l să tremure pe drumul scurt pe jos prin parcarea restaurantului.

— Parcă era vorba să vină o furtună mare, remarcă el.

— Două furtuni vin încoace, zise Peterson. Asta se-ntâmplă acum. Împing înaintea lor aerul rece.

— Cât mai durează până ajung aici?

— Nu mai durează mult.

— Şi după aia o să se-ncălzească?

— Puţin. Atât cât să-nceapă să ningă.

— Bun. Mai bine să ningă decât frigul ăsta.

— Ţi se pare că-i frig acum? întrebă Peterson.

— Păi nu e cald.

— Asta nu-i nimic.

— Ştiu, spuse Reacher. Am petrecut o iarnă în Coreea. Mai frig ca aici.

— Dar?

— Armata mi-a dat haine ca lumea.

— Şi?

— Măcar Coreea era interesantă.

Asta îl cam deranjă pe Peterson. Restaurantul era gol şi părea gata de închidere. Dar intrară oricum. Luară o masă pentru două persoane, cu tăblia pătrată cu latura de şaptezeci

şi cinci de centimetri, ce părea prea mică faţă de statura celor doi.

— Bolton este cât se poate de interesant, spuse Peterson.

— Te referi la tipul mort?

— Da, spuse Peterson. Apoi avu o ezitare şi zise: Ce mort?

— E prea târziu să dai înapoi, spuse Reacher zâmbind.

— Nu-mi spune că Holland ţi-a spus.

— Nu, dar am stat în biroul lui mult timp.

— Singur?

— Nicio clipă.

— Dar te-a lăsat să vezi fotografiile?

— A încercat din răsputeri să nu mă lase. Dar personalul de serviciu i-a curăţat foarte bine fereastra.

— Le-ai văzut pe toate?

— N-am putut să-mi dau seama dacă individul era mort sau inconştient.

— Deci m-ai tras în piept cu înţepătura aia legată de Coreea.

— Îmi place să ştiu lucruri. Sunt însetat de cunoaştere.

O chelneriţă veni la masă, o femeie obosită, trecută de patruzeci de ani, încălţată în pantofi sport şi purtând o uniformă având ca elemente distinctive o cravată înnodată peste o cămaşă kaki. Peterson comandă friptură de vită înăbuşită. Reacher îi imită alegerea şi ceru şi o cafea.

— Cât timp ai lucrat în armată? se interesă Peterson.

— Treisprezece ani.

— Şi ai fost în poliţia militară?

Reacher confirmă cu o mişcare a capului.

— Ai avut parte şi de pregătire medicală?

— Ai vorbit cu pasagerii din autobuz.

— Şi cu şoferul.

— M-ai verificat.

— Bineînţeles. Cu înverşunare. Ce altceva crezi că am făcut?

— Şi totuşi mă iei la tine acasă în noaptea asta.

— Ai un loc mai bun unde să te duci?

— Ca să poţi să stai cu ochii pe mine.

— Dacă zici tu.

— De ce?

— Există nişte motive.

— Vrei să-mi spui care-ar fi alea?

— Doar aşa, pentru că eşti însetat de cunoaştere?

— Cred că da.

— Iar eu o să-ţi spun că în clipa asta trebuie să ştim cine vine şi cine pleacă.

Peterson nu mai spuse nimic şi, după un minut, sosi cina. Farfurii umplute zdravăn, cu piure de cartofi şi sos din belşug. Cafeaua era veche de o oră şi lăsa de dorit în privinţa gustului, dar câştigase în privinţa tăriei.

— Şi ce anume făceai în poliţia militară? dori să ştie Peterson.

— Tot ce mi se cerea, răspunse Reacher.

— Delicte grave?

— Uneori.

— Omucideri?

— De tot felul, de la tentative la multiple.

— Câtă pregătire medicală ai făcut?

— Eşti îngrijorat de mâncarea de-aici?

— Şi mie-mi place să ştiu lucruri.

— De fapt, n-am avut parte de cine ştie ce pregătire medicală. Încercam să-i ajut pe bătrâni să se simtă mai bine, atâta tot.

— Au vorbit frumos despre tine.

— Nu trebuie să-i crezi. Nu mă cunosc.

Peterson nu avu nicio replică, aşa că Reacher găsi de cuviinţă să întrebe:

— Unde-a fost găsit mortul? Acolo unde maşina de poliţie bloca strada?

— Nu. Acolo era altceva. Mortul a fost în altă parte.

— N-a fost ucis acolo.

— De unde ştii?

— Nu era sânge pe zăpadă. Dacă loveşti pe cineva în cap îndeajuns de tare încât să-l omori, scalpul plesneşte. Şi scalpurile sângerează groaznic. Ar fi trebuit să se vadă ditamai balta de sânge.

Peterson mâncă în tăcere un minut, apoi întrebă:

— Unde locuieşti?

Asta era o întrebare dificilă. Nu pentru Reacher. Răspunsul lui era simplu. Nu locuia nicăieri şi aşa stătuseră lucrurile dintotdeauna. Se născuse ca fiu al unui militar de carieră, într-o infirmerie din Berlin, şi, începând din ziua în care ieşise de-acolo înfăşurat în pături, fusese purtat prin toată lumea, printr-

un şir nesfârşit de baze militare şi locuinţe închiriate ieftine, după care se înrolase în armată şi dusese acelaşi tip de viaţă pe cont propriu. Cei patru ani de la West Point fuseseră perioada lui cea mai lungă de stabilitate rezidenţială şi nu se dăduse în vânt nici după West Point, nici după stabilitate. Acum, după ce părăsise serviciul militar, îşi continua deplasările. Era tot ce ştia şi totodată o obişnuinţă la care nu putea renunţa.

Nu că ar fi încercat vreodată cu adevărat.

— Sunt un nomad, zise el.

— Nomazii au animale, spuse Peterson. Se mută din loc în loc, în căutare de păşuni. Asta-i definiţia.

— Fie, sunt un nomad fără partea cu animalele.

— Eşti un hoinar.

— Posibil.

— N-ai bagaje.

— Te deranjează chestia asta?

— E un comportament bizar. Poliţiştilor nu prea le plac oamenii care au un astfel de comportament.

— Dar de ce e mai ciudat să te muţi de colo-colo decât să-ţi petreci toate zilele în acelaşi loc?

Peterson tăcu o vreme apoi spuse:

— Orice om are bunuri personale.

— Eu n-am ce să fac cu ele. Fără bagaje, ajungi departe.

Peterson nu-i răspunse.

— Oricum, zise Reacher, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea. N-am auzit niciodată de Bolton. Dacă şoferul autobuzului n-ar fi reacţionat cum a făcut-o, în noaptea asta aş fi fost la Mount Rushmore.

Peterson încuviinţă din cap, părând însă neconvins.

— N-am cum să te contrazic, spuse el.

Zece fără cinci, seara.

Încă cincizeci şi patru de ore.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud, în complexul protejat de ziduri aflat la o sută şaizeci de kilometri de Ciudad de México, Plato mânca şi el un antricot de vită adus cu avionul tocmai din Argentina. Ora locală era aproape unsprezece seara. O cină târzie. Plato era îmbrăcat în pantaloni largi din bumbac, cămaşă albă şi mocasini din piele neagră, toate făcând parte din colecţia pentru băieţi de la Brooks Brothers. Pantofii şi

hainele i se potriveau foarte bine, dar arăta nefiresc în ele. Fuseseră concepute pentru copiii albi şi graşi ai americanilor din clasa mijlocie, iar Plato era bătrân, oacheş şi îndesat, pe lângă că era ras în cap. Dar pentru el era important să-şi poată cumpăra haine care să i se potrivească fără să fie nevoie de modificări. În mod evident, lucrul pe comandă ieşea din discuţie. Croitorii l-ar fi măsurat cu centimetrul şi ar fi repetat măsurile mici cu o neutralitate studiată şi artificială. Modificarea unor obiecte vestimentare cumpărate din magazin era la fel de contraindicată. Vizitele din partea cusătoreselor locale şi eliminarea pe furiş a surplusului de material textil îl deranjau teribil.

Puse jos cuţitul şi furculiţa şi-şi tamponă buzele cu un şervet mare şi alb. Luă celularul şi apăsă de două ori butonul verde, ca să apeleze ultimul număr care-l sunase. Când i se răspunse, vorbi:

— N-avem de ce să aşteptăm. Trimite omul şi aranjează-l pe martor.

— Când? întrebă omul din vila din oraş.

— Cât de curând ar fi sigur.

— În regulă.

— Şi rezolvă-l şi pe avocat. Ca să fim siguri că am şters orice urmă.

— Bine.

— Şi vezi cum faci să afle idioţii ăia că-mi sunt datori până-n gât.

— OK.

— Şi spune-le să facă bine să nu mă mai deranjeze niciodată cu tâmpenii de-astea.

Pe la jumătatea cinei, Reacher întrebă:

— Şi de ce era blocată strada aia?

— Poate căzuse vreun cablu de curent, spuse Peterson.

— Sper că nu. Pentru că ar indica o ordonare bizară a priorităţilor. Adică, laşi douăzeci de bătrâni să-ngheţe de frig pe autostradă timp de o oră ca să păzeşti un cablu electric pe-o stradă secundară?

— Poate c-a fost un carambol de maşini.

— Acelaşi răspuns.

— Contează? Deja intraţi în oraş la momentul ăla.

— Maşina stătea acolo de mai bine de două ore. Urmele roţilor erau acoperite de zăpadă. Dar tu ne-ai spus că n-ai nicio maşină disponibilă.

— Ceea ce era adevărat. Ofiţerul ăla nu era disponibil, îndeplinea o misiune.

— Ce misiune?

— Nu te priveşte.

— Cât de mare e departamentul ăsta?

— Destul de mare.

— Şi toţi erau ocupaţi?

— Corect.

— Câţi dintre ei erau ocupaţi nefăcând nimic în maşini parcate?

— Dacă te frământă problema, îţi sugerez să te muţi aici, să începi să plăteşti impozite şi pe urmă să stai de vorbă cu primarul sau cu comandantul Holland.

— Puteam să răcesc.

— Dar uite că n-ai păţit nimic.

— E prea devreme ca să ştim.

Se întoarseră din nou la farfuriile cu mâncare. Până când telefonul lui Peterson sună. Răspunse, ascultă, închise convorbirea şi împinse farfuria într-o parte.

— Trebuie să plec, spuse el. Tu aştepţi aici.

— Nu pot, zise Reacher. Localul ăsta se închide. E zece seara. Chelneriţa vrea să ne vadă plecaţi. Vrea să se ducă acasă.

Peterson nu spuse nimic.

— Nu pot să merg pe jos, zise Reacher. Nu ştiu unde-ar trebui să ajung şi oricum e prea frig pentru o plimbare.

Peterson nu spuse nimic.

— Rămân în maşină, insistă Reacher. Nu trebuie decât să mă ignori.

— Bine, spuse Peterson, dar nu părea mulţumit de situaţie.

Poliţistul lăsă pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari. Chelneriţa îi zâmbi. Ceea ce şi trebuia să facă, se gândi Reacher. Pentru două fripturi şi o cafea la preţurile din Dakota de Sud însemna că-i lăsase un bacşiş de şaizeci la sută. Sau poate că toată suma era un bacşiş, dacă Bolton era unul dintre oraşele alea în care poliţiştii mâncau gratis.

Căldura nu se risipise cu totul din maşina Crown Vic. Peterson apăsă pe acceleraţie şi lanţurile muşcară din zăpada aşternută pe pământ. Nu circulau alte maşini în afară de pluguri, care profitau de domolirea ninsorii. Reacher avea o problemă cu plugurile de zăpadă. Nu cu maşinile în sine, ci cu denumirea lor. Un plug răscoleşte pământul şi îl lasă în acelaşi loc. Un plug de zăpadă nu face acelaşi lucru. Mai degrabă acţionau ca nişte buldozere. În orice caz, Peterson le depăşi pe toate, nu încetini la intersecţii, nu acordă prioritate, nu aşteptă lumina verde a semafoarelor.

— Unde mergem? întrebă Reacher.

— În suburbia din vest.

— De ce?

— Intruşi.

— Într-o casă?

— Pe stradă. E o chestie ce ţine de Paza Cartierului.

Nu oferi alte explicaţii. Peterson se mulţumi să conducă maşina, aplecat peste volan, încordat şi agitat. Reacher se lăsă pe spate în scaunul din dreapta lui, întrebându-se ce fel de intruşi puteau să-l facă pe adjunctul şefului unui departament de poliţie să reacţioneze atât de urgent la telefonul unui băgăreţ.

La două mii şapte sute de kilometri sud, bărbatul din vila înconjurată de ziduri din Ciudad de México dădea un telefon internaţional în Statele Unite ale Americii. Era ultima lui misiune din acea zi. Ora locală unsprezece, ora zece în regiunea centrală a ţării întinse de la nord. Când i se răspunse la apel, bărbatul din vilă repetă ordinele lui Plato, încet şi precis. Nu era loc de interpretări greşite. Nu era loc pentru erori. Aşteptă confirmarea şi apoi închise. Nu-l mai sună pe Plato. N-avea rost. Plato nu înţelegea conceptul de confirmare. Pentru Plato, după comandă urma supunerea în acelaşi mod în care după noapte urma ziua. Era ceva inevitabil. Singura situaţie în care nu s-ar fi întâmplat aşa ar fi fost cea în care Pământul nu s-ar mai fi rotit în jurul axei sale.

Capitolul 6

Peterson avea staţia radio a maşinii pornită şi dată tare, iar Reacher desluşi patru voci diferite din patru maşini separate. Toate patrulau suburbiile vestice şi niciuna nu-i văzuse pe intruşii reclamaţi. Peterson o luă pe străzile neverificate încă. Întoarse la dreapta, apoi la stânga, intră pe drumuri înfundate, ieşi de-acolo şi plecă mai departe. Luna era sus pe cer şi Reacher văzu construcţii suburbane bine aranjate, case mici în şiruri drepte, cu lumini calde în spatele geamurilor, toate trotuarele, aleile de acces şi curţile albăstrite, aplatizate şi uniformizate de pătura groasă de nea. Acoperişurile erau vârfuite cu alb. Unele străzi fuseseră traversate de pluguri şi aveau nămeţi înalţi de zăpadă în rigole. Altele erau încă acoperite de un strat proaspăt nederanjat, adânc, dar nu la fel de adânc ca în curţi şi pe alei. Era clar că ninsoarea curentă era a doua sau a treia în decurs de o săptămână. Drumurile erau acoperite şi curăţate, acoperite şi curăţate, într-un nesfârşit ritm hibernal.

— Câţi intruşi sunt? întrebă Reacher.

— Au fost reclamaţi doi, zise Peterson.

— Într-un vehicul?

— Pe jos.

— Şi ce făceau?

— Se plimbau prin zonă.

— Atunci rămâi pe străzile pe care-au trecut plugurile deja. Nimeni nu se plimbă prin zăpadă de cincisprezece centimetri doar aşa, de amorul artei.

Peterson încetini o secundă şi se gândi la asta. Apoi întoarse fără un cuvânt şi merse pe traseul parcurs de un plug, care făcuse un zigzag pe străzile principale şi pe cele secundare, cu care se intersectau. Zăpada fusese mărunţită şi aşternută într-un strat subţire alb. Excesul era strâns în grămezi mari pe laterale, încă moale şi curat.

Îi găsiră pe intruşi patru minute mai târziu.

Erau doi, umăr lângă umăr într-o confruntare indecisă cu un al treilea bărbat. Cel de-al treilea era comandantul Holland.

Avea maşina parcată la şase metri mai încolo. Era un Crown Vic fără însemne. Ori negru, ori bleumarin. La lumina lunii, era greu de spus. Specificaţii pentru poliţie, cu antene pe portbagaj şi lumini de urgenţă discrete montate pe zona din spatele maşinii. Uşa şoferului era deschisă şi motorul mergea. Două băltoace de vapori negri se condensaseră şi se acumulaseră în zăpada de sub cele două ţevi de eşapament. Holland coborâse din maşină şi le ieşise drept în faţă celor doi indivizi. Asta era limpede.

Cei doi indivizi erau înalţi, masivi şi neîngrijiţi. Bărbaţi albi, cu bocanci Frye negri, jeans negri, cămăşi negre din denim, haine negre din piele, mănuşi negre cu un singur deget şi capetele înfăşurate cu bandane negre. Pe deasupra, fiecare avea câte o haină. Arătau exact ca mortul din fotografiile de la locul crimei.

Peterson frână, opri şi lăsă maşina în ralanti la o distanţă de circa zece metri. Scena era iluminată de farurile maşinii. Lucrurile nu păreau să stea prea bine pentru Holland. Părea neliniştit. Nu era şi cazul celor doi. Holland bătuse în retragere şi avea în spate un troian de zăpadă. Indivizii intraseră în spaţiul lui vital, aplecându-se spre el. Holland părea înfrânt. Neajutorat.

Reacher văzu şi de ce.

Tocul de la centura lui Holland era desfăcut şi gol, dar în mâna lui nu se vedea pistolul. În schimb, omul privea în jos şi în stânga lui.

Scăpase pistolul în zăpadă.

Sau i-l zburaseră din mână.

Oricum ar fi fost, nu era bine.

— Cine sunt ăştia? întrebă Reacher.

— Indezirabili, răspunse Peterson.

— Atât de indezirabili încât şeful poliţiei ia parte la vânătoare?

— Vezi şi tu ce văd eu.

— Ce vrei să faci?

— E delicat. Probabil că sunt înarmaţi.

— Şi tu eşti.

— Nu pot să-l pun pe şef într-o postură penibilă.

— Nu e vina lui, zise Reacher. Poţi să spui că avea mâinile îngheţate.

— Abia s-a dat jos din maşină.
— Nu chiar de curând. Maşina aia stă pe loc de zece minute. Uită-te la bălţoacele de sub ţevile de eşapament.
Peterson nu-i răspunse. Şi nici nu se mişcă.
— Cine sunt ăştia? întrebă din nou Reacher.
— Ce te priveşte pe tine?
— Eram doar curios. Te sperie.
— Crezi?
— De n-ar fi fost aşa, până acum erau legaţi cu cătuşe în spatele acestei maşini.
— Sunt motociclişti.
— Nu văd nicio motocicletă.
— E iarnă, spuse Peterson. Iarna folosesc camionete.
— Şi asta e ilegal acum?
— Sunt tweakeri.
— Ce sunt ăia?
— Utilizatori de droguri sub formă de cristale.
— Amfetamine?
— Amfetamină metilată. Fumată. Sau, ca să fim exacţi, vaporizată sau inhalată. Din pipe de sticlă sau becuri electrice sparte sau linguriţe din folie de aluminiu. Încălzeşti marfa şi tragi pe nară. Te face să ai un comportament capricios şi imprevizibil.
— Oamenii sunt întotdeauna capricioşi şi imprevizibili.
— Nu ca ăştia.
— Îi cunoşti?
— Nu pe ăştia doi. În general.
— Locuiesc în oraş?
— La opt kilometri spre vest. Sunt mulţi. Au un fel de tabără. În general, nu se-amestecă în treburile altora, dar oamenii nu-i suferă.
— Mortul era unul dintre ei, spuse Reacher.
— Aşa se pare, zise Peterson.
— Atunci poate că-l caută pe tovarăşul lor.
— Sau caută să-şi facă dreptate.
Peterson privea şi aştepta. Zece metri mai încolo, baletul limbajului nonverbal continua ca înainte. Şeful Holland tremura. De frig sau de teamă.
Sau din ambele motive.
— Ar fi bine să faci ceva, fu de părere Reacher.

Peterson nu făcu nimic.

— Interesantă strategie, constată Reacher. Aştepţi până mor îngheţaţi.

Peterson nu spuse nimic.

— Problema e însă că Holland o să-ngheţe primul, continuă Reacher.

Peterson nu spuse nimic.

— Vin cu tine, dacă vrei.

— Eşti civil.

— Doar după o definiţie strictă.

— Nu eşti îmbrăcat corespunzător. E frig afară.

— Cât poate să dureze?

— Eşti neînarmat.

— Contra unor inşi ca ăştia, n-am nevoie de arme.

— Nu-i de glumă cu metamfetamina. Dispar inhibiţiile.

— Asta doar ne face să fim chit.

— Cei care-o folosesc nu simt durerea.

— Nu trebuie să simtă durere. Trebuie să se simtă doar conştienţi sau inconştienţi.

Peterson nu spuse nimic. Reacher continuă:

— Tu te duci în stânga şi eu, în dreapta. Îi fac să se întoarcă şi tu te bagi în spatele lor.

Zece metri în faţă Holland spuse ceva şi cei doi indivizi se înghesuiră înainte, făcându-l pe Holland să se retragă şi să cadă greoi cu fundul în zăpadă. Acum se afla la mai mult de o lungime de braţ de locul în care trebuie să-i fi căzut pistolul.

Zece şi jumătate seara.

— Nu mai e de aşteptat, spuse Reacher.

Peterson încuviinţă dând din cap şi deschise uşa.

— Nu-i atingi, spuse el. Nu începi nimic. În momentul ăsta, sunt nevinovaţi.

— Cu Holland căzut în fund?

— Nevinovaţi până la proba contrară. Aşa spune legea. Vorbesc serios. Nu-i atingi!

Peterson coborî din maşină. Rămase o secundă în spatele portierei deschise, apoi o ocoli şi porni înainte. Reacher îi imită mişcările pas cu pas.

Cei doi tipi îi văzură venind.

Reacher se duse în dreapta şi Peterson, în stânga, în maşină fusese o temperatură confortabilă de 21 de grade. Afară era cu

vreo 33 de grade mai frig. Poate chiar mai mult. Reacher îşi trase fermoarul gecii până sus şi-şi înfundă mâinile în buzunare, aplecându-se din umeri astfel încât gulerul să-i protejeze gâtul. Chiar şi aşa, începu să tremure după cinci paşi. Era mai mult decât frig. Era rece ca-n congelator. Cei doi indivizi din faţă făcură un pas înapoi, îndepărtându-se de Holland. Îi lăsară spaţiu. Holland se ridică cu greu în picioare. Peterson se apropie de el. Avea încă pistolul în toc. Reacher păşi peste pojghiţa subţire albă şi se opri cam la doi metri în spatele celor doi. Holland începu să caute în zăpadă şi-şi recuperă arma din dotare. O curăţă, verifică ţeava să nu fi pătruns zăpada şi-l vârî în toc.

Toţi stăteau nemişcaţi.

Zăpada de pe stradă era parţial pudră albă strălucitoare şi parţial cristale de gheaţă. Acestea luceau şi scânteiau în lumina lunii. Peterson şi Holland priveau ţintă la cei doi indivizi şi, cu toate că se afla în spatele lor, Reacher era sigur că cei doi inşi le susţineau privirile. El tremura din toate încheieturile, dinţii începeau să-i clănţăne şi respiraţia forma norişori de aburi în faţa lui.

Nimeni nu scotea o vorbă.

Tipul din dreapta lui Reacher avea peste un metru optzeci înălţime şi aproape un metru douăzeci lăţime. O parte din volum se datora căptuşelii din fulgi de gâscă a gecii negre de iarnă, dar în cea mai mare parte era vorba de carne şi oase. Tipul din stânga lui Reacher era ceva mai mic în ambele privinţe, dar mai activ. Era agitat, se muta de pe un picior pe altul, se răsucea din mijloc, îşi rotea umerii. Îi era frig, cu siguranţă, dar nu tremura de-a binelea. Reacher bănuia că agitaţia era cauzată de reacţii chimice, nu de temperatură.

Nimeni nu zise nimic.

— Băieţi, spuse Reacher, ori plecaţi de-aici imediat, ori unul dintre voi vă trebui să-mi dea haina cu împrumut.

Cei doi indivizi se întoarseră încet spre el. Insul mătăhălos din dreapta avea o faţă lătăreaţă îngropată adânc într-o barbă, mărginită de chiciură. Ca un explorator polar sau un alpinist. Tipul mai mărunt din stânga avea barba nerasă de două zile şi ochi neliniştiţi. Gura i se deschidea şi i se închidea ca a unui peştişor de acvariu care ciuguleşte la suprafaţă. Buze subţiri şi mobile, dinţi stricaţi.

— Tu cine eşti? întrebă individul din dreapta.

— Mergeţi acasă, spuse Reacher. E prea frig pentru nebunii pe stradă.

Niciun răspuns.

În spatele indivizilor, Peterson şi Holland nu făceau nimic. Aveau pistoalele în tocuri şi tocurile închise. Reacher îşi plănui mişcările următoare. E-ntotdeauna mai bine să fii pregătit. Nu anticipa vreo dificultate majoră. Ar fi preferat ca individul mai mare să fi fost în stânga lui, pentru că asta ar fi maximizat impactul unei lovituri aplicate cu dreapta permiţând o cursă ceva mai lungă a braţului şi întotdeauna prefera să-l doboare mai întâi pe cel mai mare dintr-o pereche. Dar era pregătit să fie flexibil. Poate că individul agitat trebuia doborât primul. Tipul mai solid era probabil mai lent sau poate mai puţin hotărât în absenţa ajutorului chimic.

— Haina sau valea, băieţi! spuse Reacher.

Niciun răspuns din partea celor doi. Atunci, în spatele lor, şeful Holland se trezi la viaţă. Făcu mânios un pas în faţă şi spuse:

— Plecaţi dracului din oraşul meu!

După care îl împinse în spate pe tipul mai mărunt.

Individul se dezechilibră înspre Reacher, dar se împotrivi mişcării şi, răsucindu-se cu o sută optzeci de grade, porni în aplicarea unei lovituri fulgerătoare către Holland, cu pumnul strâns la spate ca un aruncător de baseball care-şi propune să doboare recordul de viteză al mingii. Reacher îl prinse de încheietură şi-l ţinu o fracţiune de secundă, după care îi dădu drumul şi individul, dezechilibrat, necoordonat şi ineficient, sfârşi prin a trimite un swing slab şi întârziat, care nu-l nimeri pe Holland.

Dar apoi se întoarse imediat şi tinti un al doilea swing direct spre Reacher. Ceea ce, în opinia lui Reacher, anulă instantaneu povestea cu „nevinovat până la proba contrară”. Păşi în stânga şi pumnul care-l avea ca destinatar trecu milimetric pe lângă bărbia lui. Forţa din spatele loviturii îl împinse pe individ în faţă şi Reacher îi seceră picioarele de sub el, făcându-l să cadă cu faţa-n jos pe gheaţă. Moment în care individul mai solid începu să se apropie, coapse imense, paşi scurţi şi agitaţi, pumnii ca nişte jamboane, trâmbiţe de aburi ieşindu-i din nări

de-ai fi zis că-i un taur furios dintr-o carte desenată pentru copii.

Pradă uşoară.

Reacher ripostă la asaltul individului cu un elan propriu şi o lovitură orizontală cu cotul drept în mijlocul spaţiului alb, între barbă şi linia părului. Ca şi cum ar fi intrat cu toată viteza într-o ţeavă de schelărie. Final de joc, doar că individul mai mic se ridicase deja în genunchi şi se chinuia să se salte, în patru labe, ca un alergător în blocstarturi. Prin urmare, Reacher îl lovi tare cu piciorul în cap. Individul dădu ochii peste cap şi se prăbuşi într-o parte, rămânând nemişcat, cu picioarele îndoite sub el.

Reacher îşi vârî din nou mâinile în buzunare.

— Dumnezeule! exclamă Peterson.

Cei doi indivizi zăceau unul lângă altul, movile negre pe gheaţa luminată de lună, un nor de aburi ridicându-se dinspre ei. Peterson nu mai spuse nimic. Holland se întoarse la maşina lui şi folosi staţia radio. Se întoarse după un minut lung şi spuse:

— Am chemat două ambulanţe.

Se uita direct la Reacher.

Acesta nu avu nicio reacţie.

— Vrei să explici de ce a trebuit să chem două ambulanţe? îl întrebă Holland.

— Pentru c-am alunecat, răspunse Reacher.

— Poftim?

— Pe gheaţă.

— Asta-i explicaţia ta? Ai alunecat şi pur şi simplu te-ai lovit de ăştia doi?

— Nu, am alunecat când l-am lovit pe tipul mai solid. Din cauza asta lovitura a fost mai slabă. Dacă n-aş alunecat, n-ai mai fi chemat două ambulante. Ai fi chemat o ambulanţă şi o maşină de pompe funebre.

Holland se uită în altă parte, iar Peterson îi spuse:

— Du-te şi-aşteaptă în maşină.

Avocatul se duse la culcare la unsprezece fără un sfert. Copiii i-o luaseră înainte cu două ore în urmă, iar soţia lui era încă în bucătărie. Îşi puse pantofii pe suport, cravata într-un sertar şi costumul pe umeraş. Cămaşa, ciorapii şi chiloţii ajunseră în coşul de rufe murdare. Îmbrăcă pijamaua, urină, se

spălă pe dinţi, apoi se urcă în pat şi, cu pătura trasă peste el, se uită la tavan. Încă îi răsuna în cap râsul din convorbirea telefonică de dinainte de-a ieşi de pe autostradă. Un lătrat, un schelălăit plin de entuziasm. Plin de anticipaţie. Plin de încântare. *Eliminaţi martorul,* spusese el, iar omul care-l asculta râsese fericit.

Reacher se întoarse în maşina lui Peterson şi închise portiera. Avea faţa amorţită de frig. Orientă fantele aerotermei în sus şi dădu ventilatorul la maximum. Aşteptă. După cinci minute, apărură ambulanţele, cu girofarurile pulsând în roşu şi albastru pe fondul imaculat al zăpezii, îi săltară pe cei doi indivizi, care încă nu-şi reveniseră. Comoţii şi, probabil, ceva vătămări minore ale maxilarului. Nu era mare scofală. Trei zile la pat şi o săptămână de convalescenţă prudentă aveau să-i pună pe picioare. Plus analgezice.

Reacher aşteptă în maşină. La zece metri în faţa lui, prin aerul îngheţat, îi vedea pe Holland şi Peterson discutând. Stăteau aproape unul de celălalt, întorşi pe jumătate, vorbind cu voce joasă. Judecând după faptul că nu se uitară deloc spre el, Reacher bănuia că despre el vorbeau.

— Ar putea fi el omul? întrebă comandantul Holland.

— Dacă el e, tocmai i-a băgat în spital pe doi dintre prezumtivii lui aliaţi. Ceea ce ar fi ciudat.

— Poate că treaba asta a fost la vrăjeală. Poate c-au pus-o la cale. Sau poate că unul dintre ei era pe cale să spună ceva compromiţător. Aşa că a trebuit să le-nchidă gura.

— Şefu’, te proteja pe dumneata.

— La început, da.

— Pe urmă a fost legitimă apărare.

— Cât eşti de sigur că nu e el?

— Sută la sută. Pur şi simplu nu e posibil. E o şansă infimă ca omul pe care îl aşteptăm să fie deja aici.

— E imposibil ca el să fi provocat accidentul autocarului?

— Doar dacă ar fi alergat pe culoar şi l-ar fi atacat fizic pe şofer. Şi nimeni n-a zis c-ar fi făcut-o. Nici şoferul, nici pasagerii.

— Bine, spuse Holland. Atunci şoferul ar putea fi omul? A provocat accidentul intenţionat?

— Ar fi fost un risc foarte mare.

— Nu neapărat. Să zicem că ştie drumul, pentru că a mai mers pe-aici, vara şi iarna. Ştie unde îngheaţă. Aşa că a făcut autocarul să derapeze.

— O maşină venea direct spre el.

— Asta spune acum.

— Dar putea să fie rănit. Putea să omoare oameni. Putea să ajungă la spital sau la puşcărie pentru omor prin imprudenţă, nu să umble liber prin oraş.

— Poate că nu. Vehiculele astea moderne au tot felul de sisteme electronice. Control de tracţiune, frâne ABS, chestii de-astea. Tot ce-a avut de făcut a fost să intre puţin în derapaj şi să o ia peste acostament. N-a fost mare brânză. Şi pe urmă l-am primit cu braţele deschise, ca pe bunul samaritean.

— Aş putea să vorbesc cu Reacher în seara asta. A fost martor în autobuz. Discut cu el şi poate obţinem o imagine mai exactă.

— E un psihopat, zise Holland. Vreau să plece de-aici.

— Drumurile sunt închise.

— Atunci vreau să-l văd în celulă.

— Serios? întrebă Peterson. Să-ţi spun sincer, şefu', mie îmi face impresia unui tip deştept. Gândeşte-te. Te-a salvat dintr-o situaţie dificilă, şi pe mine m-a scutit să-mpuşc doi oameni. Prin ceea ce a făcut în seara asta, ne-a făcut amândurora un mare serviciu.

— Întâmplător.

— Poate că intenţionat.

— Crezi că ştia ce face? Pe loc, în acel moment?

— Da, cred că ştia. Cred că e genul de om care vede lucrurile cu cinci secunde înainte de restul lumii.

— Vorbeşti serios?

— Da, şefu'. Am petrecut ceva timp cu el.

Holland ridică din umeri.

— Fie, vorbeşte cu el. Dacă asta vrei cu adevărat.

— Putem să-l folosim la mai multe? A lucrat în armată. S-ar putea să ştie câte ceva.

— Despre ce?

— Despre ce e acolo, la vest.

— Îţi place de el?

— Nu contează dacă ne place sau nu de el. Îl putem folosi. În situaţia de faţă, ar fi o neglijenţă să n-o facem.

— Asta-i o recunoaştere a înfrângerii.

— Nu, şefu', e o chestie de bun-simţ. Mai bine să cerem ajutor din timp, decât să primim şuturi în cur dup-aia.

— Cât de multe va trebui să-i spunem?

— Aproape tot, zise Peterson. Poate chiar tot. Şi probabil c-o să-şi dea seama şi singur, oricum.

— Tu aşa ai proceda dacă ai fi şef de poliţie?

— Da, categoric.

Holland reflectă un moment. Apoi încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Bine, spuse el din nou. Din partea mea, poţi să vorbeşti cu el.

Unsprezece fără cinci seara.

Încă cincizeci şi trei de ore.

Capitolul 7

Peterson ajunse acasă cu maşina de serviciu. Ceea ce lui Reacher i se păru neobişnuit. Din experienţa lui, poliţiştii îşi lăsau maşinile de serviciu la garaj şi se duceau acasă cu maşinile personale. Vehiculele lăsate la garaj erau preluate de cei din tura următoare, cu scaunele şi motoarele calde. Dar Peterson îi spusese că departamentul de poliţie din Bolton avea o mulţime de maşini. Fiecărui membru al departamentului i se repartizase una. Şi fiecărui membru al departamentului i se cerea să locuiască pe o rază de zece minute de mers cu maşina faţă de sediul poliţiei.

Până la Peterson acasă se putea ajunge în două minute; trăia la un kilometru şi jumătate în afara oraşului, spre est, într-o casă aşezată pe rămăşiţele unei vechi ferme. Casa era o construcţie solidă din lemn, în formă de chec, vopsită în roşu cu borduri albe, cu lumină caldă gălbuie la unele dintre geamuri. Lângă casă era şi un şopron asemănător. Ambele acoperişuri erau acoperite de un strat gros de zăpadă. Terenul înconjurător era alb, îngheţat, neted şi tăcut. Avea formă pătrată. Poate un pogon. Era îngrădit cu sârmă ghimpată întinsă pe stâlpi de lemn uscat. Gardul se înălţa cam cu treizeci de centimetri deasupra zăpezii.

Pârtia de pe alee era săpată în formă de Y. Un braţ ducea la şopron, altul, la intrarea în casă. Peterson parcă în şopron. Era o construcţie mare, veche, cu partea frontală deschisă, despărţită în trei compartimente. Unul era ocupat de o camionetă Ford cu o lamă de plug ataşată, iar celălalt era plin cu lemne de foc. Reacher se dădu jos din maşină şi, însoţit de Peterson, merseră înapoi pe pârtie şi, la punctul de joncţiune, o luară spre casă.

Uşa de la intrare era o placă simplă de lemn vopsită în roşu, la fel ca restul casei. Se deschise exact când Peterson şi Reacher ajunseră aproape de ea. O femeie stătea în hol, având în spate lumina şi aerul cald al locuinţei. Era cam de vârsta lui Peterson, mai înaltă decât media şi zveltă. Avea părul blond

prins într-o coadă de cal şi purta pantaloni negri şi un pulover de lână tricotat cu un model complicat.

Soţia lui Peterson, probabil.

Toţi trei ezitară într-o pantomimă mută de politeţe, Peterson nerăbdător să scape de frigul de-afară, soţia lui dornică să nu lase căldura să iasă din casă, în vreme ce Reacher nu voia să dea buzna neinvitat. După o ezitare de-o secundă, femeia deschise uşa larg şi Peterson puse mâna pe spatele invitatului său, iar Reacher păşi în casă. Holul avea podeaua din lemn lăcuit, tavanul jos şi pereţii acoperiţi cu tapet. În stânga era un salon, iar în dreapta, sufrageria. Drept înainte, în spatele casei, era bucătăria. Undeva ardea o sobă cu lemne. Reacher îi simţea mirosul de fontă închisă şi o urmă de fum.

Peterson făcu prezentările. Vorbea încet, ceea ce-l făcu pe Reacher să se gândească că undeva, la etaj, dormeau nişte copii. Pe soţia lui Peterson o chema Kim şi părea să ştie totul despre accidentul autocarului şi nevoia urgentă de cazare. Îi anunţă că pregătise un pat retractatul în studio. O spuse pe un ton de scuză, ca şi cum un dormitor adevărat ar fi fost mai bun.

— Doamnă, şi podeaua ar fi fost de-ajuns. Îmi pare sincer rău că vă deranjez.

— Nu-i niciun deranj, îl asigură ea.

— Sper să pot pleca mâine-dimineaţă.

— Nu cred că va fi posibil. Până se crapă de ziuă, o să înceapă să ningă zdravăn.

— Atunci, poate mai târziu.

— Mă tem că autostrada va rămâne închisă. Nu-i aşa, Andrew?

— Probabil, spuse Peterson.

— Eşti binevenit în casa noastră atât cât va fi nevoie, spuse femeia.

— Doamnă, sunteţi foarte generoasă. Vă mulţumesc.

— Ţi-ai lăsat bagajele în maşină?

— N-are bagaje, interveni Peterson. Susţine că n-are ce face cu bunurile personale.

Kim nu spuse nimic. Avea faţa lipsită de orice expresie, ca şi cum i-ar fi fost greu să proceseze o asemenea informaţie. Apoi aruncă o privire la geaca lui Reacher, la cămaşă şi la pantaloni.

— Mâine-dimineaţă o să merg la un magazin, spuse Reacher. Aşa fac. Îmi cumpăr haine noi la fiecare câteva zile.

— În loc să ţi le speli?
— Da.
— De ce?
— Pentru că e logic.
— O să ai nevoie de o haină groasă.
— Aşa se pare.
— Nu trebuie să-ţi cumperi. E prea scump doar pentru câteva zile. Îţi putem împrumuta una. Tatăl meu poartă cam aceeaşi mărime. Îşi ţine aici o haină, s-o aibă când vine în vizită. Şi o căciulă şi mănuşi.

Se întoarse şi deschise o uşă de debara, apoi se aplecă înăuntru ca să ia un umeraş de pe şină. Scoase la iveală o haină foarte mare, de culoarea noroiului. Era matlasată, cu straturi orizontale de puf, de mărimea camerelor de cauciuc. Era veche şi uzată şi avea pete mai închise la culoare în locurile de unde fuseseră desprinse ecusoanele şi insignele. Pe mâneci avea forme de galoane în V.

— Poliţist pensionat? întrebă Reacher.

— Patrula Autostrăzii, preciză Kim Peterson. Îi lasă să păstreze hainele, cu condiţia să-şi scoată însemnele de grad.

Haina avea gluga tivită cu blană şi într-un buzunar era vârâtă o căciulă de blană, iar în celălalt, mănuşile.

— Probeaz-o, îl îndemnă femeia.

Se dovedi că tatăl ei nu purta chiar mărimea lui Reacher. Haina era cu un număr mai mare. Dar prea mare e întotdeauna mai bine decât prea mic. Reacher îşi trase haina pe el şi se uită în jos la locurile unde fuseseră tresele. Zâmbi. Îl făceau să se simtă eficient. Îi plăcuseră întotdeauna sergenţii lui. Făceau treabă bună.

Haina mirosea a naftalină. Căciula păstrase mirosul de păr al celuilalt bărbat. Era făcută din fire sintetice şi blană de iepure.

— Mulţumesc, spuse Reacher. Eşti foarte de treabă.

Dezbrăcă haina, şi femeia o luă şi-o atârnă în cuier, la intrare, lângă locul unde Peterson îşi agăţase canadiana de poliţist. Apoi merseră cu toţii în bucătărie. Se întindea transversal pe aproape întreaga lăţime a casei. Găseai acolo toate ustensilele obişnuite pentru o bucătărie, plus o masă cam veche şi şase scaune, precum şi o cameră de zi cu o canapea uzată, două fotolii şi un televizor. Soba cu lemne era în celălalt

capăt al încăperii. Huruia ca o locomotivă. Dincolo de ea se afla o uşă închisă.

— Acolo e studioul, spuse Kim. Du-te să-l vezi.

Reacher presupuse că era trimis la culcare, aşa că se întoarse să mulţumească încă o dată, dar constată că Peterson venea în urma lui. Kim spuse:

— Vrea să vorbească cu tine. Îmi dau seama de asta pentru că nu vorbeşte cu mine.

Bărbatul căruia i se spusese să-i ucidă pe martor şi pe avocat începu să cureţe arma pe care o primise pentru îndeplinirea misiunii. Era un Glock 17, nici vechi, nici nou, de bună calitate, bine întreţinut. Îl desfăcu în bucăţi, îl perie, îl unse cu ulei şi îl reasamblă. Erau rizuri pe lateralele patului şi în şanţurile microscopice se acumulase ceva mizerie. Folosi un beţişor de urechi înmuiat în solvent pentru curăţare. Numele producătorului era gravat aproape de călcâiul patului, un însemn grafic excesiv de complex şi parcă realizat de un amator, în care o literă mare G înconjura restul cuvântului. Era uşor să confunzi G-ul cu un contur şi prin urmare să-ţi scape. La prima vedere, numele părea să fie LOCK. Toată grafica era acoperită de mizerie. Bărbatul înmuie din nou beţişorul şi, după un minut, o curăţă.

Studioul lui Peterson era un spaţiu mic, întunecat, pătrat, masculin. Se afla în colţul din spate al casei şi avea doi pereţi exteriori, cu două ferestre. Draperiile erau din material ecosez gros şi erau trase în lături. Pe ceilalţi doi pereţi erau trei uşi. Cea care dădea în camera de zi, plus, probabil, o debara şi o baie mică. Restul spaţiului oferit de pereţi era acoperit de dulapuri cumpărate la mâna a doua şi un birou vechi din lemn, pe care trona un mic frigider. Pe frigider era aşezat un ceas deşteptător de modă veche, cu două clopote metalice, care ticăia zgomotos. În încăpere se mai aflau un fotoliu jos din piele, cu aspect scandinav, şi o canapea de două locuri, care fusese întinsă şi transformată într-un pat îngust.

Reacher se aşeză pe pat. Peterson luă două sticle de bere din frigider, le desfăcu şi aruncă dopurile într-un coş de gunoi, după care îi întinse o sticlă lui Reacher. Apoi se aşeză în fotoliul din piele.

— Avem o problemă, spuse el.
— Ştiu, spuse Reacher.
— Cât de multe ştii?
— Ştiu că te-ai purtat cu mănuşi faţă de motocicliştii ăia drogaţi. De parcă ţi-ar fi fost frică de ei.
— Nu ne e frică de ei.
— Atunci de ce ezitările?
— Ajungem şi la asta. Ce altceva mai ştii?
— Ştiu că aveţi o secţie de poliţie măricică.
— Aşa…
— Ceea ce înseamnă o secţie de poliţie destul de mare.
— Şaizeci de poliţişti.
— Şi că lucraţi la capacitate maximă toată ziua şi toată seara, până într-acolo încât şeful şi adjunctul lui, ieşiţi din tură, trebuie să răspundă la un apel cetăţenesc la ora zece seara. Lucru care pare să se-ntâmple pentru că majoritatea oamenilor sunt pe teren, blocând străzile. În esenţă, aveţi tot oraşul blocat.
— De ce?
— Pentru că vă temeţi să nu vină cineva din afară.
Peterson luă o gură zdravănă de bere şi întrebă:
— Accidentul de autocar a fost pe bune?
— Nu sunt eu omul vostru, zise Reacher.
— Ştim că nu eşti. Nu aveai lucrurile sub control. Dar poate că e şoferul.
Reacher clătină din cap.
— Prea complicat, cu siguranţă. Putea să se sfârşească nasol într-o mie de moduri diferite.
— Chiar s-a luptat cu derapajul?
— În loc să ce?
— În loc să-l fi provocat, poate.
— Nu era mai simplu să oprească motorul şi să simuleze o avarie? Mai aproape de intersecţie?
— Ar fi fost prea pe faţă.
— Eu dormeam atunci. Dar ce-am văzut după ce m-am trezit mi s-a părut real. Nu cred că e omul vostru.
— Dar ar putea fi.
— Orice e posibil. Dar, dac-aş fi fost eu, aş fi venit ca vizitator la puşcărie. Comandantul Holland mi-a spus că aveţi destui.

Şase nopţi pe săptămână locurile de cazare sunt complet ocupate.

— Îi ştim pe toţi destul de bine. Nu-s prea mulţi cu sentinţe uşoare pe-acolo. Feţele nu se schimbă. Şi îi supraveghem. Cum nu recunoaştem o figură, sunăm la puşcărie ca să verificăm că se află pe listă. Şi oricum sunt în majoritate femei şi copii. Noi aşteptăm un bărbat.

Reacher ridică din umeri. Bău din sticlă. Berea era Miller. Lângă el, frigiderul începu să zumzăie. Aerul cald pătrunsese în incintă când Peterson deschisese uşa. Acum compresorul avea de lucru.

— Construcţia închisorii a durat doi ani, spuse Peterson. Au lucrat aici sute de muncitori. Au construit o tabără pentru ei, la opt kilometri spre vest de noi. Teren public. Acolo a fost o veche construcţie militară. Au adăugat câteva barăci şi rulote. A fost ca un mic sat. După care au plecat.

— Când?

— Acum un an.

— Şi?

— În locul lor, au venit motocicliştii. Au pus stăpânire pe zona aia.

— Câţi sunt?

— Acum, peste o sută.

— Şi?

— Vând metamfetamină. În cantităţi mari. La est şi la vest, graţie autostrăzii. E o afacere mare.

— Atunci, arestaţi-i.

— Încercăm, dar nu-i aşa simplu. Nu avem niciun motiv pentru o percheziţie acolo. În mod normal, asta n-ar fi o problemă. Când ţii un laborator de metamfetamină într-o rulotă, speranţa de viaţă e cam de o zi, două. Explodează. Nu trebuie decât să mergi după pompieri. Tot felul de chimicale volatile. Dar indivizii ăştia sunt foarte prudenţi. Până acum, niciun accident.

— Dar?

— Am prins un fir. Un barosan din Chicago a venit în vest să negocieze o achiziţie angro. S-a întâlnit cu şeful motocicliştilor chiar aici, în Bolton. Pe teren neutru, civilizat. A cumpărat o mostră din remorca unei camionete în parcarea restaurantului, chiar acolo unde-am luat cina.

— Şi?

— Avem un martor care a văzut întreaga tranzacţie. Tipul din Chicago a scăpat, dar am pus mâna pe droguri şi pe bani, iar pe motociclist l-am săltat. În momentul ăsta e în puşcăria districtuală, în aşteptarea procesului.

— Şeful lor? Şi ăsta nu a fost un motiv suficient de bun ca să-i percheziţionaţi locuinţa?

— Are camioneta înmatriculată în Kentucky. Permisul de conducere a fost emis în Alabama. Susţine că a venit cu maşina de-acolo. Că nu locuieşte aici. N-avem cu ce să-l agăţăm. Nu putem obţine un mandat pe baza faptului că se îmbracă la fel ca alţi oameni pe care i-am văzut. Pentru judecători nu-i de-ajuns. Vor mai mult.

— Şi-atunci, care-i planul?

— Vrem să-l întoarcem de partea noastră. Îi oferim o înţelegere, iar el ne dă ce-avem nevoie ca să facem curăţenie.

— A acceptat?

— Încă nu. E în aşteptare. Vrea să vadă probabil dacă martorul uită lucruri. Sau moare.

— Cine-i martorul?

— O bătrânică de treabă de-aici din oraş. Are şaptezeci şi unu de ani. A fost învăţătoare şi bibliotecară. Credibilitate perfectă.

— E posibil să uite lucruri sau să moară?

— Bineînţeles. Aşa procedează oamenii ăştia. Îi sperie pe martori. Sau îi omoară.

— Deci ăsta-i motivul pentru care vă îngrijorează orice străin care vine în oraş. Credeţi că vine pentru ea.

Peterson încuviinţă cu o mişcare a capului, fără să spună nimic.

Reacher sorbi îndelung din sticlă şi întrebă:

— De ce presupuneţi că va fi un străin? N-ar putea motocicliştii să vină şi să se ocupe de treabă singuri?

Peterson clătină din cap.

— Suntem călare pe orice motociclist care apare în oraş. Cum ai văzut în seara asta. Toată lumea e cu ochii pe ei. Aşa că n-o să fie un motociclist. Şi-ar tăia singuri craca de sub picioare. Strategia lor e să nu ne ofere un motiv.

— Înţeleg.

— Altcineva o să vină, spuse Peterson. Asta-i sigur. Din partea lor. Cineva pe care nu-l vom recunoaşte când va ajunge aici.

Capitolul 8

Reacher luă o a treia înghiţitură lungă din sticlă şi spuse:

— Nu e şoferul autocarului.

— Cât de sigur eşti? întrebă Peterson.

— Câţi bani câştigă indivizii ăştia de pe urma metamfetaminelor?

— Două sute de dolari pe gram, din câte ştim, şi bănuim că mişcă marfa cu camionetele, ceea ce înseamnă o mulţime de grame. Ar putea să câştige milioane.

— Caz în care îşi pot permite un profesionist. Un asasin profesionist care să lucrez ziua ca şofer de autocar e o combinaţie neverosimilă.

Peterson încuviinţă cu o mişcare a capului şi zise:

— Bine, nu-i şoferul de autocar. Domnul Jay Knox e nevinovat.

— Şi poţi să bagi mâna-n foc pentru toţi cei care vin în vizită la puşcării?

— Suntem cu ochii pe ei. Se cazează la motel, se urcă în autobuzele de navetă pentru închisori, se întorc şi pleacă a doua zi. Orice abatere ar apărea de la acest tipar, i-am sălta imediat.

— Unde se află martorul?

— Acasă. O cheamă Janet Salter. E o femeie tare cumsecade. Ca o bunicuţă dintr-o carte cu poveşti. Din fericire, locuieşte pe o stradă înfundată. Avem o maşină care blochează intersecţia, zi şi noapte. Ai văzut-o.

— Nu-i de-ajuns.

— Ştim. Mai avem o maşină în faţa casei şi o a treia parcată la o stradă distanţă, care supraveghează spatele. Plus poliţiste în casă, cele mai bune pe care le-avem, cel puţin patru în orice moment, două stau de veghe, două dorm.

— Când e procesul?

— Peste o lună, dacă avem noroc.

— Şi nu vrea să plece? Aţi putea s-o ascundeţi într-un hotel. Poate în Caraibe. Eu varianta asta aş alege-o acum.

— Nu vrea să plece.

— Ştie ce primejdie o paşte?

— I-am explicat situaţia. Dar ea vrea să facă ceea ce trebuie. Zice că e o problemă de principiu.

— Foarte frumos din partea ei.

— E bine şi pentru noi, spuse Peterson. Pentru că o să-i înfundăm pe mulţi dintre ei. Dar nici uşor nu ne este. Pentru că folosim multe resurse.

Reacher încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Deci ăsta-i motivul pentru care ezitaţi şi nu vă angajaţi într-o confruntare directă cu ei. Pentru că un război complet acum v-ar depăşi resursele.

— Şi pentru că trebuie să vindem chestia asta unui juriu. Nu putem să-l lăsăm pe avocatul apărării să spună că e vorba despre o campanie de hărţuire. În plus, motocicliştii nu-s tâmpiţi. Nu intră-n buclucuri. Strict vorbind, ca indivizi, n-au făcut nimic greşit deocamdată. Cel puţin, nu în public.

— De fapt, pare să fie taman invers. Am văzut pozele.

— Întocmai, spuse Peterson. Se pare că unul dintre cetăţenii noştri onorabili l-a omorât în bătaie pe unul de-ai lor.

Ceasul de pe frigider arăta cinci minute după miezul nopţii. Încă cincizeci şi două de ore. Afară, luna urcase mai sus pe cer. Zăpada căzută era strălucitoare. Aerul era nemişcat. Nici urmă de vânt. Frigul era atât de intens încât Reacher îl simţea lovind în pereţii casei. Exista o zonă-tampon cam de treizeci de centimetri, în care frigul se furişa înainte ca soba să reuşească să-l contracareze.

— Comandantul Holland se ridică la înălţimea jobului? se interesă Reacher.

— De ce întrebi? spuse Peterson.

— Prima impresie. Mi s-a părut cam depăşit de situaţie.

— Holland e un om bun.

— Asta nu-i un răspuns la întrebarea mea.

— Tu discutai despre superiorii tăi când erai în armată?

— Tot timpul. Cu cei de acelaşi grad.

— Noi doi suntem de acelaşi grad?

— Aproximativ.

— Şi cum erau superiorii tăi?

— Unii erau buni, alţii, nişte nemernici.

— Holland e în regulă, spuse Peterson. Dar e obosit. I-a murit soţia. Fata a crescut şi a plecat de-acasă. E singur-singurel şi e cam abătut.

— Am văzut fotografia din biroul lui.

— Zile fericite. Erau o familie frumoasă.

— Deci, se ridică la înălţimea postului?

— Suficient ca să ceară ajutor când are nevoie de el.

— Şi cui îi cere?

— Ţie.

Reacher îşi termină berea. În casă era cald, iar el se simţea confortabil şi obosit.

— Ce-aş putea eu să fac ca să-l ajut? întrebă Reacher.

— Acolo unde s-a amenajat tabăra de construcţii a fost o bază militară.

— Mi-ai mai spus asta.

— Trebuie să înţelegem exact ce anume a fost.

— Nu ştiţi?

Peterson clătină din cap.

— A fost construită cu mult timp în urmă. Există o singură clădire din piatră, cam cât o casă.

— Doar atât?

Peterson încuviinţă dând din cap.

— Un drum lung şi drept care duce la o clădire mică, singuratică în prerie.

— Şi e cam cât o casă?

— Mai mică decât asta.

— Ce formă are?

— Pătrată. Paralelipipedică. Ca o casă.

— Cu acoperiş?

— Desigur.

— Pentru că mă-ntreb dacă era un siloz de rachete. Sunt o mulţime în Dakota de Nord şi de Sud.

— Nu e un siloz.

— Atunci poate fi orice. Poate să fie ceva început şi lăsat neterminat.

— Nu credem. Bătrânii îşi mai amintesc câte ceva. Povestesc că au fost sute de ingineri acolo, timp de câteva luni. Şi un cordon de securitate. Şi multă vânzoleală. Cam multă agitaţie pentru o chestie cât o casă.

— Am auzit de lucruri şi mai ciudate.

— Trebuie să ştim. S-ar putea să fie nevoie să mergem acolo şi să operăm sute de arestări. Trebuie să ştim cu ce-avem de-a face.

— Sunaţi undeva. Sunaţi la Departamentul Armatei.

— Am sunat. Am sunat noi, au sunat cei de la consiliul districtual, au sunat şi cei de la guvernul statului.

— Şi?

— Nimeni n-a primit vreun răspuns.

— Cam ce vârstă au cei mai bătrâni dintre locuitori?

— Contează?

— Ca să ştim când a fost construit locul. I-au văzut cu ochii lor pe inginerii ăia? Sau doar au auzit istorisiri de la părinţii sau bunicii lor?

— Locul ăla are cam cincizeci de ani.

— Când au fost văzuţi ultima oară soldaţi acolo?

— Niciodată. Locul n-a fost folosit niciodată.

Reacher ridică din umeri.

— Deci, e o unitate de pe vremea Războiului Rece, abandonată. Poate că nu-i nici măcar definitivată. Într-o zi a părut să fie o idee bună, a doua zi, n-a mai fost aşa. Pe-atunci, genul ăsta de lucruri se-ntâmplau mereu, fiindcă strategia era destul de schimbătoare. Sau pentru că nimeni n-avea habar de ce face. Dar nu-i mare scofală. O casă din piatră rezistă mai bine la tirul de pistoale decât o baracă sau o rulotă, dar în orice caz presupun că nu plănuiţi o confruntare armată acolo.

— Trebuie să ştim sigur.

— Nu vă pot ajuta. N-am lucrat niciodată acolo. N-am auzit nicio discuţie.

— Ai putea să dai nişte telefoane pe canale lăturalnice. Poate mai cunoşti oameni.

— Sunt pe tuşă de prea mult timp.

— Ai putea să mergi spre vest şi să arunci o privire.

— E o clădire din piatră. Armata foloseşte acelaşi tip de piatră ca toată lumea.

— Atunci, de ce era nevoie de sute de ingineri?

— Voi la ce v-aţi gândit?

— Ne-am întrebat dacă nu cumva e o amenajare subterană. Clădirea din piatră ar putea fi doar capul scării. E posibil ca jos să fie un adevărat bârlog. Laboratorul ar putea fi acolo jos. Ceea ce ar explica lipsa incendiilor şi a exploziilor în rulote.

Poate că au transformat locul într-o fortăreaţă şi au depozitat acolo hrană, apă şi arme. Toată povestea asta s-ar putea transforma într-un asediu, şi nu vrem asta.

Peterson se ridică, se duse la birou şi mai scoase două sticle din frigider. Un semnal pentru Reacher că abia ajunseseră la jumătatea discuţiei. Sau poate doar la o treime, dacă în frigider erau şase sticle.

— Mai e ceva, îl anunţă Peterson.

— Pe bune? spuse Reacher.

— L-am băgat la zdup pe şeful lor, dar asta n-a afectat comanda şi controlul, care continuă să funcţioneze.

— Înseamnă că are un adjunct.

— Bandele nu lucrează aşa.

— Atunci individul continuă să comunice. Telefonie celulară sau bileţele scoase clandestin din puşcărie.

— Nu se-ntâmplă asta.

— Ştii sigur?

— Categoric.

— Atunci, prin avocatul lui. O discuţie privată în fiecare zi, se prefac că vorbesc despre caz, când de fapt tipul dă ordine verbale, pe care avocatul le transmite mai departe.

— Aşa am bănuit. Dar nici asta nu se-ntâmplă.

— De unde ştii?

— Pentru că au ascuns camere video şi microfoane în camerele pentru şedinţe.

— Pentru discuţii privilegiate între avocaţi şi clienţi? E legal?

— Poate. E o închisoare nou-construită. Şi unele legi federale conţin multe chestii tipărite cu litere mici.

— Nu e un deţinut federal.

— OK, atunci nu, probabil că nu-i întru totul legal.

— Dar o faceţi oricum?

— Da, spuse Peterson. Şi n-am auzit nici un singur ordin sau detalii privind afacerile. Niciun bileţel înmânat, nimic scris pe hârtie.

— Ai auzit vreodată de Al 4-lea Amendament? Chestia asta s-ar putea să-ţi distrugă cazul.

— Nu avem de gând să folosim ceea ce auzim. Procurorul nici măcar nu ştie că facem asta. Doar vrem să fim avertizaţi din vreme, în departamentul de poliţie, în caz că decid să-i facă ceva martorului.

— N-o să păţească nimic. O ţineţi bine protejată. E vorba doar de-o lună. Vă mai ţine agăţaţi ceva timp, dar asta-i tot.

— Ne-am bătut pentru închisoarea aia.

— Mi-a spus Holland. Ca pentru o uzină Toyota. Sau Honda.

— A fost un proces cu concesii reciproce.

— Ca-ntotdeauna.

— Personalul angajat în închisori are scutiri de impozite, am construit locuinţe, am mărit şcoala.

— Şi?

— Ultimul punct a fost să ne înscriem în planul lor de criză.

— Care este?

— Dacă evadează careva, avem un rol repartizat dinainte.

— Şi anume?

— Tot departamentul de poliţie din Bolton se mută pe un perimetru prestabilit aflat la un kilometru jumate distanţă.

— Toţi?

— Până la ultimul om. De serviciu sau nu. Treaz sau adormit. Sănătos sau bolnav.

— Vorbeşti serios?

— Am fost nevoiţi să acceptăm. Pentru binele oraşului.

— Nu e bine, spuse Reacher.

— Nu e bine deloc, spuse Peterson. Dacă sirena aia începe să sune, lăsăm totul deoparte şi ne ducem în nord. Toţi poliţiştii. Ceea ce-nseamnă că, dacă în următoarea lună sirena începe să sune, o lăsăm pe Janet Salter complet neprotejată.

Capitolul 9

Reacher aproape termină de băut a doua bere şi spuse:

— E o nebunie!

— Doar în realitate, spuse Peterson. Nu şi pe hârtie. Teoretic, îi avem ca rezervă pe cei de la Poliţia Autostrăzii. ŞI FBI-ul ne-a oferit un program de protecţie a martorilor pentru doamna Salter. Dar Patrula Autostrăzii este de regulă la câteva ore distanţă toată iarna şi doamna Salter a refuzat protecţia. Spune că motocicliştii ar trebui încuiaţi departe de casă, nu ea.

— Aveţi o problemă, spuse Reacher.

— Mie-mi spui? zise Peterson.

Reacher privi pe geam la peisajul luminat de lună şi spuse:

— Dar asta nu-i chiar o vreme ideală pentru o evadare, nu-i aşa? Cel puţin, nu acum. Poate nici câteva luni de-acum încolo. Pe o rază de câţiva kilometri de jur-împrejur e un strat de zăpadă virgină de peste o jumătate de metru. Dacă cineva trece de gardul pe care l-or avea acolo, moare de frig în mai puţin de-o oră. Sau îl găsesc imediat elicopterele. Urmele de paşi pe zăpadă vor fi vizibile.

— Nimeni nu mai evadează fugind pe jos, zise Peterson. Scapă ascunzându-se în camionul de aprovizionare sau ceva asemănător.

— Atunci de ce se formează perimetrul la distanţa aia?

— Nimeni n-a spus că planul lor de criză ar avea vreo logică.

— Atunci trageţi-le clapa. Lăsaţi câţiva oameni la post. Măcar femeile din casă.

— N-avem cum. Se va face apelul la faţa locului. Vom fi auditaţi. Dacă nu ne conformăm la sânge, inspecţia federală va fi pe capul nostru zece ani de-acum încolo. Oraşul a semnat un contract. Am luat bani de la ei.

— Pentru maşinile suplimentare?

Peterson dădu din cap afirmativ.

— Şi pentru locuinţe. Toţi locuiesc pe o rază de zece minute de mers cu maşina, toţi primesc o maşină, toţi îşi ţin staţiile radio pornite, toţi răspund instantaneu.

— Nu puteţi s-o urcaţi pe doamna Salter într-o maşină şi s-o luaţi cu voi?

— Civilii trebuie lăsaţi deoparte. În mod cert nu putem să luăm pe cineva cu noi.

— A evadat cineva până acum?

— Nu. Închisoarea e nou-nouţă. Se descurcă bine.

— Atunci, speraţi că va fi bine.

— Nu pricepi. Am trage nădejde că va fi bine. Dacă ar fi vorba de o chestie întâmplătoare sau de o coincidenţă, nu ne-am mai agita. Dar nu e. Pentru că acelaşi individ care vrea să ne scoată din casa lui Janet Salter are în mâinile sale puterea de a pune lucrurile în mişcare, în orice moment vrea.

— Evadând la momentul oportun? spuse Reacher. Nu cred. Cunosc închisorile. Să organizezi o evadare îţi ia mult timp. Trebuie să analizeze situaţia, să facă un plan, să găsească un şofer de camion, să câştige încrederea oamenilor, să facă rost de bani, să aranjeze lucrurile.

— E vorba de mai mult. Situaţia e şi mai rea.

— Spune-mi.

— Partea a doua a planului de criză se referă la o revoltă a puşcăriaşilor. Angajaţii închisorii părăsesc gardul pentru a se muta în incintă, iar noi preluăm posturile de la turnuri şi de la poartă.

— Toţi?

— La fel ca la prima parte. Şi nu-i nevoie de prea mult timp ca să organizezi o răzmeriţă. Poate să izbucnească într-o fracţiune de secundă. Crede-mă, puşcăriile sunt răzmeriţe care-aşteaptă să se-ntâmple.

Nu mai exista un al treilea rând de beri. Conversaţia substanţială se încheiase. Doar câteva fire răzleţe de lămurit şi o mică recapitulare.

— Vezi? zise Peterson, individul poate să programeze acţiunea la minut. E de-ajuns să zică vreunul ceva greşit că imediat izbucneşte o încăierare, iar după încă un minut o revoltă stă gata-gata să se declanşeze, primim apelul şi, în zece minute, suntem cu toţii la peste opt kilometri de locuinţa lui Janet Salter.

— Tipul e-ntr-o celulă, spuse Reacher. Vorbim de închisoarea districtuală, da? Care e într-o clădire separată. Nimeni nu se

revoltă în celulă. Toţi cei de-acolo îşi aşteaptă procesul. Sunt ocupaţi să se prefacă inocenţi.

— E motociclist. O să aibă prieteni în clădirea principală. Sau prieteni de-ai prietenilor. Aşa funcţionează bandele din închisori. Au grijă de-ai lor. Şi căile de comunicare sunt multiple.

— Nu e bine, spuse din nou Reacher.

— Nu e bine deloc, zise Peterson. Când sună sirena, îl lăsăm pe civilul bătrân la birou şi-atât. El ar trebui să ne sune dacă apare vreo alertă teroristă, dar, în afară de asta, avem mâinile legate.

— Vă aşteptaţi la o alertă teroristă?

— Nu aici. Mount Rushmore are o valoare simbolică, dar asta-i problema celor de la Rapid City.

— Aţi extins şi departamentul de poliţie? întrebă Reaches la fel cum aţi făcut cu şcolile?

— Am fost nevoiţi, confirmă Peterson. Pentru că oraşul s-a dezvoltat.

— Cât de mult v-aţi extins?

— Ne-am dublat capacitatea. De-am ajuns să concurăm cu închisorile ca să angajăm oameni. A fost dificil să menţinem standardele. Iar asta e o mare parte din problema comandantului Holland. Jumătate din oameni sunt dintre cei vechi, jumătate nu.

— N-am cum să-l ajut, spuse Reacher. Sunt doar un ins aflat în trecere.

— Ai putea să dai telefoane la armată. Asta l-ar ajuta. Dacă trecem de luna care urmează, vom avea nevoie de informaţiile alea.

— Am plecat de prea mult timp. Acum e o generaţie nouă. O să-mi închidă telefonul în nas.

— Ai putea să-ncerci.

— N-aş reuşi să trec de centralistă.

— Pe vremuri, când am intrat în poliţie, aveam un număr special de urgenţă la biroul FBI din Pierre. Sistemul s-a schimbat acum câţiva ani, dar tot îmi amintesc numărul.

— Şi?

— Cred că şi tu ai un număr de care-ţi aminteşti. Poate nu e de la o centrală.

Reacher nu spuse nimic.

— Dă telefonul ăla pentru noi, spuse Peterson. Asta va fi tot, îţi promit. Ne ocupăm noi de restul şi tu vei putea să-ţi vezi de drum.

Reacher rămase tăcut.

— Îţi putem oferi un birou şi un scaun.

— Unde?

— La secţia de poliţie. De mâine.

— Vrei să vin să lucrez cu tine? La secţia de poliţie? Încă nu prea ai încredere în mine, aşa-i?

— Eşti în casa mea. Soţia şi copiii mei dorm în casa asta.

Reacher încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Nu pot să te contrazic aici, spuse el.

Dar Kim Peterson nu dormea. Nu în acel moment. La zece minute după ce Andrew Peterson îl lăsase singur, Reacher se săturase de mirosul stătut de hamei de la cele patru sticle de bere aşa că le prinse gâturile între degete şi le duse, câte două în fiecare mână, în bucătărie, sperând să găsească un coş de gunoi. În schimb, o găsi pe Kim Peterson făcându-şi ordine în frigider. Era întuneric în încăpere, dar lumina din aparat era puternică, scăldând-o într-o strălucire gălbuie. Femeia purta un halat de baie flauşat vechi. Reacher ridică cele patru sticle, în semn de întrebare mută.

— Sub chiuvetă, îi spuse Kim Peterson.

Reacher se aplecă şi deschise uşa măştii de chiuvetă. Alinie sticlele în rând cu cele patru deja aflate acolo.

— Ai tot ce-ţi trebuie? îl întrebă ea.

— Da, mulţumesc.

— Ţi-a cerut Andrew să faci ceva pentru el?

— Vrea să dau nişte telefoane.

— Despre tabăra militară?

Reacher confirmă cu o mişcare a capului.

— O să-l ajuţi?

— O să-ncerc.

— Bun. Locul ăla îl scoate din minţi.

— O să fac tot ce-am să pot.

— Promiţi?

— Poftim?

— Îmi promiţi că, dacă-ţi cere, o să-l ajuţi în orice fel o să poţi? Munceşte prea mult. Acum el răspunde de tot.

Comandantul Holland e copleşit. Abia dacă-şi cunoaşte jumătate din departament. Andrew trebuie să le facă pe toate.

Lângă studio era o baie mică şi Reacher o folosi pentru un duş lung şi fierbinte. Apoi îşi împături hainele pe spătarul fotoliului în care şezuse Peterson şi se băgă în aşternut. Arcurile canapelei scârţâiră sub greutatea lui. Se întoarse pe o parte, apoi pe cealaltă, ascultă ticăitul tare al ceasului şi adormi într-un minut.

Unu fără cinci noaptea.

Încă cincizeci şi una de ore.

Capitolul 10

Reacher se trezi la şapte fără zece, într-o tăcută lume sepulcrală. Dincolo de geamurile studioului, aerul era îngroşat de fulgii grei de zăpadă. Cădeau lin, dar neobosit peste un strat proaspăt care deja atinsese treizeci de centimetri. Nu bătea deloc vântul. Miliardele de fulgi cădeau paraşutaţi vertical, uneori legănându-se puţin, alteori coborând în spirală, câteodată deplasându-se lateral câţiva centimetri, fiecare tulburat de nimic altceva decât de propria sa instabilitate dată de greutatea minusculă. Cei mai mulţi îşi adăugau masele individuale la plapuma albă groasă pe care aterizau. Unii se lipeau de formele verticale fantastice de pe liniile de curent sau de pe sârmele gardurilor, sporind înălţimea acelor forme.

Patul era cald, dar în cameră se făcuse frig. Reacher bănuia că soba fusese domolită peste noapte, jarul ţinut în frâu prin oprirea tirajului. Se întrebă un moment care ar fi fost protocolul corect pentru un musafir în astfel de împrejurări. Să se ridice şi să deschidă clapeta de tiraj şi să mai bage ceva lemne în sobă? Ar fi fost de ajutor? Sau ar fi fost o obrăznicie? Ar fi deranjat o programare delicată şi de mult stabilită a combustiei, condamnându-şi gazdele la o vizită nocturnă neconvenabilă la stiva de lemne pentru două săptămâni?

Până la urmă, Reacher nu făcu nimic. Îşi trase pătura sub bărbie şi închise ochii din nou.

Şapte fără cinci, dimineaţa.

Încă patruzeci şi cinci de ore.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud, ziua începuse deja de o oră. Plato îşi lua micul dejun în cea mai mică dintre cele două sufragerii din exteriorul casei. Cea mai mare era rezervată pentru dineurile oficiale, fiind prin urmare puţin folosită, căci dineuri oficiale însemna dineuri de business, majoritatea partenerilor de afaceri actuali fiind ruşi, iar ruşii nu se dădeau în vânt după arşiţa serii la peste o sută cincizeci de kilometri de Ciudad de México. Preferau aerul condiţionat. Plato presupunea că era vorba de lucrurile cu care erau

obişnuiţi. Auzise că în Rusia erau regiuni în care era atât de frig încât scuipatul îngheţa până să ajungă jos şi ricoşa de pământ ca o pietricică. Personal, nu credea povestea asta. Era pregătit să accepte că în părţi ale Rusiei se înregistrau temperaturi foarte scăzute şi nu încăpea îndoială că valorile extreme menţionate în almanahuri şi buletinele meteo puteau într-adevăr să provoace îngheţarea unui volum mic de lichid organic în spaţiul şi timpul ce separau gura şi solul. Dar era sigur că, pentru a supravieţui într-un asemenea mediu, un om ar fi trebuit să poarte o mască de schi, făcută probabil din mătase sau un material sintetic modern, şi să scuipi era categoric imposibil atunci când purtai o mască de schi. Şi înţelegea că, în general, temperaturile extrem de scăzute mergeau mână-n mână cu o umiditate extrem de joasă, ceea ce ar fi descurajat în orice caz scuipatul, poate chiar până la punctul în care devenea impracticabil. Prin urmare, anecdota era ilustrativă fără a fi adevărată din punct de vedere funcţional.

Plato era mândru de capacităţile sale analitice.

Se gândea la ruşi pentru că primise cu o oră în urmă o propunere incitantă de la unul dintre ei. Era una dintre chestiile obişnuite. Un văr al unui prieten al unui cumnat dorea o cantitate mare dintr-o anumită substanţă şi putea oare Plato să-l ajute pe om? Firește, prioritatea pentru Plato era să-l ajute pe Plato, aşa încât privise propunerea din această perspectivă şi ajunsese la o concluzie interesantă, care putea, cu puţină perfecţionare şi fler comercial, să se transforme într-o tranzacţie avantajoasă. Spectaculos de avantajoasă, de fapt, şi totalmente şi unilateral în favoarea lui, bineînţeles, dar pe de altă parte, el era Plato, iar vărul fără nume din Rusia nu era.

Trei erau factorii principali.

Primul, tranzacţia avea să impună o modificare fundamentală a supoziţiei iniţiale de bază a rusului, prin faptul că acea cantitate mare nu avea să fie transportată la rus, ci rusul avea să fie transportat la cantitatea mare.

Al doilea, tranzacţia avea să necesite o încredere completă din partea lui Plato, în ideea că pasărea din mână valorează cât două de pe gard.

Al treilea, tranzacţia avea să schimbe puţin lucrurile în Dakota de Sud. Prin urmare, situaţia de-acolo trebuia să

rămână curată, viabilă, imaculată şi perfect atractivă. Cu alte cuvinte, perfect comercializabilă. Ceea ce însemna că martorul şi avocatul trebuiau rezolvaţi cât mai curând posibil.

Plato întinse mâna după telefon.

La şapte şi paisprezece minute, vechea locuinţă rurală era încă tăcută. La şi un sfert, se trezi la viaţă. Reacher auzi piuitul subţire şi vaietul ceasurilor deşteptătoare prin pereţi şi tavan, urmate de zgomotele amestecate de paşi la etaj. Patru perechi de picioare. Părinţii şi doi copii. Doi băieţi, deduse Reacher după stângăcia neinhibată a mişcărilor acestora. Uşi deschise şi închise, apa de la toaletă trasă, zgomot de duş. Zece minute mai târziu, gălăgia se mutase în bucătărie. Gâlgâitul şi şuieratul unei cafetiere, bufnetul înfundat al uşii frigiderului, scârţâitul picioarelor de scaun pe duşumele. Din nou, Reacher se întrebă care-ar fi fost protocolul potrivit situaţiei. Să iasă pur şi simplu ca să se alăture familiei la micul dejun? Sau asta i-ar fi speriat pe copii? Bănuia că depindea de vârsta şi de constituţia lor. Să aştepte să fie invitat? Sau să aştepte până plecau copiii la şcoală? Se duceau oare la şcoală după o noapte în care se depusese un strat de zăpadă de treizeci de centimetri?

Făcu un duş rapid şi se îmbrăcă în baia minusculă, apoi făcu patul şi se aşeză pe el. După un minut, auzi hârjâitul unui scaun şi nişte picioare mici şi iuţi păşind pe scânduri, urmate de o bătaie neaşteptată la uşă, care se deschise imediat şi un băieţel îşi iţi capul înăuntru. Puştiul avea cam şapte ani. Era versiunea în miniatură a lui Andrew Peterson. Pe chip i se citea în egală măsură resentimentul provocat de faptul că fusese trimis să îndeplinească o sarcină şi teama de ceea ce ar fi putut găsi, precum şi o curiozitate fătişă legată de ceea ce găsise, de fapt.

Se holbă o secundă şi spuse:

— A zis mama să vii să bei o cafea.

Apoi dispăru.

Până să iasă Reacher pe uşă, copiii plecaseră din bucătărie. Îi auzi urcând scările în fugă. Îşi imagină că vede turbulenţele aerului din spatele lor, praf şi vârtejuri, ca-ntr-un filmuleţ de desene animate. Părinţii lor stăteau în linişte la masă. Erau îmbrăcaţi la fel ca în ziua precedentă, Peterson în uniformă şi soţia lui în pulover şi pantaloni. Nu vorbeau. Tropăielile de la

etaj ar fi acoperit orice încercare de conversaţie. Reacher îşi umplu ceaşca de cafea şi, până să se-ntoarcă la masă, Peterson se ridicase şi se pregătea să iasă ca să facă pârtie cu plugul camionetei. Soţia lui urca scările ca să se asigure că băieţii erau pregătiţi. Un minut mai târziu, amândoi copiii coborau în goană scările şi ieşeau pe uşă. Reacher auzi huruitul unui motor diesel masiv şi zări ceva galben înaintând prin zăpadă. Autobuzul de şcoală, sosit exact la timp, după cum se părea, în ciuda vremii de afară.

După încă un minut, în casă domnea liniştea. Kim nu se mai întoarse în bucătărie. Reacher n-avea nimic de mâncat. Nu era mare scofală. Era obişnuit cu senzaţia de foame. Aşteptă singur până când Peterson îl chemă din hol. Îşi luă haina de împrumut din cuier şi ieşi.

Opt fără cinci, dimineaţa.

Încă patruzeci şi patru de ore.

Avocatul se chinuia din nou cu uşa garajului. Pe alee se aşternuse un strat nou şi gros de zăpadă şi care troienise în uşă, blocând-o. Îşi pusese galoşii şi luase lopata. Motorul din tavanul garajului trăgea din răsputeri. Prinse mânerul din interior şi îl împinse în sus. Lanţurile mecanismului se poticniră, se opintiră şi uşa se ridică în mare viteză, lăsând să cadă înăuntru zăpada de afară. Avocatul o îndepărtă cu lopata, porni maşina şi se pregăti să-şi înceapă ziua.

Dimineaţa lui începea cu micul dejun, pe care se hotărâse să-l ia în oraş. În unele privinţe, era un comportament normal pentru o mică aşezare urbană. O cafenea, discuţii, întâlniri cu diverşi oameni, posibilitatea stabilirii de relaţii noi. Toate erau preţioase. Dar nu meritau o investiţie de timp mai mare de o jumătate de oră. Hai, cel mult trei sferturi de oră. Acum petrecea cel puţin o oră în separeul lui. Uneori, o oră şi jumătate, îi era frică să se ducă la muncă.

Formularele pentru mesaje folosite de firma lui erau galbene. În fiecare dimineaţă, secretara lui îi aducea un teanc. În majoritate, erau inocente. Dar unele sunau aşa: *Clientul cere convorbire ref. Caz nr. 517713.* Nu exista niciun caz cu acel număr. Niciun dosar. Nimic scris pe hârtie. Un astfel de bilet era un cod. Un ordin, de fapt, să se ducă la închisoare şi să preia o dictare mentală.

În cele mai multe dintre zile nu primea o astfel de înştiinţare. În unele zile, da. Nu aveai cum să prezici. Făcea deja parte din ritualul matinal, să stea lângă biroul secretarei, cu mâna întinsă şi sufletul la gură, aşteptând să vadă ce-i rezervă viaţa pentru ziua-n curs.

Reacher nu văzu nimic pe drumul spre centrul oraşului în afară de zăpadă. Zăpadă pe jos, zăpadă în aer. Zăpadă pretutindeni. Lumea era lentă, tăcută şi comprimată. Traficul era rarefiat şi înghesuit în făgaşele înguste formate pe mijlocul şoselelor. Mici vafe de zăpadă se desprindeau de pe pneuri şi căzeau temătoare parcă în evantai. Mici convoaie se formau şi înaintau lent, cu treizeci de kilometri la oră sau mai puţin. Dar maşina lui Peterson era bine încălzită, sigură şi solidă. O maşină zdravănă pe teren orizontal, cu lanţuri pe roţile din spate şi pneuri de iarnă pe cele din faţă. Nicio problemă.

Văzută ziua, prin ninsoare, secţia de poliţie arăta mai lungă şi mai joasă decât pe timp de noapte. O clădire întinsă cu un singur nivel, construită din blocuri de cărămidă albe. Avea un acoperiş plat plin cu antene parabolice şi antene radio prinse de suprastructuri din oţel. Îi amintea lui Reacher de o cazarmă clasică a Poliţiei Statale. Poate că fusese construită pe baza unui proiect standardizat. Erau multe maşini în parcare, cu motorul cald încă, abia parcate. Probabil că erau cei din tura de zi, sosiţi de-acasă pentru instructajul de dinaintea începerii zilei de muncă. Un utilaj de tip fadromă cu încărcare frontală se fâţâia printre maşini adunând zăpada într-o grămadă care deja atinsese doi metri şi jumătate înălţime. Peterson părea relaxat. Reacher se gândea că zăpada îl făcea să se simtă bine pentru că limita accesul rapid oriunde, inclusiv la casa lui Janet Salter. Intruşii vor fi fost nevoiţi să aştepte o zi mai bună. Era greu să te strecori nevăzut prin troiene înalte până la şold.

Reacher îşi luă hanoracul, dar lăsă mănuşile şi căciula în maşină. Erau prea personale. Urma să le înlocuiască cu obiecte similare, dar ale lui. În holul de la intrare, în spatele biroului de recepţie stătea un alt bătrân. Ajutorul din tura de zi. Cam de aceeaşi vârstă cu cel din seara precedentă, acelaşi gen de haine civile, dar persoana era diferită. Peterson îl conduse pe Reacher pe lângă birou şi de-a lungul unui coridor într-o sală mare, deschisă, plină de bărbaţi şi femei în uniformă care

discutau şi făceau gălăgie. Îşi luaseră cafea de la automat, luau notiţe, citeau panourile cu anunţuri, se pregăteau să iasă pe teren. Erau aproape treizeci de inşi. Un departament cu peste şaizeci de oameni, împărţiţi egal în cele două ture, de zi şi de noapte. Unii mai tineri, alţii mai bătrâni, unii arătau bine, alţii, vai de mama lor. O amestecătură, fără doar şi poate. *Ne-am dublat capacitatea,* îi spusese Peterson. *A fost dificil să menţinem standardele.* Era uşor să-i distingi pe noii angajaţi de cei mai vechi în meserie şi la fel de uşor să observi fricţiunile dintre ei. Se stricase coeziunea unităţii şi profesionalismul fusese compromis. Noi şi ei. Reacher înţelegea problema lui Holland. Avea de-a face cu două departamente într-unul singur. Şi nu mai avea energie pentru asta. Ar fi trebuit să se pensioneze. Sau primarul ar fi trebuit să-l elibereze din funcţie, înainte să se usuce cerneala pe contractul privind închisoarea.

Dar, noi sau vechi, toţi poliţiştii erau punctuali. La opt şi jumătate, sala era aproape complet goală. În mod clar, blocajele de drumuri ţineau ocupată o bună parte din forţa poliţienească şi era de presupus că zilele de ninsoare aduceau cu ele şi zeci de tamponări de vehicule. Doar doi poliţişti rămaseră în secţie. Ambii purtau uniformă. Unul avea un ecuson pe care scria *Kapler.* Pe ecusonul celuilalt scria *Lowell.* Niciunul dintre ei nu avea centură. Nici pistoale, nici staţii radio, nici cătuşe. Ambii aveau în jur de treizeci şi cinci de ani. Kapler avea tenul închis, cu rămăşiţele unui bronz şters. Lowell era blond şi roşu la faţă, ca un băiat de prin părţile locului. Ambii păreau în bună formă fizică, puternici şi activi. Niciunul nu părea mulţumit. Kapler o luă pe partea dreaptă, Lowell, pe partea stângă şi începură să golească tăvile cu documente, cărând afară grămezile de hârtii adunate, pe o uşă anonimă aflată pe coridor.

— Care-i faza cu ăştia? întrebă Reacher.

— Îndatoriri normale de serviciu, zise Peterson.

— Când te plângi că n-ai oameni? Nu cred.

— Atunci ce crezi că e?

— Cred că sunt pedepsiţi. Au făcut o trăsnaie şi sunt reţinuţi la sediu. Holland le-a luat pistoalele.

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Sunt vechi sau noi?

— Lowell e aici de-o vreme. E din localitate. O familie veche din Bolton. Kapler e nou, dar nu foarte nou. A venit din Florida, acum doi ani.

— De ce? Îi place vremea de-aici? Aş fi zis că lucrurile funcţionează în sens invers.

— Avea nevoie de un serviciu.

— De ce? Ce nu i-a mers în Florida?

— De ce ar fi trebuit ca ceva să nu-i meargă?

— Pentru că, şi-ţi spun asta cu cel mai mare respect posibil, dacă faci parte din forţele de ordine din Florida, Dakota de Sud este genul de loc unde te duci când nu mai ai alternative.

— Nu ştiu amănuntele. A fost angajat de comandantul Holland şi de primar.

— Şi ce-a făcut Lowell ca să-l merite ca partener?

— Lowell e mai ciudat, spuse Peterson. Un singuratic. Citeşte cărţi.

— Ce-au făcut ca să fie reţinuţi la bază?

— Nu pot să vorbesc despre asta. Iar tu ai treburi de făcut. Alege ce birou vrei.

Reacher îşi alese un birou în colţul din spate, după un obicei mai vechi. Era simplu, din pal melaminat, iar scaunul fusese reglat pentru o persoană scundă. Era cald încă. Pe birou erau o tastatură şi un monitor, precum şi un telefon. Ecranul era negru. Închis. Telefonul avea butoane separate pentru şase linii şi butoanele obişnuite pentru formarea numerelor.

— Apasă 9 pentru ton, îi zise Peterson.

Cred că şi tu ai un număr de care-ţi aminteşti. Poate nu e de la o centrală.

Reacher formă. Nouă pentru ton, apoi codul regional pentru Virginia şi alte şapte cifre. Un număr pe care şi-l amintea.

Îi răspunse un mesaj înregistrat, lucru pe care nu şi-l amintea.

Era o voce de bărbat, vorbind lent şi apăsat, accentuând exagerat primele trei cuvinte. Mesajul spunea: „Aţi ajuns la Biroul de Statistică a Muncii. Dacă ştiţi interiorul serviciului căutat, puteţi să-l formaţi în orice moment. Altfel, vă rugăm să alegeţi din meniul următor”. Urmă o lungă listă enunţată monoton, apăsaţi unu pentru asta, apăsaţi doi pentru cealaltă,

trei pentru altceva, agricultură, manufacturare, industrii nonalimentare.

Reacher închise.

— Mai ştii vreun număr? spuse Peterson.

— Nu.

— Unde-ai sunat?

— La o unitate specială. Un departament de investigaţii. Un fel de elită. Ca un FBI al armatei, doar că mult mai mic.

— Şi la cine-ai ajuns de fapt?

— La un birou guvernamental. Ceva despre statistica muncii.

— Se pare că lucrurile se schimbă.

— Aşa se pare, spuse Reacher.

După care adăugă:

— Sau poate că nu. Cel puţin, nu fundamental.

Formă din nou acelaşi număr. Obţinu aceeaşi înregistrare. *Dacă ştiţi interiorul serviciului căutat, puteri să-l formaţi în orice moment.* Formă 110. Auzi un declic, un târâit şi un nou ton de apel. O voce nouă, vie, imediat după primul apel.

— Da? spuse vocea, care aparţinea unui bărbat cu accent sudic, probabil spre de treizeci de ani, aproape sigur un căpitan, în afară de cazul în care lumea o luase razna şi îi lăsau acum pe locotenenţi sau subofiţeri să răspundă la aceste apeluri sau, mai rău, pe civili.

— Trebuie să vorbesc cu comandantul tău, spuse Reacher.

— Al cui comandant?

— Al tău.

— Cu cine credeţi exact că vorbiţi?

— Sunteţi cartierul general al unităţii 110 de poliţie militară din Rock Creek, Virginia.

— Suntem?

— În afară de cazul în care v-aţi schimbat numărul de telefon. Înainte răspundea un operator. Trebuia să ceri camera 110.

— Cu cine stau de vorbă?

— Am lucrat la 110.

— În ce calitate?

— Am fost primul comandant al unităţii.

— Numele?

— Reacher.

Un moment de tăcere.

— Chiar se-ntâmplă să folosească cineva meniul ăla? se interesă Reacher.

— Domnule, dacă aţi lucrat la 110, veţi şti că acesta este un canal de urgenţă activ şi deschis. Sunt nevoit să vă cer să-mi spuneţi imediat ce problemă aveţi.

— Vreau să vorbesc cu comandantul tău.

— În legătură cu?

— Am nevoie de un serviciu. Spune-i să mă caute în dosare şi să mă sune.

Reacher îi spuse numărul, citindu-l de pe eticheta lipită pe consola din faţa lui.

Tipul de la celălalt capăt al firului închise fără un cuvânt.

Nouă fără cinci dimineaţa.

Încă patruzeci şi trei de ore.

Capitolul 11

La nouă şi jumătate telefonul de pe biroul împrumutat de Reacher sună, dar apelul nu era pentru el. Întinse firul şi-i dădu receptorul lui Peterson. Acesta îşi spuse numele şi gradul, apoi ascultă aproape un minut. Îi ceru celui aflat la celălalt capăt să ţină legătura cu el şi apoi îi înapoie receptorul lui Reacher, care îl puse în furcă.

— Avem nevoie cât mai curând cu putinţă de informaţiile tale, spuse Peterson.

Reacher arătă spre consola din faţa lui.

— Ştii cum stă treaba cu puştii din zilele noastre. Nu scriu niciodată, nu dau telefon niciodată.

— Vorbesc serios.

— Ce s-a schimbat?

— La telefon a fost cineva de la Administraţia Antidrog. Chiar de la biroul federal. Din Washington D.C. Un apel de curtoazie. Se pare că-l supraveghează pe un tip despre care cred c-ar fi traficant de droguri rus. Nou-apărut în peisaj, din Brooklyn, New York, încearcă să-şi facă un nume, în căutare de târguri. Un ins din Mexic, un oarecare Plato, tocmai l-a sunat să-i spună că e o proprietate de vânzare la opt kilometri vest de un oraş numit Bolton, din Dakota de Sud.

— O proprietate de vânzare?

— Astea au fost cuvintele pe care le-au folosit.

— Deci, despre ce e vorba? Afaceri imobiliare sau trafic de droguri?

— Dacă e un laborator subteran acolo, atunci e vorba de amândouă, nu crezi? Şi asta va fi următoarea întrebare a celor de la Antidrog. E la mintea cocoşului. Lucrează la dosar acum şi ne vor suna ca să întrebe ce fel de loc este ăla.

— Spune-le să-i sune direct pe cei de la Departamentul Armatei. E mai rapid aşa, din toate privinţele.

— Dar asta ne-ar face să părem nişte idioţi. Nu putem să recunoaştem că avem de cincizeci de ani lângă noi un loc despre care nici măcar nu ştim ce este.

Reacher ridică din umeri. Arătă din nou spre telefon.

— Vei şti de îndată ce voi şti şi eu. Iar asta s-ar putea să nu se-ntâmple niciodată.

— Ai fost comandantul lor? Al unei unităţi de elită?

Reacher admise cu o mişcare din cap.

— O vreme. Plato e un nume ciudat pentru un mexican, nu crezi? Mie-mi sună mai mult a brazilian.

— Nu, iugoslav, spuse Peterson. Ca dictatorul ăla de pe vremuri.

— Ăla era Tito.

— Credeam că era un episcop sud-african.

— Ăla a fost Tutu.

— Şi Plato[2] cine-a fost?

— Un filosof din Grecia antică. Elevul lui Socrate şi învăţătorul lui Aristotel.

— Şi ce legătură are Brazilia cu toate astea?

— Nu mă-ntreba, spuse Reacher.

Kapler şi Lowell se întoarseră în sala de operaţiuni. Distribuiră notele informative calde încă şi îndoite de la copiator – câte una în fiecare tăviţă –, după care ieşiră de-acolo din nou.

— Şi-uite-aşa şi-au cam terminat ziua de muncă. Îi aşteaptă acum o pauză de masă de vreo cinci ore, probabil. Ce irosire de resurse!

— Dar ce-au făcut?

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— E-atât de rău?

— Nu, nu chiar.

— Atunci ce-a fost?

— Nu pot să vorbesc despre asta.

— Sigur că poţi.

— Bine, cu trei zile-n urmă nu au putut fi contactaţi prin radio timp de o oră. Nu vor să spună de ce sau cum sau ce făceau atunci. Nu putem permite asta. Din cauza planului de urgenţă al închisorii.

Telefonul sună iar la zece fără douăzeci. Reacher ridică receptorul şi spuse:

— Da?

— Domnul maior Reacher? întrebă un glas de femeie.

— Da.

---

[2] E vorba, bineînţeles, de Platon *(N.t.).*

— Ştii cine sunt?
— Continuă să vorbeşti.
— În ultimul an de serviciu ai predat un curs.
— Serios?
— Despre integrarea anchetelor militare şi a celor federale. Am urmat acel curs. Nu-mi recunoşti vocea?
— Continuă să vorbeşti.
— Ce vrei să-ţi spun?

În acel moment, Reacher şi-ar fi dorit ca ea să vorbească mult, pentru că avea un glas minunat. Era cald, uşor răguşit, uşor murmurat, uşor intim. Îi plăcea felul în care-i şoptea în ureche. Îi plăcea foarte mult. Cu ochii minţii, şi-o imagina pe posesoarea vocii ca fiind blondă, în vârstă de cel mult treizeci şi cinci şi cel puţin treizeci de ani. Probabil era înaltă şi probabil arăta bine. Una peste alta, un glas grozav, fără doar şi poate.

Dar nu recunoştea vocea şi îi spuse asta.

— Sunt foarte dezamăgită, îi spuse femeia. Poate chiar puţin lezată. Eşti sigur că nu-ţi aminteşti de mine?
— Trebuie să vorbesc cu comandantul tău.
— Asta va trebui să mai aştepte. Nu-mi vine să cred că nu ştii cine sunt.
— Pot să-ncerc să ghicesc?
— Desigur.
— Cred că eşti un fel de filtru de păcăleli. Comandantul tău vrea să ştie dacă sunt cu adevărat cine pretind c-aş fi. Dac-aş spune că-mi amintesc de tine, pic testul. Pentru că nu-mi amintesc. Nu ne-am întâlnit niciodată. Poate-aş fi vrut să ne fi întâlnit, dar nu s-a-ntâmplat.
— Dar am urmat cursul tău.
— Nu l-ai urmat. Mi-ai citit dosarul, atât. Titlul cursului era doar pentru consumul publicului. Cursul era despre cum să-i tragem în piept pe agenţii federali, nu cum să cooperăm cu ei. Dacă ai fi fost în acea sală de curs, ai fi ştiut asta.
— Bine lucrat, spuse glasul, în care se putea sesiza un zâmbet. Tocmai ai trecut testul.
— Deci, cine eşti, de fapt?
— Sunt tu.
— Ce-nseamnă asta?
— Sunt comandantul Unităţii Speciale 110.
— Serios?

— Serios şi-adevărat.

— Excelent. Felicitări! Cum e?

— Sunt sigură că-ţi poţi imagina. Stau la vechiul tău birou în acest moment, la propriu şi la figurat. Biroul ţi-l aminteşti?

— Am avut multe birouri.

— Pe cel de-aici, de la Rock Creek.

La drept vorbind, Reacher şi-l amintea foarte bine. Un birou guvernamental de stil vechi, făcut din oţel, vopsit în verde, cu finisajul deja tocit până la metalul lucios în momentul când îl moştenise.

— Pe partea dreaptă e o îndoitură urâtă, spuse vocea. Umblă vorba că tu ai făcut-o, cu capul cuiva.

— Aşa se zice?

— Ca o legendă populară. E-adevărat?

— Cred că e opera celor de la mutări mobilier.

— E perfect concavă.

— Poate c-au scăpat pe ea o bilă de bowling.

— Prefer legenda.

— Cum te cheamă? întrebă Reacher.

— Inventează-mi unul, spuse glasul.

— Ce?

— Să păstrăm caracterul neoficial al discuţiei. Dă-mi un nume de cod.

— Asta-i o conversaţie privată.

— Nu tocmai. Sistemul nostru îmi arată că suni de la o secţie de poliţie. Sunt sigură că are o centrală şi dispozitive de înregistrare.

— În regulă, continuă să vorbeşti, spuse Reacher. O să-ncerc să găsesc un nume care să ţi se potrivească.

— Ce vrei să-ţi spun?

— Citeşte cartea de telefon. E de-ajuns pentru mine.

Din nou glasul se înseninã cu un zâmbet.

— Se zice că îndoitura din birou vine de la ţeasta unui colonel. Oamenii mai spun că de-asta ai fost exclus din 110.

— N-am fost exclus. Am primit ordine noi, atâta tot.

— Doar pentru că nimeni nu-l înghiţea pe acel colonel. Dar în mod categoric ai fost nevoit să părăseşti postul. Asta spun oamenii.

— Amanda.

— Amanda? Fie, aşa mă cheamă. Când mai ai nevoie de mine, formezi numărul şi ceri cu Amanda.

— E un orăşel în Dakota de Sud, se numeşte Bolton. Aproximativ în centrul statului, cam la douăzeci de kilometri distantă de autostrada 1 – 90.

— Ştiu unde este. Sistemul nostru ne-a dat şi coordonatele tale. Mă uit la Bolton chiar acum.

— În ce fel te uiţi?

— Pe laptop. Cu Google Earth.

— În ziua de azi totul e mult mai uşor.

— Tehnologia e cu-adevărat o chestie minunată. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— La opt kilometri vest de oraş se află o construcţie din timpul Războiului Rece, părăsită. Am nevoie să ştiu ce a fost.

— Nu poţi să-ţi dai seama ce-a fost?

— N-am văzut-o. Şi se pare că nu e cine ştie ce de văzut. S-ar putea să nu fie nimic. Dar vreau să verifici asta pentru mine.

— Eşti sigur că nu-i un siloz de rachete? În Dakota sunt o mulţime, şi în nord, şi în sud.

— Cei de-aici spun că nu-i aşa ceva. Nici nu pare să fie.

— În regulă, stai puţin. Să măresc imaginea şi să văd despre ce-i vorba. Conform celei mai recente imagini, singurul lucru la vest de oraş arată ca un lagăr de concentrare. Cincisprezece barăci şi o clădire mai veche, în două şiruri de opt. Plus un drum drept şi lung. Cam de trei kilometri şi jumătate.

— Clădirea veche arată ca o casă?

— De deasupra arată exact ca o casă.

— OK, dar am nevoie de mai mult de-atât.

— Vrei să vin până-n Dakota de Sud şi să mergem împreună ca să ne uităm la ea?

— Pentru că tot sunt blocat aici de o furtună de zăpadă şi nu prea am mare lucru de făcut, ar fi o idee excelentă. Dar o verificare de arhivă ar fi de-ajuns. Trebuie să apară pe undeva. Vreau să ştiu care i-a fost destinaţia, amploarea şi arhitectura.

— Sună-mă din nou la sfârşitul programului.

Urmă un clic şi glasul dispăru.

Zece fără cinci dimineaţa.

Încă patruzeci şi două de ore.

Capitolul 12

Avocatul opri maşina în parcarea biroului de avocatură şi-şi puse galoşii. Îi scoase din nou în holul de la intrare al clădirii, îi puse într-o pungă de plastic, pe care o cără împreună cu servieta la ascensor. Secretara îl salută din compartimentul ei de lângă uşă. Nu-i răspunse. Nu ştia încă dacă era o dimineaţă bună sau una rea. Întinse doar mâna ca să primească mesajele.

Erau opt la număr.

Trei erau probleme banale de birou.

Patru erau chestiuni juridice legitime.

Ultimul era o cerere pentru o discuţie cu clientul la închisoare într-o chestiune urgentă legată de cazul numărul 517713, la prânz.

Reacher rămase singur o vreme, apoi ieşi din cameră şi-l găsi pe Peterson într-un birou gol situat pe coridor, aproape de intrarea în sala de operaţiuni. Biroul avea patru mese de lucru adunate în centrul spaţiului. Pe pereţi, panouri lungi orizontale, care se întindeau de la înălţimea taliei până la înălţimea capului. Peterson prindea în piuneze pozele din ziua precedentă de la locul crimei. Mortul, îmbrăcat în negru. Imaginea de ansamblu, prim-planurile. Zăpadă pe jos, trauma provocată cu un obiect contondent la tâmpla dreaptă. Absenţa sângelui.

— Tocmai am primit raportul de la autopsie, spuse Peterson. A fost mutat, nu încape nicio îndoială.

— Au mai fost şi alte răni? întrebă Reacher.

— Nişte vânătăi perimortem.

— Oraşul ăsta are nişte zone rău famate?

— Unele sunt mai rele decât altele.

— Ai controlat barurile?

— Pentru ce?

— Podele de curând curăţate, pete suspecte.

— Crezi c-a fost o încăierare într-un bar?

— Undeva în cartierul cu chirii mici, dar nu în zona de război.

— De ce?

— Zi-mi ce-a spus patologul despre arma crimei.

— A fost un obiect rotund, destul de neted, probabil din metal sau lemn prelucrat, poate un stâlp de gard sau o ţeavă pluvială.

— Nici vorbă, spuse Reacher. Un stâlp de gard sau o ţeavă pluvială au diametrul uniform. Prea mari ca să le poţi strânge bine în mâini şi să poţi lovi cu suficientă forţă. Eu cred c-a fost o bâtă de baseball. Iar bâtele de baseball sunt relativ greu de găsit iarna. Sunt prin debarale, garaje, subsoluri sau în podurile caselor. Doar că uneori le mai găseşti sub baruri, de unde barmanul le poate lua foarte repede. Nu în zona bună a oraşului, fireşte, iar în zona de război probabil c-ar prefera o puşcă.

Peterson nu spuse nimic.

— Unde se duc gardienii de la închisoare să bea? întrebă Reacher.

— Crezi c-a fost unul dintre ei?

— Ca să dansezi tango, e nevoie de doi parteneri. Gardienii sunt obişnuiţi cu stilul mai brutal.

Peterson rămase tăcut o fracţiune de secundă.

— Altceva?

— Ies puţin, răspunse Reacher clătinând din cap. Mă-ntorc mai târziu.

Ningea în continuare abundent. Maşina lui Peterson era deja o cocoaşă albă în parcare. Reacher ridică gluga hainei de împrumut şi trecu pe lângă maşină fără să se oprească. Ajunse pe trotuar şi privi în stânga, apoi în dreapta. Fulgii de nea roiau în jurul lui şi se strecurau pe sub glugă, încurcându-se în păr şi în gene, alunecând în jos pe gât. Direct în faţa lui era un fel de piaţă publică sau parc orăşenesc şi, dincolo de acesta, un şir de stabilimente comerciale. Distanţa era prea mare şi ninsoarea prea densă ca să poată desluşi exact ce erau. Dar la una dintre ele se vedea cum iese fum pe coşul de pe acoperiş, existând probabilitatea să fie ori o curăţătorie de haine, ori un restaurant, ceea ce însemna că erau şanse de cincizeci la sută să poată lua acolo un mic dejun întârziat.

Reacher o luă într-acolo, înotând prin zăpada stivuită de pluguri, alunecând şi ţinându-şi cu greutate echilibrul la trecerea prin piaţă. Urechile, nasul şi bărbia îi amorţiseră. Îşi

ţinea mâinile în buzunare. Localul de unde ieşea fum pe coş era o cafenea. Intră, în aerul fierbinte şi umed. O tejghea şi patru mese. Jay Knox stătea singur la una dintre ele. Şoferul de autocar. Judecând după felul în care se prezenta masa lui, terminase un mic dejun copios cu ceva vreme în urmă. Reacher se postă în faţa lui şi puse mâna pe spătarul scaunului, gata să-l tragă de sub masă, ca o cerere mută. Knox nu păru nici încântat, nici neplăcut impresionat să-l vadă. Doar preocupat şi uşor posomorât.

Reacher se aşeză şi-l întrebă:

— Te-ai aranjat bine?

— M-au repartizat la unii, zise Knox, ridicând din umeri.

— Şi?

— Cred că sunt destul de cumsecade.

— Dar ai ieşit în oraş pentru un mic dejun prelungit, luat pe îndelete.

— Nu-mi place să deranjez.

— Nu te-au invitat la masă?

— Să zicem că nu mă dau în vânt după ei, OK?

Reacher nu zise nimic.

— Pe tine unde te-au cazat? întrebă Knox.

— La poliţistul care a venit la autocar.

— Şi de ce eşti aici? Poliţistul nu ţi-a dat să mănânci?

Reacher nu-i răspunse, mulţumindu-se să spună:

— Ceva vesti?

— Camionul de tractare a ajuns aici în dimineaţa asta. Au tras autocarul de pe autostradă. Închiriem un vehicul înlocuitor din Minneapolis. Trebuie să ajungă aici de îndată ce trece furtuna.

— Nu-i chiar aşa de rău.

— Doar că va veni aici cu propriul şofer. Ceea ce înseamnă că voi fi pasager până la Seattle. Ceea ce înseamnă că nu voi fi plătit începând cu ora şaisprezece a zilei de ieri.

— Asta nu prea e bine.

— Ar trebui să facă ceva cu podul ăla blestemat.

— De pasageri ştii ceva?

— Sunt împrăştiaţi ici şi colo. Una are braţul legat cu un bandaj, alta are încheietura mâinii în ghips. Dar în general nu s-au plâns prea mult. Nu cred că vreunul dintre ei şi-a sunat

avocatul. De fapt, unii privesc partea pozitivă a întâmplării, ca şi cum toată povestea ar fi o călătorie magică şi misterioasă.

— Nu-i chiar aşa de rău, spuse din nou Reacher.

Knox nu-i răspunse. Se ridică brusc şi-şi luă lucrurile dintr-un un cuier din apropiere. Îşi îndesă căciula pe cap, îşi puse fularul la gât şi îmbrăcă o haină groasă, toate împrumutate, judecând după mărimi şi culori. Îl salută pe Reacher scurt cu o mişcare a capului, un rămas-bun cam ţâfnos, apoi ieşi pe uşă să înfrunte ninsoarea.

O chelneriţă veni la masă şi Reacher comandă cel mai copios mic dejun din meniu.

Plus cafea.

Unsprezece fără cinci dimineaţa.

Încă patruzeci şi una de ore.

Avocatul îşi lăsă servieta în birou, păstrând doar sacoşa de plastic cu galoşii. Îi încălţă în holul clădirii şi ajunse la maşina parcată. Îşi puse centura, porni motorul, încălzi scaunul, dădu drumul la ştergătoare. Ştia că autostrada era închisă în continuare. Dar existau rute alternative. Drumuri lungi şi drepte, caracteristice pentru Dakota de Sud, întinzându-se până la linia orizontului.

Îşi descălţă galoşii şi, apăsând cu talpa de piele a pantofului pe pedala de frână, mută schimbătorul pe „Drive”.

Reacher ajunsese la jumătatea farfuriei cu micul dejun când îşi făcu apariţia Peterson. Era îmbrăcat în echipament complet de iarnă. Se vedea limpede că Reacher ar fi trebuit să se arate impresionat de uşurinţa cu care îl găsise Peterson. Dar reacţia lui Reacher depindea de numărul celorlalte locuri în care-l mai căutase poliţistul.

Acesta din urmă puse mâna pe spătarul scaunului abia părăsit de Knox, şi Reacher îl invită să ia loc cu un gest al furculiţei încărcate cu mâncare. Peterson se aşeză şi spuse:

— Îmi cer scuze că nu ai luat micul dejun acasă.

— Nicio problemă, răspunse Reacher, după ce mai întâi mestecă şi înghiţi. Sunteţi mai mult decât generoşi şi-aşa.

— Kim suferă de singurătate, asta-i tot. Când eu şi băieţii plecăm din casă, nu-i tocmai cel mai plăcut moment pentru ea. De obicei, se ascunde în camera ei.

Reacher nu spuse nimic.

— Te-ai simţit vreodată singur? întrebă Peterson.

— Uneori, zise Reacher.

— Kim ţi-ar spune că nu. Decât dacă ai sta zi după zi pe veranda casei tale din Dakota de Sud şi, uitându-te de jur-împrejur, n-ai vedea nimic cale de o sută de kilometri în orice direcţie.

— Nu e de pe-aici?

— Ba da. Dar să fii obişnuit cu ceva nu înseamnă că trebuie să-ţi şi placă.

— Cred că nu.

— Am verificat barurile. Am găsit unul cu o podea foarte curată.

— Unde?

— În nord. Unde se duc gardienii să bea un pahar.

— Vreun martor cooperant?

— Nu, dar barmanul lipseşte. Şi-a luat tălpăşiţa cu camioneta ieri.

— OK, spuse Reacher.

— Îţi mulţumesc, spuse Peterson.

— Cu plăcere.

Reacher luă cu furculiţa o jumătate de felie de bacon şi o jumătate din gălbenuşul oului şi le mâncă.

— Mai ai şi alte idei? întrebă Peterson.

— Ştiu cum comunică omul pe care l-aţi băgat la puşcărie.

— Cum?

— Şi-a făcut un prieten înăuntru. Sau a constrâns pe cineva. Omul vostru îl instruieşte pe al doilea, iar acesta îi transmite mai departe instrucţiunile avocatului său. Ca o pistă paralelă. Aşa că nu ascultaţi pe cine trebuie.

— Zilnic sunt zeci de avocaţi care vin în vizită.

— Atunci aţi face bine să începeţi să-i triaţi.

Peterson rămase tăcut o vreme.

— Altceva?

Reacher încuviinţă cu o mişcare a capului şi spuse:

— Trebuie să găsesc un magazin de haine. I-am cam promis soţiei tale. Ceva ieftin, fără pretenţii. Ştii ceva de genul ăsta?

Magazinul de îmbrăcăminte recomandat de Peterson era la un cvartal spre vest de piaţa publică. Haine zdravene pentru

fermieri bine făcuţi. Avea raioane de vară şi de iarnă, fără diferenţe evidente între cele două. Unele obiecte vestimentare erau complet anonime, altele erau branduri cunoscute, dar aveau defecte vizibile. Paleta coloristică era limitată la câteva nuanţe terne. Preţurile erau mici, chiar şi la încălţăminte. Reacher începu de jos în sus, cu o pereche de bocanci rezistenţi la umezeală. Apoi începu să-şi aleagă hainele. Când se confrunta cu o alegere, regula lui era să cumpere fie verde-măslină, fie albastru. Verde-măslină pentru că făcuse cândva parte din armată. Albastru, pentru că o fată îi spusese cândva că îi scotea în evidenţă ochii. De data asta, preferă verde-măslină, fiindcă aproape că se asorta cu haina lui de împrumut, care era maro-gălbui. Alese pantaloni cu căptuşeală din flanel, un tricou, o cămaşă din flanel şi un pulover din bumbac gros. Adăugă chiloţi albi, o pereche de mănuşi negre şi un fes kaki. Paguba totală: o sută treizeci de dolari. Proprietarul magazinului acceptă o sută douăzeci, fiind vorba de bani lichizi. Îmbrăcăminte pentru patru zile, probabil, adică un cost mediu de treizeci de dolari pe zi. Nota de plată anuală, numai pentru haine, se ridica la peste zece mii. O nebunie, ar fi spus unii. Dar lui Reacher îi plăcea acest târg. Ştia că, în majoritate, oamenii cheltuiau mai puţin de zece mii pe an pentru haine. Aveau un număr mic de haine de bună calitate pe care le ţineau în şifoniere şi le spălau în subsoluri. Dar şifonierele şi subsolurile erau parte din nişte case, iar casele costau mult mai mult de zece mii pe an, cumpărate sau închiriate, la asta adăugându-se cheltuielile cu întreţinerea, reparaţiile şi asigurările.

Deci, cine era nebun cu adevărat?

Se îmbrăcă în cabina de probă şi îşi aruncă hainele vechi într-un tomberon aflat în spatele tejghelei. Îşi îndesă fesul pe cap, trăgându-l peste urechi. Îl acoperi cu gluga hainei. Trase fermoarul. Îşi puse mănuşile. Ieşi pe trotuar.

Şi tot îi era frig.

Aerul era îngheţat, ca-ntr-o incintă frigorifică pentru carne. Îl simţea în burtă, în coaste, în picioare, în fund, în ochi, în faţă, în plămâni. Ca în zilele cele mai geroase din Coreea, numai că în Coreea fusese mai tânăr, se aflase acolo la ordin şi mai era şi plătit. Acum lucrurile stăteau altfel. Ninsoarea dansa şi se învolbura în jurul lui. Simţea un vânt înviorător împingându-l. Nasul începu să-i curgă. Vederea i se înceţoşă. Făcu pauze în

dreptul uşilor. Drumul de zece minute până la secţia de poliţie se transformă într-o odisee hibernală de douăzeci de minute.

Când ajunse, găsi o nebunie totală.

Cinci minute înainte de prânz.

Încă patruzeci de ore.

Ai fi zis că jumătate din telefoanele de acolo sunau. Bătrânul de la recepţie avea câte-un telefon în fiecare mână şi vorbea în amândouă. Peterson era singur în sala de operaţiuni, în picioare, în spatele unui birou, cu un telefon prins între ureche şi umăr, firul legănându-se şi unduindu-se după cum se mişca el. Gesticula cu ambele mâini, mişcări scurte, tăioase, decisive, ca un general care-şi mişcă trupele, ca şi cum oraşul Bolton se întindea în faţa lui pe birou, ca o hartă.

Reacher privea şi asculta. Situaţia deveni limpede. Nu era cine ştie ce enigmă. Fusese comisă o infracţiune gravă şi Peterson îşi trimitea oamenii să se ocupe de asta, asigurându-se totodată că-şi îndeplineau obligaţiile deja existente în mod adecvat. Locul crimei părea să fie pe marginea dreaptă a biroului, care era probabil limita estică a oraşului Bolton. Obligaţiile existente păreau să fie situate la sud şi la vest de centrul oraşului, acela fiind probabil locul unde-şi avea domiciliul Janet Salter. Martorul vulnerabil. Peterson trimitea mai mulţi oameni în jurul ei decât la locul crimei, ceea ce indica fie o prudenţă corespunzătoare, fie că victima atacului nu mai putea fi ajutată.

Sau ambele.

După un minut, Peterson încetă să mai vorbească şi închise. Părea îngrijorat. *Destul de priceput când venea vorba de toate problemele locale, puţin cam depăşit de orice altceva.*

— Avem un om împuşcat într-o maşină, spuse el.

— Cine? întrebă Reacher.

— După plăcuţele de înmatriculare, ar fi vorba de un avocat din districtul învecinat. A avut cinci vizite la un client aflat în puşcărie. Toate începând cu data când l-am arestat pe motociclist. Aşa cum ai spus. El e calea lor de comunicare paralelă. Iar acum şi-au făcut planul. Aşa că fac curăţenie în casă şi şterg toate urmele.

— Mai rău de-atât, spuse Reacher.

— Ştiu, spuse Peterson. Omul lor nu e pe drum. L-am ratat. E deja aici.

Capitolul 13

De două ori Peterson încercă să iasă din încăpere şi de două ori se văzu nevoit să se întoarcă pentru a răspunde la telefon. În cele din urmă, ajunse pe hol. Se uită înapoi spre Reacher şi-l întrebă:

— Vrei să mergi cu mine?

— Vrei să fiu cu tine acolo? întrebă la rândul lui Reacher.

— Dacă doreşti.

— Chiar ar trebui să mă duc în altă parte.

— Unde?

— Ar trebui să merg să mă prezint doamnei Salter.

— De ce?

— Vreau să ştiu care-i starea lucrurilor. Pentru orice eventualitate.

— Doamna Salter e bine protejată, spuse Peterson. Am avut eu grijă de asta. Nu-ţi face probleme.

Apoi se opri şi spuse:

— Ce? Crezi c-or s-o atace azi? Crezi că uciderea avocatului e o diversiune?

— Nu, chiar cred că vor să-şi şteargă urmele. Dar se pare că voi rămâne aici câteva zile. Din cauza zăpezii. Dacă sirena de la puşcărie se declanşează în perioada următoare, doar pe mine mă mai ai. Dar mai întâi trebuie să mă prezint doamnei.

Peterson nu spuse nimic.

— Încerc să fiu de folos, atâta tot, zise Reacher. Ca să-ţi răsplătesc ospitalitatea.

Peterson rămase în continuare tăcut.

— Nu sunt omul pe care-l cauţi, zise Reacher.

— Ştiu asta.

— Dar?

— Ai putea fi de folos la locul crimei.

— Las că te descurci tu. Ştii ce trebuie să faci, nu? Fă cât mai multe fotografii şi fii atent la urmele de pneuri şi de paşi. Caută cartuşele goale.

— OK.

— Dar mai întâi sună-ţi subalternii din locuinţa doamnei Salter. Nu vreau să intre în panică atunci când apar pe alee.

— Nu ştii unde locuieşte.

— O s-o găsesc.

Vara, i-ar fi luat zece minute să găsească locuinţa doamnei Salter. Iarna, pe ninsoare, dură aproape treizeci de minute, pentru că mersul pe jos era dificil, iar câmpul vizual, limitat. Reacher o luă înapoi pe urmele lăsate de autobuzul de închisoare, luptându-se cu troienele, înotând prin zonele prin care nu trecuseră plugurile, alunecând pe şleaurile formate de vehicule. Ningea în continuare, puternic. Fulgi mari şi albi căzdeau peste el, veneau spre el, îl asaltau din toate părţile. Găsi drumul principal spre sud. Ştia că în faţa lui se afla restaurantul. Dincolo de el era parcată maşina de poliţie. Merse mai departe. Îi era foarte frig, dar continua să se mişte. Hainele noi îşi făceau treaba, dar nimic mai mult.

Pe drum erau maşini care mergeau spre nord şi spre sud, cu luminile aprinse şi ştergătoarele pornite. Nu erau multe, dar destule ca să-l facă să meargă pe acostament şi să n-aibă acces la urmele lăsate de roţi, pe unde ar fi mers mai uşor. Bănuia că drumul acoperit de zăpadă era destul de lat, dar în acel moment traficul era restrâns la două benzi înguste apropiate de linia centrală, definite de patru făgaşe paralele. Fiecare maşină care trecea confirma decizia colectivă de a nu se abate de la calea dreaptă. Cu fiecare cauciuc care trecea, făgaşele se adânceau puţin şi pereţii lor laterali creşteau puţin în înălţime. Zăpada era uscată şi fermă. Pe fundul făgaşelor se vedeau urmele reticulare întrerupte ale şanţurilor de pe pneuri, netede, uleioase şi cu pete maronii pe alocuri.

Reacher trecu de restaurant. Ora prânzului era în plină desfăşurare. Aburul înceţoşase ferestrele. Reacher îşi văzu de drum. După alţi patru sute de paşi, văzu maşina de poliţie parcată. Se abătuse de la făgaşele orientate şi făcuse şanţuri proprii, ca la un macaz de căi ferate. Era parcată paralel cu traficul şi bloca în întregime strada laterală. Avea motorul oprit, dar luminile de acoperiş se roteau. Poliţistul de la volan îşi ţinea capul nemişcat. Privea fix prin parbriz, lăsând impresia că nu-i nici vigilent, nici entuziast. Reacher făcu un ocol larg şi

se apropie de el din stânga şi din faţă, nedorind să-l ia prin surprindere.

Poliţistul lăsă geamul jos şi strigă:

— Tu eşti Reacher?

Reacher încuviinţă mişcând din cap. Îi îngheţase faţa şi nu se simţea în stare să vorbească în mod coerent. Pe ecusonul poliţistului scria *Montgomery.* Era nebărbierit şi gras. Până-n treizeci de ani. În armată, şi-ar fi luat numai şuturi în fund până-n iad şi-napoi de o sută de ori.

— Casa doamnei Salter e în faţă şi pe stânga, zise poliţistul. N-ai cum să n-o găseşti.

Reacher continuă să meargă greoi prin zăpadă. Pe strada laterală nu se formaseră şanţuri prea mari. Doar două urme singuratice, o maşină care venise şi una care plecase, care aproape că se umpluseră din nou cu zăpadă. Schimbul de ture, care avusese loc cu câteva ore în urmă. Poliţistul din tura de noapte care plecase acasă, cel din tura de zi venind să-i ia locul. Poliţistul din tura de zi accelerase puţin după cotitură. Cauciucurile făcuseră puţin slalom înainte de a se îndrepta.

Strada avea o curbură blândă şi era mărginită pe ambele părţi de case vechi şi mari în curţi întinse. Clădirile aveau un aspect victorian. Puteau să fie vechi de o sută de ani. Toate fuseseră prospere cândva şi cele mai multe dintre ele încă erau. În mod clar, fuseseră construite în timpul unui boom economic anterior. Precedaseră cu un secol dolarii obţinuţi de pe urma închisorii federale. Detaliile construcţiilor erau ascunse de zăpadă, dar clădirile aveau greutate, rezistenţă şi elemente decorative extravagante. Peterson spusese că Janet Salter era ca o bunicuţă din cărţile de poveşti, iar Reacher se aşteptase ca locuinţa unei astfel de bunicuţe să fie o mică vilă cu perdele în pătrăţele. Mai ales ţinând cont de faptul că bunicuţa aceea fusese profesoară şi bibliotecară. Poate că povestea lui Janet Salter era de un tip diferit. Reacher aştepta cu nerăbdare s-o întâlnească. Nu-şi cunoscuse niciodată vreuna dintre bunici. Văzuse o fotografie alb-negru cu el, ca bebeluş, stând pe genunchii unei femei cu înfăţişare severă. Mama tatălui său, i se spusese. Mama mamei sale murise când avea patru ani, înainte să apuce s-o cunoască.

A doua maşină de poliţie era parcată mai în faţă. Fără lumini. Stătea cu faţa spre el. Poliţistul dinăuntru îl urmărea cu

atenţie. Reacher îşi continuă înaintarea anevoioasă şi se opri cam la trei metri. Poliţistul deschise portiera, coborî şi veni spre el. Ghetele lui spulberau pudra albă şi împrăştiau mici bulgări de zăpadă.

— Tu eşti Reacher? întrebă el.

Reacher dădu din cap afirmativ.

— Trebuie să te percheziţionez.

— Cine spune?

— Adjunctul şefului de poliţie.

— Pentru ce să mă percheziţionezi?

— Arme.

— Are peste şaptezeci de ani. N-aş avea nevoie de arme.

— E drept. Dar ai avea nevoie de arme ca să treci de poliţistele din casă.

Ofiţerul de poliţie era un ins cu înfăţişare ageră, aproape de vârsta mijlocie. Solid, musculos, competent. Un departament cu două jumătăţi, una mai bună, una mai rea. Un angajat nou la capătul străzii, unul cu vechime în faţa casei. Reacher îşi depărtă picioarele şi-şi desfăcu fermoarul hanoracului, stând cu braţele deschise larg. Aerul rece năvăli pe sub haină. Poliţistul îl percheziţionă bătând uşor cu palmele şi strânse buzunarele hanoracului din ambele părţi deodată.

— Poţi să mergi, spuse el. Te aşteaptă.

Aleea de acces era lungă, iar casa era ornamentată. Ai fi zis că aterizase pe calea aerului direct din Charleston sau San Francisco. Avea toate elementele decorative necesare. O verandă cu balansoare de jur-împrejur, zeci de ferestre, pereţii acoperiţi cu şindrilă aranjată în solzi de peşte. Avea turnuleţe şi mai multe vitralii decât o biserică.

Reacher urcă treptele spre verandă şi bătu din picioare pe duşumeaua de scândură ca să-şi cureţe zăpada de pe bocanci. Uşa din faţă era alcătuită din panouri sculptate. Avea un lanţ de clopoţel lângă ea, o greutate din fontă la capătul unui cablu care trecea peste scripeţi şi pătrundea în casă printr-un ochi mic din bronz. Probabil comandat prin poştă de la Sears Roebuck în urmă cu un secol, trimis cu poştalionul într-o ladă de lemn umplută cu paie şi montat de un meseriaş mai obişnuit cu rotile de căruţă şi potcoavele de cai.

Reacher trase de mâner. Auzi un dangăt undeva în casă, cu o întârziere de o secundă, jos, politicos şi sonor. După încă o

secundă, o poliţistă deschise uşa. Era măruntă, brunetă şi tânără, fiind îmbrăcată în uniformă completă. Avea pistolul în toc, dar tocul era descheiat şi tipa părea să fie vigilentă. *Poliţiste în casă,* spusese Peterson, *cele mai bune pe care le-avem, minimum patru în orice moment, două stau de veghe, două dorm.*

— Tu eşti Reacher? întrebă femeia.

Reacher confirmă cu o mişcare din cap.

— Intră.

Holul era întunecos, lambrisat şi de-a dreptul magnific. Pe pereţi, picturi în ulei. În faţă era o scară solidă, care se înălţa ascunsă vederii. Peste tot în jur erau uşi închise, probabil din lemn de castan, fiecare dintre ele fiind lustruită de un veac de utilizare. Un covor persan mare întins pe jos. Calorifere antice cu abur conectate cu ţevi groase. Funcţionau. În cameră era cald. Se vedea şi un cuier din lemn încărcat cu patru hanorace noi de iarnă, lucrate special pentru poliţie. Reacher îşi dezbrăcă haina şi o atârnă de un cui liber. Arăta aşa cum se simţea şi el, un obiect bătrân şi uzat înconjurat de modelele curente.

— Doamna Salter e în bibliotecă, spuse poliţista. Te aşteaptă.

— Care e biblioteca? întrebă Reacher.

— Vino după mine.

Poliţista o luă înainte ca un majordom. Reacher o urmă până la o uşă de pe stânga. Femeia bătu şi intră. Biblioteca era o cameră mare pătrată, cu tavan înalt. Avea un şemineu şi uşi din sticlă ce dădeau în grădină. În rest, mii de cărţi aşezate pe rafturi. În faţa uşilor din sticlă era o altă poliţistă. Stătea în poziţie relaxată, cu mâinile la spate, privind afară. Nu se mişcă. Doar privi scurt în urmă, văzu încuviinţarea din cap a colegei şi continuă să privească afară.

Era şi o femeie în vârstă într-un fotoliu. Doamna Salter, probabil. Profesoara pensionată. Bibliotecara. Martorul. Se uită la Reacher şi zâmbi politicos.

— Tocmai mă pregăteam să mănânc ceva de prânz, spuse ea. Vrei să-mi ţii companie?

Unu fără cinci după-amiaza.

Încă treizeci şi nouă de ore.

Capitolul 14

Janet Salter pregăti singură prânzul. Reacher o urmări cu privirea. Stătea în bucătăria spaţioasă în timp ce ea se mişca între frigider, blatul de bucătărie, aragaz şi chiuvetă. Impresia pe care şi-o formase din descrierea superficială a lui Peterson nu se potrivea cu realitatea. Avea peste şaptezeci de ani, cu siguranţă, cu părul cărunt, nici înaltă, nici scundă, nici grasă, nici slabă, dar pe lângă toate astea avea ţinuta dreaptă şi o atitudine vag aristocratică. Arăta ca o persoană obişnuită cu respectul şi supunerea, posibil din partea unui personal numeros şi important. Iar Reacher se îndoia că era o bunică adevărată. Nu avea verighetă şi casa arăta ca şi cum niciun copil nu călcase pe-acolo de cel puţin o jumătate de secol.

— Eşti unul dintre ghinionişti din autocar, spuse ea.

— Cred că ceilalţi au avut mai mult ghinion decât mine, răspunse Reacher.

— Mi-am pus casa la dispoziţie, bineînţeles. E loc destul aici. Dar comandantul Holland nici n-a vrut s-audă. Nu în aceste circumstanţe.

— Cred c-a fost înţelept.

— Pentru că persoanele suplimentare din casă ar fi complicat acţiunile poliţiştilor?

— Nu, pentru că persoanele suplimentare din casă ar fi putut deveni victime colaterale în eventualitatea unui atac.

— Ei bine, iată un răspuns sincer, măcar. Dar, pe de altă parte, mi-au spus că eşti expert. Ai fost în armată. Comandant, parcă.

— O vreme.

— Al unei unităţi de elită.

— Aşa ne plăcea să credem.

— Crezi că sunt înţeleaptă? întrebă ea. Sau fac o prostie?

— În ce privinţă, doamnă?

— A faptului că depun mărturie la proces.

— Depinde de ce aţi văzut.

— Cum aşa?

— Dacă aţi văzut destul ca să-l căptuşească pe individ, cred că faceţi ceea ce trebuie. Dar dacă ceea ce aţi văzut este neconcludent, atunci cred că vă asumaţi un risc inutil.

— Am văzut ceea ce am văzut. Şi toate părţile interesate m-au asigurat că este suficient pentru obţinerea unei condamnări. Sau ca să-l căptuşească pe individ, cum ai zis dumneata. Am văzut conversaţia, am văzut inspectarea mărfii, am văzut numărarea şi transferul banilor.

— De la ce distanţă?

— Cam douăzeci de paşi.

— Printr-o fereastră?

— Da, din interiorul restaurantului.

— Geamul era curat? Aburit?

— Da şi nu.

— Vedere directă?

— Da.

— Cum era vremea?

— Rece şi cer senin.

— Ora?

— Pe la mijlocul serii.

— Parcarea era luminată?

— Puternic.

— Staţi bine cu vederea?

— Am o uşoară hipermetropie. Uneori îmi pun ochelari pentru citit. Dar niciodată când privesc la distanţă.

— În ce consta marfa?

— O cărămidă de pudră albă ambalată etanş în hârtie cerată. Hârtia era uşor îngălbenită de vreme. Avea imprimat un însemn grafic, de forma unei coroane, o bandă cu trei vârfuri, fiecare vârf având pe el o bilă, probabil ca să reprezinte o bijuterie.

— Aţi văzut asta de la douăzeci de paşi?

— Avantajele hipermetropiei. Iar însemnul grafic era mare.

— Fără nicio îndoială? Nicio interpretare, nicio lacună, nicio presupunere?

— Niciuna.

— Cred că veţi fi un martor excelent.

Bătrâna aduse prânzul la masă. Era o salată într-un castron de lemn. Trecerea timpului şi uleiul închiseseră vasul la culoare, iar salata era făcută din frunze şi legume diferite, plus ton dintr-o conservă şi ouă fierte care încă mai erau călduţe.

Janet Salter avea mâinile mici. Pielea palidă, subţire. Unghii îngrijite, fără nicio bijuterie.

— Câţi oameni erau în restaurant în acel moment? întrebă Reacher.

— Cinci, plus chelneriţa, spuse ea.

— A mai văzut cineva ce se-ntâmplă?

— Cred c-au văzut toţi.

— Dar?

— După aceea, au pretins că n-au văzut. Cei care locuiesc în comunitatea aflată la vest de noi sunt bine cunoscuţi aici. Îi sperie pe oameni. Prin simplul fapt că sunt acolo, cred, şi prin felul diferit de-a fi. Ei sunt *ceilalţi.* Ceea ce se pare că este implicit tulburător. În realitate, nu ne fac rău pe faţă. Coexistăm într-un echilibru precar. Dar nu pot să neg existenţa unei senzaţii de ameninţare.

— Vă amintiţi de perioada în care a fost construită acolo tabăra militară? întrebă Reacher.

Janet Salter clătină din cap.

— Comandantul Holland şi adjunctul Peterson mi-au pus la nesfârşit aceeaşi întrebare. Dar nu ştiu mai multe decât ştiu şi ei. Eram plecată la şcoală când a fost construită.

— Oamenii spun că a durat câteva luni construirea ei. Probabil, mai mult de un semestru. N-aţi auzit nimic când v-aţi întors în oraş?

— Am fost la şcoală peste Ocean. Călătoriile internaţionale erau scumpe. Nu mă întorceam în vacanţe. De fapt, nu m-am întors timp de treizeci de ani.

— Unde peste Ocean?

— La Universitatea Oxford, în Anglia.

Reacher nu spuse nimic.

— Te surprinde asta? îl întrebă Janet Salter.

Reacher ridică din umeri.

— Peterson mi-a zis că aţi fost profesoară şi bibliotecară. Cred că m-am gândit la o şcoală locală.

— Domnul Peterson are o aversiune faţă de grandoare, specifică celor din acest stat. Şi are dreptate, în orice caz. Am fost profesoară şi bibliotecară. Am fost profesor de Ştiinţa Bibliotecii la Oxford şi apoi am ajutat la coordonarea Bibliotecii Bodleian de acolo, după care m-am întors în ţară ca să conduc

biblioteca de la Yale, iar pe urmă m-am pensionat şi m-am întors acasă în Bolton.

— Care e cartea dumneavoastră preferată?

— Nu am una. A dumitale care este?

— Nici eu n-am una.

— Ştiu tot despre planul de criză de la închisoare, spuse Janet Salter.

— Mi-au spus că nu s-a apelat niciodată la el.

— Dar, la fel ca toate lucrurile, ne putem imagina că va fi o primă dată şi că aceasta va veni, mai devreme sau mai târziu.

Plato sări peste masa de prânz, ceea ce era neobişnuit la el. În mod normal, îi plăceau ritualul şi ceremonia celor trei mese zilnice. Personalul lui a pregătit la timp mâncarea, dar el n-a venit s-o mănânce. În schimb, s-a plimbat pe o potecă sinuoasă prin tufărişul de pe proprietatea lui, mişcându-se repede şi vorbind la telefonul celular, pete întunecate de transpiraţie apărând pe cămaşa lui. Omul său de la Administraţia Antidrog americană făcuse o verificare de rutină a tuturor transcrierilor de convorbiri ascultate şi sunase cu un avertisment. Lui Plato nu-i plăceau avertismentele. Îi plăceau soluţiile, nu problemele. Tipul de la DEA[3] ştia asta şi deja apelase la un coleg. Nu exista nicio posibilitate să oprească arestarea nefericitului de rusnac, dar lucrurile puteau fi întârziate până când se încheia afacerea, astfel încât banii să se poată evapora în siguranţă, iar Plato să poată dispărea îmbogăţit şi nepătat. Nu avea să-l coste decât patru ani de taxe de colegiu. Colegul avea un băiat de şaisprezece ani şi nu economisise niciun ban. Plato întrebase cât costă colegiul şi fusese puţin cam şocat de răspuns. Cu banii ăia, puteai să cumperi o maşină decentă.

Plato mai avea o singură problemă. Locul din Dakota de Sud era o amenajare multifuncţională. În cea mai mare parte, conţinutul ei putea fi vândut, dar nu în totalitate. Unele dintre elemente trebuiau să fie mai întâi mutate de-acolo. Ca atunci când vinzi o casă. Laşi aragazul, iei canapeaua.

Nu avea încredere în nimeni. De cele mai multe ori, asta-i era de folos. Dar uneori îi crea dificultăţi. Ca acum. Cui să ceară să

[3] Acronim pentru Drug Enforcement Administration, Administraţia Antidrog din SUA *(N.t.).*

împacheteze şi să expedieze? Nu putea să sune la Allied Van Lines. Iar Fedex sau UPS nu erau potrivite pentru aşa ceva.

Concluzia la care ajunse fără tragere, de inimă era că, dacă voiai să faci ceva cum se cuvine, trebuie să te descurci singur.

Janet Salter îi făcu semn cu mâna lui Reacher să rămână pe scaun şi începu să debaraseze masa.

— Ce ştii despre metamfetamine? îl întrebă ea.

— Probabil că mai puţin decât dumneavoastră, spuse Reacher.

— Nu sunt genul ăla de fată.

— Dar sunteţi genul ăla de bibliotecar. Sunt sigur că aţi cercetat serios subiectul.

— Zi tu mai întâi.

— Am lucrat în armată.

— Iar asta presupune ce?

— Anumite situaţii şi anumite operaţii cereau ceea ce manualele de instrucţie descriu ca vigilenţă, concentrare, motivaţie şi claritate mentală, pentru perioade prelungite. Doctorii au tot felul de pastile cu stimulente. Când am intrat în armată, metamfetamina era pe cale să fie abandonată, dar fusese folosită vreme de decenii, înainte de asta.

Janet Salter încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Se numea Pervitin. Germanii au rafinat o descoperire a japonezilor. S-a folosit pe scară largă în cel de-al Doilea Război Mondial. Era preparat sub formă de batoane de ciocolată. *Fliegerschokolade,* care înseamnă ciocolata aviatorilor, şi *Panzerschokolade,* ciocolata tanchiştilor. Şi aliaţii au avut aşa ceva. În aceeaşi măsură, de fapt. Poate chiar mai multă. I se spunea Desoxyn. Sunt surprinsă că a mai putut cineva să doarmă.

— Pentru somn aveau morfină.

— Dar acum e controlată. Pentru că provoacă probleme groaznice celor care abuzează de ea. Aşa că trebuie fabricată ilegal. Ceea ce e relativ uşor de făcut, în mici laboratoare artizanale. Dar ca să fabrici orice, ai nevoie de materii prime. Pentru metamfetamină ai nevoie de efedrină şi pseudoefedrină. Poţi să le cumperi angro, dacă reuşeşti să păcăleşti autorităţile. Sau le poţi extrage din medicamentele decongestive, care se vând la liber. Pentru asta ai nevoie de fosfor roşu şi iod. Sau

litiu, din baterii de un anumit tip. Asta-i o metodă alternativă, denumită reducerea Birch.

— Se poate obţine direct din arborii de salcâm, din vestul Texasului, spuse Reacher. Plus mescalină şi nicotină. Un arbore minunat, salcâmul.

— Dar aici nu suntem în vestul Texasului, spuse Janet Salter. Suntem în Dakota de Sud. Ce vreau să spun e că nu poţi să faci chirpici fără paie. Dacă expediază cantităţi mari de produs finit, trebuie să aducă materiile prime în cantităţi la fel de mari. Iar asta e o chestie care se vede. Trebuie să fie implicate camioane de marfă. De ce nu-i poate prinde astfel comandantul Holland, fără să mă implice pe mine?

— Nu ştiu.

— Cred că Holland s-a lenevit.

— Peterson spune că v-au oferit opţiunea de a face un pas înapoi.

— Dar nu pricepi? Asta nu-i deloc o opţiune. N-aş putea trăi cu mine însămi. E o chestiune de principiu.

— Peterson mai zice că vi s-a oferit protecţie federală.

— Şi poate c-ar fi trebuit s-o accept. Dar prefer să rămân în casa mea. Sistemul de justiţie ar trebui să penalizeze infractorii, nu martorii. Şi asta-i tot o chestiune de principiu.

Reacher privi spre uşa bucătăriei. O poliţistă în hol, una la fereastra din spate, alte două care dormeau la etaj, gata pentru tura de noapte, o maşină afară, altă maşină care bloca la un cvartal distanţă şi a treia la capătul străzii. Plus vecini vigilenţi şi o secţie de poliţie paranoică. Plus zăpadă peste tot.

Toate bune, în afară de cazul în care suna sirena.

— Sunteţi bunică? întrebă Reacher.

— N-am avut copii, spuse Jane Salter clătinând din cap. Am aşteptat, iar apoi soţul meu a murit. Era englez şi mult mai în vârstă ca mine. De ce întrebi?

— Peterson vorbea de credibilitatea pe care o aveţi ca martor. Spunea că arătaţi ca o bunicuţă din cartea de poveşti.

— Şi aşa arăt?

— Nu ştiu. Cred că eu n-am avut cărţile alea de poveşti.

— Unde-ai crescut?

— În baze ale Corpului de Marină.

— În care?

— Am avut senzaţia că în toate.

— Eu am crescut aici, în Dakota de Sud. Tatăl meu a fost ultimul dintr-un lung şir de magnaţi. Am făcut comerţ, am cumpărat terenuri de la băştinaşi cu doisprezece cenţi acrul, am cumpărat mii de obligaţiuni emise de guvern prin companii-surogat, am avut exploataţii aurifere, am investit în căi ferate. La preţuri preferenţiale, fireşte.

— Aşa a apărut casa asta, spuse Reacher.

Janet Salter zâmbi şi zise:

— Nu, aici ne-am mutat când am trăit vremuri grele.

Clopoţelul din hol se auzi sunând o dată, liniştit şi civilizat. Reacher se ridică şi se duse la uşă, aşteptând. Poliţista de serviciu şedea pe treapta de jos a scării. Se ridică, traversă spaţiul întunecat şi deschise uşa din faţă. Comandantul Holland intră cu un vârtej mic de zăpadă şi un nor de aer rece. Îşi bătu picioarele pe covoraş şi avu un frison când îl lovi căldura. Îşi scoase haina. Poliţista i-o agăţă în cuier, peste haina de împrumut a lui Reacher.

Holland traversă holul, îl salută pe Reacher cu o mişcare a capului şi trecu pe lângă el spre uşa bucătăriei, îi spuse lui Janet Salter că nu avea veşti importante pentru ea şi că trecuse pe-acolo doar ca s-o salute. Ea îl rugă să aştepte în bibliotecă, zicându-i că-i va pregăti o cafea. Reacher o văzu cum umple un percolator vechi din aluminiu gros şi mat. Cablul de alimentare era izolat cu material textil. Practic, era o antichitate. Posibil să fi fost turnat din materialul topit al unui avion B-24 Liberator după cel de-al Doilea Război Mondial. Reacher stătea gata s-o ajute, dar ea îl expedie cu un gest al mâinii şi-i spuse:

— Du-te şi aşteaptă în bibliotecă, cu Holland.

Aşa că Reacher se duse în camera plină cu cărţi şi-l întrebă pe Holland:

— Cum merg lucrurile?

— Care lucruri? i-o întoarse Holland.

— Maşina de la limita estică a oraşului. Cu mortul în ea.

— Nu suntem siguri că supoziţia noastră iniţială a fost corectă. Mă refer la ştergerea urmelor. Se poate să fi fost un simplu jaf care s-a sfârşit prost.

— Cum aşa?

— Tipul era avocat, dar în maşină nu s-a găsit nicio servietă. Ai mai auzit de-aşa ceva? Un avocat fără servietă? Poate i-a luat-o cineva.

— Avea portofelul în buzunar?

— Da.

— Ceasul la mână?

— Da.

— Era aşteptat la închisoare?

— Conform listei de vizitatori, nu. Clientul lui n-a făcut nicio solicitare. Dar cei de la biroul lui ne-au spus că a primit un telefon.

— Atunci n-a fost un jaf simplu. A fost ademenit acolo. N-avea servietă pentru că nu plănuia să scrie nimic. Nu în linia lui actuală de activitate.

— Posibil. O să ţinem deschisă ancheta.

— Cine a dat telefon la biroul lui?

— O voce masculină. Aceeaşi ca în primele cinci rânduri. De pe un telefon celular pe care nu-l putem identifica.

— Cine era clientul cu care se vedea la închisoare?

— Un imbecil, vai de mama lui, de la care n-o să obţinem niciodată nimic. L-am arestat acum două luni pentru c-a incendiat o casă. Încă mai aşteptăm rezultatele evaluării psihologice. Pentru că nu vrea să vorbească cu nimeni, dacă n-are chef. Niciun cuvinţel.

— Se pare că amicul motociclist a ales bine.

Percolatorul începu să gâlgâie în bucătărie. Era zgomotos. Reacher îl auzea foarte clar. Mirosul de cafea se strecură şi umplu aerul. *Columbiana,* se gândi Reacher, *măcinată la granulaţie mare, rezonabil de proaspătă.*

— Am vorbit cu doamna Salter, spuse Reacher, despre aprovizionarea cu materii prime a laboratorului pe care v-aţi gândit că-l au acolo.

— Crezi c-am fost neglijenţi? Crezi că am fi pus-o într-o situaţie riscantă când am fi avut o alternativă viabilă?

— N-am spus asta.

— Am încercat, crede-mă. Nimic nu trece prin Bolton. Suntem cât se poate de siguri de asta. Prin urmare, sunt aprovizionaţi din vest. De autostradă răspunde Patrula Autostrăzii. Nu avem jurisdicţie acolo. Tot ce controlăm este drumul districtual care trece pe la nord de tabără. Am postat maşini acolo, aleatoriu. În sensul propriu al cuvântului. Dau cu zarurile pe birou.

— Le-am văzut acolo, spuse Reacher.

Holland încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Procedez aşa pentru că nu ne putem permite ca modelul repetitiv să fie previzibil în vreun fel. Dar până acum n-am avut noroc. Se pare că ne supraveghează cu mare atenţie.

— OK.

— Procesul o să rezolve problemele. Sau negocierea din seara de dinaintea procesului. N-o să aibă loc mai devreme de asta. Încă o lună, atât.

— Peterson mi-a spus că nu există nicio posibilitate de a evita planul de criză.

— Are dreptate. Am obiectat, fireşte, dar înţelegerea a fost încheiată de primar. Mulţi bani, multe condiţii. I-am avea pe inspectorii de la Departamentul de Justiţie pe capul nostru o veşnicie.

— Un cal de dar.

— Mai mare daraua decât ocaua, spuse Holland. Dar, pe de altă parte, eu nu deţin un motel.

Complexul împrejmuit de ziduri al lui Plato se întindea pe o suprafaţă de patruzeci de hectare. Drumul său şerpuit prin tufăriş era lung de vreo cinci kilometri. Următoarea idee îi veni în minte pe când se afla în cel mai îndepărtat punct de casă. Caracteristic pentru el, era o idee cutezătoare. Cei de la Antidrog urmau să-l salte pe rusnac. Ăsta era un fapt stabilit deja. Plato n-avea să se pună de-a curmezişul. Agenţii trebuiau să-l vadă pe individ intrând în posesia a ceva. Dar care era exact conţinutul acelui lucru? Suficient ca să dea substanţă acuzaţiilor, cu siguranţă. Dar nu neapărat tot ceea ce individul se pregătea să plătească. Ţinând cont de circumstanţe, asta ar fi fost excesiv de generos. O marjă mică putea fi reţinută. La drept vorbind, o marjă mai mare. Posibil, cea mai mare parte a cantităţii convenite. Pentru că ce mama dracului ar fi putut să facă rusnacul? Să tune şi să fulgere într-o celulă de maximă securitate despre cât e de nedreaptă viaţa? Oricum avea să facă asta. Aşa încât Plato putea să-i ia banii şi apoi să vândă din nou marfa altcuiva. Ca atunci când vinzi o casă, doar că de data asta iei aragazul, becurile şi geamurile de la ferestre.

Stratagema urma să-i crească de peste două ori cheltuielile de transport, dar putea să se-mpace cu ideea. Era sigur că o soluţie avea să apară singură. Detaliile aveau să se clarifice.

Pentru că el era Plato, iar ei nu.

Janet Salter aduse cafeaua în bibliotecă pe o tavă de argint. Un ibric din porţelan, frişcă, zahăr, trei ceşti minuscule, trei farfurioare şi trei linguriţe. Era clar că poliţistele aflate la post nu fuseseră incluse. Probabil că se discutase în prealabil despre separarea obligaţiilor profesionale de cele sociale. Probabil că poliţistele erau mulţumite de rezultatul final. Reacher se aflase în situaţia lor de multe ori. Întotdeauna era mai bine să separi lucrurile şi să te concentrezi.

Janet Salter turnă cafeaua. Ceşcuţa era mult prea mică pentru mâinile lui Reacher, dar cafeaua era bună. Adulmecă aburul şi luă o sorbitură. Apoi telefonul lui Holland sună. Holland ţinu ceaşca în echilibru şi-şi scoase telefonul din buzunar, verificând ecranul. Deschise telefonul cu o singură mână şi răspunse. Ascultă timp de opt secunde. Apoi închise telefonul şi zâmbi larg, recunoscător şi fericit.

— Tocmai l-am prins pe individul care l-a împuşcat pe avocat, spuse el.

Două fără cinci minute după-amiaza.

Încă treizeci şi opt de ore.

Capitolul 15

Reacher se întoarse la secţie împreună cu Holland. Maşina Crown Vic fără însemne părăsi străduţa laterală şi se alinie pe făgaşele formate, înaintând lin şi uşor. Peterson îi aştepta în sala de operaţiuni. Zâmbea şi el, la fel de larg, de recunoscător şi de fericit ca Holland. Reacher nu zâmbea. Avea îndoieli serioase. Bazate pe o experienţă amară. O rezolvare rapidă şi uşoară la o problemă serioasă era ceva prea frumos ca să fie adevărat. Iar lucrurile care erau prea frumoase ca să fie adevărate de obicei nu erau. O lege fundamentală a naturii.

— Deci, cine a fost făptaşul? întrebă el.

— Jay Knox, răspunse Peterson. Şoferul autocarului.

Reacher auzi istorisirea la mâna a doua, stând deoparte şi ascultându-l pe Peterson punându-l pe Holland la curent cu ce se întâmplase. Cu patruzeci de minute în urmă, o maşină de patrulare văzuse un pieton care înainta cu greu prin zăpada de pe marginea unui drum rural la un kilometru şi jumătate de oraş. Peterson preciză numele poliţistului din maşină, zicând că e „de-ai noştri”. Un angajat vechi, probabil. Din jumătatea bună a departamentului. Poate cineva pe care Holland chiar îl cunoştea bine. Conform ordinelor, poliţistul din maşină acţiona la un nivel de alertă maximă, dar chiar şi aşa, s-a gândit că tipul era mai degrabă un şofer care dăduse de necaz decât un criminal. A oprit şi s-a oferit să-l ia cu maşina. Răspunsul individului a fost cumva în neregulă. Omul era morocănos, necooperant şi evaziv. Prin urmare, poliţistul i-a pus cătuşele şi l-a percheziţionat.

Şi a găsit în buzunar un pistol Glock 17 de nouă milimetri. Mirosea ca şi cum se trăsese de curând cu el, iar din încărcător lipsea un cartuş.

Poliţistul l-a arestat şi l-a adus l-a secţie. La registratură a fost recunoscut ca fiind şoferul autocarului. S-au luat probe de pe mâini şi haine pentru depistarea reziduurilor de la împuşcătură. Testele au ieşit pozitive. Jay Knox trăsese cu un pistol cândva în ultimele ore. Pistolul era plin de amprentele

lui. I s-au citit drepturile. Acum era în arest într-o celulă. Nu ceruse un avocat. Dar nici nu voia să vorbească.

Holland se duse să se uite la Knox în celulă. Era un imbold cu care Reacher se mai întâlnise. Era ceva similar cu mersul la grădina zoologică. După o captură importantă, oamenii vin să se zgâiască la individ. Stau în faţa zăbrelelor un moment şi absorb imaginea. După aceea vor spune că citiseră pe chipul individului ceva despre care ştiuseră că e ceva necurat. Dacă nu, vor vorbi despre banalitatea răului. Despre faptul că nu există semne pe care să te poţi bizui.

Peterson rămase în sala de operaţii. Încerca să lege în minte firele răzleţe. Un alt imbold pe care Reacher îl cunoştea. Un imbold periculos. Dacă o iei înapoi pe firul evenimentelor, ajungi să vezi ceea ce vrei să vezi.

— Câte gloanţe s-au găsit în victimă? întrebă Reacher.
— Unul, răspunse Peterson. În cap.
— Nouă milimetri?
— Aproape sigur.
— E un glonţ răspândit.
— Ştiu.
— Geografia corespunde?
— Knox a fost săltat cam la şase kilometri de locul crimei.
— Pe jos? E prea departe, în mod cert.
— Trebuie să fi fost implicat un vehicul.
— De ce?
— Aşteaptă până vezi fotografiile.

Fotografiile sosiră după o jumătate de oră. Erau în acelaşi tip de dosar pe care Reacher îl văzuse în biroul lui Holland, cu o seară înainte. Acelaşi tip de fotografii. Lucioase, douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri, cu etichete imprimate lipite pe colţurile de jos. Erau foarte multe. Erau imagini color, dar dominau nuanţele de gri şi de alb. Zăpadă pe jos, zăpadă în aer. Obturatorul camerei surprinsese căderea fulgilor în forme suspendate stranii şi întunecate, precum cenuşa de la un vulcan, ca pete şi impurităţi.

Prima era o imagine de ansamblu, luată de la distanţă, pe direcţia vest-est. Arăta drumul acoperit de zăpadă cu două perechi de făgaşe grupate aproape de creasta carosabilului. O

maşină singuratică stătea fix în centrul făgaşelor orientate spre vest. Avea farurile aprinse. Nu cotise, nu derapase. Se oprise din rulare, ca un tren pe şine.

A doua imagine fusese obţinută de la o distanţă mai mică cu vreo treizeci de metri. Trei lucruri săreau în ochi.

Mai întâi, în spatele volanului se zărea o siluetă. Un bărbat, ţinut drept în scaun de centura de siguranţă, cu capul căzut în faţă. Al doilea, geamul din dreapta-spate era împroşcat cu o pată roz întinsă. Şi al treilea, nu se vedea absolut nimic pe drum, în afară de zăpada virgină şi patru făgaşe formate de roţile maşinilor. Nimic altceva în plus.

A treia fotografie confirma acest lucru. Pentru a treia imagine, camera ignorase complet maşina. Obiectivul fusese îndreptat direct de la vest la est, de-a lungul drumului, chiar deasupra locului în care banda galbenă stătea îngropată sub zăpadă. Era o imagine lipsită de trăsături caracteristice. Nu era nimic de văzut. Maşinile care trecuseră săpaseră nişte şanţuri, baza făgaşelor fusese presată în jos, mici pereţi laterali fuseseră aruncaţi în sus, avalanşe minuscule se rostogoliseră spre exterior de pe vârfurile pereţilor laterali, iar acele mici fragmente căzute fuseseră netezite de o crustă de omăt proaspăt.

Nimic altceva.

— Bune imagini, remarcă Reacher.

— M-am străduit, spuse Peterson.

— Frumos lucrat.

— Mulţumesc.

— Nu se văd urme de paşi, spuse Reacher.

— De acord, confirmă Peterson.

A patra fotografie era un prim-plan al unuia dintre făgaşele ce mergeau spre est. Nici aici nu era nimic de văzut, în afară de fragmente desprinse şi amestecate din urmele de cauciucuri, aceleaşi vafe şi structuri reticulare pe care Reacher le văzuse peste tot în oraş. Nicio şansă să reconstitui ceva care să merite să fie trimis la un laborator.

A cincea imagine era un prim-plan al maşinii, luată din dreapta-faţă. Era un Sedan mic şi cochet, o marcă pe care Reacher nu o recunoscu.

— Infiniti, spuse Peterson. E japoneză. Divizia de lux a firmei Nissan. Modelul ăla are un motor V-6 şi tracţiune permanentă

pe patru roţi. Toate cele patru pneuri sunt de iarnă. Este o maşină practică şi e suficient de arătoasă pentru un avocat din Dakota de Sud.

Vopseaua era argintiu-deschis. În esenţă, era curată, dar murdară de la călătoriile recent efectuate pe timp de iarnă. Felul în care lumina era reflectată de zăpadă şi de vopseaua maşinii o făcea să pară fantomatică, lipsită de substanţă. Geamul şoferului era complet deschis. Mortul era prins de scaun cu centura de siguranţă. Vântul suflase ceva zăpadă spre el. Avea bărbia proptită în piept. Ai fi zis că aţipise, dacă făceai abstracţie de gaura din cap.

Gaura era subiectul celei de-a cincea fotografii. Se afla chiar în centrul frunţii. Ca un al treilea ochi. Era clar că individul se uitase pe fereastră, cu capul întors la jumătatea distanţei dintre lateral şi drept înainte. Fusese împuşcat drept de-a lungul axei câmpului său vizual. Privise către armă. Rana de ieşire împrăştiase resturi pe toată suprafaţa geamului aflat pe diagonală în spatele lui. După aceea, capul i se lăsase în jos şi se rotise înapoi la o poziţie centrală.

Restul imaginilor prezentau cadavrul şi interiorul maşinii din toate unghiurile posibile. *Fă cât mai multe fotografii,* spusese Reacher, iar Peterson se conformase întru totul. În spaţiul pentru picioare din dreapta şoferului se găsea o pereche de galoşi aşezaţi ordonat. În centrul bordului era montat un mic ciocan cromat, multifuncţional. Reacher văzuse produsul în broşurile de reclamă din avioane. Cu ele puteai să spargi geamurile dacă portierele rămâneau blocate în urma unui accident rutier. Un accesoriu ideal pentru oamenii prudenţi, meticuloşi şi organizaţi, interesaţi de maşini. Dar Reacher se întreba dacă un astfel de obiect fusese vreodată folosit în mod serios în întreaga istorie a transporturilor rutiere. Bănuia că nu.

Schimbătorul maşinii era în poziţia Parcare. Cheia de igniţie era întoarsă în poziţia de funcţionare. Tahometrul arăta un ralanti de 800 de rotaţii pe minut. Kilometrajul arăta mai puţin de 16.000 de kilometri. Temperatura de interior era fixată la 20 de grade. Radioul era acordat pe un post local de unde medii. Indicatorul butonului de volum era dat la minimum. Indicatorul nivelului de carburant arăta că rezervorul era aproape plin.

— Spune-mi povestea, zise Reacher.

— OK, spuse Peterson, Knox e într-un vehicul pe care-l conduce. Se îndreaptă spre est. Avocatul merge spre vest. Amândoi circulă cu viteză mică, condiţiile de deplasare fiind rele. Knox îl vede pe avocat apropiindu-se. Îşi coboară geamul portierei. Scoate braţul afară şi-i face semn avocatului să oprească. Avocatul reduce viteza şi opreşte. Coboară şi el geamul. Se gândeşte, poate, că Knox vrea să-l avertizeze cu privire la un pericol aflat în faţă. Ca de la şofer la şofer, cum fac oamenii în condiţii meteo adverse. În loc de asta, Knox îl împuşcă şi-şi continuă drumul cu maşina.

— Cine-a găsit cadavrul?

— Un alt tip care mergea spre est. Cred că la cinci sau zece minute după ce s-a întâmplat. A încetinit, s-a uitat şi ne-a sunat de la o benzinărie aflată la trei kilometri distanţă. Nu avea telefon celular.

— Knox e dreptaci?

— Nu ştiu. Dar cei mai mulţi oameni sunt.

— Aţi găsit cartuşul gol?

— Nu.

— Dacă Knox e dreptaci, înseamnă că a tras pe diagonală, cu braţul petrecut peste corp. Avea nevoie de o alungire rezonabilă a braţului. Probabil că vârful ţevii ieşea doar puţin pe geam. Portul de ejecţie al Glockului e pe partea dreaptă. Aşa că trebuia să-şi aleagă cu mare atenţie poziţia. Trebuia să ţină portul de ejecţie în interiorul maşinii. Cam înghesuit. Nu ai cum să iei linia de ochire de-a lungul ţevii. Şi totuşi glonţul l-a lovit pe mort drept între ochi. Nu-i aşa uşor. E chiar aşa de bun trăgător Knox ăsta?

— Nu ştiu.

— Ar trebui să încerci să afli.

— Mă gândesc că, poate, cartuşul gol s-a lovit de cadrul uşii sau de parbriz, pieziş, şi a ricoşat în interiorul vehiculului lui Knox.

— Zi-mi despre vehiculul lui Knox.

— Aranjat dinainte. A ajuns în oraş ieri şi s-a întâlnit cu cineva azi. Poate cu un motociclist, care i-a dat o maşină, probabil o camionetă. Knox şi-a îndeplini misiunea, a returnat vehiculul şi se ducea pe jos acasă când l-am arestat.

Reacher nu spuse nimic, aşa că Peterson continuă:

— Cei la care l-am cazat aseară mi-au spus că a ţinut morţiş să spună că avea să fie plecat în oraş toată ziua. Au mai zis că n-a fost o companie plăcută. De parcă l-ar fi frământat nişte gânduri.

— M-am întâlnit cu el azi-dimineaţă la cafenea.

— Şi cum ţi s-a părut?

— N-a fost o companie plăcută. Mi-a zis că urma să nu fie plătit începând de ieri. Poate că se temea că-şi va pierde slujba.

— Era agitat din pricina misiunii sale.

— De unde ştia că avocatul vine cu maşina?

— I-a spus cel care i-a dat maşina.

— De unde ştia că avocatul avea să fie pe acel drum şi la acea oră?

— Aritmetică simplă. Întâlnirea falsă era pentru la prânz. Destul de uşor să calculezi retrospectiv în materie de timp. La fel de simplu şi în privinţa poziţiei, dat fiind că toată lumea ştia că autostrada e închisă.

— Nu mă-mpac cu felul în care a ajuns aici, din capul locului. A fost mult prea complicat. Şi a spus că o maşină se îndrepta direct spre el. Nu putea să aranjeze asta dinainte. Nici nu putea să o inventeze. Avea douăzeci şi unu de martori potenţiali la bord.

— Niciunul dintre ei n-a văzut-o.

— Nu putea să ştie asta în avans.

— Să zicem că într-adevăr o maşină venea spre el, spuse Peterson. Poate că a luat instantaneu decizia de a o exploata în loc să simuleze o defecţiune aproape de intersecţie. A avut vreo întârziere în reacţie?

— Nu ştiu, dormeam, spuse Reacher.

Peterson nu spuse nimic.

— Cred că aţi arestat pe cine nu trebuia, fu de părere Reacher.

— Poliţiştilor nu le place să audă aşa ceva.

— Ştiu. Şi eu am fost poliţist. Ceea ce nu face să fie mai puţin adevărat.

— I-am găsit în buzunar un pistol cu care a tras.

— Caz rezolvat? întrebă Reacher.

— Ăsta-i un pas mare.

— Dar?

— În acest moment, da, cred că-i rezolvat.

— Atunci fii consecvent şi cheamă poliţiştii de la casa lui Janet Salter.
— Nu eu iau decizia asta, spuse Peterson.
— Şi dacă ai lua-o, ce-ai face?
— Nu ştiu.
— Holland o va lua?
— Trebuie să vedem.
Trei fără cinci după-amiaza. Încă treizeci şi şapte de ore.

Capitolul 16

Holland n-a luat decizia. Nu pentru că l-ar fi crezut pe Knox nevinovat, cel puţin aşa susţinea. Ci pentru că miza era îndeajuns de mare ca răufăcătorii să aibă justificare pentru o a doua tentativă, apoi pentru a treia şi, dacă era necesar, a patra şi a cincea. Prin urmare, protecţia pentru Janet Salter avea să rămână în vigoare până la terminarea procesului.

Şi, deodată, Jay Knox a început să vorbească, iar lucrurile s-au schimbat din nou.

Knox a spus că purta asupra lui un pistol pentru protecţie personală şi că aşa făcuse întotdeauna. A spus că era abătut, deprimat şi frustrat din cauza incidentului cu autocarul, temându-se că patronii lui aveau să-l fenteze la plată. Nu-i plăceau ciudaţii la care fusese cazat. Zăbovise cât putuse de mult la micul dejun din cafenea, dar Reacher îl deranjase, aşa că, de nervi, plecase într-o plimbare lungă. Încerca astfel să-şi domolească sentimentele. Dar a ajuns la un mic pod sprijinit pe capre de lemn peste un pârâu îngheţat şi a văzut un indicator rutier: *Podul îngheaţă înainte de drum.* Şi-a pierdut cumpătul, a scos pistolul şi a tras în indicator. Faptă pentru care era gata să-şi ceară scuze, adăugând că mai toate indicatoarele rutiere pe care le văzuse în zonă erau ciuruite de gloanţe sau alice.

Îşi amintea unde era podul. Îşi amintea poziţia în care se aflase. A fost destul de exact în privinţa asta. Putea chiar să aprecieze binişor unde trebuie să fi căzut cartuşul gol.

Evident, Peterson ştia unde se afla podul. Poziţia lui era logică din punct de vedere geografic, dat fiind locul în care fusese arestat Knox. Se gândi că, dacă Knox fusese într-adevăr acolo, urmele paşilor lui puteau fi văzute încă vag, sub acumularea nouă de zăpadă. Cu siguranţă că nimeni altcineva nu se plimbase pe-acolo. Localnicii aveau mai multă minte. Trimise o maşină de patrulare să verifice. În portbagajul vehiculului era un detector de metale. Echipament standard în jurisdicţiile cu delicte armate şi zăpadă.

După zece minute, poliţistul trimis în recunoaştere sună de la pod. Găsise urme de paşi. Şi cartuşul gol. Era îngropat în zăpadă la capătul unui şănţuleţ lung de-un deget. Glonţul ajunsese acolo sfârâind şi topind zăpada. Fulgii căzuţi între timp acoperiseră parţial şanţul, care era încă vizibil, dacă ştiai ce cauţi. Iar poliţistul a confirmat că în indicatorul de avertizare era o gaură nouă, provocată aproape sigur de un glonţ de nouă milimetri, în spaţiul dintre h-ul de la „îngheaţă” şi d-ul de la „drum”.

Peterson se sfătui cu Holland şi conveniră că omul pe care-l căutau rămânea neidentificat şi se afla deja în vecinătate.

Şi nu-şi terminase treaba decât pe jumătate.

Cinci minute mai târziu, Jay Knox era eliberat. Dar i se spuse că pistolul avea să rămână la secţia de poliţie, pentru orice eventualitate, până când putea să plece din oraş. Knox acceptă cu dragă inimă înţelegerea. Reacher îl văzu ieşind din hol în zăpadă, graţiat, dar tot înfrânt, uşurat, dar tot frustrat. După o nouă rundă de consultări, Peterson şi Holland puseră departamentul în stare de alertă maximă. Chiar şi Kapler şi Lowell reveniră la sarcini active.

Întregul personal primi ordin să se urce în maşini şi să patruleze străzile în căutare de feţe ciudate, vehicule nelalocul lor, comportamente bizare, o expresie mobilă a temerii primare a oricărui departament de poliţie: *e cineva în preajmă.*

Peterson prindea în piuneze pozele de la noul loc al crimei pe panourile din micul birou de pe coridorul de lângă sala de operaţiuni. Le aşeza pe peretele opus celui cu fotografiile cu tipul în negru descoperit mort în zăpadă. Reacher îl găsi acolo. Peterson spuse:

— Tocmai ne-am făcut de baftă şi am irosit o grămadă de timp.

— Nu chiar o grămadă de timp, zise Reacher.

— Ce-ar face unitatea ta de elită în continuare?

— Ar face speculaţii legate de transmisiile automobilelor şi oamenii precauţi.

— Ce înseamnă asta?

— În afară de faptul că Knox n-a fost omul căutat, cred că ai intuit corect cum s-au întâmplat lucrurile. Absenţa urmelor în

zăpadă o dovedeşte. Două maşini s-au oprit una lângă cealaltă, aproape la nivel. Ucigaşul i-a făcut semn cu mâna avocatului. Acesta a oprit. Întrebarea este, de ce a oprit?

— Este lucrul evident de făcut.

— De acord, spuse Reacher, pe un astfel de drum. Vara, la viteze normale, nu s-ar întâmpla. Dar pe zăpadă, sigur, înaintezi greu, te gândeşti că celălalt ori are nevoie de ajutor, ori deţine informaţii care-ţi sunt necesare. Aşa că te opreşti. Dar dacă eşti un tip îndeajuns de prudent ca să-ţi iei la tine galoşii şi să-ţi montezi pe bord un ciocan de urgenţă şi asculţi radioul local ca să auzi buletinul meteo şi îţi ţii rezervorul plin mai tot timpul, atunci întreaga poveste nu prea-ţi inspiră încredere. Aşa că păstrezi transmisia în viteză şi ţii piciorul pe frână. Ca să poţi, la nevoie, s-o iei rapid din loc. Poate c-ai deschide geamul un pic. Dar avocatul vostru n-a făcut asta. Şi-a pus maneta pe Parcare şi şi-a deschis geamul până jos.

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că era pregătit pentru o tranzacţie în toată regula. O conversaţie, o discuţie, tot tacâmul. A dat volumul radioului la minimum, pregătindu-se. De unde reiese că poate-l cunoştea pe cel care l-a oprit. Lucru ce pare plauzibil, ţinând cont de genul de oameni cu care pare să fi avut de-a face.

— Voi ce-aţi fi făcut acum?

— Până acum, i-am fi întors deja viaţa cu susul în jos.

— E mai greu să facem asta. Locuieşte în districtul învecinat. Nu intră-n jurisdicţia noastră.

— Trebuie să pui mâna pe telefon şi să cooperezi.

— Cum făceai tu cu agenţii federali?

— Nu tocmai, spuse Reacher.

Plato îşi încheie plimbarea de după-amiază cu o vizită la prizonierul său. Tipul era prins cu un lanţ de gleznă, în aer liber, fixat de un stâlp metalic ancorat adânc în pământ.

Era un hoţ. Se lăcomise. În mod evident, operaţiunile lui Plato erau tranzacţii cu bani lichizi, astfel că importante cantităţi de bancnote trebuiau depozitate pe perioade lungi, în pământ, în pivniţe, ascunse ici şi colo, până la punctul la care daunele provocate de umezeală şi rozătoare se ridicau la aproximativ zece la sută din venituri. O sută de mii din fiecare milion pur şi simplu erau distruse şi dispăreau. Doar că divizia

acestui individ susţinea că pierderile fuseseră de doisprezece la sută. Ceea ce era o anomalie. La o cercetare atentă, a reieşit că individul obişnuia să dea cu jula, un sfert de milion ici, un sfert de milion colo. Până la un punct, Plato era tolerant cu greşelile, dar nu şi cu lipsa de loialitate.

Acesta fiind motivul pentru care individul fusese legat cu lanţul de un stâlp.

Pe timpul iernii, la o sută şaizeci de kilometri de Ciudad de México, vremea nu era teribil de caldă. Nu erau insecte periculoase în aer sau pe pământ, şerpii erau adormiţi, iar micile mamifere nocturne erau în general sfioase. Aşa încât individul avea să moară fie de sete, fie de foame, în funcţie de precipitaţii.

În afară de cazul în care alegea alternativă. O secure se afla la îndemână. Lama era ascuţită şi tibia individului, aproape. Încă n-o folosise. Dar Plato credea că avea s-o facă. De obicei, şansele erau de cincizeci la sută. Dovada acestei afirmaţii era peste tot în regiune, exprimată într-un număr de femei rămase văduve şi un număr egal de bărbaţi care se deplasau în cârje.

În sala de operaţiuni din Dakota de Sud ceasul arăta patru fără cinci după-amiaza. Încă treizeci şi şase de ore.

— Patru fără cinci aici înseamnă cinci fără cinci pe Coasta de Est, spuse Peterson. Ora închiderii. E timpul să suni la vechea ta unitate. Încă avem nevoie de informaţia aia.

Reacher se duse la biroul din colţul sălii. Se aşeză, dar nu formă numărul. Ora închiderii în Virginia era cinci, nu cinci fără cinci. Precizia era importantă. Conta pentru el şi nu avea nicio îndoială că şi pentru actualul lui succesor era la fel.

— Ce părere ţi-ai făcut despre doamna Salter? întrebă Peterson.

— Probabil că e o persoană care a citit mult.

— Ca martor?

— Excelent.

— Va rezista?

— E speriată.

— N-o putem învinui.

— Care-i treaba cu aprovizionarea cu materii prime a laboratorului? Şi, că veni vorba, de ce nu interceptaţi produsul finit când îl expediază?

— Încercăm. Dar ca să putem garanta ceva, ar trebui să fim pe drumul acela zi şi noapte, şapte zile din şapte.

— Şi cu oamenii potriviţi, spuse Reacher. Unii dintre oamenii voştri par cam adormiţi la schimbul de tură. Dar, în orice caz, trebuie să-i spui doamnei Salter că faceţi tot ce vă stă în putinţă. În momentul ăsta are senzaţia că toată povara e pe umerii ei.

— I-am spus că nu e obligată să facă nimic.

— Unii oameni au modul lor propriu de a înţelege obligativitatea.

Reacher luă telefonul şi apăsă tasta nouă. Formă numărul pe care şi-l amintea şi aşteptă să înceapă mesajul înregistrat. *Dacă ştiţi interiorul serviciului căutat, puteţi să-l formaţi în orice moment.* Tastă 110. Îi răspunse aceeaşi voce masculină. Căpitanul, din Sud. Aceeaşi întâmpinare dintr-un singur cuvânt.

— Da?

— Cu Amanda, te rog, spuse Reacher.

Urmă un clic şi un tors ca de pisică şi un al doilea ton de apel, după care se auzi glasul. Cald, răguşit, murmurat, intim.

— Eşti o mare belea, rosti vocea.

— Sunt? spuse Reacher.

— De parcă n-aveam destule pe cap.

— Care-i problema?

— Locul tău aflat la opt kilometri vest de Bolton nu ocupă un loc central în arhive. În registrul unităţilor nu apare nicio menţiune.

— Nici n-are cum. E abandonat. Poate că nici n-a fost folosit vreodată.

— A fost vândut?

— Nu ştiu. Poate doar retrocedat. Se află pe ceea ce poliţiştii de-aici numesc teren public.

— Am căutat pe o perioadă de cincizeci de ani în urmă în registrul titlurilor de proprietate şi n-am găsit niciun transfer.

— Atunci poate că încă e al nostru.

— Caz în care am avea nişte costuri. Inspecţii bianuale şi ceva cheltuieli de întreţinere, măcar. Dar nu sunt consemnate nicăieri astfel de cheltuieli.

— Trebuie să fie ceva. Nici măcar armata nu construieşte lucruri ca să uite cu totul de ele apoi.

— E împrejmuit cu gard?

— Nu ştiu. Sunt la opt kilometri de el. De ce?

— Pentru că nici măcar armata nu construieşte lucruri ca să uite cu totul de ele apoi. Prin urmare, absenţa înregistrărilor ar putea să însemne că e pe altă listă. Se poate să fi fost o unitate secretă.

— Toate erau, spuse Reacher.

— Unele mai mult decât altele.

— Bătrânii de-aici îşi amintesc de un cordon de securitate.

— Întotdeauna au existat cordoane de securitate.

— Cât de secret poate să fie? Au adus lucrători de construcţii aici.

— Secretă atunci, abandonată acum. Poate pentru că era foarte bizară. Ceea ce ar putea fi important pentru tine. Dar dacă vrei într-adevăr să ştii, va trebui să mai fac nişte săpături.

— Poţi?

— O să te coste.

— Ce?

Cald, răguşit, murmurat, intim.

— Vreau să ştiu povestea din spatele îndoiturii din birou.

— Nu ai timp. Ai destule de făcut.

— În momentul ăsta, ard gazul, aşteptând un telefon.

— Ceva interesant?

— Destul.

— Povesteşte-mi despre asta.

— Nu aşa era înţelegerea. Tu trebuie să-mi povesteşti.

— Nu vreau să vorbesc prin centrală.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji. E evident că treaba cu capul colonelului a fost îndreptăţită, altfel te-ar fi arestat pe loc atunci. Iar dauna produsă unei proprietăţi a guvernului s-a prescris de mult.

— Cât de mult te vei strădui cu săpăturile alea?

— Atât de mult cât vei dori tu.

— Când urmează să primeşti telefonul ăla?

— Curând, sper.

— Vezi? N-avem timp pentru poveste. Află lucrul de care am nevoie până mâine şi-o să-ţi spun atunci.

— Greu se mai negociază cu tine.

— Speram să obţin ceva gratis.

— Măcar dă-mi un indiciu.

— OK, spuse Reacher. N-a fost vorba de un colonel. Era general cu o stea.

Plato se hotărî să ia cina devreme, pentru că sărise peste prânz şi acum îi era foame. Aşa că-şi făcu apariţia în bucătărie. Era un lucru pe care-i plăcea să-l facă din când în când. Credea că astfel îşi demonstrează solidaritatea cu oamenii care lucrau pentru el. Simţea că e un gest cuprinzător şi democratic. Dar întotdeauna se transforma într-o chestie de tip feudal. Oamenii lui lăsau capetele-n jos, se foiau, se agitau, roşeau şi se fâstâceau. Probabil fiindcă se temeau de el. Dar n-aveau niciun motiv. Nu făcuse niciodată victime în rândul personalului domestic. Niciunul dintre ei nu avusese vreodată de suferit. În orice caz, nu cei din actuala generaţie. Doi dintre predecesorii lor fuseseră îngropaţi pe proprietate, dar nimeni dintre actualii săi angajaţi nu ştia nimic despre asta.

Comandă un apetitiv rece şi un antreu fierbinte şi-şi luă o bere din frigider, după care se duse să aştepte în sufrageria mai mică de afară. Luă telefonul celular şi formă numărul de la vila protejată cu ziduri aflată în oraş, la peste o sută şaizeci de kilometri distanţă. Întrebă:

— Cum merge treaba în Dakota de Sud?

Omul din vilă răspunse:

— Avocatul a fost rezolvat încă de-acum şase ore.

— Şi martorul?

— Încă nu.

— Deci, când?

— Curând.

— Cât de curând?

— Foarte curând.

Plato simţi cum îi creşte tensiunea şi i se umflă venele de la tâmple. Văzu cu ochii minţii următoarele douăzeci şi patru de ore. Îi plăcea să gândească vizual. Îi plăcea să vadă intervalele cronologice aranjate liniar, ca gradaţiile de pe o riglă. Le inspectă îndeaproape, ca o pasăre care se lasă jos în zbor deasupra mării, pe unele le completă, iar pe altele le lăsă goale.

— Sună-ţi omul şi spune-i că treaba cu martorul nu mai poate să aştepte.

— O să-l sun, spuse omul din vilă.

Plato închise şi formă din nou un număr. La aerodrom. Ceru să i se pună avionul în aşteptare. Trebuia alimentat cu carburant şi gata de decolare în orice moment. Planul de zbor trebuia să arate Canada, dar aia era o rută falsă. În realitate, avea să fie un drum de două mii şapte sute de kilometri dus şi două mii şapte sute de kilometri întors. Trebuia să se asigure combustibil la punctul intermediar pentru cursa de întoarcere.

Apoi dădu un al treilea telefon. Avea nevoie de şase oameni care să meargă cu el. Oameni buni, dar nu atât de buni încât să nu-şi permită să-i abandoneze acolo. Dacă se ajungea la asta.

Ceea ce, spera el, avea să se-ntâmple.

Reacher încetă să se gândească la femeia cu glasul interesant când auzi strigăte în holul de la intrarea în secţie.

Strigăte dintr-o singură parte. O convorbire telefonică, începuse pe un ton oficial, devenind politicoasă, apoi uşor defensivă şi, în final, exasperată. Se sfârşi cu ţipete. Urmară câteva mişcări: bătrânul de la recepţie merse în biroul lui Holland, Peterson veni şi el la Holland, bătrânul se întoarse în hol, Peterson se întoarse în sala de operaţiuni.

— Probleme cu motocicliştii, spuse Peterson. Unul dintre ei tocmai a sunat. Spune că trei dintre oamenii lor lipsesc şi de ce nu facem nimic în privinţa asta.

— Ce le-aţi spus?

— Că ne ocupăm de povestea asta.

— Şi?

— Au spus că să facem bine să ne dăm silinţa mai mult, altfel vin în oraş şi rezolvă singuri problema. Ne-au dat termen până mâine.

Cinci fără cinci după-amiaza.

Încă treizeci şi cinci de ore.

Capitolul 17

Peterson plecă din nou şi Reacher rămase singur în sala de operaţiuni, privind pe fereastră. Continua să ningă. Fulgii căzdeau prin conurile de lumină gălbuie ale lămpilor cu sodiu. Cerul era întunecat. Ziua era pe terminate. Douăsprezece mii de suflete din apropiere se adăposteau în case, la căldură, uitându-se la televizor, pregătindu-se de masa de seară. La nord, închisoarea dădea-n foc. La vest, motocicliştii făceau numai ei ştiau ce. Şi undeva un ucigaş necunoscut îşi pregătea a doua lovitură.

Peterson se întoarse şi spuse:

— Comandantul Holland crede că indivizii blufează. Că toată strategia lor de până acum a fost să rămână în limitele legii ca să nu ne dea un motiv de acţiune împotriva lor.

Reacher nu spuse nimic.

— Tu ce crezi? întrebă Peterson.

— Nu putem afla decât într-un singur mod.

— Şi care-ar fi acela?

— Recunoaştere.

— Vrei să ne ducem acolo?

— Nu, mă duc eu, spuse Reacher. Oricum trebuie să văd locul. Ca să aflu ce e.

— Ai oameni care lucrează la asta.

— Nimic nu poate înlocui ceea ce vezi cu ochii tăi.

— Pur şi simplu te duci acolo?

— Am să spun că sunt de la armată. O inspecţie bianuală a proprietăţii noastre.

— De unul singur?

— De ce nu?

— N-o să meargă. Vor vrea să-ţi vadă legitimaţia.

— Nu. Ăştia nu sunt cetăţeni obişnuiţi.

— Când vrei să te duci? întrebă Peterson.

— Cât de curând posibil, spuse Reacher. N-are niciun rost să merg pe întuneric. Să zicem, de cum se luminează de ziuă.

Peterson îi spuse că departamentul avea o maşină nemarcată de rezervă, pe care Reacher o putea folosi. Momentul în care

avea să se lumineze de ziuă depindea de vreme, dar avea să fie undeva între orele şapte şi opt.

— Acum te duc acasă, spuse în concluzie Peterson. Trebuie să te odihneşti.

Reacher clătină din cap şi spuse:

— Ar trebui să mă duci acasă la Jane Salter. Are camere libere. Mi-a spus că le-a pus la dispoziţia voastră după accidentul cu autocarul. Apoi mi-a zis că ştie totul despre planul de criză al închisorii. A fost ca un mesaj codificat. Vrea să fie acolo cineva care să nu plece când sună sirena. Imaginează-ţi cum s-ar simţi într-o astfel de situaţie.

Peterson se gândi la asta o secundă şi încuviinţă cu o mişcare a capului. Dădu să spună ceva şi se opri.

— Am vrut să-ţi zic că-ţi aduc eu bagajele acolo, dar n-ai aşa ceva.

— Spune-i lui Kim că mi-am luat haine noi. Că m-ai văzut îmbrăcat cu ele. Cred că era puţin îngrijorată. Şi mai spune-i c-o să am grijă de haina tatălui ei. Şi că-i mulţumesc din nou pentru ospitalitate.

Ninsoarea nu se oprise, dar pe drumurile dintre secţia de poliţie şi locuinţa lui Janet Salter încă se mai putea circula. Plugurile trecuseră pe-acolo cel puţin o dată în timpul zilei. Lamele strânseseră zăpada în maluri abrupte pe părţile laterale, astfel încât făgaşele formate de roţi erau acum patru şanţuri mici în interiorul unui şanţ gigantic. Sunetele erau înăbuşite. Lumea era tăcută. Fulgii căzeau invizibili până când intrau în fasciculele farurilor. Se aşterneau vertical şi implacabil înaintea maşinii care înainta lent.

Felul în care plugurile îngustaseră drumurile însemna că Peterson nu putea să întoarcă pe strada lui Janet Salter. Maşina de poliţie parcată ocupa în întregime lăţimea acesteia. Luminile roşii ale maşinii se roteau leneş şi dădeau fulgilor o nuanţă roz, ca de granate sau ca de sânge împroşcat. Reacher coborî din maşina lui Peterson şi se înghesui stângaci printre fundul vehiculului parcat şi nămetele de zăpadă din spatele său. Poliţistul din maşină nu-i dădu nicio atenţie. Reacher merse singur pe mijlocul străzii. Urmele de la schimbul de tură din dimineaţa aceea dispăruseră de mult sub zăpadă. Aerul era

rece. O zi răcoroasă era pe terminate şi o noapte aprigă venea să-i ia locul.

Reacher urcă treptele de la veranda casei lui Jane Salter şi trase de lanţul clopoţelului. Şi-o imagină pe poliţista dinăuntru ridicându-se de pe prima treaptă a scării şi traversând covorul persan. Uşa se deschise. Poliţistele schimbaseră între ele posturile. Asta era cea de la fereastra bibliotecii. Era înaltă şi avea părul blond prins într-o coadă ca de sportivă. Îşi ţinea mâna pe mânerul pistolului. Era vigilentă, dar nu încordată. Prudentă, din motive profesionale, dar bucuroasă de mica întrerupere a rutinei.

Reacher îşi atârnă haina de împrumut şi căciula în cuier şi se îndreptă spre bibliotecă. Janet Salter şedea în acelaşi fotoliu ca mai devreme. Nu citea. Doar stătea acolo. Cealaltă poliţistă se afla în spatele ei. Cea care mai devreme fusese în hol. Cea mică şi brunetă. Privea afară pe fereastră. Draperiile erau larg deschise.

— A trebuit să pleci în grabă mai devreme şi nu ţi-ai terminat cafeaua, spuse Janet Salter. Vrei să-ţi mai fac una?

— Întotdeauna, spuse Reacher.

O urmă în bucătărie şi o privi cum umple percolatorul antic. Robinetele chiuvetei erau la fel de vechi. Dar nimic în acea cameră nu arăta decrepit sau neîngrijit. Lucrurile de calitate rămâneau lucruri de calitate, indiferent cât de mult trecuse de la punerea lor în funcţiune.

— Am înţeles c-o să înnoptezi aici, spuse femeia.

— Doar dacă nu vă deranjează, spuse el.

— Nu te-ai simţit în largul tău acasă la Peterson?

— A fost foarte bine. Dar nu-mi place să stau prea mult pe capul oamenilor.

— O noapte a fost prea mult?

— Au şi-aşa destule pe cap.

— Văd că nu ai bagaje.

— N-am nimic de ascuns.

— Domnul Peterson mi-a spus.

— V-a spus sau v-a avertizat?

— Este o fobie? Sau o „filie”? Ori o decizie existenţială conştientă?

— Nu cred că am mers atât de departe cu cercetarea problemei.

— Fobia ar fi o teamă, desigur, poate că de angajament sau de încurcături. *Filia* ar implica dragoste, poate de libertate sau de oportunitate. Deşi, strict vorbind, filia înclină spre probleme de apetit anormal, în cazul tău fiind vorba, poate, de secretomanie. Trebuie să ne întrebăm cu privire la oamenii care zboară sub linia radarului, de ce, exact? Este radarul în sine inacceptabil sau terenul de jos exercită o atracţie unică?

— Poate că există o a treia variantă, spuse Reacher. Cea existenţială.

— Strălucicia cu care dezavuezi posesiunile e puţin cam extremă. Istoria ne-nvaţă că ascetismul poate fi foarte atrăgător, dar chiar şi-aşa, cei mai mulţi dintre asceţi au avut măcar nişte haine. Cămăşi, în orice caz, chiar dacă erau făcute numai din fire de păr.

— Mă luaţi peste picior?

— Cred că puteai să-ţi permiţi să ai măcar o geantă mică. Asta nu te-ar face să fii alt om.

— Ba mă tem că da. În afară de cazul în care-ar fi fost goală, ceea ce n-ar mai fi avut nicio logică. Să umpli o geantă mică înseamnă să selectezi, să alegi şi să evaluezi. Este un proces care n-are nicio noimă. În scurt timp aş avea nevoie de o geantă mare, apoi de două sau trei. După o lună, aş fi ca restul lumii.

— Şi asta te îngrozeşte?

— Nu, cred că să fii ca toţi ceilalţi este confortabil şi liniştitor. Dar unele lucruri pur şi simplu nu pot fi făcute. M-am născut altfel.

— Ăsta-i răspunsul tău? Că te-ai născut altfel?

— Cred că e clar că nu ne-am născut toţi la fel.

Janet Salter turnă cafeaua, de data asta direct în căni mari de porţelan, ca şi cum ar fi găsit de cuviinţă că pentru un ascet erau nepotrivite tăvile de argint şi ceremonialul şi, pe de altă parte, ar fi observat că mai devreme Reacher nu prea se împăcase cu ceşcuţele ei minuscule.

— Ei bine, oricare ar fi diagnosticul tău exact, mă bucur că eşti aici, spuse ea. Eşti binevenit să rămâi atât cât doreşti.

Şase fără cinci seara.

Încă treizeci şi patru de ore.

După ce băură cafeaua, Janet Salter începu să pregătească cina. Reacher se oferi să meargă în oraş să mănânce, dar ea îi

spuse că-i era la fel de uşor să gătească pentru şase în loc de cinci, de unde el înţelese că cele două poliţiste din schimbul de noapte aveau să se trezească şi să formeze un cvartet pentru cea mai mare parte a serii. Iar ăsta era un aspect liniştitor.

Cu permisiunea ei, folosi timpul de pregătire a mesei ca să inspecteze locuinţa. Nu-l interesa nici parterul, nici etajul. Voia să vadă în schimb subsolul. Dakota de Sud era un stat măturat din când în când de tornade şi Reacher era sigur că orice casă construită cu simţ de răspundere ar fi avut o zonă de siguranţă subterană. Coborî un şir de trepte din micul hol de la ieşirea din bucătărie şi găsi o situaţie mulţumitoare. Solul de prerie era prea adânc pentru ca excavaţia să ajungă la stratul de stâncă aşa încât întregul spaţiu era în esenţă o imensă ladă de lemn cu şase pereţi, construită din buşteni masivi întăriţi cu şine de fier. Pereţii şi podeaua erau groase ca să asigure stabilitate, iar tavanul era şi el gros ca să prevină prăbuşirea restului casei după ce ar fi primit o lovitură directă. Era acolo un adevărat desiş de stâlpi înalţi din podea până-n tavan şi răspândiţi în tot spaţiul, la distanţe de nici doi metri între ei, fiecare fiind cioplit şi rindeluit dintr-un trunchi de arbore. Patru dintre ei erau uniţi prin panouri din fibră, alcătuind o mică sală a centralei termice. Centrala era o instalaţie vopsită în verde. Era alimentată cu combustibil printr-o ţeavă subţire, probabil de la un rezervor de petrol îngropat în curte. Avea o pompă şi o reţea complicată de ţevi groase din fier ieşea prin tavan. O instalaţie veche. Poate prima din oraş. Dar funcţiona excelent. Arzătorul duduia, pompa huruia şi ţevile şuierau. Făcea cald în tot subsolul.

Scara care ducea sus putea fi închisă la bază cu o uşă solidă care se deschidea în afară. Se putea bloca din interior cu un drug de fier proptit pe nişte furci metalice. Fără doar şi poate era un excelent adăpost pentru tornade. Probabil că un bun adăpost antiatomic. Ar fi rezistat aproape cert la orice tir de arme de calibru mic. Reacher văzuse cum gloanţele trase cu mitraliere de calibrul 50 puteau să ciuruiască majoritatea obiectelor, dar stâlpii groşi de treizeci de centimetri, din lemn de esenţă tare şi vechi de o sută de ani ar fi rezistat probabil până când ţevile mitralierelor s-ar fi supraîncălzit şi s-ar fi deformat.

Încurajat de ceea ce descoperise, urcă înapoi scările şi le găsi pe poliţistele din tura de noapte treze şi gata de datorie. Erau în bucătărie, împreună cu partenerele din tura de zi. Janet Salter se fâţâia în interiorul cordonului alcătuit de cele patru poliţiste. Domnea o atmosferă de familiaritate şi confort. Era limpede că mica şi neobişnuita comunitate se obişnuise să trăiască împreună. Maşina de gătit era pornită şi încălzea încăperea. Umezeala aburise geamurile. Reacher se duse în bibliotecă şi verifică priveliştea din spate. Nimic de văzut. Doar senzaţia vagă de teren plat care se pierdea într-o depărtare îngheţată. Ninsoarea se domolea. Până şi fulgii care cădeau păreau înmărmuriţi de ger.

Reacher se întoarse de la fereastră şi o văzut pe Janet Salter intrând chiar atunci pe uşă.

— Putem vorbi? întrebă ea.

— Desigur, răspunse Reacher.

— Ştiu motivul adevărat pentru care eşti aici, bineînţeles. Ştiu de ce ai inspectat casa. Te-ai oferit voluntar ca să mă aperi, dacă se-ntâmplă să sune sirena, şi vrei să te familiarizezi cu terenul. Şi-ţi sunt foarte recunoscătoare pentru bunătatea ta. Cu toate că imperativele tale psihologice ar putea să-ţi impună să nu zăboveşti îndeajuns de mult. S-ar putea ca procesul să nu aibă loc decât peste o lună. Câte cămăşi noi ar însemna asta?

— Opt, spuse Reacher.

Ea nu zise nimic.

— Să ştiţi că n-ar fi nicio ruşine să vă retrageţi, o asigură Reacher. Nimeni n-ar putea să vă acuze pentru asta. Şi, mai devreme sau mai târziu, indivizii ăia vor fi arestaţi pentru altceva.

— Un asemenea gest ar aduce cu sine o ruşine considerabilă, replică ea. Şi n-am să-l fac.

— Atunci nu-mi mai vorbiţi de imperative psihologice, spuse Reacher.

Ea zâmbi şi-l întrebă:

— Eşti înarmat?

— Nu.

— De ce?

— Oare instalatorii pensionaţi cară după ei trusa de scule toată viaţa?

Ea arătă către un raft jos.

— Uite o carte care s-ar putea să te intereseze. O lucrare de istorie. Volumul ăla mare, legat în piele.

Era un obiect impozant, înalt de aproape cincizeci de centimetri şi gros de zece. Pe cotorul din piele se vedeau nişte nervuri orizontale şi un titlu neobişnuit, scris cu litere aurite: O *istorie ilustrată şi riguroasă a pistoalelor produse de dl. Smith şi dl. Wesson.* Era un titlu cu sonoritate victoriană, dar ceva nu se potrivea. Domnii Smith şi Wesson produseseră o mulţime de pistoale la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului al XX-lea, dar nici pe departe atât de multe încât să umple o carte groasă de zece centimetri.

— Aruncă o privire, îl îndemnă Janet Salter.

Reacher scoase cartea din raft. Era grea.

— Cred c-ar trebui s-o citeşti în pat la noapte, spuse femeia.

Era atât de grea pentru că nu era o carte. Reacher deschise coperta legată în piele aşteptându-se să vadă pagini îngălbenite cu gravuri în semitonuri sau desene lucrate cu peniţa, poate alternând cu file de hârtie de calc care să protejeze grafica. De fapt, coperta era un capac care ascundea în interior o cutie cu două cavităţi îmbrăcate în catifea maro. Cuibărite în cele două cavităţi erau două revolvere Smith & Wesson identice, în poziţii reciproc inverse, cu vârful unuia în dreptul patului celuilalt. Revolverele erau modele realizate pentru poliţie şi armată, cu ţevi de zece centimetri. Puteau fi vechi de o sută de ani sau poate de cincizeci. Mecanisme simple din oţel, cu paturi striate din lemn de nuc, concepute pentru gloanţe de calibru 38 Special, ochi pentru şnur la baza patului, prevăzut pentru ofiţeri, fie ei militari sau civili.

— I-au aparţinut bunicului meu, spuse Janet Salter.

— A fost militar? întrebă Reacher.

— A fost comisar onorific, pe vremea când în Bolton s-a înfiinţat departamentul de poliţie. Pistoalele i-au fost oferite cadou. Crezi că mai funcţionează?

Reacher încuviinţă cu o mişcare din cap. De obicei, revolverele rămâneau funcţionale o veşnicie. Ca să se strice, trebuiau lovite zdravăn sau să ruginească serios.

— Au fost folosite vreodată? întrebă el.

— Nu cred.

— Aveţi nişte ulei în casă?

— Am uleiul de la maşina de cusut.
— E bun.
— Mai avem nevoie de altceva?
— Nişte gloanţe ar fi de folos.
— Am câteva.
— De când sunt?
— De o săptămână.
— V-aţi făcut lecţiile.
— Aşa mi s-a părut că trebuie.
— Câte gloanţe?
— O cutie de o sută.
— Bravo!
— Acum pune te rog cartea la loc, spuse ea. Nu trebuie să ştie şi poliţistele. Din experienţa mea, profesioniştii se simt deranjaţi de planurile amatorilor.

După cină, sună telefonul. Era Peterson, de la secţia de poliţie. Îi spuse lui Janet Salter că telefonul de pe biroul din spate sunase. De la Unitatea 110 de poliţie militară. Femeia n-a vrut să discute cu el. Voia ca Reacher s-o sune.

Telefonul lui Janet Salter era în hol. Era mai nou decât casă, dar nu fusese instalat de curând. Numerele se formau prin apăsarea butoanelor, dar avea fir şi era cam de mărimea unei maşini de scris portabile. Era aşezat pe o măsuţă cu un fotoliu lângă ea. Aşa cum erau telefoanele pe vremea când un aparat era de-ajuns pentru toată familia şi folosirea lui era un fel de ceremonie.

Reacher formă numărul pe care-l păstrase în memorie. Aşteptă mesajul înregistrat şi formă 110.
— Da?
— Cu Amanda, te rog.

Urmă un clic. Apoi vocea. Fără ton de apel. Ea aştepta deja cu telefonul în mână.
— Ori tu eşti nebun, ori ceilalţi! zise ea.
— Sau ambele variante, spuse Reacher.
— Oricum ar fi, nu mai am mult şi te las baltă.
— De ce?
— Pentru că locul despre care mă tot baţi la cap nu există.

Şapte fără cinci seara.

Încă treizeci şi trei de ore.

Capitolul 18

Foindu-se în fotoliul de pe hol, Reacher spuse:

— Locul există. Cu siguranţă. Am mai multă încredere în piatră şi în relatările martorilor oculari decât în documentele armatei.

— Dar încă n-ai văzut cu ochii tăi piatra, răspunse glasul.

— Nu încă. Dar de ce ar inventa cineva o poveste ca asta?

— Atunci locul trebuie să fi fost incredibil de secret. L-au construit, dar nu l-au înregistrat niciodată nicăieri.

— Şi apoi au lăsat să se construiască o tabără de construcţii chiar deasupra ei? Cum se poate una ca asta?

— Pentru că totul se schimbă, de-aia se poate. A fost o unitate ultrasecretă cu cincizeci de ani în urmă şi până acum cinci ani era totalmente defunctă. Un scenariu tipic pentru Războiul Rece. Probabil c-a fost declasificată la începutul anilor nouăzeci.

— Nu mă interesează când a fost declasificată. Vreau doar să ştiu ce este.

— Aş putea să mă urc într-un avion, dar tu eşti mai aproape.

— Cum merge cazul tău? întrebă Reacher.

— Mai aşteaptă. Ceea ce nu e încurajator. Probabil că se va nărui până dimineaţă.

— Lucrezi toată noaptea?

— Ştii cum este.

— Atunci foloseşte-ţi timpii morţi. Verifică, te rog, pentru mine, alocările de fonduri ale Congresului. Scopul va fi şters din documente, desigur, dar sumele de bani vor fi acolo. Întotdeauna sunt. În felul ăsta, putem începe de undeva.

— Ştii cât era de mare bugetul pentru apărare în urmă cu cincizeci de ani? Ştii cât de multe erau elementele listate?

— Ai la dispoziţie toată noaptea. Caută documentele în care era vorba despre Dakota de Sud, la Camera Reprezentanţilor sau la Senat. Nu văd nicio valoare strategică aici, aşa că s-ar putea să fie vorba de nişte sume cheltuite în scopuri politice.

— Verificarea acelor documente înseamnă o grămadă de muncă.

— Te aşteptai cumva să duci o viaţă de huzur? Mai bine te înrolai la marina militară.

— Avem o înţelegere, Reacher, mai ţii minte? Povesteşte-mi de generalul tău.

— Îţi iroseşti timpul.

— Am timp de irosit. Se pare că tu eşti cel care n-are.

— E o poveste lungă.

— Aşa sunt poveştile cele mai reuşite. Fă un rezumat, dacă vrei, dar ai grijă să atingi toate aspectele principale.

— Vorbesc de la telefonul altcuiva aici. Nu vreau să-i măresc factura.

— Aşteaptă puţin, spuse glasul.

Se auzi un clic şi o secundă de linişte, după care glasul reveni.

— Acum vorbeşti pe banii guvernului.

— Ai putea să lucrezi pentru mine de banii ăştia.

— Lucrez. Am pus deja pe cineva să verifice acum treizeci şi cinci de minute. Crede-mă, menţin nişte standarde ridicate aici. Oricât ai fi fost de bun, eu sunt mai bună.

— Sper sincer să fie aşa.

— Deci, odată ca niciodată, ce s-a-ntâmplat?

— Am fost în Rusia, spuse Reacher după o scurtă pauză. La ceva timp după căderea regimului comunist. Am primit o invitaţie bizară să le inspectăm închisorile militare. Nimeni n-avea nici cea mai vagă idee de ce. Dar sentimentul general era „de ce nu?” Aşa că am luat avionul până la Moscova şi apoi un tren cu o destinaţie îndepărtată spre est. Era o măgăoaie veche din era sovietică, cu cuşete şi un vagon restaurant. Călătoria a durat zile-n şir. Mâncarea era groaznică. Dar groaznică într-un mod pe care-l simţeam familiar. Aşa că într-o noapte m-am dus să mă plimb prin tren şi m-am oprit la bucătărie. Indivizii ne serveau la masă raţii militare semipreparate de provenienţă americană.

— Raţii ale armatei americane? Într-un tren sovietic?

— Strict vorbind, atunci era un tren rusesc. În vagonul-cantină aveau maşini de gătit cu cărbuni. Samovare şi toate cele. Încălzeau apă în cratiţe, rupeau pungile cu raţii şi le amestecau. Aveau lăzi peste lăzi de raţii.

— Au încercat să le ascundă?

— Bucătarii nu ştiau ce erau. Nu ştiau să citească în engleză. Probabil că nu ştiau să citească deloc.
— Deci, cum au ajuns raţiile noastre militare acolo?
— Asta-i episodul de mâine. Trebuie să te-ntorci la muncă.
— Aştept un telefon.
— De unde?
— Nu pot să-ţi spun.
— Ştii că vrei să-mi spui.
— Fort Hood.
— În legătură cu ce?
— Un căpitan de infanterie şi-a omorât nevasta. Se mai întâmplă. Dar nu era o nevastă oarecare. Lucra la Homeland Security. E posibil ca individul să aibă legături în străinătate. Şi mai e posibil să fi furat documente de la ea şi s-o fi ucis ca să-şi acopere fapta.
— Unde în străinătate?
— E vorba de ceea ce numim actori nestatali.
— Terorişti?
— În orice caz, organizaţii teroriste.
— Drăguţ. Te aşteaptă o Stea de Bronz.
— Dacă-l prind pe individ. Acum e dat dispărut.
— Să-mi spui dacă vine spre Dakota de Sud.
Ea râse şi-l întrebă:
— Câţi ani ai, apropo?
— Mai puţini decât biroul tău.

La opt kilometri distanţă, în cantina închisorii, toate urmele mesei de seară fuseseră curăţate. Dar peste cincizeci de bărbaţi rămăseseră aşezaţi pe băncile lungi. Unii erau albi, alţii tuciurii şi alţii negri. Toţi purtau uniforme portocalii. Şedeau în trei grupuri separate, departe unii de ceilalţi, ca trei naţiuni insulare într-un ocean de linoleum.

Până când un alb se ridică de la masă, traversă sala şi-i vorbi unui negru.

Albul era alb doar cu numele. Pielea lui era în cea mai mare parte albastră de la câte tatuaje avea. Era clădit ca o casă. Avea părul până la brâu şi barba-i cobora până la piept. Bărbatul de culoare era ceva mai scund, dar probabil mai solid. Avea bicepşii de mărimea unor mingi de rugby şi scalpul perfect ras îi lucea.

— Mexicanii ne datorează două cartuşe de ţigări, spuse albul.

Negrul nu reacţionă în niciun fel. De ce-ar fi făcut-o? Albii şi tuciuriii nu aveau nicio legătură cu el.

— Mexicanii spun că voi le datoraţi două cartuşe de ţigări.

Nicio reacţie.

— Aşa că le vom lua direct de la voi. Cumperi, vinzi, negustor te numeşti.

Ceea ce, tehnic vorbind, era o propunere acceptabilă. Închisoarea e un sistem economic în care moneda de schimb sunt ţigările. Aşa cum dolarii dobândiţi din vânzarea unei maşini în New York pot fi folosiţi pentru cumpărarea unui televizor în Los Angeles. Dar cooperarea economică presupunea existenţa unor legi, a unor tratate şi unei atitudini relaxate, toate trei lipsind, practic, între albi şi negri.

Apoi bărbatul alb spuse:

— O să le luăm sub formă de buci. Ceva gingaş. Cele mai tinere şi mai plăcute la pipăit pe care le-aveţi. Două nopţi, şi pe urmă le primiţi înapoi.

În casa lui Janet Salter, cele patru poliţiste predau tura. Schimbul de zi lua pauză, iar schimbul de noapte intra în pâine. Una dintre poliţistele din tura de noapte ieşi din bucătărie şi-şi ocupă postul din hol. Cealaltă se îndreptă spre biblioetcă. Cele din schimbul de zi urcară la etaj. Janet Salter anunţă că se duce în salon. Reacher se gândi că voia să petreacă ceva timp singură. Asigurarea unei protecţii permanente era ceva epuizant din punct de vedere social pentru toate părţile implicate. Dar bătrâna îl invită să i se alăture.

Salonul nu era diferit de bibliotecă prin nimic semnificativ. Mobilier similar, decor similar, rafturi similare, alte mii de cărţi. Fereastra oferea vedere spre partea din faţă a casei, peste verandă. Ninsoarea aproape că încetase. Poliţistul din maşina de pe stradă ieşise din când în când să-şi cureţe geamurile. Pe acoperiş, pe capotă şi pe portbagaj se formase un strat zdravăn de zăpadă groasă de treizeci de centimetri, dar geamurile erau curate. Poliţistul era încă treaz şi vigilent. Reacher îl vedea întorcând capul. Se uita înainte, în oglindă, jumătate la stânga, jumătate la dreapta. Deloc rău, pentru ceea ce trebuie să fi fost a douăsprezecea oră din douăsprezece.

Jumătatea bună a departamentului de poliţie din Bolton forma o unitate merituoasă.

Janet Salter era îmbrăcată cu un cardigan. Era lung pentru ea şi buzunarele erau umflate. A reieşit că avea în ele o cârpă şi o cutie cu ulei. Le puse pe o măsuţă laterală. Cârpa era albă, iar cutia era mică, verde şi avea imprimat pe ea numele *Singer.*

— Du-te şi-adu cartea pe care ţi-am arătat-o, spuse ea.

Poliţista din bibliotecă se întoarse spre Reacher când acesta îşi făcu apariţia. Era o persoană scundă, drăguţă, cu umeri rotunjiţi, pe care echipamentul de la centură o făcea să pară mai lată. Mişcă ochii în sus, în jos, într-o parte. *Niciun pericol.* Se întoarse din nou spre fereastră, în spatele ei, Reacher luă cartea falsă de pe raft şi o puse la subsuoară. O duse în salon. Janet Salter închise uşa în urma lui. El deschise cutia îmbrăcată în piele pe podea şi luă primul revolver.

Modelul Smith & Wesson pentru armată şi poliţie fusese produs prima dată în 1899 şi modificat ultima oară după trei ani, în 1902. Pe atunci, înălţimea medie a bărbaţilor americani era de un metru şaptezeci, iar mâinile lor aveau dimensiuni direct proporţionale. Reacher era înalt de un metru nouăzeci şi cinci, aşa încât arma era mică pentru el. Dar degetul arătător intra lejer în garda trăgaciului şi asta era tot ceea ce conta. Apăsă siguranţa cu degetul mare şi rabată în exterior butoiul pentru cartuşe. Era gol. Îl fixă la loc şi trase în gol. Totul funcţiona. Dar simţi hârjâitul microscopic şi zgomotul de oţel care fusese uns în fabrică în urmă cu multe decenii şi de-atunci nu mai fusese atins. Aşa încât se apucă să-l aranjeze cu cârpa şi uleiul din cutie şi încercă din nou după cinci minute, de data asta fiind mult mai mulţumit de rezultat. Repetă procesul şi cu al doilea pistol. Strânse capacul cutiei şi împături cârpa.

— Unde-i muniţia? întrebă el.

— La etaj, în dulăpiorul cu medicamente, răspunse Janet Salter.

— Nu e locul cel mai logic, ţinând cont că pistoalele erau în bibliotecă.

— M-am gândit că voi avea timp, dacă se ajunge la asta.

— O mulţime de oameni au murit pentru că au crezut asta.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Asta-i o treabă serioasă.

Fără să-i răspundă, femeia se ridică şi ieşi din cameră. Reacher auzi treptele scârţâind. Se întoarse cu o cutie nouă cu o sută de cartuşe Federal.38 Specials, cu vârful bont şi scobit. O alegere bună. Primise de la cineva sfaturi competente. Încărcătura de 158 grain[4] nu era cea mai puternică din lume, dar efectul de împrăştiere al vârfurilor scobite compensa pe deplin acest neajuns.

Reacher încărcă şase gloanţe în primul pistol, lăsându-l pe-al doilea neîncărcat. Apoi spuse:

— Priviţi într-o parte şi apoi priviţi din nou la mine şi îndreptaţi degetul direct spre mine.

— Poftim? zise Janet Salter.

— Faceţi cum vă spun. Ca şi cum aş fi un elev care vorbeşte în timpul orei.

— N-am fost genul ăla de profesor.

— Prefaceţi-vă că sunteţi.

Femeia făcu aşa cum i se spusese şi se descurcă bine. Poate că studenţii de la Universitatea Oxford nu erau exact aşa cum şi-i imagina lumea. Degetul ei arăta fix spre un punct situat între ochii lui.

— Bun, spuse el. Acum, repetaţi gestul, dar cu degetul îndreptat spre pieptul meu.

Femeia făcu din nou mişcarea, îndreptând de data asta degetul spre centrul lui de masă.

— OK, spuse el. Aşa se trage. Ţeava pistolului este degetul dumneavoastră. Nu încercaţi să ochiţi. Nici măcar nu vă gândiţi la asta. Faceţi-o, pur şi simplu, instinctiv. Ţintiţi spre piept, pentru că e ţinta cea mai mare. Chiar dacă nu-l ucideţi, o să-i stricaţi ziua.

Janet Salter nu spuse nimic. Reacher îi dădu pistolul neîncărcat.

— Încercaţi trăgaciul, o îndemnă el.

Femeia apăsă pe trăgaci, percutorul se ridică, butoiul se roti, percutorul căzu. Frumos şi uşor.

— Presupun că o să fie un oarecare recul, zise ea.

Reacher încuviinţă cu o mişcare din cap şi spuse:

---

[4] Unitate de măsură pentru greutate din sistemul anglo-saxon, egală cu aprox. 64.8 mg. Se foloseşte la definirea greutăţii gloanţelor *(N.t.).*

— Doar dacă nu cumva legile fizicii s-au schimbat peste noapte.

— O să fie rău?

Reacher clătină din cap.

— Modelul.38 Special este un glonţ destul de prietenos. Pentru cel care trage, ca să fim exacţi. Nici zgomotul nu e prea mare, nici reculul prea puternic.

Femeia încercă din nou trăgaciul. Percutorul se ridică, butoiaşul se roti, percutorul căzu.

— Acum, trebuie s-o faceţi de mai multe ori, îi zise Reacher.

Ceea ce Janet Salter şi făcu. De patru, de cinci, de şase ori.

— E obositor, spuse ea.

— N-o să fie, dacă se ajunge la asta. E ceea ce aveţi de făcut. Să trageţi şase gloanţe în tipul ăla. Nu vă opriţi până când arma nu e complet descărcată.

— E îngrozitor, spuse bătrâna.

— N-o să fie, dacă se-ajunge la asta. Veţi fi care pe care. Veţi fi surprinsă să vedeţi ce repede îţi schimbă perspectiva acest detaliu.

Janet Salter îi înapoie pistolul.

— Unde-o să-l ţineţi? o întrebă Reacher.

— În carte, cred.

— Răspuns greşit. O să-l ţineţi în buzunar. Iar noaptea, o să-l ţineţi sub pernă.

Încărcă şase gloanţe în pistol. Blocă siguranţa cilindrului şi i-l dădu înapoi, spunând:

— Nu atingeţi trăgaciul până când nu sunteţi pregătită să-l omorâţi pe individ.

— N-o să pot.

— Ba eu cred c-o să puteţi.

— Pe celălalt, îl ţii la tine? întrebă ea.

— O să am grijă să-l înapoiez la plecare, răspunse el, confirmând cu o mişcare a capului.

Opt fără cinci seara, încă treizeci şi două de ore.

Sirena închisorii începu să urle.

Capitolul 19

Deşi se afla la opt kilometri spre nord, sunetul sirenei se auzi foarte clar în noaptea îngheţată. Era undeva între sonoră şi distantă, undeva între jalnică şi urgentă, undeva între banal şi straniu. Ţipa şi urla, creştea şi scădea, zbiera şi şoptea. Se rostogolea peste terenul întins şi de-a lungul străzilor înzăpezite şi învăluite în tăcere, sfărâmând aerul de cristal prin care trecea.

Poliţistele din casă reacţionară instantaneu. Făcuseră repetiţii, probabil fizice, cu siguranţă mentale. Se pregătiseră pentru această variantă dură. Femeia din hol băgă capul pe uşa salonului. Pe faţă i se citea starea conflictuală. De la etaj, se auzeau zgomote de paşi. Schimbul de zi se pregătea în grabă. Femeia din bibliotecă alergă să-şi ia haina şi căciula din cuier. Afară, pe stradă, maşina de poliţie cea mai apropiată întorcea deja. Troiene de zăpadă alunecau de pe acoperiş şi de pe portbagaj. Maşina de la capătul străzii dădea repede înapoi. Paşi grăbiţi pe trepte.

Femeia din hol spuse:

— Îmi pare rău!

După care dispăru. Îşi luă haina şi o zbughi pe uşă, fiind ultima plecată. Maşinile de poliţie aveau portierele deschise. Reacher auzea comunicaţiile radio furioase. Poliţistele din casă se aruncară în maşini, care porniră în mare grabă, răscolind zăpada de pe drum. Reacher le privi plecând. Apoi se duse să închidă uşa de la intrare. Haina lui de împrumut căzuse la podea în agitaţia plecării. O agăţă la loc în cârlig. Acum stătea singură în cuier.

Sirena continua să urle.

Dar în casă se aşternu o linişte absolută.

Casa rămase tăcută mai puţin de un minut. Apoi, peste sunetul sirenei, Reacher auzi zgomotul de lanţuri pe zăpadă şi huruitul unui motor puternic turat într-o treaptă de viteză mică. Se uită pe fereastra salonului. Faruri puternice. Un Crown Vic. Fără însemne. Negru sau bleumarin. Greu de spus, în lumina

lunii. Se opri la capătul aleii şi din ea coborî şeful de poliţie Holland. Haină groasă, căciulă, bocanci. Reacher îşi vârî revolverul la spate, în betelia pantalonilor, şi îl acoperi cu puloverul. Ieşi în hol şi deschise uşa tocmai când Holland ajunsese pe verandă.

Poliţistul se arătă surprins.

— Nu ştiam că eşti aici, spuse el.

— A fost mai logic aşa, zise Reacher. Sunt paturi libere aici şi Kim Peterson n-are nevoie de protecţie.

— A fost ideea lui Andrew sau a ta?

— A mea.

— Doamna Salter e bine?

— E bine.

— Lasă-mă s-o văd.

Reacher se dădu la o parte şi Holland intră, apoi închise uşa. Janet Salter ieşi din salon.

— Sunteţi bine? o întrebă Holland.

Ea confirmă cu o mişcare din cap şi spuse:

— Sunt foarte bine. Şi-ţi sunt recunoscătoare c-ai venit. Apreciez asta foarte mult. Dar, serios, cred c-ar trebui să fii în drum spre închisoare.

— Acolo mă duceam, zise Holland, dând din cap, dar n-am vrut să rămâneţi singură.

— Regulile sunt reguli.

— Chiar şi aşa.

— O să fiu bine. Sunt sigură că domnul Reacher se va dovedi mai mult decât capabil.

Holland aruncă o privire spre Reacher. Pe chip i se citea o stare conflictuală jalnică, la fel ca în cazul poliţistei din hol.

— Ce se-ntâmplă acolo? îl întrebă Reacher.

— Negrii şi albii s-au încăierat, răspunse Holland. O răzmeriţă obişnuită în închisoare.

— Prima care-a izbucnit până acum?

— Corect.

— Momentul a picat la ţanc.

— Mie-mi spui?

— În concluzie, ce se-ntâmplă dacă nu te duci?

— Departamentul se face de ruşine, iar eu voi fi concediat. După asta, nimeni nu ştie exact.

— Atunci, du-te.

— Nu vreau.

O declaraţie simplă. Modul în care o rostise Holland şi felul în care rămăsese acolo după aceea îl făcură pe Reacher să creadă că avea în minte mai multe lucruri decât grija faţă de doamna Salter. Voia să rămână în casă, comod, la căldurică, într-un loc lipsit de riscuri.

Holland era speriat.

— Ai avut de-a face vreodată cu o puşcărie? îl întrebă Reacher.

— Nu.

— Nu-i nicio scofală. O să fiţi lângă ziduri şi în turnurile de pază. Oricine încearcă să tragă îl împuşti. Simplu ca bună ziua. Deţinuţii ştiu regulile. Şi oricum n-or să încerce. Nu pe nepregătite şi nu pe vremea asta. Vor rămâne înăuntru, ocupaţi cu încăierarea. În cele din urmă, se vor potoli. Întotdeauna se-ntâmplă aşa. O să-ngheţi de frig şi-o să te plictiseşti, dar atât.

— Tu ai avut de-a face cu puşcăriile?

— Am avut de-a face cu de toate. Inclusiv cu protecţia persoanelor. Şi, cu tot respectul cuvenit, mă descurc cel puţin la fel de bine ca tine. Aşa că ar trebui să mă laşi pe mine aici. În felul ăsta, toată lumea câştigă.

— Nu ştiu ce să zic.

— Eu pot să mă ocup de situaţia de-aici, tu poţi să ai grijă de oamenii tăi acolo.

— Ar putea să dureze ore. Chiar zile.

— De fapt, ar putea să dureze săptămâni. Dar, dacă aşa pare să se-ntâmple, te poţi regrupa.

— Crezi?

Reacher încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Nu puteţi lucra non-stop, zile-n şir. Nu cu tot efectivul. Nimeni nu se poate aştepta la aşa ceva. După ce se termină prima stare de panică, poţi să stabileşti un grad de flexibilitate.

Holland nu-i răspunse. Afară sirena tăcu deodată. Se întrerupse la mijlocul vaietului şi liniştea absolută se prăvăli brusc peste întreaga aşezare. O absenţă desăvârşită a sunetelor, ca şi cum aerul însuşi se congelase.

— Asta-nseamnă probabil că în momentul ăsta ar trebui să fiţi toţi acolo, zise Reacher.

Holland încuviinţă dând din cap, lent şi nesigur, o dată, apoi a doua oară. Se uită la Janet Salter şi spuse:

— Măcar veniţi cu mine în maşină. Trebuie să ştiu că sunteţi în siguranţă.

— Asta nu-i permis, domnule Holland. Regulile sunt reguli. Dar nu-ţi face griji. O să fiu în siguranţă aici, cu domnul Reacher.

Holland rămase nemişcat încă un moment. Apoi dădu din cap a treia oară, mai hotărât. Luase o decizie. Se întoarse brusc şi ieşi din casă. Maşina avea motorul pornit. Un nor firav de gaze se acumulase în spatele portbagajului. Se urcă în maşină, făcu o întoarcere din trei mişcări şi dispăru. Vapori albi zăboviră în urma lui, dispersându-se lent. Sunetul plăpând al lanţurilor pe zăpada bătătorită amuţi.

Reacher închise uşa.

Liniştea domnea din nou în casă.

Din punct de vedere tactic, mişcarea cea mai bună ar fi fost s-o încuie pe Janet Salter în subsol. Dar ea refuză să se ducă acolo. Stătea în hol, cu mâna pe mânerul pistolului din buzunar. Se uita în jur, spre un punct ai busolei, apoi spre următorul, ca şi cum înţelesese dintr-odată că cei patru pereţi care ar fi trebuit să o protejeze erau de fapt patru căi diferite de a pătrunde înăuntru. Erau uşi şi ferestre peste tot. Oricare dintre ele putea fi spartă sau forţată într-o clipită.

A doua variantă ar fi fost s-o adăpostească în dormitor. Pătrunderile în casă pe la etaj erau mult mai puţin răspândite decât cele de la parter. Dar nici la etaj nu voia să se ducă, motivând că ar fi avut senzaţia că nu mai are unde să fugă.

— Dar n-o să fugiţi, încercă s-o convingă Reacher. O să trageţi cu pistolul.

— Nu cât tu eşti aici, în mod sigur.

— Douăsprezece găuri într-un individ sunt mai bune decât şase.

Ea rămase tăcută o clipă. Se uita la el ca la un extraterestru.

— N-ar trebui să patrulezi pe-afară? îl întrebă ea.

— Nu.

— De ce?

— Mi-ar lua prea mult să ajung din faţă în spate, dacă ar fi nevoie. Iar degetul nu mi-ar încăpea în garda trăgaciului dacă aş avea mănuşile puse. Şi e prea frig ca să ies fără mănuşi.

— Şi-atunci aşteptăm aici?

— Întocmai. Aşteptăm aici, spuse Reacher.

Aşteptară în salon. Reacher socotea că e cea mai bună alegere. Avea vedere în partea din faţă a casei. Şi, dată fiind zăpada căzută, abordarea frontală era cea mai probabilă.

Şi chiar dacă nu se încerca o apropiere frontală, salonul rămânea camera cea mai bună. Felul în care dădea spre exterior pe sub acoperişul verandei şi peste întreaga ei adâncime însemna că un trăgător potenţial ar fi trebuit să se posteze în faţă şi în centru ca să poată lua o linie de ochire. Ar fi fost depistat cu douăzeci de paşi înainte s-apuce să ducă arma la ochi.

Erau multe alte pericole posibile. Bombele normale sau incendiare erau în capul listei. Dar dacă erau atacaţi cu astfel de chestii, nu prea mai conta în ce cameră se aflau.

Ceasul trecu de nouă şi marcă sfârşitul primei ore petrecute împreună, singuri. Strada era părăsită. Reacher făcu o verificare scurtă a perimetrului interior. Uşa din faţă, încuiată. Ferestrele de la parter, toate închise. Ferestrele înalte din bibliotecă, închise. Uşa din spate, închisă. Ferestrele de la etaj, toate în regulă. Majoritatea erau inaccesibile fără o scară. Singura posibilitate viabilă era fereastra unui dormitor din faţă, care avea marginea din spate a acoperişului verandei chiar sub pervaz. Dar acolo se strânsese multă zăpadă. Acoperişul verandei era alunecos şi înşelător. Aşa că nu exista niciun pericol.

Vremea se schimba. Un vânt uşor începea să bată. Cerul nopţii se însenina. Luna strălucea cu putere şi stelele erau vizibile. Temperatura era în scădere. Toate ferestrele verificate de Reacher aveau în faţa lor un strat de aer care pulsa de răceală. Vântul nu era deloc binevoitor. Găsea fisuri imperceptibile şi forma curenţi invizibili, furând căldura din întreaga construcţie.

Vântul nu era de folos nici în privinţa siguranţei. Scotea sunete stranii. Foşnete, scârţâituri, pârâituri, frecarea sfărâmicioasă a frunzelor îngheţate, trosnetele găunoase ale cioturilor îngheţate de arbori, jelania vagă a formelor bizare de pe liniile de electricitate. În termeni absoluţi, sunetele erau slabe, dar Reacher s-ar fi bucurat să lipsească. Trebuia să audă zgomotele estompate ale paşilor pe zăpadă, iar şansele de a

putea face asta se micşorau. Janet Salter vorbea din când în când, ceea ce înrăutăţea lucrurile, dar nu voia să-i spună să tacă. Era neliniştită, ceea ce era explicabil, şi vorbitul părea s-o ajute. Când se întoarse dintr-un circuit prin casă, ea îl întrebă:

— De câte ori ai mai făcut până acum genul ăsta de lucruri?

— O dată sau de două ori, spuse el, ţinându-şi ochii pe geam.

— Şi ai supravieţuit, în mod clar.

— Până acum, spuse el.

— Care-i secretul succesului tău?

— Nu-mi place să fiu înfrânt. E mai bine pentru toate părţile implicate că lucrul ăsta nu se-ntâmplă.

— Psihologic vorbind, asta-i o povară greu de purtat. Nevoia arzătoare de dominaţie, la asta mă refer.

— Există oameni cărora să le placă să fie înfrânţi?

— Nu putem judeca în alb şi negru. Nu trebuie să-ţi placă. Dar poţi să te-mpaci cu ce îţi aduce soarta. Ştii, mai pierzi, mai câştigi.

— Treaba nu merge aşa. Nu în profesia mea. Uneori câştigi şi o dată pierzi. Şi-atunci jocul se sfârşeşte.

— Eşti încă în armată, nu-i aşa?

— Nu, am plecat de câţiva ani.

— În mintea ta, la asta mă refer.

— Nu chiar.

— Îţi lipseşte?

— Nu chiar.

— Te-am auzit vorbind la telefon cu femeia din Virginia. Păreai plin de viaţă.

— Datorită ei. Nu armatei. Are o voce grozavă.

— Eşti singur.

— Dumneata nu eşti?

Femeia nu-i răspunse. Ceasul ticăia necontenit. Nimeni nu se apropia de casă.

După o oră şi jumătate, Reacher făcuse patru inspecţii de securitate şi ajunse să cunoască destul de bine casa. Fusese clădită pentru o generaţie din alte vremuri, care în unele privinţe fusese mai tare, iar în altele, mai blândă. Ferestrele aveau foraibăre, iar uşile, broaşte, toate fiind elemente solide şi bine lucrate din bronz, dar n-aveau nimic din blindajul care se găsea de vânzare în orice magazin modern de feronerie. Ceea

ce însemna că existau patruzeci şi trei de posibile căi de intrare, dintre care cincisprezece erau practice în mod realist, opt dintre ele puteau fi anticipate de un adversar singur dotat cu inteligenţă normală, iar dintre acestea şase erau uşor de trecut. Cele două rămase aveau să fie greu de trecut, dar posibil, situaţia fiind îngreunată de prezenţa mobilă a lui Janet Salter. Liniile de foc erau întotdeauna complicate. Se gândi din nou să insiste ca ea să se-ncuie în subsol, dar ea îl văzu îngândurat şi începu să vorbească din nou, vrând parcă să-i abată gândurile. Reacher era la fereastra salonului, înclinat spre dreapta, când ea îl întrebă:

— Cine-a fost puşcaş marin, mama sau tatăl tău?

— Poftim? zise el.

— Mi-ai spus că ai crescut în baze ale Corpului de Marină. Mă întrebam care dintre părinţii tăi a făcut necesar acest lucru. Deşi presupun că puteau fi amândoi. Era permis? Să fie şi soţul, şi soţia în armată?

— Nu cred.

— Atunci, care-a fost?

— Tata.

— Vorbeşte-mi despre el.

— Nu-s multe de spus. Un tip de treabă, dar ocupat.

— Distant?

— El credea, probabil, că eu sunt. Erau sute de copii în fiecare bază. Alergam cât era ziulica de lungă. Trăiam în lumea noastră.

— Mai trăieşte?

— A murit de mult. Ca şi maică-mea, de altfel.

— La fel şi eu, spuse Janet Salter. M-am făcut distantă. Citeam întruna.

El nu-i răspunse şi ea tăcu din nou. Reacher supraveghea strada. Nu se-ntâmpla nimic. Se mută în bibliotecă şi controlă curtea. Nu se-ntâmpla nimic. Ultimul rest de nor se îndepărtă şi luna rămase strălucitoare. Afară era o lume albastră, rece şi pustie.

Atât că nu era pustie.

Dar nimeni nu venea.

De-a v-aţi ascunselea. Poate cel mai vechi joc din lume. Din cauza emoţiilor şi temerilor ancestrale îngropate adânc în

partea din spate a creierului fiecărei fiinţe omeneşti. Prădător şi pradă. Fiorul irezistibil de plăcere, când stai ghemuit în întuneric şi auzi paşii trecând pe lângă tine. Cum te inundă plăcerea când tragi de uşa şifonierului şi descoperi victima. Traducerea instantanee a terorii primitive în râsul din zilele noastre.

Acum era ceva diferit.

Nimeni n-avea să râdă. Urmau să fie câteva clipe de focuri de armă furioase şi duhoarea de fum şi de sânge, apoi subita linişte asurzitoare şi pauza în care întreaga lume stă pe loc şi te controlezi să vezi dacă n-ai păţit ceva. Apoi altă pauză ca să vezi care-i starea oamenilor tăi. Urmează tremurul, înghiţitul în sec şi nevoia de a voma.

Fără râsete.

Şi aici nu era de-a v-aţi ascunselea. Nimeni nu se ascundea cu adevărat şi nimeni nu căuta cu adevărat pe cineva. Cel care era acolo, afară, ştia foarte bine unde era Janet Salter. Cu siguranţă că primise o adresă exactă. Poate că i se dăduseră instrucţiuni pas cu pas sau coordonatele GPS. Iar ea stătea chiar acolo, aşteptându-l. Niciun fel de artă. Doar brutalitate. Ceea ce-l făcea pe Reacher să se simtă uşor dezamăgit. Era bun la jocul de-a v-aţi ascunselea. Versiunea din viaţa reală, nu jocul de copii. Bun la ascuns, mai bun la găsit. Fostele lui obligaţii profesionale îl conduseseră în acea direcţie. Fusese un bun vânător de oameni. De fugari, mai ales. Învăţase că empatia era esenţială. Să le înţelegi motivele, circumstanţele, obiectivele, scopurile, temerile, nevoile. Să gândeşti ca ei. Să vezi ce văd ei. *Să fii* ca ei. Ajunsese la punctul în care ar fi putut să petreacă o oră cu dosarul de caz, o a doua oră gândind, a treia cu hărţi şi cărţi de telefoane, pentru ca apoi să prezică aproape cu precizie clădirea în care se găsea individul.

Verifică vederea spre partea din faţă a casei.

Nimeni acolo.

Doar o lume albă şi pustie, ce părea îngheţată de-a binelea.

Se uită la Janet Salter şi spuse:

— Vreau să supravegheaţi partea din faţă pentru mine.

— Bine.

— O să stau în hol o vreme. Oricine vine prin bucătărie sau bibliotecă îl iau ca din oală în coridor.

— OK.

— Rămâneţi în umbră, dar fiţi cu ochii-n patru.

— OK.

— Dacă vedeţi ceva, mă strigaţi, tare şi clar, cu informaţii concise. Numere, poziţie, direcţie şi descriere.

— OK.

— Şi faceţi asta stând în picioare.

— De ce?

— Dacă adormiţi în timpul misiunii, o să v-aud căzând.

Janet Salter ocupă o poziţie bună, înspre mijlocul camerei, invizibilă din afară, dar cu un unghi de vedere bun. Îşi ţinea mâna tot pe pistolul din buzunar. Reacher ieşi în hol şi mută scaunul în cealaltă parte a măsuţei de telefon, ca să poată sta cu faţa spre spatele casei. Puse pistolul în poală. Luă telefonul. Formă numărul pe care-l avea în memorie.

— Da?

— Cu Amanda, te rog.

O pauză. Un clic. Apoi vocea.

— Eu cred că glumeşti. Acum două ore mi-ai dat o sarcină cam pentru două săptămâni şi deja mă suni după rezultate?

— Nu, nu te sun pentru asta, dar oricum nu pot să-ţi dau două săptămâni. Am nevoie de ceva până mâine cel târziu.

— Tu chiar eşti într-o ureche?

— Ai spus că eşti mai bună decât mine, iar eu puteam să fac asta într-o singură zi. Aşa că o noapte ar trebui să fie de-ajuns pentru tine.

— Asta ce mai e, psihologie inversă? Ai urmat cursuri motivaţionale la West Point?

Reacher ţinea mâna pe pistol şi ochii pe uşa bucătăriei.

— L-aţi prins pe omul vostru? întrebă el.

— Nu, nu ţi-ai dat seama?

— Unde-l căutaţi?

— Toate aeroporturile, plus ambarcaţiunile de pe Coasta Golfului între Corpus Christi şi New Orleans.

— E într-un motel ceva mai la nord de Austin. Aproape sigur în Georgetown. Aproape sigur al doilea motel la nord de autogară.

— Dar care-i povestea, poartă la gleznă o brăţară secretă de urmărire de care eu nu ştiu nimic?

— Nu, e speriat şi singur. Are nevoie de ajutor. Şi nu-l poate obţine decât de la oamenii din străinătate cu care s-a înhăitat.

Dar aşteaptă să-i sune. Îl vor ajuta dacă e curat, însă, dacă e compromis, îl lasă baltă. S-ar putea chiar să-i facă de petrecanie. Iar el ştie asta. Dacă e unul care fuge de lege, ei n-au nicio problemă. Dacă motivul fugii e politic, situaţia se schimbă. S-ar teme că noi ne-am ţine de urmele lui până ajunge acasă, oriunde-ar fi acea casă. Aşa că trebuie să afle ştirile. Are nevoie de o piaţă media care să se ocupe de problemele din Fort Hood. Dacă rămâne o crimă conjugală simplă, va da telefon. Dacă nu, o să sfârşească punându-şi pistolul în gură.

— Încă n-am dat publicităţii informaţiile.

— Atunci o s-aştepte o zi sau două ca să fie sigur, după care-i va suna.

— Dar putea să se ducă oriunde pentru asta. Waco, Dallas, Abilene chiar.

— Nu, a ales cu atenţie. Abilene e prea departe şi un oraş prea mic. Iar Waco şi Dallas sunt prea patriotice. Se gândeşte că radioul şi televiziunea de-acolo ar avea ezitări să vorbească despre partea cu spionajul. De unde e el, Divizia a Patra de Infanterie? Publicul din Waco şi Dallas nu vrea să audă că un căpitan din a Patra de Infanterie a călcat strâmb. Iar el ştie asta. Însă Austin e o aşezare mult mai liberală. Şi este capitala statului, aşa că posturile de ştiri sunt ceva mai slobode la gură. Are nevoie să ştie care-i situaţia reală şi ştie că în Austin are şanse să afle adevărul.

— Ai spus Georgetown.

— Se teme de oraşul propriu-zis. Prea mulţi poliţişti, prea multe lucruri care se-ntâmplă. Nu a plecat cu maşina, nu? I-a fost frică de poliţiştii de pe autostradă. Maşina lui e încă la post, aşa-i?

— Da, este.

— Aşadar a luat autobuzul din Hood şi s-a oprit după puţin timp. Georgetown e chiar acolo, aproape de Austin, dar nu prea aproape. Tot drumul a privit pe geam. Un motel după altul. Le-a înregistrat în minte. S-a dat jos la autogară şi a făcut cale întoarsă pe jos. Nu voia un teren nefamiliar. Nici prea departe nu voia să meargă pe jos. Prea mare expunerea. Îl făcea prea vulnerabil. Dar chiar şi aşa nu i-a plăcut locul cel mai apropiat de autogară. I s-a părut prea evident. Aşa că a ales al doilea motel. În momentul ăsta e acolo, în camera lui, cu lanţul de la uşă tras, uitându-se la toate canalele de televiziune locale.

Glasul nu-i răspunse.

— Stai puţin, spuse Reacher.

Lăsă receptorul uşor pe masă şi se ridică. Verifică bucătăria, apoi biblioteca. Nimic demn de semnalat. Verifică şi salonul. Janet Salter era încă în picioare, solidă ca o stâncă, ascunsă în întuneric.

Nimic de văzut pe stradă.

Nimeni nu venea.

Reacher se întoarse în hol, se aşeză din nou în fotoliu şi luă telefonul. Glasul întrebă:

— Altceva?

— Nu că asta ar conta, dar a stat în treimea din faţă a autobuzului.

— Eşti plin de gogoşi.

— A fost ca un gen de camuflaj. N-a vrut să se trădeze că ar fi un fugar. Crede că băieţii răi stau în spate. E căpitan în Divizia a Patra de Infanterie. Probabil că e un tip cu convingeri morale rigide. Îşi aminteşte de autobuzul şcolii. Golanii stăteau în spate. El nu.

Niciun răspuns.

— Georgetown, spuse Reacher. Al doilea motel la nord de autogară. Verifică.

Niciun răspuns.

— Unde sunt oamenii tăi cei mai apropiaţi? întrebă Reacher.

— Am oameni în Hood.

— Atunci, trimite-i acolo. Sunt vreo optzeci de kilometri. Ce poate să te coste?

Niciun răspuns.

— Şi nu uita, adăugă Reacher, am nevoie de informaţii până mâine.

Închise telefonul. Aşeză fotoliul la locul lui şi se duse în salon. Verifică fereastra.

Nimic de văzut.

Nimeni nu venea.

Zece fără cinci seara.

Încă treizeci de ore.

Capitolul 20

Ceasul continua să ticăie. Reacher lua fiecare minut trecut drept o mică victorie. O revoltă la puşcărie nu putea să dureze veşnic. Faza ei iniţială ar fi trebuit să fie relativ scurtă. Se luau ostatici, teritoriul era preluat sub control, urma un fel de remiză între părţi. Se făceau ajustări tactice. Ofiţerii corecţionali se regrupau. Poliţiştii erau eliberaţi de sarcini. Reacher ştia asta.

Prin urmare, şi individul ştia asta.

Reacher nu înţelegea de ce nu venise. Ţinta lui era o bătrână într-o casă. Ce aştepta?

La zece şi jumătate, Janet Salter se oferi să pună de cafea. Reacher nu o lăsă. Poate că asta aştepta individul. Percolatorul avea nevoie de apă. Apa venea de la robinet. Robinetul era deasupra chiuvetei. Chiuveta era sub fereastră. Un cap cărunt preocupat aflat dincolo de geam la o jumătate de metru ar fi putut fi o ţintă tentantă. Aşa că pregăti cafeaua singur, după ce inspectă cu prudenţă vecinătatea. O inspecţie deloc necesară, după cum se dovedi. Ieşi pe uşa din spate fără haină, mănuşi sau căciulă. Gerul îl izbi cu forţa unui pumn. Era un frig turbat, iscoditor. Îl încremeni. Mult sub zero. Prea jos ca să încerce măcar să ghicească numărul de grade.

Se întoarse. Nimeni nu aştepta acolo apariţia unei ţinte. Era imposibil. După un minut tremurai prea tare ca să mai vezi ceva, darămite să tragi. După o oră, intrai în comă. După două, erai mort.

Gânduri care lămuriră puţin lucrurile. Nu avea să fie o lungă apropiere pe ascuns prin zăpadă. Pericolul avea să vină din faţă. Individul trebuia să vină cu maşina până acolo, să iasă şi să se mişte repede. Aşa că, după ce percolatorul termină de şuierat şi de gâlgâit, Reacher umplu două căni şi le duse în salon, unde-i spuse lui Janet Salter că aveau să stea cu rândul de veghe la geam, la intervale de zece minute, pe durata orei următoare.

O oră care se scurse cu încetineală. Nimeni nu se apropie de casă. Lumea de afară era moartă. Îngheţată până la măduvă. Nimic nu se mişca, cu excepţia vântului. Sufla cu hotărâre dinspre vest. Sufla pulberea albă din nămeţii piperniciţi şi expunea creste de gheaţă ce scânteiau în nuanţe albastre în lumina lunii. Un peisaj spectral al elementelor naturii. Janet Salter făcu ceva la un buton din perete şi mări temperatura. În opinia lui Reacher, nu era bine ce făcuse. Căldura îi face pe oameni somnoroşi. Dar nu voia ca femeia să îngheţe. Citise despre bătrâni morţi în casele lor, victime ale hipotermiei.

— Ai mai fost vreodată iarna pe-aici? îl întrebă ea.

— N-am fost niciodată aici, în niciun anotimp.

— Poate în Dakota de Nord?

— Am fost în Clădirea Dakota din New York.

— Care şi-a primit numele după locurile astea, spuse ea. Când a fost construită, oraşul nu se întindea prea mult dincolo de Strada 34. Părea o nebunie să construieşti apartamente elegante tocmai până la Strada 72 şi, pe deasupra, în West Side. Lumea zicea că puteai la fel de bine să le construieşti în Teritoriul Dakota. Şi numele a rămas. Omul care a construit clădirea deţinea o parte din Compania de maşini de cusut Singer, ceea ce completează cercul, nu-i aşa, pentru că am ajuns la cutia cu ulei.

Vorbea de dragul de-a vorbi. Reacher o lăsă. Îşi ţinea ochii aţintiţi pe stradă şi elimina prin filtrare cea mai mare parte a discursului. Femeia se lansă într-o lungă expunere privind istoria statului. Exploratori şi comercianţi, Lewis şi Clark, populaţia sioux, Fort Pierre, fermieri şi pionieri, goana după aur, Crazy Horse, Sitting Bull, Custer, Black Hills, Wounded Knee, Dust Bowl, un tip pe care-l chema Brokaw despre care susţinea că fusese la o reţea de televiziune.

Unsprezece fără cinci seara.

Încă douăzeci şi nouă de ore.

Reacher termină al optulea circuit al perimetrului interior. Nu văzu nimic îngrijorător. Nimic de zărit de la vreo fereastră în afară de pustietatea îngheţată luminată de lună. Nimic de auzit în afară de curgerea apei prin ţevile de încălzire şi un scârţâit estompat provocat de răcirea gheţii de-afară. Gerul prindea pământul ca-ntr-un cleşte. Se gândi la fermierii şi

pionierii despre care vorbise Janet Salter. De cedracu' rămăseseră aici?

Tocmai se-ntorcea pe scări în jos când femeia strigă:

— Vine cineva.

Vorbise tare şi clar, dar fără să adauge vreo informaţie. Niciun număr, nicio poziţie, nicio direcţie şi nicio descriere. Reacher păşi în salon şi trecu pe lângă ea ca s-ajungă la fereastră. Văzu un ins care se apropia mergând pe mijlocul drumului, dinspre stânga. Era mic de statură, dar înfăşurat într-o haină enormă cu glugă. Avea pe faţă o mască de schi. Plus un fular, plus mănuşi, plus bocanci. N-avea nimic în mâini. Îşi ţinea braţele desfăcute, ca să-şi menţină echilibru, iar mâinile erau goale.

Individul îşi continua înaintarea lentă şi şovăielnică, cu paşi nesiguri. Se opri vizavi de capătul aleii lui Janet Salter. Rămase acolo.

— Ştiţi cine e? întrebă Reacher.

— Stai, spuse ea.

Tipul se-ntoarse, într-un semicerc ţeapăn şi anevoios, şi se uită în cealaltă parte. Un câine alerga spre el. O chestie mare şi albă. Multă blană. Tipul se întoarse din nou şi-şi continuă plimbarea, însoţit de câine.

— E o vecină, spuse Janet Salter. Doamna Lowell. Dar, aşa cum era îmbrăcată, mi-a fost greu să-mi dau seama.

Reacher răsuflă uşurat şi spuse:

— E cumva soţia poliţistului?

— Fosta sotie. Ofiţerul Lowell s-a mutat de-aici acum un an. Au fost ceva situaţii neplăcute.

— De ce fel?

— Nu ştiu.

— L-am văzut azi pe Lowell. Peterson l-a numit ciudat. Spunea că citeşte cărţi.

— Da, aşa e. Mai vine pe la mine când şi când şi împrumută din cărţile mele. Familiile noastre se cunosc de mult.

— Pe partenerul lui îl ştiţi?

— Pe ofiţerul Kapler? Ne-am cunoscut, desigur.

— Şi?

— S-a mutat aici din Florida. Ceea ce mi s-a părut ciudat.

— Şi mie, spuse Reacher.

Rămase la fereastră şi-o urmări pe doamna Lowell şi câinele ei dând colţul şi dispărând din vedere.

Nu mai vorbiră timp de treizeci de minute. Ceasul din capul lui Reacher se apropia de miezul nopţii.

— Sunteţi obosită? întrebă el.

— Nu prea m-am gândit la asta, zise Jane Salter.

— Puteţi să vă duceţi la culcare, dacă vreţi. Am eu grijă aici.

— Şi-o să ai grijă stând în picioare? Ca, dacă te ia somnul, să te aud când cazi?

— N-o să adorm, spuse Reacher zâmbind.

— Nici eu n-o să merg la culcare. Asta-i responsabilitatea mea. N-ar fi trebuit să te implic deloc.

— O problemă împărtăşită e o problemă înjumătăţită.

— Ai putea fi ucis.

— Puţin probabil.

— Eşti căsătorit? întrebă ea.

— Nu, zise Reacher, rămânând cu privirea fixată pe fereastră.

— Ai fost vreodată?

— Nu.

— Ai fost copil singur la părinţi?

— Am avut un frate cu doi ani mai mare. Lucra la Departamentul Trezoreriei. A fost ucis la datorie.

— Îmi pare rău.

— Nu-i vina dumneavoastră.

— Întotdeauna deviezi în felul ăsta compasiunea?

— De obicei.

— Deci, eşti ultimul din linia ta ereditară.

— Cred că da. Dar n-a fost cine ştie ce linie, la drept vorbind.

— La fel ca şi mine. Toţi nişte haimanale.

— Unde erau minele voastre de aur?

— În Black Hills. De ce?

— Peterson crede că locul acela al armatei aflat la vest de-aici ar putea fi în cea mai mare parte subteran. Mă întrebam dacă au existat lucrări mai vechi pe care să le fi folosit.

— Nu sunt mine aici. Doar solul de prerie şi teren stâncos.

— Părinţii dumneavoastră mai trăiau când aţi plecat la colegiu?

— De ce?

— Pentru că, dacă trăiau, probabil că v-au ţinut la curent cu veştile locale în scrisori. Poate şi ceva zvonuri şi bârfe. Trebuie să vă fi spus ceva despre locul ăla. Poate nu suficient ca mintea dumneavoastră instruită să ia în considerare lucrul acela ca pe un fapt relevant, dar trebuie să fi auzit măcar ceva.

— Nimic care să merite repetat.

— Puneţi-mă la încercare.

— Tot ce ştiu e c-a fost construit şi n-a fost folosit niciodată. Se pare că scopul era prea revoltător. A fost şi un scandal mărunt legat de asta.

— Care era acel scop?

— Nu ştiu. Nimeni nu mi-a vorbit despre el.

Cinci minute până la miezul nopţii.

Încă douăzeci şi opt de ore.

Nimeni nu venise.

La o mie şase sute de kilometri distanţă, în Texas, două maşini rapide parcurseră cei optzeci de kilometri spre sud de Hood în mai puţin de patruzeci de minute.

Şase oameni în maşini, toţi subofiţeri din cadrul Unităţii Speciale 110, toţi având în prezent gradul W3, toţi dorind să ajungă la W4, toţi fiind cât se poate de conştienţi că genul acela de misiune putea să le aducă înaintarea în grad. Se abătură de la drumul principal către sud, trecură prin centrul oraşului Georgetown şi găsiră autogara. Era linişte ca la fiecare miez de noapte. Aer răcoros, gunoaie, miros greu de motorină scursă pe jos. Nimic nu sosea, nimic nu pleca. Parcară maşinile la următoarea intersecţie, lângă magazine de amanet şi birouri de probaţiune, şi se grăbiră să se întoarcă pe drumul pe care veniseră. Numărară motelurile. Primul era o clădire din cărămidă în spatele unui loc de parcare acoperit cu asfalt crăpat. Al doilea era chiar lângă primul, orientat cu un capăt înspre stradă, construit din lemn roşcat de sequoia, cu douăsprezece camere, un indicator pe un stâlp care anunţa cablu tv gratuit, mic dejun gratuit şi faptul că nu erau locuri libere.

O recepţie, prima uşă pe stânga.

Un recepţioner în birou, pe jumătate adormit.

O cheie universală, în sertar.

Cei şase subofiţeri se împărţiră, trei în spate, trei în faţă. Unul dintre cei din faţă, rămase în urmă, gata pentru orice s-ar fi întâmplat. Ceilalţi doi intrară în fiecare cameră, cutezători, cu armele pregătite, ca să-i cerceteze cu lanternele vârâte-n faţă pe clienţii somnolenţi găsiţi acolo.

Toate cele douăsprezece camere.

Omul lor nu era acolo.

Reacher făcu încă un tur de control prin casa lui Janet Salter. De-acum, se familiarizase întru totul cu sunetele locuinţei. Scârţâitul scândurilor, al treptelor scării, o îmbinare în unghi drept a unei ţevi de abur care şuiera mai tare decât celelalte, o cercevea de fereastră pe care vântul înviorător o zgâlţâia uşor în ramă. Mirosul aerului se schimba. Curenţii de aer minusculi şi turbulenţi extrăgeau mirosurile din covoare şi din draperii. Nu erau neplăcute. Doar bătrâneşti. Lână vopsită, catifea prăfuită, bile de naftalină, ceară de albine pentru lustruirea mobilei, fum de trabuc, tutun de pipă. Arome vechi, profunde, ca un portret olfactiv al vieţii prospere pe care o duseseră familiile de frontieră. Reacher le simţea dincolo de mirosul mineral local provenit de la uleiul recent aplicat pe pistolul pe care-l purta acum cu el pretutindeni.

Se întoarse în salon. Janet Salter îşi ţinea mâna tot pe mânerul pistolului din buzunar.

— Sunteţi bine? o întrebă Reacher.

— Am ajuns la concluzia că sunt un om privilegiat, îi răspunse ea pe un ton cât se poate de pedant.

— În ce privinţă?

— Am şansa să-mi pun în aplicare principiile. Cred că cetăţenii obişnuiţi trebuie să se opună ticăloşiei. Dar cred şi în necesitatea unui tratament corespunzător. Cred în dreptul acuzatului de a avea parte de un proces corect şi cred în dreptul lui de a se confrunta cu martorii aduşi împotriva lui. Dar e atât de uşor să faci teorii, nu-i aşa? Nu oricine are prilejul să aplice teoria în practică. Dar eu acum am această oportunitate.

— Vă descurcaţi de minune, o asigură Reacher şi se duse la fereastră.

Văzu dansul deşănţat al fasciculelor de faruri pe stradă.

O maşină se apropia în viteză.

Capitolul 21

Era Peterson, mergând în fruntea a ceea ce părea să fie cea mai mare parte a departamentului de poliţie din Bolton. Şase, şapte, opt maşini. Apoi şi a nouă. Frânând şi derapând, maşinile se opriră pe tot drumul. Doisprezece poliţişti coborâră din vehicule, apoi treisprezece, paisprezece, cincisprezece. Îşi scoaseră pistoalele şi se apropiară de casă animaţi parţial de o grabă disperată şi parţial de o prudenţă extremă. Pentru că habar n-aveau ce-i aştepta acolo.

Ori linişte, ori o crimă dublă.

Reacher ieşi în hol şi se alinie la partea cu balamale a uşii de la intrare. O deschise larg şi rămase ascuns vederii. Nu voia să fie împuşcat din greşeală. Cincisprezece poliţişti agitaţi puteau să genereze o situaţie imprevizibilă. Strigă:

— Peterson? Sunt Reacher. Totul e în regulă.

Niciun răspuns.

— Peterson? încercă din nou.

Aerul îngheţat năvălea înăuntru, aducând cu el şi vocea lui Peterson.

— Reacher?

— Totul în regulă aici, răspunse Reacher. Puneţi-vă armele în toc şi veniţi în casă.

Intrară în fugă, toţi cincisprezece. Mai întâi Peterson, apoi cele patru femei, apoi cei trei poliţişti din maşinile de supraveghere şi încă şapte inşi pe care Reacher nu-i cunoştea. Aduseră cu ei rafale de aer arctic. Toţi aveau feţele roşii şi crăpate de ger. Căldura din casă îi lovi şi începură să-şi desfacă gecile, să-şi scoată mănuşile şi să-şi dea jos căciulile.

Cele patru femei formară un cordon în jurul lui Janet Salter şi o duseră în bucătărie. Peterson ordonă celor trei maşini din schimbul de noapte să-şi ocupe poziţiile şi îi trimise pe restul de şapte înapoi la secţie. De la fereastra salonului, Reacher urmărea cum se restabileşte normalitatea. În cinci minute, totul era aşa cum fusese cu cinci ore în urmă.

— Deci, ce s-a-ntâmplat aici? întrebă Peterson.

— Absolut nimic, răspunse Reacher. Acolo ce s-a-ntâmplat?

— O revoltă. N-am văzut mai nimic. Au domolit-o rapid.

— Pentru că a fost falsă. A fost o diversiune.

Peterson confirmă cu o mişcare din cap şi spuse:

— Dar omul lor n-a venit aici.

— Şi marea întrebare e de ce?

— Pentru că te-a văzut pe tine.

— Dar eu nu l-am văzut pe el. Ceea ce ne aduce la o altă întrebare importantă. Dacă e atât de bun ca să mă vadă fără ca eu să-l văd, de ce n-a acţionat?

— Habar n-am.

— Am văzut o femeie cu un câine alb mare.

— Când?

— La puţin după unsprezece.

— Doamna Lowell. Stă în vecinătate. Îşi plimbă câinele în fiecare seară.

— Trebuia să-mi fi spus. Puteam s-o împuşc.

— Îmi pare rău.

Peterson îşi puse palmele peste nas. Cu siguranţă că-l durea. Temperatura pielii lui suportase un salt de peste treizeci de grade în şaizeci de secunde. Apoi îşi trecu degetele prin păr.

— Cred că nu-i cel mai potrivit lucru de spus acum, dar aproape c-aş fi vrut ca individul să fi venit în noaptea asta. Nu sunt sigur că mai rezistăm o lună în felul ăsta.

— Nu cred că va mai fi nevoie, îl linişti Reacher. Am impresia că şi-au cam epuizat diversiunile.

— Pot să stârnească o nouă revoltă oricând vrea muşchiul lor.

— Nu pot, tocmai asta-i ideea. Revoltele din puşcării au nevoie de o masă critică. Aproximativ o treime din populaţia de-acolo s-ar răscula în fiecare zi a săptămânii, dac-ar avea prilejul. O altă treime n-ar face-o niciodată. Treimea din mijloc e cea care contează. Voturile indecişilor. Ca la alegeri. Şi acum sunt epuizaţi. Patima le-a dispărut. O să treacă un an până să le vină iar bâzdâcul.

Peterson nu spuse nimic.

— Iar motociclistul tău nu poate să organizeze o evadare îndeajuns de repede. Aşa că ai scăpat acum. Eşti în siguranţă.

— Crezi?

— S-ar putea să nu mai auziţi niciodată sirena aia.

Unu fără cinci noaptea.
Încă douăzeci şi şapte de ore.

La unu şi un sfert telefonul din hol sună. Janet Salter ieşi din bucătărie ca să răspundă. Îi dădu telefonul lui Peterson. Acesta ascultă o secundă şi se duse să-l caute pe Reacher în salon.

— E femeia de la 110, spuse el. De unde ştie numărul ăsta?

— Are un sistem de identificare a apelantului, spuse Reacher. Cu coordonate. Probabil că în clipa asta supraveghează casa asta, pe Google Earth.

— Dar e întuneric.

— Nu mă-ntreba cum funcţionează.

Ieşi pe hol şi se aşeză în fotoliu. Luă receptorul şi întrebă:

— Ai obţinut răspunsurile care mă interesează?

— Nu încă, răspunse glasul.

— Atunci de ce suni aşa de târziu? Puteam să dorm buştean.

— Voiam doar să-ţi spun că l-am prins pe omul meu.

— Am avut dreptate?

— N-o să răspund la această întrebare. Nu vreau să-ţi dau satisfacţie.

— Deci, am avut dreptate.

— De fapt, nu în totalitate. Era în al treilea hotel la nord de autogară.

— Pentru că primele două erau prea apropiate? A trebuit să se ducă ceva mai departe, la al treilea?

— Eşti bun.

— Pe vremuri, din asta-mi câştigam existenţa.

— Sunt profund impresionată.

— Cum era tipul?

— Spune-mi tu.

— Era treaz, spuse Reacher. Avea un pistol încărcat şi pantofii în picioare. Bagajele pregătite şi haina pe spătarul scaunului. S-a zbătut mai puţin de zece secunde şi apoi s-a dat bătut.

— Eşti foarte bun.

— Nu îndeajuns de bun ca să supravieţuiesc capului generalului.

— Tot mai vreau s-aud povestea aia.

— Atunci fă rost de răspunsurile alea. Un schimb corect nu e un jaf.

— Suntem aproape. Am descoperit că banii au plecat de la Congres. Dar nu-i vedem ajungând la Departamentul Armatei. Undeva, pe drum, dispar din vedere. Ne apropiem. O s-ajungem acolo.

— Când?

— Dă-mi restul acestei nopţi. Sună-mă la opt dimineaţa.

— Şi tu eşti bună.

— Mă străduiesc.

— Pe-aici circulă un zvon despre un scandal, spuse Reacher. Prin oraş se vorbeşte că locul acela n-a fost folosit niciodată, pentru că scopul lui era prea revoltător.

— Prin oraş?

— Mă rog, în salonul unei doamne în vârstă.

— OK. Dar doamnele în vârstă se revoltă pentru tot felul de lucruri.

— Cred că da.

— Altceva?

— Poţi să dai o căutare cu chestia aia de la Google, da?

— Pentru asta e făcută.

— Verifică, te rog, un poliţist din Florida, pe nume Kapler. A plecat din statul acela acum doi ani. Vreau să ştiu de ce.

— De ce?

— Vreau să ştiu două lucruri. S-a mutat din Florida în Dakota de Sud. Cine face aşa ceva?

— Numele mic?

— Nu-l ştiu.

— Mă ajuţi foarte mult.

— Câţi poliţişti cu numele de Kapler pot să fie în Florida?

— Probabil că mai mult de zece şi mai puţin de o sută.

— Cu probleme la serviciu acum doi ani?

— Altceva mai vrei?

— Cum eşti îmbrăcată? întrebă Reacher.

— Am trecut cumva la linia fierbinte?

Reacher zâmbi.

— Nu, încerc doar să-mi imaginez scena. De dragul vremurilor de demult. Cunosc biroul la care stai. Aceeaşi încăpere?

— Cred că da. La etaj, a treia pe stânga.

— Aia e.

Reacher vedea totul în minte. Trepte din piatră, balustradă metalică, coridor îngust cu linoleum pe jos, şiruri de uşi cu geamuri mate pe dreapta şi pe stânga, cu birouri în spatele fiecăreia, fiecare birou fiind echipat potrivit unui protocol complex de la Departamentul Apărării. Al lui avea biroul metalic, două telefoane cu un total de trei linii, un fotoliu cu role îmbrăcat în vinilin, fişete pentru dosare şi două scaune pentru vizitatori cu picioare din tubulatură flexibilă. Plus o lustră în formă de castron şi atârnată de tavan cu trei lanţuri metalice. Plus o hartă neactualizată a Statelor Unite ale Americii pe perete, făcută după ce Hawaii şi Alaska se alăturaseră uniunii, dar înainte ca sistemul de autostrăzi interstatale să fi fost terminat.

De fapt, fusese realizată cam în aceeaşi perioadă în care se lucra la unitatea ciudată din apropiere de Bolton, Dakota de Sud.

— Port uniforma de luptă şi un tricou, spuse glasul. Am pe mine vestonul, pentru că e frig în noaptea asta.

— Eşti în Virginia. Nu ştii ce-nseamnă frigul.

— Nu te mai văita. Tot valori formate din două cifre ai acolo. Negative, dar ce contează. Minus douăzeci şi trei. Dar radarul arată că un front de aer mai rece vine dinspre vest.

— Cum poate să se facă mai frig?

— O s-aveţi parte de temperatura pe care-au avut-o cei din Wyoming.

— Vorbeşti cu meteorologii?

— Nu, mă uit pe Weather Channel.

— Şi ce temperatură a fost în Wyoming?

— Minus treizeci şi patru.

— Grozav!

— Las că rezişti. Eşti ditamai omul. După cum arăţi, probabil că ai avut strămoşi scandinavi.

— Ce, acum Google Earth vede şi prin ţiglele acoperişului?

— Nu, dar e o fotografie în dosarul tău.

— Dar tu?

— Da, şi în dosarul meu există o fotografie.

— Nu la asta m-am referit, deşteapto. Nu am la mine dosarul tău.

— Sunt cocoşată, chioară şi am cincizeci de ani.

— Aşa mă gândeam şi eu, judecând după voce.

— Măgarule!

— Mă gândesc la un metru şaizeci şi şapte sau un metru şaptezeci, dar slabă. Toată vocea ta e în gât.

— Vrei să zici că nu prea am sâni?

— Porţi cel mult 75B la sutien.

— Fir-ar să fie!

— Păr blond, probabil scurt. Ochi albaştri. Din nordul Californiei.

— Vârsta? întrebă ea.

Prima oară când se aşezase la acel birou uzat, Reacher avea treizeci şi doi de ani. O vârstă în acelaşi timp mică şi mare pentru un post de comandă atât de important. Mică, pentru că fusese un fel de vedetă, dar şi mare totodată, pentru că ajunsese acolo ceva mai târziu decât ar fi fost normal pentru o vedetă, fiindcă nu era un om de organizaţie şi nu se bucura de încrederea tuturor. Aşa că spuse:

— Ai treizeci sau treizeci şi unu de ani.

Ştia că, atunci când venea vorba de vârsta unei femei, era întotdeauna mai bine să te păstrezi de partea prudenţei.

— Cu linguşeala poţi să ajungi departe, spuse ea. Trebuie să-nchid. Sună-mă mai târziu.

În casă se instală din nou rutina obişnuită. Peterson plecă, iar cele două femei din tura de zi se duseră la culcare. Janet Salter îl conduse pe Reacher la etaj, în camera din faţă. În principiu, era cea mai vulnerabilă, dar el nu-şi făcea griji. Furia avea să învingă orice dezavantaj tactic teoretic. Detesta să fie trezit noaptea. Dacă vreun intrus pătrundea prin fereastra aceea, ar fi fost proiectat imediat în afară ca o suliţă.

Două fără cinci noaptea.

Încă douăzeci şi şase de ore.

Capitolul 22

Reacher plănuise să doarmă până la opt, dar Peterson îl trezi la şase şi jumătate. Omul intrase în dormitor şi de bună seamă că un instinct primar îl făcuse să se oprească şi să dea cu piciorul în cadrul patului, după care făcuse cu inteligenţă un pas înapoi. Probabil că se gândise că era mai sigur aşa. Dacă s-ar fi aplecat să-l scuture uşor de umăr pe Reacher, s-ar fi putut alege cu umărul rupt.

Şi e posibil să fi gândit corect.

— Ce e? întrebă Reacher.

— Peste mai puţin de-o oră se luminează de ziuă, spuse Peterson.

— Şi?

— Trebuie să pleci.

— Unde?

— La tabăra motocicliştilor. Nu mai ţii minte? Te-ai oferit.

Janet Salter era deja în bucătărie. Reacher o găsi acolo, gata îmbrăcată de zi. Pusese de cafea. Vechiul percolator gâlgâia şi zdrăngănea.

— Trebuie să plec, o anunţă el.

— Domnul Peterson mi-a spus. O să fii în siguranţă?

— Sper.

— Nu prea văd cum. Sunt o sută de oameni acolo, iar tu ai la tine doar un pistol cu şase gloanţe.

— Avem nevoie de informaţii.

— Chiar şi-aşa.

— Am de partea mea al Patrulea Amendament. Asta-i toată protecţia de care am nevoie. Dacă sunt rănit sau nu mă mai întorc, poliţiştii vor avea un motiv suficient pentru o percheziţie. Iar motocicliştii nu vor asta. Mă vor trata cu mănuşi de copii.

— Mi-e greu să-mi imaginez asta.

— Dumneavoastră o să fiţi în siguranţă aici?

— Sper.

— Dacă poliţiştii vor fi nevoiţi să plece iar, luaţi-vă pistolul şi încuiaţi-vă în subsol. Nu deschideţi uşa nimănui, în afară de mine.

— N-ar trebui să stabilim o parolă?

— Puteţi să mă întrebaţi care-i cartea mea preferată.

— Păi mi-ai zis că n-ai niciuna.

— Exact. Asta va fi şi răspunsul.

Percolatorul termină de gâlgâit şi Reacher îşi turnă o porţie generoasă de cafea în una dintre cele şase căni albe aşezate pe blatul din bucătărie.

— O să plece din nou poliţiştii? întrebă Janet Salter.

— Probabil că nu.

— Ar putea să izbucnească o nouă răzmeriţă.

— Nu prea cred. Răzmeriţele din închisori sunt rare. Ca revoluţiile din istoria unei naţiuni. Trebuie să se întrunească mai multe condiţii precise.

— Atunci, o evadare.

— Şi mai puţin probabil. Evadările sunt dificile. Angajaţii puşcăriilor au grijă de asta.

— Vrei să spui că problemele mele s-au terminat?

— E posibil.

— Deci, te mai întorci aici sau nu?

— Cred că autostrada e tot închisă.

— Când se deschide din nou, unde-o să pleci?

— Nu ştiu.

— Cred c-o să te duci în Virginia, spuse Janet Salter.

— Ar putea fi căsătorită.

— Ar fi bine s-o întrebi.

Reacher zâmbi şi spuse:

— Poate c-o s-o-ntreb.

Peterson îl puse la punct cu toate detaliile pe hol. Îi spuse că afară îl aştepta maşina fără însemne, încălzită şi cu motorul pornit. Că se putea baza pe ea, căci fusese de curând dusă la service. Rezervorul era plin, avea lanţuri la roţile din spate şi cauciucuri de iarnă în faţă. Nu exista o rută directă spre tabără. Trebuia s-o ia la sud spre autostradă şi, cam la un kilometru şi jumătate de intersecţie, să cotească pe drumul vechi care mergea paralel.

— Drumul pe care a fost ucis avocatul, spuse Reacher.

— Ăla mergea până la capăt spre est, spuse Peterson. Dar totuşi, poate că n-ar trebui să opreşti dacă cineva îţi face semne cu mâna.

— N-o să opresc, spuse Reacher. Poţi fi sigur de asta.

Urma să rămână pe vechiul drum cale de opt kilometri, după care să facă la dreapta şi să se-ntoarcă spre nord pe un drum districtual cu două benzi, care şerpuia puţin pe o distanţă de vreo treisprezece kilometri înainte să ajungă la porţiunea dreaptă pe care inginerii militari o construiseră cu cincizeci de ani în urmă. Acea porţiune era lungă de trei kilometri şi ducea direct la tabără, unde avea să dea peste cincisprezece barăci din lemn şi vechea clădire din piatră, aranjate în două şiruri ordonate de câte opt, orientate precis de la est la vest.

— Clădirea din piatră e în colţul din stânga, în spate, spuse Peterson.

Şapte fără cinci dimineaţa.

Încă douăzeci şi una de ore.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud era opt fără cinci dimineaţa. Plato îşi terminase micul dejun şi se pregătea să-şi încalce un obicei de-o viaţă. Urma să sară peste intermediarul lui din vila de la oraş şi să-l sune direct pe omul din State.

Formă numărul.

I se răspunse.

— Martorul e mort? întrebă el.

Urmă o pauză pe fir. Individul spuse:

— Ştii că urma să fie un decalaj între cele două.

— Cât a durat până acum acest decalaj?

Omul lui ştiu ce să-i răspundă:

— Prea mult.

— Corect, spuse Plato. Am aranjat o revoltă la închisoare astă-noapte.

— Ştiu.

— Evident, nu ai valorificat-o.

— Era un om în casă.

— Şi?

— N-am avut instrucţiuni.

— Ăsta-i răspunsul tău? Aveai nevoie de instrucţiuni?

— Am crezut că sunt la mijloc nişte chestii complexe pe care nu le înţeleg.

Plato oftă zgomotos.

— Cum pot să te rănesc?

Omul lui ştiu ce să-i răspundă:

— În moduri în care nu vreau să fiu rănit.

— Corect, spuse Plato. Dar vreau să fii mai exact. Vreau să te concentrezi pe miza acestei situaţii.

— O vei ucide pe persoana cea mai apropiată şi cea mai dragă mie.

— Da, o voi ucide, în cele din urmă. Dar mai întâi va fi un decalaj, un concept cu care se pare că eşti foarte familiarizat. O s-o las invalidă şi-o s-o mutilez şi o s-o las să trăiască aşa cam un an. Abia pe urmă o s-o omor. M-ai înţeles?

— Da, te-am înţeles.

— Atunci, pentru binele tău, termină-ţi treaba. Nu-mi pasă de cei de pe margine. Lichidează tot oraşul ăla nenorocit dacă e nevoie. În ceea ce mă priveşte, poţi să lichidezi întregul stat. Chiar, câţi locuitori sunt în Dakota de Sud?

— Cam opt sute de mii.

— OK. Asta-i limita ta superioară pentru daune colaterale. Fă-ţi treaba!

— O s-o fac. Promit.

Plato închise şi-şi turnă încă o ceaşcă de cafea.

Maşina fără însemne era tot un Crown Vic închis la culoare. Înăuntru mirosea a praf şi avea un aspect obosit, încălzirea era fixată la douăzeci şi unu de grade şi ventilatorul sufla cât putea de tare în încercarea disperată de a ajunge acolo. Vremea plonjase adânc, într-o dimensiune cu totul nouă. Temperatura scădea rapid. Pământul era dur ca granitul şi aerul era solid din cauza cioturilor microscopice ale fulgilor de zăpadă purtate de vânt. Aceştia fuseseră răciţi şi comprimaţi în nişte fragmente ascuţite.

Se aruncau asupra parbrizului şi formau trasee complexe îngheţate. Ştergătoarele nu reuşeau să le mişte. Lamelele de cauciuc treceau doar peste ele. Reacher comută încălzirea pe degivrare şi aşteptă până când aerul cald topi două găuri ovale prin care avea puţină vizibilitate.

Apoi plecă.

Întoarse din trei mişcări pe strada lui Janet Salter. Făgaşele de pe şosea se solidificaseră. Cauciucurile maşinii ricoşau peste hopuri. Maşina de supraveghere aflată la capătul drumului dădu înapoi ca să-l lase să treacă. Coti la dreapta şi o luă pe drumul de ieşire din oraş. Şanţurile formate de roti care în urmă cu o zi erau moi acum se întăriseră de parcă ar fi fost din beton. Era ca şi cum ai fi condus un tren pe şine. Nu trebuia să mişte volanul. Lanţurile de pe roţile din spate ronţăiau gheaţa, iar cauciucurile din faţă se loveau de pereţii şanţurilor şi menţineau maşina pe o direcţie dreaptă. Lumea de afară era întru totul albă. Pe cer se vedea o lumină palidă, dar nu şi soarele. Aerul era prea plin de gheaţă. Era ca o pulbere. Ca o ceaţă. Vântul sufla în faţa lui de la dreapta la stânga. Mici troiene aerodinamice se acumulaseră şi îngheţaseră proptite de stâlpii de gard şi cei de iluminat. Formele bizare de pe cablurile de curent electric se orientaseră spre est, ca şi cum întreaga lume se înclinase într-o parte.

Reacher găsi cotitura la un kilometru şi jumătate de intersecţia cu autostrada. Ieşirea de pe şanţurile îngheţate se dovedi dificilă. Trebui să încetinească până la viteza mersului pe jos şi să tragă mult de volan, croindu-şi drum pe rând cu roţile, patru urcuşuri separate, urmate de patru coborâşuri separate. Găsi noile făgaşe care mergeau spre vest şi se angajă pe următorii opt kilometri de mers pe pilot automat. La următoarea cotitură repetă manevra de ieşire şi o luă spre nord, către tabără. Noul drum era diferit. Nu avusese parte de prea mult trafic. Nu erau urme de maşini care să fi trecut pe-acolo. Era doar o panglică îngustă de zăpadă îngheţată. Roţile din faţă patinau şi alunecau uşor. Particulele de gheaţă băteau de la stânga la dreapta, izbind în geamul şoferului. Drumul era accidentat şi şerpuia la stânga şi la dreapta fără vreun motiv aparent. Creasta drumului se înclina când într-o parte, când în alta. Nu era o lucrare prea grozavă de inginerie civilă. Reacher încetini şi se concentră cât putu de bine. Derapajul într-un şanţ i-ar fi fost fatal. Nicio şansă să fie tractat înainte de a îngheţa. Chiar şi o pană ar fi fost un dezastru. Şuruburile roţilor probabil că erau îngheţate bocnă.

Opt kilometri parcurşi cu atenţie, apoi zece, apoi unsprezece. Deodată, orizontul se schimbă. În faţa lui, drumul se lărgea, se îndrepta şi se aplatiza. Dramatic. Radical. În depărtarea

înceţoşată, părea la fel de lat şi de plat ca o autostradă. Poate chiar mai larg şi mai plat. Arăta ca o superautostradă cu şaisprezece benzi de circulaţie. Era un fragment de drum magnific, parcă din altă lume. Construit uşor supraînălţat faţă de terenul din jur, era absolut plat şi era absolut drept cale de cel puţin trei kilometri.

Şi fusese curăţat cu plugurile.

Nu vedeai nici urmă de zăpadă pe el. Doar betonul neted şi cenuşiu, curăţat, măturat şi dat cu sare. Grămezi înalte de zăpadă fuseseră împinse înspre margini, apoi netezite şi modelate astfel încât vântul îngheţat de prerie care se lansa de pe marginea vestică să nu atingă din nou drumul până când nu trecea de marginea estică. Fragmentele minuscule de gheaţă treceau vâjâind prin aer la un metru şi jumătate de sol. Suprafaţa drumului rămânea curată şi uscată, ca în toiul verii.

Reacher încetini şi intră pe drum. Lanţurile începură să clănţăne. Roţile din faţă mergeau drept şi tractau cu forţă. Menţinu o viteză constantă de cincizeci la oră şi privi înainte. Putea să desluşească nişte pete gălbui la orizont. Barăcile din lemn, frumos aliniate. La trei kilometri distantă. Maşina hurducăia zdravăn. Lanţurile nu erau de niciun folos pe beton uscat.

Îşi continuă înaintarea.

Când ajunse la opt sute de metri, văzu în faţa lui ceva mişcare. Când ajunse la o sută de metri, înţelese despre ce era vorba. Camionete cu lame de plug lăsate se mişcau încoace şi-ncolo. Erau o mulţime. Vreo treizeci sau patruzeci. Dincolo de ele, siluete bine înfofolite lucrau de zor cu lopeţile, în şir. Alte siluete înfofolite mergeau înapoi, aruncând în arcuri lungi ceva din palmele făcute căuş, ca nişte lucrători la fermă care aruncă grăunţe la găini. Sare, probabil. Sau pietriş fin, nisip ori vreo substanţă chimică pentru dezgheţat. Sau toate cele de mai sus. Făceau curat pe toată suprafaţa taberei. Voiau ca locul să fie imaculat.

La fel de ca şi drumul.

Barăcile erau din cherestea neprelucrată, albită şi decolorată puţin de intemperii, dar nu foarte mult. Nici prea noi, dar nici foarte vechi. Pe stânga, în spatele primului şir de barăci, Reacher văzu acoperişul vechii clădiri din piatră. Era înalt, ascuţit, construit din ardezie. Stratul de zăpadă de pe el

atingea treizeci de centimetri. Avea două hornuri ornate. Barăcile erau acoperite cu carton gudronat. Din ele ieşeau burlane de sobă. Cablurile electrice erau întinse de la un fronton la altul. Alei din beton duceau de la o uşă la alta. Toate erau curăţate de zăpadă.

Ceea ce nu fusese îndepărtat complet era strâns ordonat în stânga şi în dreapta. În faţa barăcilor era un şir lung de forme ascunse sub prelate, una lângă alta, ca nişte piese de domino. Probabil, motociclete. Erau mari. Cam treizeci la număr. Motociclete Harley, probabil, adăpostite pe timpul iernii.

Reacher încetini şi opri maşina cam la cincizeci de metri. Oamenii se opriseră din munca lor şi se uitau la maşină. Mâinile înmănuşate erau sprijinite în cozile lopeţilor. Bărbiile se rezemau pe mâini. Cei ce aruncau sarea se opriseră şi ei. Pe rând, camionetele se opriră şi ele. Gazele de eşapament erau luate de vânt.

Reacher ridică piciorul de pe frână şi înaintă puţin. Nimeni nu schiţă nicio mişcare. Reacher mai merse zece metri, apoi douăzeci. Se opri din nou. Era suficient de aproape. Nu opri motorul. Indicatorul de bord al vehiculului arăta o temperatură exterioară de minus douăzeci şi patru de grade. Dacă oprea motorul, risca să nu-l mai poată reporni. Citise într-o carte despre nişte locuri de dincolo de Cercul Polar Arctic unde trebuia să dezgheţi blocul motor cu lămpi de gaz.

Îşi îndesă căciula pe urechi şi ridică gluga. Trase fermoarul gecii până la gât. Îşi puse mănuşile, mai întâi stânga, apoi dreapta.

Coborî din maşină.

La douăzeci de metri în faţă, mulţimea crescuse numeric. Bărbaţi, femei şi copii. Cam o sută de oameni în total. Conform estimărilor. Toţi erau mogâldeţe fără formă ascunşi în hainele groase, căciuli şi fulare. Respiraţiile li se condensau în jurul capetelor într-un nor compact care plutea nemişcat şi apoi se înălţa şi dispărea în vânt. Gerul era năucitor. Şi se înrăutăţea. Părea să atace dinspre interior. Reacher tremura după cinci secunde de expunere. După zece secunde, faţa îi amorţise. Făcu zece paşi şi se opri. Pantaloni de culoare verde-măsliniu, haină cafenie, în spatele lui o maşină care era evident de poliţie, cu plăcuţe de înmatriculare din Dakota de Sud. Nici pe departe convingător.

La douăzeci de metri în faţă, un ins îşi făcea loc prin mulţime. Păşind lateral, târşâind din picioare, înaintând cu umărul stâng, apoi cu umărul drept. Haină, căciulă şi mănuşi negre. Limbajul lui nonverbal semăna cu al oricărui muncitor din lume întrerupt din treabă. Iritat, dar curios. Îşi trecu antebraţul peste frunte, se opri, se gândi, apoi înaintă iar. Ieşi din mulţime şi se opri la un pas în faţa mulţimii.

— Tu cine dracu' eşti? zise Reacher.

— Plimbă ursu! i-o întoarse individul.

Reacher păşi înainte: un pas, doi, trei.

— Nu eşti prea politicos, spuse el.

— Arată-mi unde scrie că trebuie să fiu.

— Păi, te plimbi pe proprietatea mea.

— Cum aşa?

— Sunt de la armată. Am venit să verific ceva care ne aparţine. O inspecţie bienală. Aici sunt banii dumneavoastră, cetăţeni.

— Asta-i o glumă.

— Crezi ce vrei, trebuie să arunc o privire pe-aici.

— Ţi-am spus să plimbi ursul.

— Ştiu. Dar care sunt şansele ca eu să te iau în serios?

— Nu poţi să te baţi cu o sută de oameni.

— N-o să fie nevoie. Se pare că două treimi dintre voi sunt femei şi copii. Mai rămân cam treizeci de inşi. Sau, hai să zicem patruzeci. Dar jumătate dintre ei par să fie prea graşi ca să se mişte. La orice acţiune mai energică, riscă să se-aleagă cu vreo criză cardiacă. Ceilalţi, cam jumătate dintre ei, sunt nişte papă-lapte. O să dea bir cu fugiţii. În felul ăsta, mai rămân opt inşi, cel mult zece. Şi unul ca mine face cât opt sau zece de-ai voştri, lejer.

Niciun răspuns.

— În plus, sunt de la armată. Faci pe şmecherul cu mine, următorul ins pe care-o să-l vezi vine călare pe un tanc.

Pentru câteva secunde se lăsă tăcerea. Nu se auzea decât vuietul înfiorător al vântului şi răpăitul cristalelor de gheaţă pe lemn. Tipul din faţă se uită la Reacher, la hainele lui, la maşină, şi ajunse la un fel de decizie.

— Ce vrei să vezi? întrebă el.

— Clădirea din piatră, răspunse Reacher.

— Aia nu-i a noastră.

— Nimic din ce-i aici nu-i al vostru.

— Adică, n-o folosim.

— N-ar trebui să folosiţi nimic.

— Dreptul de uzucapiune. E o construcţie abandonată. Cunoaştem legile.

Reacher nu spuse nimic. Păşi spre stânga şi ocoli mulţimea. Toţi rămaseră nemişcaţi şi-l lăsară să treacă.

Nicio încercare de a-l opri. O decizie politică. Se uită la baraca din colţ. Era o construcţie simplă, utilitară. Lungă de vreo cincisprezece metri, cu peretele lateral din lemn străpuns doar de două ferestre pătrate mici. Pe latura îngustă avea o uşă. De jur-împrejurul ei, zăpada fusese curăţată cu meticulozitate. Direct în spatele ei se afla clădirea din piatră. Nici în jurul acesteia nu era pic de zăpadă. Doar alei curăţate.

Reacher se întoarse spre ceilalţi şi întrebă:

— Dacă n-o folosiţi, de ce aţi curăţat zăpada?

Acelaşi individ ieşi din nou din mulţime.

— Pentru satisfacţia unui lucru bine făcut.

Clădirea din piatră era o construcţie stranie. Ai fi zis că-i copiată după planurile unei căsuţe vechi şi frumos decorate din suburbii. Avea tot felul de detalii, mulaje, înfloriturі, frontoane, jgheaburi de scurgere şi cornişe. Ca o bazaconie gotică pe care un bogătaş ar ridică-o în grădină pentru deliciul musafirilor.

Dar erau şi diferenţe esenţiale. Acolo unde o casă de oaspeţi dintr-o grădină ar fi avut ferestre, clădirea din piatră avea doar nişte firide. Ca-ntr-o iluzie optică. De dimensiuni şi forme corespunzătoare, dar fără a fi umplute de sticlă. În schimb, suprafeţele erau din piatră, aceleaşi cărămizi tencuite cu mortar ca şi restul pereţilor. Era şi un portic, dar uşa de sub el nici măcar nu încerca să creeze o iluzie. Era doar o suprafaţă solidă din oţel, de o simplitate desăvârşită. Avea balamale uriaşe. Se deschidea spre exterior, ca o uşă blindată. O undă de presiune dinspre exterior n-ar fi deschis-o, ci dimpotrivă, ar fi menţinut-o închisă. Avea o clanţă şi o gaură de cheie. Reacher încercă clanţa. Nu se mişcă. Gaura cheii era mare. Mai mică decât gaura pentru o cheie de biserică, dar mai mare decât una de la o casă obişnuită. Oţelul din jurul ei era tivit cu promoroacă. Reacher îndepărtă glazura cu degetul înmănuşat, dar nu văzu nicio zgârietură în metal. Broasca nu era folosită în

mod regulat. Nicio cheie nu fusese introdusă şi scoasă în ea, zi după zi.

— Ştii ce e locul ăsta? întrebă el.

Tipul care-l urmase spuse:

— Tu nu ştii?

— Bineînţeles că ştiu. Dar vreau să aflu cât de eficiente sunt măsurile noastre de securitate.

— Am auzit lucruri, spuse individul.

— De la cine?

— De la constructorii care au stat aici înaintea noastră.

— Ce lucruri?

— Despre bombe atomice.

— Şi au spus ei că aici ar fi arme nucleare?

— Nu. Au spus că era o clinică.

— Ce fel de clinică?

— Ziceau că, dac-am fi atacaţi pe timp de iarnă, într-un oraş ca New York sau Chicago, oamenii ar fi îmbrăcaţi gros, cu paltoane şi mănuşi, aşa că doar feţele le-ar fi arse. Ştii, la kilometri de centru. Că mai aproape ai fi vaporizat. Dar, dacă supravieţuieşti, poţi să vii aici şi să primeşti o faţă nouă.

— Ca la chirurgie plastică?

— Nu, ca nişte proteze. Ca nişte măşti. Ziceau că aşa ceva ar fi înăuntru, mii şi mii de feţe din plastic.

Reacher dădu ocol micii structuri stranii. Era la fel pe toate cele patru laturi. Piatră solidă, ferestre false, detalii, ciubucărie. O parodie bizară. Distractivă, dar deloc instructivă fără să pătrunzi în interior. Ceea ce nu avea să se întâmple.

Se îndepărtă de construcţie. Deodată, împins parcă de o toană de moment, se opri la cea mai apropiată baracă. Prima de pe şirul din spate, care se afla în linie cu a doua din rândul din faţă. Mulţimea îl urmase într-un şir lung şi dezordonat, care se întindea până în locul din care începuse. Ca un semn de întrebare care şerpuia printre spaţii şi culoare. Aburul se înălţa deasupra lor. Cel mai aproape de Reacher se afla tipul care vorbise. Era la nici doi metri distanţă.

Reacher împinse uşa barăcii, care se deschise pe jumătate.

— Aia nu-i a ta, îl atenţionă tipul apropiat de el.

— Este fixată pe betonul armatei. Pentru mine e de-ajuns.

— Nu ai mandat.

Reacher nu-i răspunse. Terminase cu vorbitul. Era prea frig. Faţa-i amorţise şi dinţii îl dureau. Se mulţumi să deschidă uşa până la capăt şi să arunce o privire înăuntru.

În baracă era întuneric. Şi cald. În soba cu parafină ardea focul. Reacher simţea mirosul dulceag de kerosen. În cameră erau douăsprezece paturi, câte şase pe fiecare latură, şi o secţiune delimitată la capătul îndepărtat, care putea să fie o baie. Pături cenuşii simple pe paturi, cutii de carton pline cu haine împăturite, draperii din pânză groasă de sac la ferestrele mici şi pătrate.

O femeie tânără şedea pe patul cel mai îndepărtat de pe dreapta. N-avea haină pe ea, pentru că era cald. Nici căciulă. Avea cam optsprezece sau douăzeci de ani. Arăta uşor mohorâtă şi murdară, dar se vedea că e frumoasă. Păr blond şi lung, trăsături puternice şi pline de viaţă. Înaltă şi suplă. Pentru o secundă, Reacher avu impresia că o mai văzuse. Dar nu era aşa. Era un tip de femeie, atâta tot. Asemenea lui Kim Peterson. O femeie din Dakota de Sud. Indiferent de unde provenea gaşca asta de motociclişti, recrutaseră şi localnici.

Reacher ieşi şi închise uşa în urma lui. Se întoarse spre tipul aflat la doi metri de el şi spuse:

— Vrei să-mi arăţi şi celelalte barăci?

— Cum vrei.

Fără împotrivire. Tipul îşi puse în mişcare membrele pe sub îmbrăcămintea groasă şi o luă pe alei, deschizând uşă după uşă. Paisprezece dintre cele cincisprezece barăci erau la fel. Şiruri de paturi, draperii grosolane, sobe cu parafină, pături cenuşii, cutii din carton, haine împăturite. Fără băncuţe, fără mese de lucru, fără vase din sticlă, fără instalaţii de gaz, fără niciun fel de echipament de laborator. Nici oameni. Fata din prima baracă era singura care nu ieşise la muncă. Poate că era bolnavă.

Ultima baracă de pe rândul din spate era o bucătărie. Avea două maşini de gătit casnice – aranjate una lângă alta –, mese simple lipite de perete de folosit ca suprafeţe de lucru şi nişte rafturi lucrate grosolan cu farfurii, castroane şi căni, alături de alte rafturi pe care se găseau provizii sărăcăcioase. Borcane aproape goale cu făină, zahăr şi cafea, cutii cu cereale şi paste singuratice în nişte spaţii în care ar fi încăput cu zecile.

Niciun fel de echipament de laborator:

Reacher se cocoşă pe sub haină şi ieşi printre două barăci. Maşina era tot acolo, torcând credincioasă în ralanti. Dincolo de ea, drumul curăţat se îngusta în depărtare, înalt, lat şi frumos. Neted ca sticla. Cele cincizeci de veri şi cincizeci de ierni care trecuseră peste el nu reuşiseră să-l deterioreze. Glasul din Virgina întrebase: *Ştii cât era de mare bugetul pentru apărare în urmă cu cincizeci de ani?* Turnaseră zeci de hectare de beton şi uitaseră cu totul de ele.

— S-aveţi o zi plăcută, le spuse Reacher şi se îndreptă spre maşină.

Nouă fără cinci dimineaţa.

Încă nouăsprezece ore.

Capitolul 23

La întoarcere, drumul a fost la fel ca la venire, în afara unei stranii ciocniri derulate parcă cu încetinitorul şi care era cât pe ce să se producă la prima cotitură. Reacher condusese repede pe drumul lat şi curăţat de zăpadă şi mai lent pe următoarea porţiune de 13 kilometri de drum îngust şi acoperit de zăpadă, apoi derapase şi încercase să se înscrie pe o traiectorie ca să poată coti la stânga, pe făgaşele ce duceau spre est, pe vechiul drum paralel cu autostrada. Dar, în acelaşi timp, o cisternă de combustibil încerca să părăsească aceleaşi făgaşe şi să cotească la stânga pentru a ajunge la tabără. Era un vehicul jos, cu numele unei companii scris cu vopsea pe lateral. Parafină pentru sobe, probabil, sau benzină pentru camionete, ori motorină pentru un generator. Camionul trecu într-o treaptă de viteză joasă şi luă curba foarte devreme, trecând direct peste banda pe care se afla Reacher. Acesta frână brusc, sperând ca lanţurile din spate să muşte zăpada îngheţată, dar electronica de la bordul maşinii nu permitea blocarea roţilor. Maşina îşi continuă înaintarea cu tot felul de zgomote generate de pistoanele frânelor. Cisterna continua să se apropie. Reacher trase de volan.

Cauciucurile din faţă pierdură aderenţa şi derapară. Colţul din stânga-faţă al Crown Vic-ului trecu la câţiva centimetri pe lângă spatele camionului, care-şi văzu nepăsător de drum. Reacher îl văzu în oglindă îndepărtându-se. Rămăsese oprit perpendicular pe vechiul drum, cu roţile din faţă proptite într-unul dintre făgaşele ce duceau spre est şi roţile din spate în unul dintre cele ce duceau spre vest. Se văzu nevoit să balanseze maşina înainte şi înapoi şi să apese tare pe acceleraţie ca să se deblocheze.

Dar după aceea drumul decurse fără probleme.

Poliţistul din maşina de supraveghere de la capătul străzii lui Janet Salter era Kapler. Mai bun decât Montgomery, din ziua precedentă. Kapler îl cercetă din priviri cu atenţie pe Reacher şi abia apoi dădu maşina înapoi ca să-l lase să treacă. Reacher

parcă în spatele celei de-a doua maşini de supraveghere şi o luă grăbit pe alee. Poliţista din tura de zi din hol îl lăsă să intre.

— Totul e în regulă? întrebă el.

— Pân-acum, da, spuse ea.

— Doamna Salter e bine?

— Da, e bine.

— Aş vrea s-o văd.

La fel ca Holland noaptea trecută şi la fel de inutil. Dacă ceva rău s-ar fi întâmplat, poliţistele n-ar fi stat pe-acolo liniştite, fără să facă nimic.

— E în bibliotecă, spuse femeia.

Reacher o găsi acolo, în fotoliul ei, ca de obicei. De data asta citea o carte veche fără supracopertă şi un titlu scris cu litere prea mici ca să poată fi desluşit de la distanţă. Avea pistolul tot în buzunar. Reacher îi distingea forma. Bătrâna se uită la el şi spuse:

— Te-au tratat cu mănuşi?

— Cu o uşoară răceală, nu cu foarte mult stil. Dar nimic de care să mă plâng.

— Ai aflat ceva?

— O mulţime.

Se urcă din nou în maşină şi se duse la secţia de poliţie. Îl găsi pe Peterson în sala de operaţiuni.

— Holland a avut dreptate, spuse Reacher. Nu aveau de gând să vină aici. Jucau la cacealma. Sau cineva juca în numele lor. Habar n-avem cine-a sunat, de fapt. Poate c-a fost chiar ucigaşul, încercând să-şi creeze timp şi spaţiu, căutând să vă îndrepte într-o direcţie greşită.

— Oricine-o fi fost a dat greş. Iar acum o să-i arestăm pe toţi.

— Atunci va trebui să vă grăbiţi. Se pregătesc să plece.

— Ţi-au spus ei asta?

— Adu-ţi aminte de telefonul ăla de la Antidrog. Ai vândut vreodată o casă?

— O dată.

— Ai făcut curăţenie, da? S-o faci s-arate cât mai bine.

— I-am vopsit pereţii la exterior.

— Au curăţat toată zăpada cu plugurile. Totul este imaculat. Şi-au strâns lucrurile în cutii de carton. Şi-au consumat proviziile aproape în totalitate. Oricine deţine locul acela îl vinde de sub picioarele lor.

— Şi când pleacă?
— Curând.
— Ţi-au făcut probleme?
— Nu chiar.
— Te-au crezut că eşti de la armată?
— Nicio secundă. Dar li s-a spus să nu creeze probleme, de-acum încolo. Zona trebuie să fie lipsită de controverse. Cel care deţine locul ăla nu vrea ca titlul să fie prejudiciat. Aşa că nu mi-au dat de furcă.
— Nimeni nu deţine locul ăla. E un teren public.
— Cineva scoate profit de-acolo. Prin urmare, cineva crede că e al lui. Motocicliştii sunt angajaţii lui, atât. Albine lucrătoare. Iar acum au primit ordin de deplasare. Se mută la următorul proiect.
— Plato mexicanul.
— Oricine-o fi.
— Ai găsit vreun laborator? îl întrebă Peterson.
— Vreau să văd produsul din parcarea restaurantului, spuse Reacher.
— De ce?
— Pentru că aşa funcţionează mintea mea. Pas cu pas.
Ridicând din umeri, Peterson îl conduse până la coridorul din spate, pe după un colţ, la camera cu probe. În faţa camerei, un pupitru scurt, neocupat. Peterson trecu pe lângă el, scoase din buzunar un mănunchi de chei şi descuie uşa.
— Aşteaptă aici, spuse el.
Intră şi ieşi după zece secunde cu o pungă mare din plastic, transparentă. Avea prinsă de ea cu capse un formular de custodie, cu patru date, ore şi locuri separate şi semnăturile corespunzătoare. În pungă se afla pachetul pe care-l descrisese Janet Salter. Cărămida de pudră albă, dură şi netedă sub ambalajul din hârtie cerată. Imaginea imprimată pe aceasta, coroana, banda de cap, cele trei vârfuri, cele trei bile reprezentând nişte giuvaiere.
— Ai testat-o? întrebă Reacher.
— Desigur, spuse Peterson. E metamfetamină, fără doar şi poate. Ceva mai puţin de un kilogram, puritate foarte mare, aproape clinică. Marfă bună, dacă-ţi plac chestiile de genul ăsta.
— În valoare de două sute de miare, chiar aici.

— Un milion pe străzile din Chicago, după dozare şi vânzare cu amănuntul.

— Vreo idee de ce-ar putea să-nsemne imaginea?

— Nu. Întotdeauna îşi pun un fel de logo pe marfă. E o piaţă care respectă brandurile.

— Ai şi banii acolo, cei plătiţi de tipul din Chicago?

— Bineînţeles.

— Pot să-i văd?

— Nu mă crezi?

— Pur şi simplu îmi place să mă uit la chestii din astea.

Aşa că Peterson intră din nou şi veni cu altă pungă pentru dovezi. De aceeaşi mărime. Acelaşi tip de formular prins cu capse. Plin de teancuri de bancnote, strânse laolaltă cu benzi de hârtie.

— OK? întrebă Peterson.

— În cât timp ai câştiga cinstit suma asta?

— După impozitare? Nici nu vreau să mă gândesc.

— Drogurile chiar sunt ambalate în hârtie cerată?

— Nu, e un fel de celofan sau hârtie de pergament. E puţin îngălbenită, pentru că e dintr-un stoc mai vechi. Dar are o calitate farmaceutică bună. Vorbim de o operaţiune de nivel înalt.

— OK.

— Deci, le-ai găsit laboratorul?

— Nu.

— Ai văzut clădirea de piatră?

— Doar pe dinafară.

— Ştii ce este?

— Nu, dar ştiu ce nu este.

Reacher se duse în sala de operaţiuni, la biroul din spate. Luă telefonul, formă nouă pentru ton şi apoi numărul pe care şi-l amintea.

— Da?

— Cu Amanda, te rog.

Un clic. Un tors ca de pisică. Glasul. Părea obosit. Puţin frustrat. Spuse:

— Aş putea să fiu în Afganistan în clipa asta. De fapt, dacă nu încetezi să mă mai suni, s-ar putea să mă înscriu pe o listă de transferuri.

— Mâncarea s-ar putea să fie mai bună, zise Reacher. Nimic mai nimerit decât nişte ochi de capră în iaurt.

— Ai fost vreodată acolo?

— Nu, dar am cunoscut pe cineva care-a fost.

— N-am nicio veste pentru tine.

— Ştiu. Nu vezi cum au ajuns banii la Departamentul Armatei.

— Am încercat şi n-am reuşit.

— Nici n-aveai cum, pentru că banii nu s-au dus niciodată la armată.

— Cum aşa?

— Gunoi bagi, gunoi iese.

— Ce înseamnă asta?

— Am pornit de la o supoziţie falsă. Mi s-a vorbit despre o construcţie a armatei. O clădire mică din piatră cu un drum de trei kilometri. Tocmai m-am întors de-acolo. Nu e un drum. E ditamai pista de decolare. Locul e al forţelor aeriene, nu al armatei.

Capitolul 24

Glasul din Virginia spuse:

— Ei bine, asta schimbă puţin lucrurile.

— Mai circulă un zvon despre nişte feţe umane protetice, spuse Reacher.

— Da, am văzut o notă despre asta. E într-un dosar. Se pare că la Pentagon s-au primit telefoane de la cetăţeni din Dakota de Sud. De la autorităţile districtuale şi de la cele ale statului. Dar e o prostie. Locurile cu feţe de plastic erau întotdeauna aproape de zonele metropolitane. De ce să pui un asemenea loc la dracu-n praznic?

— Dar de ce să ai aşa ceva? Dacă toţi vom fi arşi la fel, ce mai contează?

Niciun răspuns.

— Ştii pe cineva la forţele aeriene? întrebă Reacher.

— Nu pentru secrete.

— S-ar putea să nu fie un secret. Doar ceva de rutină. În ceea ce priveşte supoziţiile, ne-ntoarcem de unde-am plecat.

— Fie, o să dau nişte telefoane. Dar mai întâi, o să trag un pui de somn.

— Ai timp să dormi după ce mori. E urgent. Pista de decolare a fost curăţată cu plugurile. Cale de trei kilometri. Nimeni nu face asta doar ca să-şi omoare timpul. Prin urmare, cineva sau ceva e pe cale să apară. Şi am văzut şi o cisternă cu combustibil. Poate pentru drumul de întoarcere. Poate cineva are de gând să facă un transport de greutate mare.

— Altceva? zise glasul după o tăcere scurtă.

— Eşti căsătorită?

— Tu eşti?

— Nu.

— De ce nu sunt surprinsă?

Închise telefonul.

Zece fără cinci, dimineaţa.

Încă optsprezece ore.

Aflat la două birouri mai încolo, Peterson tocmai încheiase o convorbire particulară.

— Cei de la Antidrog m-au trimis la plimbare. Omul lor nu e interesat.

— De ce? întrebă Reacher.

— Cică nu e niciun laborator acolo.

— De unde ştie?

— Au sateliţi şi imagistică termică. Au analizat datele şi nu se vede nicio sursă de căldură. Prin urmare, din punctul lor de vedere, e doar o tranzacţie imobiliară. Până la proba contrarie.

— Laboratorul e subteran.

— Cei de la Antidrog zic că nu e. Aparatura lor de imagistică poate să vadă şi în subsoluri. Spun că nu e nimic acolo.

— Se înşală.

— Nici tu n-ai văzut un laborator.

— Au metamfetamină, deci trebuie să aibă şi laborator.

— Nu ştim dacă există ceva sub pământ. Nu în mod sigur.

— Ba da, spuse Reacher. Nimeni nu construieşte degeaba o pistă de trei kilometri. E suficient de lungă ca să aterizeze orice tip de avion pe ea. Orice tip de bombardier, orice transportor. Şi nimeni nu aterizează cu un bombardier sau un transportor lângă o clădire mai mică decât o casă. Ai avut dreptate. Clădirea e un cap de scară. Ceea ce-nseamnă că sub ea e ceva. Probabil foarte întins şi foarte adânc.

— Dar ce anume?

Reacher arătă spre telefon.

— Vei şti când voi afla şi eu.

După o jumătate de oră, Peterson primi un telefon prin care era anunţat că se redeschisese autostrada. Radarul meteo arăta că nimic nu mai venea dinspre vest în afară de frontul de aer super rece, şi pe tot cuprinsul statului plugurile de zăpadă şi utilajele de împrăştiat sarea îşi terminaseră munca, astfel încât Patrula Autostrăzii se sfătuise cu Departamentul Transporturilor, iar traficul fusese restabilit. Apoi Jay Knox îi anunţă că autobuzul de schimb era cam la trei ore de mers. Aşa că Peterson dădu telefoanele necesare şi convocă o întâlnire cu toţi cei douăzeci de pasageri ai autocarului la ora două, în holul staţiei de poliţie. Doamnele cu fracturi de oase erau apte de drum. Dacă plecau la ora două, membrii grupului de

vilegiaturişti urmau să ajungă la Mount Rushmore cu o întârziere de nici două zile. Ceea ce nu era deloc rău pentru Dakota de Sud, pe timp de iarnă.

Apoi se uită la Reacher şi-l întrebă:

— Pleci şi tu cu ei?

— Mi-am plătit deja călătoria, spuse Reacher.

— Deci, te duci?

— Sunt un om fără odihnă.

— Da sau nu?

— Depinde de ce se-ntâmplă până la două, cred.

Ce s-a întâmplat până la ora două a fost că Janet Salter a hotărât să iasă la plimbare.

Una dintre poliţistele din casă l-a sunat pe Peterson. Doamna Salter o luase razna din cauza şederii prelungite în casă. Se simţea ca la puşcărie. Era obişnuită cu plimbările la băcănie, la farmacie, la restaurant, uneori pur şi simplu ca să se destindă. Devenise prizonieră în propria sa casă timp de aproape o săptămână. Îşi lua în serios responsabilităţile civice, dar acestea veneau la pachet şi cu nişte drepturi, iar ieşitul din casă ca orice femeie liberă era unul dintre ele.

— E nebună, spuse Reacher. E un ger de crapă pietrele.

— E localnică, spuse Peterson. Asta nu contează pentru ea.

— Trebuie să fie aproape minus treizeci de grade afară.

Peterson zâmbi, ca un cunoscător fată de un neiniţiat.

— Cea mai mică temperatură înregistrată vreodată aici a fost de minus cincizeci de grade. În 1936, în februarie. Apoi, după nici cinci luni, în iulie, am avut cea mai fierbinte zi, cu o temperatură de patruzeci şi nouă de grade.

— În tot cazul, tot nebună e.

— Vrei să-ncerci s-o convingi să se răzgândească?

Reacher încercă. Se duse acasă la ea cu Peterson, cu maşina. Janet Salter era în bucătărie împreună cu poliţistele din tura de zi. Percolatorul era pornit. Reacher simţea mirosul de cafea proaspătă şi aluminiu încins. Femeia îi turnă o cană şi spuse:

— Doamnele poliţiste mi-au spus că i-ai zis domnului Peterson că motocicliştii se pregătesc de plecare.

— Aşa mi s-a părut, zise Reacher încuviinţând cu o mişcare din cap.

— Prin urmare, o mică plimbare n-ar fi aşa de riscantă.

— Omul cu arma nu e motociclist. N-a fost nicio clipă.

— Dar oricine-ar fi, n-o să stea să aştepte afară. Chiar tu ai spus-o, noaptea trecută. E prea frig.

— Totodată, e prea frig şi pentru plimbare.

— Prostii. Dacă mergem în pas vioi, o să ne placă.

— „Ne”?

— Păi nici nu mă gândesc să nu vii cu mine.

Unsprezece fără cinci dimineaţa.

Încă şaptesprezece ore.

Peterson improviză un plan care semăna foarte mult cu aranjamentele celor de la Secret Service când îl scoteau pe preşedinte la plimbare. A amplasat cele trei maşini de supraveghere la intrările dinspre sud, vest şi est, instruindu-i să stea în aşteptare şi, dacă era necesar, să se mişte ca un cordon rulant. El şi cele două poliţiste din schimbul de zi urmau să meargă pe jos, înconjurând-o pe doamna Salter la o distanţă potrivită din punct de vedere tactic. Reacher urma să o însoţească, având grijă să se posteze în orice moment între ea şi maşinile care circulau. Un fel de scut uman, deşi Peterson nu folosi chiar aceste cuvinte.

Se înfofoliră în hainele pe care le aveau la dispoziţie şi ieşiră pe uşă. Vântul bătea temeinic dinspre vest. Tocmai din Wyoming. Era extrem de tăios. Reacher fusese în Wyoming iarna şi supravieţuise. Făcuse un legământ cu sine însuşi să nu mai rişte niciodată astfel. Peterson mergea în faţă, una dintre poliţiste în spatele lor, iar cealaltă ţinea pasul cu ei pe trotuarul celălalt. Reacher se ţinea în dreptul umărului bătrânei. Janet Salter avea partea de jos a feţei înfăşurată cu o eşarfă. Reacher nu avea aşa ceva. Cât timp vântul bătea din spate, situaţia era tolerabilă. Dar când întoarseră şi o luară spre nordul oraşului, nasul, obrajii şi bărbia îi amorţiră şi începură să-i curgă ochii. Îşi trase gluga mai bine şi-şi adăposti faţa atât cât era prudent. Simţea că are nevoie de ceva vedere periferică. Trotuarul era denivelat şi acoperit de zăpadă îngheţată. Mersul era dificil.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Janet Salter.

Avea glasul înăbuşit de eşarfă. Cuvintele ieşeau îngroşate şi înmuiate, după care îngheţau şi erau luate de vânt.

— Mă gândesc la luna februarie a anului 1936, spuse Reacher. Minus cincizeci de grade, apogeul Marii Depresiuni,

furtunile de praf, seceta, viscolele, de ce naiba nu v-aţi mutat cu toţii în California?

— Mulţi au făcut-o atunci. Ceilalţi n-au avut de ales decât să rămână. Şi oricum, în anul acela a fost o vară caldă.

— Mi-a spus Peterson. Un salt de aproape o sută de grade.

— Ţi-a spus şi despre vânturile Chinook?

— Nu.

— Sunt vânturi fierbinţi care bat dinspre Black Hills, într-o zi a lui ianuarie din 1943 erau minus douăzeci de grade pentru ca efectiv după două minute temperatura să crească la şapte grade. Un salt de aproape treizeci de grade în o sută douăzeci de secunde. Cel mai spectaculos salt înregistrat vreodată în America. Toată lumea s-a ales cu geamuri sparte din pricina şocului termic.

— Vreme de război, spuse Reacher.

— Roata destinului, spuse Janet Salter. Exact în acea zi, germanii au pierdut controlul asupra aerodromurilor de la Stalingrad, la multe mii de kilometri distanţă. Pentru ei, a fost începutul sfârşitului. Poate că vântul ştia.

Îşi continuară înaintarea anevoioasă. Peterson mergea în faţă, una dintre poliţiste îi urma la o oarecare distanţă, iar cealaltă se deplasa în dreptul lor pe cealaltă parte a străzii. Ajunseră în dreptul parcării restaurantului. Era plin de oameni care intrau sau ieşeau. Cei mai mulţi erau îmbrăcaţi inadecvat şi toţi păreau teribil de nefericiţi.

— Vizitatori la închisoare, spuse Janet Salter. Se pare că avem acum cel mai înfloritor comerţ de tranzit din stat, exceptând Mount Rushmore.

Ceea ce-l făcu pe Reacher să se gândească la autobuzul de rezervă din Minneapolis, care urma să plece din oraş la ora două. Nu-l interesau cine ştie ce sculpturile supradimensionate, dar ştia că e acolo un drum care ducea spre sud. Iar sudul însemna Nebraska, apoi Kansas, apoi Oklahoma şi, în sfârşit, Texas, unde era cald. Sau, ca alternativă, puteai s-o iei la stânga în Kansas, apoi să străbaţi Missouri, vârful sudic al statului Illinois, să treci de Kentucky şi să ajungi în Virginia.

— Te gândeşti la ea, aşa-i? îl întrebă Janet Salter.

— Nu, zise Reacher.

Se întoarse spre stânga şi spre dreapta din mijloc. Scană locul de jur-împrejur. În faţă erau mai mulţi oameni decât

văzuse în ultima vreme. Şi mai multe maşini. Se deplasau cu viteza melcului pe drumurile îngheţate. Straturi uriaşe de gheaţă pârâiau şi crăpau sub greutatea lor. Ameninţări multiple, dar pe toate vremea le ţinea prizonierele unei mişcări lente şi greoaie. Şi printre ele erau şi maşini de poliţie. Fiecare al zecelea sau al doisprezecelea vehicul era o maşină a poliţiei, deplasându-se încet pe o buclă fără sfârşit, prudente şi vigilente.

— Unde mergem? întrebă Reacher.

— Unde-ai vrea să mergi? întrebă Janet Salter.

— E plimbarea dumneavoastră.

— Bolton e un orăşel relativ plicticos. Ne lipsesc destinaţiile interesante.

— Am putea să luăm prânzul.

— E prea devreme.

— Atunci un brunch.

— Brunch este o combinaţie între mic dejun şi prânz, iar eu mi-am luat deja micul dejun. Prin urmare, brunch nu mai e o opţiune pentru astăzi.

— O cafea?

— Peste tot e plin. E mai greu în zilele de vizită. N-am reuşi să găsim o masă pentru cinci persoane.

— Atunci să ne-ntoarcem.

— Deja?

Reacher nu răspunse. Pentru o clipă, ai fi zis că ea va merge înainte, poate la nesfârşit, dar deodată se opri şi aprobă cu o mişcare a capului. Reacher încercă să-l fluiere pe Peterson, dar avea buzele prea îngheţate şi crăpate ca să scoată vreun sunet. Aşa că aşteptară unul lângă celălalt până când Peterson se întoarse ca să verifice. Reacher îi făcu semn cu mâna, toată lumea se întoarse şi mica procesiune se deplasă în sens invers, cu poliţista în frunte şi Peterson în spate.

Douăsprezece fără cinci.

Încă şaisprezece ore.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud era ora prânzului. Pentru a doua zi la rând, Plato nu mânca. Şi, pentru a doua zi la rând, îşi trăda un obicei de-o viaţă. Îl sună pe omul lui din Dakota de Sud. Iar acesta îi răspunse. Ceea ce avu darul să-l irite teribil pe Plato, fiindcă asta însemna că omul lui avea

telefonul pornit, de unde reieşea că omul lui nu se afla în acel moment în actul uciderii nenorocitului de martor.

— N-a fost în casă, spuse omul lui.

— Găseşte-o! zise Plato.

Schimbarea sensului de mers adusese vântul de vest pe celălalt obraz al lui Reacher, ceea ce, în privinţa confortului, nu aducea nicio schimbare. Altfel, în comparaţie cu plecarea de acasă, drumul de întoarcere era şi mai bun, şi mai rău. Mai bun, pentru că se îndepărtau de zonele populate, un număr redus de oameni însemnând mai puţine pericole. Mai rău, pentru că pericolele rămase se aflau în spatele lui Reacher. Nu se putea uita cu uşurinţă peste umăr. Jumătate de sus a corpului tindea să se mişte independent în interiorul gecii lui masive. O privire aruncată înapoi nu făcea decât să-i ascundă cu totul faţa în glugă. Aşa încât era obligat să se bazeze pe vigilenţa lui Peterson, care se afla în spatele lui. Merse mai departe, privind fiecare pas completat în siguranţă ca pe un mic triumf separat.

— Îmi pare rău, spuse Janet Salter.

— De ce?

— Am fost nesăbuită. V-am creat tuturor o mulţime de probleme.

— Toate fac parte dintr-o zi obişnuită de muncă. Nu există niciun motiv să nu ieşiţi din casă din când în când.

Înaintară mai departe, alunecând din loc în loc, mergând unul în spatele celuilalt acolo unde poteca se îngusta la trecerea pe lângă obstacole. Între Reacher şi partea carosabilă a drumului era grămada înaltă de zăpadă împinsă de pluguri. După majoritatea paşilor, piciorul lui stâng ajungea pe panta descendentă. Era ca şi cum ar fi şchiopătat. Nu pierdea din ochi maşinile care veneau. Nu erau prea multe. Câteva camionete, câteva modele vechi de SUV, câteva autoturisme mânjite cu soluţia salină de pe jos. Nimic îngrijorător. Apoi Lowell trecu pe lângă ei cu maşina de patrulare şi încetini surprins, făcându-le cu mâna. Janet Salter îi răspunse la fel. Lowell acceleră din nou. Apoi o vreme nu mai veni nicio maşină şi deodată apăru un Sedan mare şi închis la culoare, îndreptându-se spre nord, către ei. Un Ford Crown Victoria. Bleumarin, în lumina puternică, era uşor de distins. Maşina

comandantului Holland. Omul opri pe banda lui de trafic şi coborî geamul. Îl ignoră pe Reacher cu desăvârşire. Se uită direct la Janet Salter, cu un soi de îngrijorare pe faţă. Ea se opri şi se întoarse cu faţa la el, spunând:

— Am ieşit la o plimbare. Atâta tot. Nimic de care să-ţi faci griji. Domnul Peterson se descurcă de minune.

— Mergeţi acasă acum? întrebă Holland.

— Într-acolo mergem.

— Vreţi să vă duc cu maşina?

— Mulţumesc, dar prefer să merg pe jos. Rostul acestei aventuri a fost să fac puţină mişcare şi să iau o gură de aer proaspăt.

— Bine.

— Dar, te rog, vino şi tu să ne ţii companie la o cafea, dacă vrei.

— Bine, spuse din nou Holland.

Se uită în oglinzi şi întoarse la o sută optzeci de grade pe lăţimea drumului. Făgaşele îngheţate se sfărâmară sub greutatea maşinii. Se alinie pe banda orientată spre sud, dar n-o luă înainte. Mergea cu viteză redusă, menţinând o linie dreaptă între el, scaunul pasagerului, troianul de zăpadă, apoi Reacher şi în sfârşit Janet Salter. Cauciucurile din faţă erau dintr-un material dur, special pentru temperaturi scăzute, şi scrâşneau la contactul cu zăpada. Pe cauciucurile din spate avea lanţuri. Fiecare legătură ajungea pe poziţie şi scotea propriul sunet distinct. Aprinse girofarul, ca să-i avertizeze pe cei din urma lui că se deplasează cu viteză mică. Avea stroboscoapele ascunse pe poliţa din spate şi altele asemănătoare în spatele grilei radiatorului. Reacher bănuia că-şi vor face treaba. De la distanţă, maşina fără însemne arăta ca o maşină de poliţie normală.

— E ridicol! protestă Janet Salter.

— Face ceea ce trebuie să facă, o linişti Reacher.

— Nu-mi place toată atenţia asta.

— Sunteţi importantă pentru el.

— Doar pentru că se poate folosi de mine.

— Sunteţi un cetăţean de vază. Sunteţi genul de persoană pentru care şeful poliţiei îşi face griji.

— Singurii cetăţeni de vază din oraşul ăsta sunt angajaţii închisorii, spuse ea. Crede-mă. Aşa merg lucrurile acum.

Îşi continuară drumul, flancaţi de maşina lui Holland. Când nu aveau clădiri în dreptul lor, vântul bătea cu putere şi neîntrerupt, o masă de aer îngheţat şuierând neostoit peste câmpia întinsă, neieşindu-i în cale nimic care să creeze turbulenţe. Aducea în continuare spiculi minusculi de gheaţă. Veneau orizontal şi răpăiau pe partea laterală a glugii lui Reacher. Poate călătoriseră pe calea aerului sute de kilometri, venind tocmai de la Munţii Stâncoşi.

— Ţi-e frig? îl întrebă Janet Salter.

Reacher zâmbi, atât cât îi permitea faţa amorţită.

— Ştiu, spuse el. Asta nu-i nimic.

Ajunseră în casă şi se descotorosiră de straturile de haine, îndurând apoi durerile dezgheţului. Lui Reacher îi ardeau urechile şi simţea mâncărimi şi înţepături pe nas şi pe bărbie. Peterson şi cele două poliţiste trebuie să fi avut aceleaşi senzaţii, dar nu trădau niciun pic de suferinţă. Probabil că era ceva care ţinea de mândria localnicilor. Comandantul Holland n-avea nicio problemă de felul ăsta. Venise într-o maşină încălzită, la adăpost de vânt. Dar tot se înfioră teatral de îndată ce ajunse în hol. Reacher se gândi că omul se simţea uşurat acum că Janet Salter nu mai era expusă pericolului şi trecuseră cu bine peste acest episod.

Poliţistele îşi ocupară posturile prestabilite. Janet Salter se duse să pună de cafea. Reacher, Peterson şi Holland o urmăreau din hol. Deodată, telefonul sună. Janet Salter le spuse să răspundă careva la apel. Peterson ridică receptorul şi, după ce ascultă o secundă, i-l întinse lui Reacher.

— E pentru tine, spuse el. E tipa aia de la Unitatea 110.

Reacher luă telefonul. Peterson şi Holland plecară în bucătărie şi-l lăsară singur. Politeţe instinctivă. Reacher duse receptorul la ureche şi glasul din Virginia spuse:

— Am sunat pe cineva de la forţele aeriene.

— Şi?

— Ajungem acolo. Încet, dar nu pentru c-ar fi vreun secret. Ba dimpotrivă. Pentru că locul a fost abandonat şi uitat cu ani în urmă. A picat de pe lista activă încă de pe vremea lui Pazvante Chioru. Nimeni nu-şi mai aminteşte nimic despre el.

— Nici măcar ce-a fost?

— Toate detaliile sunt arhivate. Tot ce-a văzut omul meu până acum este un raport despre cât de greu a fost să-l

construiască. Proiectul a fost compromis de câteva ori în timpul construcţiei din cauza unui anumit tip de teren. Un fel de şist. Ştii ce-i aia?

— Cred că e o rocă de bază, spuse Reacher. Probabil că e dură, dacă a creat probleme.

— Dovedeşte că s-au făcut excavaţii subterane.

— Asta-i sigur. Rezultatul nu-i aşa de rău, pentru primele două ore.

— O oră, răspunse glasul. Mai întâi am aţipit puţin.

— Eşti o persoană rea.

— Ultima dată când am verificat, tu nu erai şeful meu.

— Altceva?

— Am obţinut ceva şi despre un poliţist din Florida pe nume Kapler. Departamentul de poliţie din Miami, născut acolo în urmă cu treizeci şi şase de ani, a demisionat acum doi ani, fără vreun motiv anume. Nu avea probleme de sănătate şi nici datorii. O să aflu mai multe când o să intru în arhivele departamentului de poliţie din Miami.

— Poţi să faci asta cu Google?

— Nu, folosesc alte câteva resurse. Îţi dau de ştire.

— Mulţumesc, spuse Reacher. Altceva?

— Omul meu nu vorbeşte, spuse glasul după o scurtă pauză.

— Cel din Fort Hood?

— Nicio vorbă nu scoate.

— Unde e acum?

— Înapoi în cazarmă, închis în celulă.

— Înainte locuia în cazarmă sau în afară?

— În afară.

— Deci acum îl aşteaptă legea din Texas pentru omucidere sau Codul Uniformei pentru trădare. E între ciocan şi nicovală. Şi într-un caz, şi-n celălalt, va fi prăjit pe scaunul electric. Nu-l stimulează nimic să vorbească.

— Tu ce-ai face?

— Pe tine ce te interesează?

— Actorii nestatali. Cu cine vorbeşte, cum şi de ce.

— „De ce”-ul e uşor. Probabil că a luptat în Irak sau Afganistan şi s-a lăsat sedus de toată vorbăria umanitară, şi-a făcut prieteni şi l-au ademenit uşor. „Cum” va fi prin telefonie celulară, e-mail sau un site de internet criptat. Sunt de acord că va fi interesant să aflăm cu cine.

— Deci, cum îl fac să vorbească?

— Ordonă-i. Ai grad mai mare. E antrenat să respecte ordinele.

— N-o să fie suficient. Niciodată nu e.

— Părinţii lui trăiesc?

— Da.

— Fraţi, surori?

— Un frate mai mic, se pregăteşte cu cei de la SEAL.

— Asta-i bine. De fapt, e aproape perfect. Trebuie să-l aduci pe băiatul tău în Nord, să-i spui să stea jos şi să-i oferi varianta unui târg.

— Nu pot să fac asta.

— Ba poţi, în termeni de publicitate. Spune-i că, fără doar şi poate, îl aşteaptă scaunul electric. Dar depinde de el pentru care motiv. Violenta domestică în rândurile ofiţerilor întorşi acasă a ajuns la cât? O mie la sută? Nimeni nu o tolerează, dar cei mai mulţi o înţeleg. Prin urmare, spune-i că, dacă e cooperant, asta-i tot ce va afla lumea despre el. Dar, dacă nu cooperează, o să faci public actul lui de trădare. Părinţii lui vor fi acoperiţi de ruşine, fratele lui va trebui să plece de la SEAL, vechiul lui liceu îl va repudia.

— O să ţină chestia asta?

— Nu i-a mai rămas decât numele. Face parte din Divizia a Patra de Infanterie. Treaba asta contează acolo.

Niciun răspuns.

— Crede-mă, spuse Reacher. Lasă-l să scape cu onoarea nepătată.

— Violenţa domestică e ceva onorabil?

— În comparaţie cu alternativă.

— OK, o să-ncerc.

— Şi nu mă uita, spuse Reacher. Trebuie să ştiu ce-au construit acolo cei de la forţele aeriene. Amploarea, scopul şi arhitectura, aşa cum am cerut întotdeauna. Şi cât mai curând posibil.

— Altceva?

— Eşti căsătorită?

Ea închise fără să-i răspundă.

Toţi cei şase oameni treji aflaţi în casă primiră cafea. Janet Salter însăşi, Holland, Peterson Reacher şi cele două poliţiste.

Probabil că veniseră şi ele, pentru că simţeau nevoia să se încălzească. Abia ajunseră la jumătatea primei ceşti că telefonul lui Holland sună. Ţinu cana în echilibru şi deschise telefonul cu o singură mână, apoi ascultă un minut. După care închise telefonul şi-l băgă în buzunar.

— Patrula Autostrăzii, spuse el. Motocicliştii pleacă. Chiar acum. Treizeci şi şase de camionete tocmai au intrat pe autostradă.

Unu fără cinci după-amiaza.

Încă cincisprezece ore.

Capitolul 25

Reacher se întoarse împreună cu Holland la secţia de poliţie şi află povestea pe drum. Cei de la Patrula Autostrăzii ieşiseră în număr mare pe magistrală ca să verifice dacă toate problemele create de vreme fuseseră rezolvate. Una dintre maşinile lor parcase pe acostamentul sensului de mers spre est. Urmărea desfăşurarea traficului, dar deodată văzu cu coada ochiului stâng un convoi lung care se deplasa rapid pe panglica acoperită de zăpadă ce venea dinspre tabăra de construcţii. Era o imagine impresionantă. Între treizeci şi patruzeci de camionete aliniate, fiecare cu câte trei oameni în cabină şi o motocicletă acoperită cu prelată şi stive de cutii prinse de platformă cu curele. Convoiul a încetinit, a întors, a şerpuit pe banda de racord, după care maşinile au intrat pe autostradă şi au accelerat spre vest. Ca un tren, spusese poliţistul. Ai fi zis că-i Northern Pacific, lung de vreo patru sute de metri şi având nevoie de cam douăzeci de secunde ca să treacă pe lângă orice punct dat.

Sergentul de serviciu confirmă vestea. Maşinile de la Patrula Autostrăzii sunau una după alta ca să raporteze. Convoiul ajunsese la cincisprezece kilometri de Bolton şi se deplasa repede. Dar nu îndeajuns de repede ca să fie amendaţi pentru depăşirea vitezei legale. Se menţineau lejer la circa 105 kilometri pe oră, înaintând direct către ţintă, evitând cu străşnicie să intre în conflict cu legea.

Se duseră în biroul cu pozele de la locul crimei. Patru birouri adunate laolaltă, patru scaune. Holland şi Peterson stăteau unul lângă celălalt, iar Reacher faţă în faţă cu Holland, cu spatele spre imaginile cu mortul îmbrăcat în negru.

— Te mulţumeşti să-i laşi să plece? întrebă Reacher.

— De ce nu? zise Holland.

— Vindeau droguri.

— Bolton e un oraş mic, în esenţă. Funcţionăm după regulile oraşelor mici. Dacă o problemă îşi ia tălpăşiţa, atunci e o problemă rezolvată.

— Şi cu asta basta, adăugă Peterson.

— Nu-i chiar aşa, zise Reacher. Au făcut curat şi au plecat, pentru că tranzacţia imobiliară e pe cale să aibă loc. Şi o astfel de tranzacţie are nevoie de un titlu de proprietate valabil. Janet Salter e ultima pată pe acel titlu. Acum pericolul care o pândeşte e mai mare ca oricând. Este singurul lucru care stă între cineva şi un purcoi de bani.

— Plato mexicanul.

— Oricine-ar fi.

— Facem tot ceea ce putem, zise Holland. Avem şapte ofiţeri la faţa locului, care rămân acolo. O să ne descurcăm.

— În afară de cazul în care sirena se declanşează iar.

— Ai spus că n-o să se-ntâmple.

— O presupunere avizată rămâne o presupunere, spuse Reacher. Doar să ţii minte că acum e momentul să începi să-ţi faci griji, nu să te opreşti.

— Când o să mă vezi relaxat, zise Holland, îţi dau permisiunea să-mi tragi un şut în cur. Om avea noi problemele noastre şi n-om fi noi Armata SUA, dar până acum ne-am străduit şi ne-am descurcat. Ar fi bine să nu uiţi asta.

— Ştiu, zise Reacher încuviinţând cu o mişcare a capului. Îmi cer scuze. Nu e vina ta. E vina primarului. Cine şi-ar pune semnătura pe un plan ca ăla?

— Oricine, spuse Holland. Vorbim de slujbe care nu pot fi transferate în străinătate. Pentru că aşa se fac jocurile chiar acum.

În cameră se lăsă liniştea un moment.

— Motelurile sunt toate pline, zise Peterson.

— Ştiu asta, replică Reacher.

— Atunci, unde doarme omul cel rău?

— În maşină. Sau în districtul învecinat.

— Unde mănâncă?

— Acelaşi răspuns.

— Ar fi bine să punem bariere pe drum? Sunt doar trei căi de intrare în oraş.

— Nu, spuse Holland. Premisă falsă. Dacă organizăm un perimetru static, s-ar putea ca individul să fie deja în spatele nostru. Trebuie să rămânem mobili.

Apoi tăcu din nou, ca şi cum ar fi trecut în revistă o agendă mentală şi ar fi verificat toate punctele de pe listă. Şi se părea

că aşa stăteau lucrurile, pentru că imediat după aceea se ridică şi ieşi din încăpere fără să mai zică nimic. Reacher auzi paşii lui pe linoleum şi apoi o uşă trântită. De la biroul lui, probabil. Avea treburi de făcut.

— Ar fi bine să mâncăm de prânz. Ai putea să vii la noi acasă, să-i ţii companie lui Kim. S-ar bucura, să ştii.

— Pentru că se simte singură?

— Da.

— Atunci noi doi n-ar trebui să fim singurele specimene umane pe care le vede toată ziua. Du-te şi adu-o şi luăm masa în oraş, toţi trei.

— Greu de găsit o masă.

— O să stau la coadă cât timp eşti tu pe drum.

— Unde?

— La cafeneaua unde m-ai găsit ieri. Dincolo de piaţă.

— Dar… zise Peterson, după care tăcu.

— Ştiu, spuse Reacher. De acolo pot să văd secţia de poliţie. Pot să văd când e gata de plecare autobuzul.

Traversarea pieţei până la cafenea a durat puţin, dar a avut loc direct în bătaia vântului. La primii paşi, Reacher simţi durerea provocată de particulele de gheaţă aduse de vânt, dar apoi faţa i-a amorţit şi nu le-a mai sesizat. Coada pentru o masă liberă era în faţa uşii. Reacher îşi ocupă locul în spatele unei femei cu un copil înfăşurat în pături împrumutate probabil de pe paturile de motel. Dacă un ins comite un delict federal în Florida sau Arizona şi ajunge într-o puşcărie din Dakota de Sud, familia trebuie să vină după el. În primul şi al doilea an, în orice caz. După aceea, mai puţin. Multe de pierdut.

Coada se mişca încet, dar sigur şi Reacher ajunse în dreptul ferestrei aburite. Înăuntru desluşea siluete vagi care se agitau de colo-colo. Două chelneriţe. Salarii constante, poate nu prea multe bacşişuri. Rudele deţinuţilor nu se scaldă în bani. Dacă au, nu sunt rude ale deţinuţilor. Sau, în cel mai rău caz, omul lor era într-o închisoare cu regim mai blând, unde avea de lucrat timp de un an la atelierul de tâmplărie sau citea cărţi.

Mama şi copilul se strecurară cu pături cu tot pe uşă. Reacher îşi aşteptă rândul pe trotuar. Stătea lipit de clădire şi la adăpost de vânt. Deodată, o femeie cu trei copii ieşi din local şi Reacher se grăbi să intre. Aşteptă la casă până când o chelneriţă îi aruncă o privire. Articulă pe muteşte cuvântul *trei*

şi ridică trei degete. Chelneriţă încuviinţă cu o mişcare a capului, şterse cu cârpa o masă şi-l chemă cu un gest. Reacher îşi lăsă haina pe spătarul unui scaun şi-şi scoase căciula şi mănuşile. Ocupă un loc şi văzu maşina lui Peterson oprindu-se lângă bordură, o formă lungă, albă şi neagră, abia desluşită prin geamul aburit. Îl văzu pe poliţist traversând. Soţia lui nu era cu el. Peterson merse direct la capătul cozii şi intră pe uşă. Nimeni nu protestă. Peterson era îmbrăcat în uniformă.

Reacher rămase pe scaun şi Peterson îşi dezbrăcă haina şi se aşeză într-o tăcere jenată, întreruptă doar de sosirea chelneriţei cu un dispozitiv pentru preluarea comenzilor. Nu era genul de local care să ofere clienţilor minute suplimentare pentru studierea meniului. Peterson comandă un hamburger şi apă, iar Reacher alese brânză la grill şi cafea. Reacher stătea cu faţa la fereastră, iar Peterson se întoarse să se uite la ea, după care se întoarse la loc cu un zâmbet satisfăcut.

— Ştiu, spuse Reacher. E aburit tot. Dar un autobuz e o chestie destul de mare. O să reuşesc să-l disting.

— N-o să pleci.

— Încă nu m-am hotărât.

— Kim n-a vrut să vină. Nu prea se dă în vânt nici după mulţimi.

— Mulţimi, în general, sau genul ăsta de mulţime?

— Ambele.

Erau doi oameni aşezaţi la o masă de patru, coada ieşea încă afară din local, dar nimeni nu voia să stea lângă ei. Oamenii veneau, priveau către ei, poate schiţau gestul de a se apropia, după care renunţau şi se uitau în altă parte. Lumea era împărţită în două: oameni cărora le plac poliţiştii şi oameni cărora nu le plac. Şi în privinţa militarilor lucrurile stăteau la fel. Reacher mâncase de foarte multe ori lângă scaune goale.

— Ce-ai face dac-ai fi în locul meu? îl întrebă Peterson.

— În legătură cu ce?

— Cu departamentul.

— Nu-i al tău.

— Eu urmez la rând.

— Aş începe să fac antrenamente serioase. Pe urmă, aş renegocia contractul cu închisoarea. Planul lor de criză este complet nerealist.

— Noaptea trecută a fost în regulă, în afară de povestea cu doamna Salter.

— Asta-i ideea. E ca şi cum ai spune c-a fost OK, atât doar că n-a fost. Trebuie să faci planuri pentru situaţii neprevăzute.

— Nu prea sunt bun de politician.

— Te rog, spune-mi că este prevăzută în contract o perioadă de revizuire.

— Există. Dar vor spune că se-ntâmplă rar să aibă nevoie de ajutorul nostru. Şi dacă trecem de luna asta cu doamna Salter, n-o să mai avem ce să le arătăm la capitolul exemple negative.

Conversaţia se încheie. Peterson rămase tăcut, iar Reacher nu mai avea nimic de spus. Fără Kim acolo, întreaga întrevedere lâncezea. Dar mâncarea era bună. Cafeaua, proaspătă. Nu prea aveai alternativă, dată fiind dinamica clienţilor. Erau trei cafetiere în spatele tejghelei şi toate trei funcţionau la capacitate maximă. Sandvişul era bine preparat, iar Reacher era pregătit să-şi înghită caloriile. Ca şi cum ai alimenta cuptorul cu cărbuni. Când te confrunţi cu frigul, e ca şi cum ai ţine dietă, înţelegea acum de ce toţi localnicii pe care-i întâlnise arătau în esenţă la fel, toţi slabi, blonzi şi zvelţi. Blonzi, ca urmare a moştenirii genetice. Slabi şi zvelţi pentru că jumătate de an era un frig de crăpau pietrele.

Reacher termină primul de mâncat, apoi Peterson, şi imediat simţiră privirile jinduitoare ale oamenilor aflaţi la coadă în local. Aşa că Reacher achită consumaţia şi lăsă un bacşiş generos, ceea ce-i aduse un zâmbet ostenit de la chelneriţă. Apoi ieşi cu Peterson pe trotuar, la timp ca să vadă un autobuz mare şi galben oprind în parcarea secţiei de poliţie.

Două fără cinci după-amiaza.

Încă paisprezece ore.

Autobuzul era de aceeaşi mărime, formă şi stil ca vehiculul care avusese accidentul cu două zile în urmă. Aceleaşi facilităţi. Avea geamurile opace în spate, unde era toaleta. Acelaşi număr de scaune. Acelaşi tip de uşă. Intrase în parcare venind dinspre nord, astfel încât uşa era pe partea opusă celei dinspre holul secţiei de poliţie. Reacher stătea cu Peterson în piaţă, cu vântul bătându-i în spate, şi privea şirul firav de bătrânei înfofoliţi ieşind din secţie şi mergând spre autobuz. Îşi luau rămas-bun recunoscători de la localnici, se îmbrăţişau, îşi strângeau

mâinile, făceau schimb de adrese şi de numere de telefon. O văzu pe doamna cu clavicula ruptă. Era îmbrăcată într-o haină cu o mânecă goală. O văzu pe femeia cu încheietura mâinii fracturată. Îşi ferea mâna rănită şi altcineva îi căra valiza. Cei mai mulţi dintre ceilalţi nu mai avuseseră nevoie de plasturi, după ce tăieturile li se vindecaseră. Noul şofer stătea aplecat şi aranja valizele în compartimentul de sub podea. Bătrânii îl ocoleau pe rând şi, ţinându-se cu grijă de balustradă, urcau încetişor treptele. Reacher îi văzu în maşină prin geamuri, capete încărunţite mişcându-se pe culoar, oprindu-se, alegându-şi locurile, aşezându-se.

Ultimul urcă Jay Knox, cândva şofer, acum un simplu pasager. Înaintă pe culoar şi ocupă un loc la geam cu trei rânduri în spatele ultimului dintre seniori. Locul lui Reacher. Aproape de roţile din spate, unde condiţiile de deplasare erau cele mai aspre. La ce bun să călătoreşti dacă nu simţi drumul?

Şoferul cel nou încuie cala autocarului şi urcă treapta de acces. După o secundă, uşa se închise în urma lui. Motorul porni. Reacher auzi duduitul greu de diesel. Apoi auzi fâsâitul frânei pe aer şi zgomotul cutiei de viteze. Motorul hurui şi autocarul se puse în mişcare, ieşind din parcare şi intrând pe drum. Vântul îngheţat îl izbea cu tărie. Vehiculul o luă spre sud, spre autostradă. Reacher îl urmări cu privirea până când nu se mai văzu.

Peterson îl bătu pe spate.

— Un mijloc de transport viabil tocmai a plecat din oraş fără mine. Tocmai mi-am încălcat un obicei vechi de-o viaţă.

Plato îl sună din nou pe omul lui. Direct. Un risc, dar era un analist îndeajuns de subtil ca să ştie că uneori trebuie să laşi deoparte prudenţa. Şi că nu te pui cu cronologia. Pentru că sincronizarea e totul. Ceasul bate mai departe, oricine-ai fi. Chiar dacă eşti Plato.

Omul lui răspunse.

— Ai veşti pentru mine? întrebă Plato.

— Încă nu. Îmi pare rău.

Plato făcu o pauză.

— Aş zice că-i mai uşor pentru tine să-ţi faci treaba decât să tot găseşti motive s-o întârzii.

— Nu-i chiar aşa.

— Am impresia că te străduieşti din greu să salvezi viaţa cui nu trebuie.
— Nici vorbă.
— Concentrează-te pe viaţa pe care vrei de fapt s-o salvezi
— Aşa o să fac. Asta fac.
— Ai un termen-limită. Te rog să nu mă dezamăgeşti.

Reacher se întoarse pe jos la secţie. Peterson duse maşina în parcare. Se întâlniră în holul tăcut şi rămaseră acolo o secundă. Nu aveau nimic de făcut şi amândoi ştiau asta. Deodată, Holland ieşi din birou şi spuse:
— Ar fi bine să mergem la tabără. Să vedem ce-i pe-acolo, acum ca a rămas pustie. Cât încă nu s-a terminat ziua.

Capitolul 26

Plecară cu maşina lui Holland. Era mai potrivită pentru trei oameni decât maşina lui Peterson, deoarece nu avea paravanul de siguranţă dintre scaunele din faţă şi partea din spate. Reacher se tolăni pe bancheta, întins comod, privind la drumurile pe care mersese la volanul maşinii de dimineaţă. Condiţiile erau rele în continuare. Vântul sufla cu putere. Zăpada devenise atât de tare îngheţată, încât ai fi zis că face parte din pământ şi era modelată în creste şi canale lungi şi ascuţite. Totul era de un alb orbitor în lumina palidă a soarelui de după-amiază. Ca în Epoca de Gheaţă.

Cotiră pe drumul vechi paralel cu autostrada şi apoi pe drumul şerpuitor cu două benzi ce ducea la tabără. Primii treisprezece kilometri se arătară la fel de dificili ca mai devreme. Hârtoape şi şănţuleţe, înclinaţii ale drumului inversate, abateri constante de la linia dreaptă. Apoi, ca şi mai devreme, orizontul se schimba. Betonul cenuşiu şi curat, impresionant de lat, infinit de lung, vârtejurile de zăpadă cu forme aerodinamice, vântul vizibil suflând la o oarecare înălţime faţa de suprafaţă.

Holland încetini şi urcă pe noua suprafaţă, oprind maşina cu piciorul pe pedala frânei, ca un avion care aşteaptă lansarea.

— Vezi ceea ce vrei să vezi, nu-i aşa? spuse el. Am fost aici de peste zece ori în viaţa mea şi am crezut că e vorba doar de-un drum. Poate cam extravagant, dar mi-am zis, ce naiba, aşa se lucrează în armată.

— Era mai îngust, spuse Peterson. De-aia era mai greu să-ţi dai seama. Vântul l-a acoperit cu pământ. Doar partea de mijloc a fost folosită mereu. Oamenii ăştia l-au curăţat pentru prima oară în cincizeci de ani. Nu doar de zăpadă. Au împins şi pământul în părţi.

— E o lucrare ca lumea, zise Holland. Asta-i sigur.

— Al dracului de sigur, spuse Reacher. Trebuie să aibă un metru grosime. Judecând după volum, probabil că este cea mai mare lucrare făcută de mâna omului în Dakota de Sud.

Se mai uitară la întinderea de beton un minut, apoi Holland ridică piciorul de pe frână şi lanţurile de zăpadă începură să clănţăne, iar maşina se puse în mişcare cale de peste trei kilometri. Formele maronii ale barăcilor îşi făcură apariţia, cu acoperişul din ardezie al clădirii din piatră înălţându-se în spatele lor, sub cuşma de zăpadă. Holland parcă în acelaşi loc în care se oprise şi Reacher. Scena din faţa lor era diferită. Fără oameni. Fără camionete. Fără motociclete. Doar spaţiile goale din care zăpada fusese îndepărtată şi, între ele, barăcile din lemn lăsate în părăsire.

Coborâră cu toţii din maşină. Îşi puseră căciulile, mănuşile, îşi traseră fermoarele gecilor. Temperatura continua să scadă. Mult sub zero grade, iar vântul înrăutăţea senzaţia. Frigul lovea de jos în sus, prin tălpile bocancilor lui Reacher. Faţa îi amorţi în câteva secunde. Holland şi Peterson făceau pe eroii, prefăcându-se că nu le pasă, dar Reacher ştia că şi ei suferă. Aveau amândoi feţele pline de pete albe şi roşii, clipeau des, tuşeau şi gâfâiau puţin.

Merseră direct spre clădirea din piatră. Nu părea să arate diferit faţă de cum arătase de dimineaţă. În parte inaccesibilă, în parte de-a dreptul bizară. Peterson încercă uşa. Nu se clinti. Frecă cu degetul promoroaca adunată între timp pe şild, aşa cum făcuse şi Reacher.

— Nu sunt zgârieturi aici. Broasca asta n-a fost folosită în mod curent.

— Nici nu era nevoie să fie, spuse Reacher. Au descuiat-o cu un an în urmă şi a încuiat-o din nou azi-dimineaţă.

— Atunci unde-i cheia?

— Asta-i o întrebare bună.

— Au luat-o cu ei, fu de părere Holland.

— Nu cred, spuse Reacher.

— De ce n-ar fi făcut-o?

— Pentru că locul ăsta se vinde. De bună seamă că li s-a spus să lase cheia pentru noul proprietar.

— Atunci unde e?

— Sub preş, probabil.

— Nu e niciun preş.

— Poate sub ghiveciul de flori.

— Ce ghiveci?

— Era o figură de stil, spuse Reacher. Oamenii lasă cheile în locuri prestabilite.

Toţi trei se întoarseră lent într-un cerc, uitându-se la tot ce-ar fi fost de văzut. Şi nu erau multe. Doar zăpadă, beton, bariere şi clădirea însăşi.

— Cum ar trebui să arate? întrebă Peterson. Ca orice cheie?

— Mare, spuse Reacher. E o uşă blindată, rezistentă la explozii, deci încuietoarea trebuie să fie complexă. Multe componente, greu de rotit. Deci, cheia trebuie să fie mare şi solidă. Probabil în formă de T, ca o cheiţă de ceas, făcută probabil dintr-o marcă de oţel aparte. Probabil că Pentagonul a plătit numai pentru cheie o mie de dolari.

— Poate-au îngropat-o în zăpadă. Avem un detector de metale în maşină.

— Dar cred că rusnacul din Brooklyn n-are aşa ceva. Ceea ce-nseamnă că nu-i în zăpadă. Nu aşa te porţi cu clienţii. Nu poţi să-i ceri cuiva să caute o oră într-un morman de zăpadă.

— Atunci unde e?

Pe toată clădirea erau pervazuri din piatră, muluri sculptate şi ornamente gotice. La nivelul ochiului şi mai jos era prea la vedere. Reacher făcu ocolul clădirii şi îşi plimbă mâna pe toate denivelările aflate până la o înălţime de doi metri şi jumătate faţă de sol. Nu găsi nimic. Iar orice altceva s-ar fi aflat mai sus ar fi fost inaccesibil, în afară de cazul în care rusul s-ar fi gândit să-şi aducă o scară extensibilă.

Reacher se opri în loc şi se uită în jurul lui din nou, zicând:

— Trebuie să fie într-un loc bine definit. Ca, de exemplu, sub al treilea lucru de la stânga sau al patrulea lucru de la dreapta.

— Ce fel de lucru? întrebă Peterson.

— Baracă, pat, orice.

— N-am putea să forţăm uşa cu levierul?

— E o uşă blindată. Proiectată să reziste la o undă de presiune serioasă.

— Dar noi am trage-o în afară, n-am împinge-o spre interior.

— Undele de presiune sunt urmate de vid. Mai întâi compresie, apoi rarefiere. Compresia împinge spre interior, vidul o trage spre exterior, cu aceeaşi forţă. O uşă puternică trebuie să reziste în ambele sensuri.

— Păi atunci să-ncepem s-o căutăm, spuse Peterson.

— Care-i numărul tău norocos?

— Trei.

Începi atunci cu a treia baracă, sub a treia saltea.

— Începând de unde?

Reacher făcu o pauză.

— Asta-i altă întrebare bună. Rândul din faţă, de la stânga, probabil. Dar în ultimă instanţă orice sistem de numărare poate fi considerat subiectiv. Şi, prin urmare, potenţial generator de confuzie. Singurul mod obiectiv ar fi să spui cea mai apropiată sau cea mai depărtată.

— De unde?

— De aici. De la uşa încuiată.

— Asta presupunând că e într-o baracă.

— Nu e în zăpadă şi nu poate fi în clădire. Unde altundeva ar mai putea să fie?

Peterson se duse la cea mai apropiată baracă. Prima de pe rândul din spate, vizavi de a doua de pe rândul din faţă. Prima pe care Reacher o verificase de dimineaţă. Uşa era descuiată. Peterson o deschise şi intră, urmat de Reacher şi Holland. Draperiile din pânză de sac rămăseseră la ferestre. Toate celelalte lucruri portabile dispăruseră. Nu era nimic de văzut în afară de douăsprezece paturi, acum fără aşternuturi, lăsând la vedere doar saltelele în dungi albastre şi cadrele din metal mat. Locul arăta trist, abandonat şi gol.

Dar era cald.

Soba cu parafină avea arzătorul în poziţia oprit, însă continua să emane căldură remanentă din belşug. Era minunată. Reacher îşi scoase mănuşile şi-şi ţinu mâinile aproape de sobă. Fizica simplă spunea că trebuie să se răcească încontinuu şi poate că în vreo trei ore avea să fie călduţă, pentru ca după alte trei ore să fie rece ca gheaţa, dar deocamdată era complet magnifică. De fapt, încă prea fierbinte pentru a fi atinsă. Combinaţia dintre fontă şi recenta ardere a hidrocarburilor era un lucru minunat. Reacher spuse:

— Voi mergeţi să căutaţi în alte locuri. Eu rămân aici.

— Cu puţin noroc, toate vor fi la fel, spuse Peterson.

Şi aşa erau. Toţi trei se grăbiră să verifice baraca cea mai îndepărtată şi găsiră aceeaşi situaţie. Încăperea goală, paturile fără aşternuturi, soba caldă. Începură să caute serios chiar acolo. Căldură îi făcea să fie răbdători şi meticuloşi. Verificară fiecare saltea, fiecare cadru de pat, fiecare ungher, fiecare

cotlon. Controlară rezervorul toaletei din zona delimitată pentru baie. Căutară scânduri slăbite, ascultară după goluri în pereţi şi deschiseră fiecare abajur din tavan.

Nu găsiră nimic.

Trei fără cinci după-amiaza.

Încă treisprezece ore.

După aceea, căutară în bucătărie. Reacher se gândea că ar fi fost şanse mai mari să găsească acolo cheia. Bucătăria e un loc lipsit de ambiguităţi. O singularitate. Nu exista decât una. Chiar mai bine definită decât prima sau ultima baracă. Dar cheia nu era acolo. Borcanele cu făină, zahăr sau cafea erau încă acolo, dar erau prea goale ca să ascundă un obiect metalic, chiar dacă erau supuse la o scuturare neglijentă. Nu era ascunsă în partea din spate a rafturilor, nici lipită de tăblia mesei, nici în pungile de cereale ca o jucărie, nu era pitită într-un teanc de castroane.

După ce terminară în bucătărie, o luară înapoi spre clădirea de piatră, baracă după baracă. Cu fiecare pas, deveneau mai buni şi mai iuţi la căutat, prin practică şi repetiţie, fiindcă fiecare baracă era asemănătoare cu toate celelalte. Ajunseră la punctul la care ar fi putut să caute legaţi la ochi sau adormiţi. Dar chiar şi aşa, rezultatul a fost acelaşi peste tot. Adică, niciun rezultat.

Reveniră în locul din care începuseră, în baraca cea mai apropiată de clădirea din piatră. Nu-i trăgea inima să înceapă căutarea, fiind siguri că vor fi dezamăgiţi, iar lipsa de rezultate în ultimele cincisprezece căutări adusese cu ea un fel de final. Reacher merse prin spaţiul din interior, oprindu-se la sobă şi ajungând la ultimul pat de pe dreapta.

— Azi-dimineaţă aici stătea o fată, spuse el.

— Ce fată? întrebă Holland, care venise lângă el.

— O motociclistă, cam de nouăsprezece – douăzeci de ani. Singura pe care-am văzut-o înăuntru. Ceilalţi erau cu toţii afară, ocupaţi cu zăpada.

— Era bolnavă?

— Mi s-a părut că era bine.

— Era încuiată?

— Nu, uşa era deschisă.

— Poate că păzea cheia. Poate că asta era sarcina ei.

— Posibil. Dar unde-a lăsat-o?
— Cum arăta?
— Înaltă, slabă şi blondă, aşa cum sunteţi voi toţi.
— Crezi că era localnică?
— Metamfetamina e o chestie cu specific rural, spuse Reacher. Deodată se gândi: *înaltă, slabă şi blondă.*
— Ai semnal de celular aici? îl întrebă el pe Holland.
— Desigur, răspunse acesta. De jur-împrejur e numai câmpie. Vânt, praf şi microunde, toate sunt la fel pentru noi.
— Dă-mi telefonul tău.
Holland îi dădu aparatul şi Reacher formă numărul pe care şi-l amintea.
— Da?
— Cu Amanda, te rog.
Un clic. Un tors ca de pisică.
— Unde naiba eşti?
— Ce s-a-ntâmplat? zise Reacher. Acum eşti maică-mea?
— Am tot încercat să dau de tine.
— Sunt la clădirea forţelor aeriene. Încerc să intru. Caut cheia. Am nevoie să-mi spui cele mai ingenioase douăzeci de locuri în care ai găsit vreodată un mic obiect ascuns.
— Fanta videocasetofonului, ceainic, pantof, în interiorul unui televizor, compartimentul pentru baterii al unui aparat radio, o carte scobită la interior, în buretele scaunului de la maşină, într-un săpun, într-o cutie de brânză cu smântână.
— Sunt doar nouă locuri. Ce mă fac eu cu tine?
— Am nevoie de timp.
— Nimic din ce-ai zis nu se găseşte pe-aici.
— Păi ce ai acolo?
Reacher se plimbă prin baracă descriind tot ce vedea.
— Vasul toaletei, spuse glasul.
— Le-am verificat pe toate.
— Vreo saltea ruptă?
— Nu.
— Scânduri slăbite?
— Nu.
— Atunci dă foc la toată şandramaua şi caută în cenuşă. O cheie de la forţele aeriene probabil că e făcută din acelaşi material ca focoasele de rachete. În mod cert o să supravieţuiască incendiului.

— De ce încercai să dai de mine?
— Pentru că ştiu ce e locul ăla.

Capitolul 27

Peterson şi Holland auziseră chiţăitul vorbelor ei emis de difuzor. Veniră mai aproape. Reacher se aşeză pe pat, în locul în care fusese fata de dimineaţă. Glasul din telefon spuse:

— Locul ăla a fost construit ca orfelinat.

— Sub pământ? întrebă Reacher.

— Se-ntâmpla cu cincizeci de ani în urmă, la apogeul Războiului Rece. Toată lumea o luase razna. Omul meu mi-a trimis dosarul prin fax. Previziunile privind numărul victimelor erau apocaliptice. Se presupunea că sovieticii aveau sute de rachete pe care să le expedieze. Dacă le-ar fi lansat pe toate, le-ar fi fost greu să găsească suficiente ţinte. Am simulat diverse scenarii şi totul s-a redus la ziua din săptămână şi la perioada din an. Sâmbătă sau duminică ori în timpul vacanţelor şcolare, se presupunea că toţi vor suferi la fel. Dar în zilele de lucru ale săptămânii din timpul semestrelor se preconiza o separare semnificativă între populaţia adultă şi cea juvenilă, în ceea ce priveşte poziţia fizică. Părinţii aveau să fie într-un loc, iar copiii altundeva, poate într-un adăpost la subsolul şcolii.

— Sau sub pupitre, spuse Reacher.

— Nu contează, spuse glasul. Ideea e că ratele de supravieţuire la două săptămâni după lansare erau foarte inegale. Ar fi supravieţuit mult mai mulţi copii decât adulţi. Cineva de la Comisia de Alocare a Fondurilor a Camerei Reprezentanţilor a făcut o obsesie pe tema asta. Voia să se construiască locuri în care copiii să fie adăpostiţi. S-a gândit că aceştia ar putea cumva să ajungă la aeroporturile regionale rămase neatinse şi să fie duşi cu avioanele în regiuni izolate. Voia să se construiască o combinaţie între adăposturi contra radiaţiilor şi cămine de cazare. A vorbit cu cei de la forţele aeriene. Şi-au făcut favoruri reciproc. Individul era din Dakota de Sud, aşa că acolo au început.

— Pe-aici circulă zvonuri despre un scandal, spuse Reacher. Construirea unui orfelinat nu mi se pare ceva teribil de scandalos.

— Nu înţelegi. S-a pornit de la supoziţia că nu vor mai fi rămas adulţi în viaţă. Poate un pilot sau doi, bolnavi şi pe moarte, atât. Vreun birocrat cu agendă, hărţuit. Ideea era ca aceşti copii să fie aduşi cu avioanele şi lăsaţi singuri să se încuie sub pământ, unde să se descurce cum or putea. De capul lor. Ca nişte animale sălbatice. Nu era o imagine prea drăguţă. Au primit rapoarte de la psihologi în care se spunea că urmau să aibă loc scene de tribalism, lupte, ucideri, poate chiar canibalism. Iar vârsta medie a supravieţuitorilor se presupunea că ar fi fost şapte ani. Apoi psihologii au stat de vorbă cu adulţii şi a reieşit că teama lor cea mai mare era că ei aveau să moară şi copiii lor vor continua să trăiască fără ei. Aveau nevoie să audă că lucrurile vor fi OK, ştii, cu doctori şi infirmiere şi cearşafuri curate pe paturi. Nu voiau să audă despre cum aveau să se desfăşoare lucrurile în realitate. Aşa că, după toată agitaţia, ideea a fost abandonată, ca o chestiune care ar fi afectat moralul populaţiei civile.

— Deci locul ăsta a rămas pur şi simplu aici timp de cincizeci de ani?

— Ceva legat de compromisurile din timpul construirii lui l-au făcut de nefolosit în alte scopuri.

— Ştim care au fost acele compromisuri?

— Nu. Planurile de execuţie lipsesc.

— Aşadar, locul e gol?

— L-au umplut cu deşeurile pe care aveau nevoie să le depoziteze şi apoi au uitat cu totul de el.

— Şi deşeurile alea sunt tot înăuntru?

— Bănuiesc că da.

— Despre ce e vorba?

— Încă nu ştiu. E într-un alt dosar. Dar nu poate fi ceva foarte interesant. E ceva care era deja un surplus faţă de nevoile din urmă cu cincizeci de ani.

— O să afli?

— Omul meu a cerut dosarul.

— Cum e vremea la mine?

— Scoate capul pe uşă să vezi!

— Ce urmează, la asta mă refeream.

— Mâine o să ningă din nou, spuse glasul după o scurtă pauză. Până atunci, senin şi rece.

— Unde-ar fi putut să ascundă cheia o gaşcă de motociclişti?

— Nu ştiu. N-am cum să te ajut.
Patru fără cinci după-amiază.
Încă douăsprezece ore.

Reacher îi înapoie telefonul lui Holland. Lumina de la fereastră scădea. Soarele se deplasase mult spre vest şi clădirea din piatră arunca o umbră lungă. Începură să caute prin baracă. Ultima lor şansă. Fiecare saltea, fiecare cadru de pat, vasul de toaletă, scândurile duşumelei, pereţii, abajururile din tavan. Căutară încet şi meticulos şi, pe măsură ce se apropiau de capătul încăperii, căutarea devenea şi mai înceată şi mai meticuloasă, pentru că opţiunile erau pe terminate.

Nu găsiră nimic.

— Am putea s-aducem un lăcătuş, poate din Pierre, spuse Peterson.

— Un spărgător de seifuri ar fi mai bun, zise Reacher. Unul care se pricepe la aşa ceva. S-ar putea să fie unul la puşcărie.

— Nu-mi vine să cred că n-au folosit niciodată locul. Trebuie să fi costat o avere.

— Pe atunci, bugetul apărării era practic nelimitat.

— Nu-mi vine să cred că n-au putut să-i găsească o utilizare alternativă.

— Proiectul a fost cumva compromis.

— Chiar şi aşa. Cineva ar fi putut s-o folosească.

— Prea mult uscat de jur-împrejur ca să poată fi folosit de marina militară. Suntem aproape de centrul geografic al Statelor Unite ale Americii. Sau cel puţin aşa se spunea în autocar.

— Cei de la marină puteau să-l folosească pentru antrenamentul de iarnă.

— Nu într-un stat care are în denumire cuvântul „sud”. Prea laş pentru ei. Sunt sigur că ar fi insistat pentru Dakota de Nord. Sau pentru Polul Nord.

— Poate că n-au vrut să doarmă sub pământ.

— Cei de la marină dorm unde li se spune. Şi când.

— La drept vorbind, am auzit că-şi fac pregătirea de iarnă aproape de San Diego.

— Am lucrat în armată, spuse Reacher. Antrenamentele puşcaşilor marini n-au nicio logică pentru mine.

Înfruntară din nou frigul şi aruncară o ultimă privire la clădirea din piatră şi la uşa ei îndărătnică. Apoi se întoarseră la maşină şi plecară. Trei kilometri pe pista de aterizare unde avioanele rablagite ar fi urmat să-i aducă pe copiii oropsiţi. Apoi treisprezece kilometri pe vechiul drum cu două benzi, pe care niciun adult nu venise să-i salveze pe copii. Războiul Rece. O perioadă urâtă. În retrospectivă, probabil mai puţin periculoasă decât îşi imaginaseră oamenii. Unele rachete sovietice erau doar ficţiuni, unele erau copaci vopsiţi, altele erau defecte. Iar sovieticii avuseseră şi ei psihologi, care scriau rapoarte în alfabetul chirilic despre copiii lor în vârstă de şapte ani şi despre tribalism, lupte, ucideri şi canibalism. Dar în acele vremuri, lucrurile păreau cât se poate de reale. Reacher avea doi ani în timpul crizei rachetelor din Cuba. Se afla în Pacific. N-a ştiut nimic despre asta. Dar mai târziu mama lui i-a spus că ea şi tatăl lui calculaseră deplasarea spre sud a vântului otrăvit. Credeau că avea să ajungă în două săptămâni. Aveau pistoale în casă. Iar pe teritoriul bazei erau sanitari care aveau pilule.

— Cât de exacte sunt buletinele voastre meteo? întrebă Reacher.

— De obicei, sunt destul de bune, răspunse Peterson.

Pentru mâine e anunţată iar ninsoare.

— Pare corect.

— Atunci cineva o să-şi facă apariţia în curând. Doar n-au curăţat pista de pomană.

Departe spre est şi ceva mai la sud, un avion ateriza pe o altă pistă lungă, la Baza Andrews a Forţelor Aeriene din statul Maryland. Nu era un avion mare, ci unul din clasa business, închiriat de armată, repartizat unei companii de escortă a deţinuţilor din custodia poliţiei militare. Avea la bord şase oameni. Pilotul, copilotul, deţinutul şi trei oameni din escortă. Prizonierul era căpitanul din Divizia a 4-a de Infanterie de la Fort Hood. Era îmbrăcat în haine civile şi avea lanţuri standard prinse la încheieturi, la mijloc şi la glezne, toate legate între ele. Avionul opri, scara fu coborâtă şi cei din escortă îl duseră pe deţinut la o maşină parcată în apropiere, împingându-l pe bancheta din spate. Acolo îl aştepta o doamnă ofiţer îmbrăcată în uniformă de armată Clasa A, având gradul de maior în poliţia militară. Era o femeie zveltă, de înălţime uşor peste medie.

Avea părul lung, legat la spate. Pielea bronzată, ochi căprui-închis. Pe chipul ei se citeau simultan inteligenţă, autoritate, tinereţe şi o răutate jucăuşă. Purta decoraţiile Steaua de Argint şi două Inimi Purpurii.

Şoferul lipsea de la volanul maşinii.

— Bună ziua, domnule căpitan, spuse femeia.

Căpitanul nu răspunse.

— Sunt maior Susan Turner, comandantul Unităţii 110 de poliţie militară şi mă ocup de cazul tău. Noi doi vom purta o discuţie de un minut, după care te vei întoarce în avion şi vei ajunge ori înapoi în Texas, ori direct la Fort Leavenworth. Una sau alta. Ai înţeles?

Glasul ei era cald. Uşor răguşit, uşor murmurat, uşor intim. Totul pornea din gât. Era genul de voce care putea să scoată de la interlocutor tot felul de mărturisiri.

Căpitanul de infanterie ştia asta.

— Vreau un avocat, spuse el.

Susan Turner încuviinţă cu o mişcare a capului.

— O să primeşti unul, spuse ea. O să primeşti pe săturate. Crede-mă, în scurt timp o să fii năpădit de avocaţi. O să fie ca şi cum te-ai fi rătăcit la o convenţie a Baroului Avocaţilor cu o bancnotă de o sută de dolari prinsă de gât.

— Nu poţi să vorbeşti cu mine în absenţa unui avocat.

— Nu-i chiar aşa. Tu nu eşti obligat să-mi spui nimic fără să ai un avocat. Dar eu pot să vorbesc cu tine cât vreau. Vezi diferenţa?

Bărbatul nu spuse nimic.

— Am o veste proastă pentru tine, spuse Susan Turner. O să mori. Ştii asta, da? Eşti terminat. Eşti mai terminat decât cel mai terminat individ care-a trăit vreodată. Este absolut imposibil să te poată salva cineva. Este exact lucrul pe care-o să-l auzi de la avocaţi. Indiferent câţi o să ai. Toţi îţi vor spune acelaşi lucru. Vei fi executat şi probabil că foarte curând. Nu vreau să-ţi dau speranţe false. Eşti un mort ambulant.

Bărbatul nu spuse nimic.

— De fapt, eşti un mort care stă jos, în acest moment. Stă pe bancheta maşinii şi mă ascultă. Ceea ce şi trebuie, pentru că vei avea de făcut două alegeri foarte importante. A doua este ceea ce vei mânca la ultima ta masă. Friptură şi îngheţată sunt alegerile cele mai populare. Nu ştiu de ce. Nu că aş da doi bani

pe aspectele dietetice. Pe mine mă interesează prima ta alegere. Vrei să ghiceşti care e?

Bărbatul nu spuse nimic.

— Prima ta alegere se referă la motivul pentru care vei fi executat. Ori statul Texas te va ucide pentru că ţi-ai omorât nevasta, ori cei de la Leavenworth te vor ucide pentru că ţi-ai trădat ţara. O să fiu sinceră cu tine şi-o să-ţi spun că, în opinia mea, niciuna dintre variante nu-ţi face cinste. Dar, dacă alegi varianta Texas, poate că oamenii vor da dovadă de oarecare înţelegere. Stresul războiului, misiuni de luptă multiple, genul ăsta de lucruri. Toate chestiile alea posttraumatice. Unii oameni s-ar putea să te considere un fel de victimă.

Bărbatul nu spuse nimic.

— Dar, în privinţa trădării, lucrurile stau altfel. N-ai nicio scuză pentru asta. Mama şi tatăl tău vor trebui să-şi vândă casa şi să se mute. Poate chiar să-şi schimbe numele. Poate nici nu vor reuşi să vândă şi atunci o să se spânzure în pivniţă.

Bărbatul nu spuse nimic.

— Iar în pivniţă tavanul nu-i prea înalt. Moartea o să fie lentă. Ca o strangulare. Poate vor muri ţinându-se de mână.

Omul nu spuse nimic.

Turner îşi schimbă poziţia în scaun. Picioare lungi, în ciorapi subţiri negri.

— Şi gândeşte-te la frăţiorul tău. Toţi anii ăia în care s-a uitat la tine ca la un exemplu? S-au dus. Va trebui să plece din marina militară. Cine din echipa lui ar mai putea avea încredere în el? Fratele unui trădător? Şi pentru el ar fi ca o condamnare pe viaţă. Va ajunge să lucreze în construcţii. O să se-apuce de băut. Îţi va blestema numele nenorocit în fiecare zi pe care o va mai avea de trăit. Poate c-o să-şi ia şi el zilele. Cu un foc de armă, probabil, în gură sau în spatele urechii.

Bărbatul nu spuse nimic.

— Deci, uite ce-ţi propun. Vorbeşti cu mine acum, îmi răspunzi la toate întrebările, faci dezvăluiri complete, cu toate detaliile, şi vom ţine ascunsă treaba cu trădarea.

Bărbatul nu spuse nimic.

— Dar, dacă nu vorbeşti cu mine, vom face publică ancheta. Totul la vedere. Le vom spune celor de la CNN unde locuiesc părinţii tăi şi vom suna la marina militară ca să le spunem de fratele tău. Nu ofiţerilor. Îi vom suna mai întâi pe camarazii lui.

Urmă un lung moment de tăcere. Apoi bărbatul spuse:
— OK.
— OK, ce?
— OK, o să vorbesc cu dumneavoastră.
— OK, o să vorbeşti cu mine şi mai cum?
— OK, o să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă maior.
Turner coborî geamul maşinii şi strigă:
— Spuneţi-i pilotului să meargă să-şi ia cina.

Plato îi trânti telefonul în nas pilotului său. Individul sunase să-i spună că vremea în Nord urma să se înrăutăţească în următoarele douăzeci şi patru de ore. Mai multă zăpadă. Lucru pe care Plato îl ştia deja. Avea televiziune prin satelit. Pe un postament de beton din apropierea casei era înălţată o antenă parabolică uriaşă. Antena era conectată la o cutie, iar cutia era conectată la un ecran LCD Sony enorm pe peretele din spate al livingului. Televizorul era deschis pe Weather Channel.

Ecranul Sony nu era singurul lucru de pe peretele din spate. Lângă el erau optsprezece picturi în ulei, toate concurând pentru spaţiu. Pe cei doi pereţi lungi mai erau alte patruzeci şi trei de tablouri. Şi încă douăzeci pe ultimul perete. În total, optzeci şi una de opere de artă. În majoritate, lucrări de mâna a doua ale unor pictori de mâna a patra. Sau lucrări de mâna a treia ale unor pictori de mâna a treia. Sau lucrări de mâna a patra ale unor pictori de mâna a doua. Una dintre ele era semnată de Monet, chipurile, dar Plato ştia că trebuie să fie un fals. Monet fusese un artist prolific. Larg distribuit, adesea copiat. Cineva îi spusese odată că dintre cele două mii de picturi pe care Monet le realizase în timpul vieţii, şase mii erau numai în Statele Unite ale Americii. Plato nu era prost. Ştia ce are. Şi ştia de ce are. Nu prea se dădea în vânt după operele de artă. Nu erau pasiunea lui. Fiecare pânză era un suvenir al unei vieţi distruse, atâta tot.

În spaţiile dintre picturi bătuse ace cu gămălie subţiri din alamă, în formă de potcoavă întoarsă. Erau zeci de asemenea formaţii, poate chiar sute. Nu le mai numărase de multă vreme. Peste fiecare formaţie erau atârnate brăţări şi coliere atâtea câte încăpuseră. Erau acolo diamante, smaralde, rubine şi safire. Lanţuri din aur, din argint sau din platină. Avea cercei agăţaţi câte unul pe ac. Avea inele puse la fel pe câte un ac.

Verighete, inele de logodnă, inele cu sigiliu, inele de absolvire a clasei, inele cu câte-un diamant mare.

Sute şi sute de bijuterii.

Poate chiar mii.

Totul era o chestiune de timp.

Era un subiect care-l interesa. Era dominat de clasă. Cât puteau să reziste oamenii, după ce rămâneau fără bani, până să-nceapă să-şi vândă trupurile? Câte straturi aveau oamenii între înfrângere şi capitulare, între problemă şi ruină? Pentru oamenii săraci, nu rămânea nici timp, nici straturi. Aveau nevoie de produsul lui, aşa că de îndată ce amărâtele lor de salarii se terminau, lucru care de regulă se întâmpla în ziua în care primeau leafa, începeau să se bată, să fure şi să înşele, după care ieşeau în stradă şi făceau ceea ce trebuiau să facă. De la ei nu obţinea decât bani.

Oamenii bogaţi erau altfel. Salarii mai mari, care durau mai mult, dar nu la nesfârşit. Apoi începeau să-şi epuizeze lent conturile de economii, acţiunile, obligaţiunile, investiţiile de toate felurile. După care mâinile începeau a scotoci cu înfrigurare prin sertare şi casete cu bijuterii. Mai întâi veneau piesele care fuseseră uitate, care nu le erau pe plac sau pe care le moşteniseră. Obiectele acelea ajungeau la el după călătorii lungi şi lente, pornite din suburbiile elegante ale unor oraşe precum Chicago, Minneapolis, Milwaukee, Des Moines şi Indianapolis. Erau urmate de picturi smulse de pe pereţi, inele trase de pe degete, lanţuri desfăcute de la gât. Urma un al doilea val, după ce părinţii erau jefuiţi, apoi al treilea, după vizite la bunici. Când nu mai rămânea nimic, şi bogaţii sucombau. Poate mai întâi în hoteluri, păcălindu-se, dar în final întotdeauna ajungeau pe străzi, în frig, îngenunchind pe alei murdare, bărbaţi şi femei deopotrivă, făcând ceea ce era nevoie să facă.

Totul era o chestiune de timp.

Holland lăsă maşina în parcare şi se duse în biroul lui. Peterson şi Reacher se îndreptară spre sala de operaţiuni. Era goală, ca de obicei. Niciun mesaj pe biroul din colţul din spate, nimic în mesageria vocală. Reacher ridică telefonul şi-l puse la loc. Bătu bara de spaţiu a tastaturii şi pe ecran apăru imaginea unui ecuson de poliţie pe care scria *Departamentul de Poliţie*

Bolton. Imaginea grafică era mare şi avea contururile zimţate. Uşor digitalizată. O unitate-turn aflată la niciun metru distanţă începu să zumzăie şi să huruie. Un hard-disc trezit din amorţire.

— Aveţi baze de date aici? întrebă Reacher.

— De ce? întrebă Peterson.

— Am putea să vedem ce-i cu Plato ăsta. Pare să fie actorul principal aici, oricine-ar fi el.

Peterson se aşeză la biroul învecinat şi bătu în tastatură. Un clic ici, un clic colo, apoi introduse o parolă. Apoi pe ecran apăru probabil o fereastră de căutare, pentru că Reacher îl văzu folosindu-şi arătătorul stâng pe tasta Shift, apoi arătătorul drept pe litera P majusculă, apoi pe literele mici l, a, t şi o.

Plato.

— Nimic, spuse Peterson. Doar o redirecţionare către Google, care spune că e un filosof grec.

— Ai o listă cu poreclele?

Peterson bătu alte nouă taste. Probabil *aka,* apoi un spaţiu şi în sfârşit *Plato.*

— Sud-american, spuse el. Cetăţenie necunoscută. Numele real necunoscut. Vârstă necunoscută. Se crede că locuieşte în Mexic. Se crede că deţine magazine de amanet în cinci oraşe mari din SUA, suspectat de trafic de droguri, suspectat de implicare în prostituţie.

— Un tip simpatic.

— Fără cazier judiciar. Nici în Mexic nu are nimic.

— Asta-i tot?

— Bazele de date federale ar putea avea mai multe informaţii. Dar nu le pot accesa.

Reacher luă din nou telefonul, apoi îl puse la loc. Rock Creek avea şi alte lucruri pe cap în afară de problema lui banală. Se întrebă dacă nu cumva începea să devină o bătaie de cap. Sau plictisitor. Asemenea subofiţerilor bătrâni şi cărunţi care continuau să trăiască în preajma unităţilor militare şi îşi petreceau nopţile prin barurile frecventate de soldaţi, plictisindu-i pe ceilalţi cu vorbărie goală şi alte stupizenii de pe vremea lui tataie. Sau ca poliţiştii de la oraş pensionaţi, cei care nu economisiseră destul ca să se mute în Sud şi continuau să umble prin aceleaşi cârciumi, băgându-se neinvitaţi în orice conversaţie.

— Am putea merge la puşcărie, spuse Peterson. Face parte din sistemul federal. Au computere. Îi ştiu pe câţiva dintre cei de-acolo.

Cinci fără cinci după-amiaza.

Încă unsprezece ore.

Capitolul 28

Închisoarea era la opt kilometri spre nord, la capătul aceluiaşi drum care venea dinspre autostradă în oraş. Drumul era drept, ca şi cum proiectantul l-ar fi trasat cu rigla pe o hartă. Plugurile şi utilajele de împrăştiat sarea, precum şi utilizarea constantă îl făcuseră să fie foarte curat. Era zi de vizită. Autobuzele de navetă fuseseră ocupate.

Drumul dură opt minute. În primele şapte minute, Reacher nu văzu nimic în faţă în afară de cerul mohorât şi de gheaţa din aer. Apoi zări închisoarea. Pe orizontul îndepărtat apăru mai întâi o lumină difuză, care apoi se transformă în sute de globuri pufoase şi separate de o lumină alb-albastră mult deasupra unui gard scânteietor din sârmă ghimpată. Gardul era lung şi înalt de peste trei metri şi jumătate. Şi cam tot atât de gros. La interior şi la exterior avea paravane din sârmă întinsă pe stâlpi. Spaţiul dintre paravane era umplut până sus cu colaci de sârmă desfăcuţi. Alţi colaci desfăcuţi erau fixaţi la partea de sus a gardului. Se mişcau şi se unduiau în bătaia vântului, sclipind şi licărind în lumină. Lumina venea de la reflectoare ca de stadion fixate pe stâlpi înalţi din nouă în nouă metri. Boluri metalice imense, întoarse cu susul în jos, în grupuri de câte patru, cu becuri puternice montate în ele. La fiecare treizeci de metri erau instalate turnuri de pază, structuri înalte cu piloni înclinaţi, ce susţineau cabine din sticlă iluminate şi pasarele exterioare. Pe pasarele erau montate reflectoare de căutare. Luminile de pe stâlpi erau orbitoare, iar zăpada neatinsă reflecta razele dublând strălucirea becurilor. În spatele gardului se vedea întinderea de trei sute de metri a curţii iluminate şi acoperite de zăpadă, iar apoi, cuibărit în centrul dreptunghiului gigantic, se afla un grup de clădiri noi din beton. Acopereau o suprafaţă de mărimea unui sat mare. Sau a unui oraş mic. Clădirile erau toate iluminate, înăuntru şi afară. Ferestrele mici de pe faţadele masive şi anoste semănau cu hublourile de pe partea laterală a unei nave. Acoperişurile erau toate acoperite cu zăpadă, ca o pătură groasă şi uniformă.

— Calul de dar, spuse Peterson. Vaca bună de muls.

— Impresionant, spuse Reacher.

Şi era. În ansamblu, locul era uriaş. Sute de hectare. Uriaşa pată de lumină pe fondul întunecat al preriei o făcea să arate ca o navă spaţială extraterestră, care plutea acolo, nesigură dacă să aterizeze sau să plece din nou spre locuri mai primitoare.

La capătul îndepărtat, drumul se lărgea într-o piaţă lată de formă pătrată în faţa porţii principale. Piaţa era mărginită de bănci de aşteptare pentru autobuze şi tomberoane de gunoi. Peterson traversă zona. Poarta era de fapt un tunel, cu pereţii şi acoperişul din sârmă, suficient de înalt pentru autobuzele de închisoare, suficient de lat pentru a cuprinde două benzi separate, una de intrare şi alta de ieşire. Fiecare bandă avea trei porţi care formau două ţarcuri. Peterson intră în primul ţarc şi se văzu blocat pentru moment, cu o poartă închisă în spate şi altă poartă închisă în faţă. Un gardian echipat de iarnă ieşi pe o uşă, îi cercetă din priviri, apoi se întoarse înăuntru, şi poarta din faţă se deschise. Peterson rulă maşina nouă metri înainte. Întreaga procedură se repetă. Apoi ultima poartă se deschise şi Peterson se îndreptă spre clădiri pe un drum pe care roţile vehiculelor formaseră făgaşe bătătorite apoi de paşii trecătorilor. Era clar că autobuzele de navetă îi lăsau pe pasageri în faţa porţii. Reacher şi-i imagină pe femeia şi pe copilul pe care-i văzuse la cafenea, înfăşuraţi în păturile împrumutate de la motel, păşind prin zăpadă spre clădire şi apoi întorcându-se.

Peterson opri maşina cât mai aproape de uşa de intrare a vizitatorilor. În spatele uşii era un hol pustiu, trist şi instituţional, cu linoleum ud pe podea, vopsea vernil pe pereţi şi tuburi fluorescente pe tavan. Acolo erau o instalaţie cu raze X şi un detector de metale, păzite de trei gardieni care ardeau gazul cam de pomană. Peterson îi cunoştea. Şi ei îl cunoşteau pe el. După un minut, el şi Reacher intrară pe o uşă laterală într-o cameră de aşteptare. Deşi nouă, construcţia purta deja semnele unei uzuri premature. Era foarte cald. Mirosea a cafea veche, a transpiraţie nouă, a haine din lână ude şi uniforme ieftine din poliester. Erau cinci scaune joase în sală şi un birou cu un computer. Un gardian îl porni, tastă o parolă şi apoi ieşi din încăpere.

— Închisoare federală, baze de date federale, spuse Peterson.

Era evident că acele baze de date îi erau puţin cam nefamiliare, pentru că avu nevoie de multe clicuri şi tastări înainte să ajungă undeva. Ţuguie buzele şi respiră adânc de câteva ori până când, în sfârşit, se lăsă pe spate ca să citească ce apăruse pe ecran.

— Cam aceleaşi lucruri la prima vedere, spuse el. Sud-american, origine exactă necunoscută, identitate reală necunoscută, vârsta exactă necunoscută, dar se crede că ar avea peste patruzeci de ani, se crede că locuieşte în Mexic, magazine de amanet în Chicago, Minneapolis, Milwaukee, Des Moines şi Indianapolis, suspectat de trafic de droguri în aceleaşi cinci oraşe, suspectat de prostituţie în aceleaşi cinci oraşe.

— Ceva nou? întrebă Reacher.

— Înainte n-aveam numele celor cinci oraşe.

— În afară de asta.

— Nimic dovedit. Apare avertismentul standard legat de cât dur e tipul. A ajuns în fruntea listei şi nu reuşeşti asta fiind cuminte ca un băiat din corul bisericii. În opinia lor, probabil că a ucis sute de oameni. Asta pare să fie o cerinţă de nivel elementar. Des Moines nu impresionează pe nimeni, dar Chicago sigur da. Nu e un amator.

Apoi Peterson începu să dea clicuri şi să deruleze imaginea pe ecran. Alte buze ţuguiate, alte oftaturi.

— Individul are avion personal, spuse el.

— La fel ca mulţi alţii.

— Este un Boeing 737. Un avion de linie transformat pentru uz privat. Se presupune că l-a cumpărat de la o companie aviatică mexicană care a dat faliment.

Reacher nu spuse nimic.

Peterson continuă să caute.

— E foarte scund, spuse el. Un metru cincizeci.

— Serios?

— Tu cât ai?

— Un metru nouăzeci şi cinci.

— Eşti cu patruzeci şi cinci de centimetri mai înalt decât el.

— Practic, e un pitic, spuse Reacher.

— Cineva l-a făcut cândva pitic şi s-a trezit a doua zi la spital cu picioarele tăiate, spuse Peterson.

Susan Turner se întoarse în biroul ei din Rock Creek după un drum lung şi încet prin traficul de la ora de vârf. Parcă în spaţiul rezervat şi intră pe uşa din faţă şi pe scara din piatră. Balustrada era tot din metal. Coridorul de la etaj era la fel de îngust. Podeaua era tot acoperită cu linoleum. Aceleaşi şiruri de uşi cu geamuri mate pe stânga şi pe dreapta, îndărătul cărora se aflau birouri. Totul rămăsese neschimbat, îşi zise ea, de pe vremea lui Reacher. Revopsit, probabil, dar fără alte modificări fundamentale. Fiecare birou era echipat în continuare conform protocolului actual al Departamentului Apărării. Al ei avea şi el celebrul birou metalic, cu trei telefoane şi cu un total de treizeci de linii, un scaun ergonomic pe rotile, fişete pentru dosare şi pentru vizitatori două scaune cu picioare din tubulatură elastică. Abajurul pentru iluminat era făcut din sticlă, avea formă de castron şi era atârnat de tavan cu trei lanţuri metalice. Sursa de lumină era un bec economic. Avea un computer de tip desktop, cu o conexiune rapidă şi sigură de intranet guvernamental. Mai avea şi un laptop conectat wireless la o reţea separată. Pe perete era atârnată o hartă a lumii adusă la zi.

Se aşeză. Niciun mesaj. Nimic de la forţele aeriene. Reacher n-o mai sunase. Conectă aparatul de înregistrare digitală de voce la hub-ul USB. Conversaţia ei cu deţinutul era încărcată într-un fişier audio. Softul de recunoaştere vocală avea să-l transforme într-un document scris. Ambele fişiere aveau să fie expediate la destinaţiile corespunzătoare. Urmau arestări în Texas, Florida şi New York City. Şi după toate astea, o citare prin ordin de zi a unităţii, plus o recomandare pentru Steaua de Bronz pentru ea, aşa cum noaptea urmează după zi.

Reacher fusese decorat cu Steaua de Bronz atunci, demult. Ştia asta, pentru că avea pe birou dosarul lui personal. Era o chestie veche şi groasă, abia ţinută-n frâu de coperta din carton. Îl răsfoise de multe ori. Jack-nimic-Reacher, născut pe 29 octombrie. Familie de militari, dar cariera nu fusese moştenită, pentru că tatăl lui fusese puşcaş marin. Mama lui fusese franţuzoaică. Absolvise Academia Militară West Point. Petrecuse treisprezece ani în serviciul militar. Fusese poliţist militar de la bun început, ceea ce, din perspectiva lui Susan, îl aşeza în rândul îngerilor, dar chiar şi-aşa intrase şi ieşise din situaţii delicate tot timpul. Spunea ceea ce trebuia spus şi nu-i

păsa cine auzea. Făcea ceea ce trebuia făcut şi nu-i păsa cui îi făcea. Folosise scurtături pentru rezolvarea problemelor şi luase câteva capete. Fusese degradat de la maior la căpitan pentru că-i rupsese piciorul unui civil. Retrogradarea fusese întotdeauna un mesaj codificat. *E timpul să pleci, amice.* Dar el rămăsese în armată. Rămăsese şi se bătuse ca să ajungă din nou maior. Aceasta fiind, de bună seamă, cea mai mare revenire din toate timpurile. Pe urmă condusese Unitatea 110. Primul ei comandant. Fondatorul ei, de fapt.

Predecesorul ei, dar nici pe departe un model de urmat.

Totuşi, în cei treisprezece ani, la diferite intervale, dobândise o Stea de Argint, o Medalie pentru Servicii Superioare aduse Apărării, Legiunea de Merit, Medalia Soldatului, o Inimă Purpurie şi Steaua de Bronz. Era clar că avea talent din belşug. Iar asta însemna că, dacă ar fi avut o atitudine mai corporatistă, cu un tată din cadrul armatei şi o mamă americancă, acum ar fi putut să ajungă şef al statului major.

O carieră bizară.

Steaua de Argint şi Inima Purpurie proveneau din Beirut. Reacher fusese ofiţer de legătură al armatei lucrând în cadrul Corpului de Marină în momentul când a fost bombardată cazarma. Fusese rănit grav în timpul atacului şi imediat după aceea dăduse dovadă de eroism. Toate celelalte ordine de zi referitoare la medalii fuseseră şterse, ceea ce însemna că implicau secrete.

Fusese spitalizat în Beirut şi apoi transportat cu avionul în Germania pentru convalescenţă. Fişa lui medicală se afla în dosar. Era un om sănătos. Rana se vindecase repede şi complet. Lăsase ceea ce armata numise o cicatrice „desfigurantă”, asta însemnând că fusese gravă de tot. Era înalt de un metru nouăzeci şi cinci şi, la data raportului din Germania, cântărea o sută nouă kilograme. Nu fusese descoperită nicio afecţiune internă. Vederea era considerată excelentă.

Avea multe calificări oficiale. Era considerat expert în toate armele mici. Câştigase o competiţie interservicii de tir cu arma la o mie de metri cu un scor-record. Anecdotic, rapoartele privind condiţia fizică îl situau mult peste media clasei sale, excelent pe teren, vorbitor fluent de engleză şi franceză, acceptabil în spaniolă, excepţional în toate tipurile de

armament portabil şi dincolo de excepţional în lupta om la om. Susan ştia ce putea să însemne această ultimă apreciere. Era ca şi cum cineva ar fi aruncat spre tine un ferăstrău mecanic în funcţiune.

Un om dur, dar inteligent.

Fotografia lui era prinsă în capse pe coperta interioară a dosarului. Era o poză color, puţin ştearsă de la trecerea anilor. Avea părul scurt şi ciufulit. Ochi albaştri, luminoşi, uşor ascunşi de pleoapele grele. Privirea era directă şi neclintită. Avea două cicatrici vizibile. Una era la colţul ochiului stâng. Cealaltă, pe buza de sus. Chipul lui părea cioplit din piatră de un sculptor priceput, dar care nu avusese prea mult timp la dispoziţie. Numai planuri drepte şi dure. Avea un gât. Gros, desigur, dar era acolo. Umerii erau laţi. Braţe lungi şi mâini mari.

Pe chip avea un zâmbet ambiguu, la jumătatea distanţei între răbdător şi exasperat. Ca şi cum ştia că trebuie să-şi facă această fotografie, dar tocmai îi spusese fotografului că mai are la dispoziţie trei secunde până să-i fie îndesat pe gât aparatul foto.

Jack-nimic-Reacher.

Una peste alta, Susan simţea că ar fi interesant să-l cunoască, fiind probabil avantajos să-l ai prieten, dar cu siguranţă periculos ca inamic.

Luă telefonul şi-l sună pe omul ei de la forţele aeriene. Îl întrebă dacă avea veşti. Nu avea. Îl întrebă când aveau să apară. Omul îi spuse că în curând. Ea îi spuse că în curând nu era suficient de curând.

— Încerci să impresionezi pe cineva? întrebă tipul.

— Nu, zise ea şi închise.

Ultima pagină a dosarului lui Reacher era ocupată de un index standard de referinţe încrucişate care lista menţiunile conexe din alte dosare. Erau şaptezeci şi trei de puncte. Toate erau clasificate, ceea ce nu însemna mare lucru. Practic, toate documentele militare erau clasificate. Primele şaptezeci şi două de puncte erau datate în diferite momente ale serviciului său de treisprezece ani şi erau clasificate la un nivel peste care i-ar fi fost greu să treacă. Rapoarte operaţionale, desigur. A şaptezeci şi treia menţiune era clasificată la un nivel mai scăzut, dar era foarte veche. Datată cu mult timp în urmă. Atât de veche, de fapt, încât la acea dată Jack-nimic-Reacher ar fi

avut doar şase ani. Un băieţel. Ceea ce era ciudat. Un raport contemporan despre probleme familiale ar fi trebuit să se afle în arhivele Corpului de Marină, nu în cele ale armatei. Datorită tatălui său.

Atunci de ce armata deţinea un document despre un băieţel de şase ani?

Trimise prin e-mail o cerere către Comandamentul de Resurse Umane pentru o parolă de folosinţă unică, permiţându-i astfel accesul temporar la dosar.

Plecarea din închisoare presupunea aceleaşi manevre în sens invers, la care se adăugă o inspecţie fizică meticuloasă a vehiculului care pleca. Peterson opri în prima cuşcă încuiată şi doi gardieni ieşiră cu lanternele, iar unul dintre ei controlă portbagajul, şi celălalt, bancheta din spate. Apoi cei doi schimbară responsabilităţile şi repetară verificarea. Poarta din mijloc se deschise şi Peterson se mută în a doua cuşcă. Un al treilea gardian le verifică documentele de identitate şi le făcu semn cu mâna să plece.

— Ce părere ai? întrebă Peterson.

— Despre? întrebă Reacher.

— Despre securitatea lor.

— Adecvată.

— Doar atât?

— Atât trebuie să fie.

— Eu cred că e foarte bună.

— Natura umană îşi va face în final simţită prezenţa. A trecut doar un an şi ceva de când lucrează aici. Nu va fi nevoie decât ca pe doi dintre gardieni să-i lovească lenea în acelaşi timp. E menit să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. Întotdeauna se-ntâmplă.

— Pesimist.

— Realist.

Peterson zâmbi şi conduse maşina prin zăpadă spre oraş.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud un mic convoi alcătuit din trei maşini Range Rover rula prin arşiţă spre complexul lui Plato. Camionetele aveau toate mai puţin de o lună vechime, toate cu geamurile fumurii şi toate erau modelul Sport, care era de fapt un Land Rover LR3 recarosat, având

sub capotă un motor Jaguar cu supercompresie. Minunate vehicule pentru drumuri accidentate, dar nu foarte dificile, aşa cum erau în porţiunea din statul Michoacán deţinută de Plato. În fiecare maşină se aflau câte doi bărbaţi. Toţi şase erau localnici trecuţi de treizeci de ani, cu experienţă de douăzeci, toţi îmbrăcaţi în costume negre şi toţi înarmaţi până-n dinţi.

Toţi mai lucraseră înainte pentru Plato.

Ceea ce însemna că tuturor le era puţin teamă.

Cele trei maşini trecură de ultima curbă şi începură să parcurgă ultima bucată de drum prăfuită până la poartă. Toţi cei trei şoferi ştiau că erau deja urmăriţi cu binoclurile. Trecuseră de punctul de la care ar mai fi existat cale de întoarcere. Menţineau o viteză constantă de optzeci la oră, în formaţie strânsă, şi încetiniră de la o distanţă suficient de mare ca să nu pară ameninţătoare. Lumea spunea că oamenii lui Plato care păzeau poarta aveau rachete antitanc. Sau grenade propulsate cu rachete, cel puţin. Plus rachete sol-aer pentru elicopterele guvernamentale.

Adevărat sau nu, nimeni nu avea dispoziţia necesară ca să afle cu certitudine.

Cele trei maşini opriră la o distanţă sigură de poartă şi cei şase bărbaţi coborâră de la adăpostul geamurilor fumurii şi rămaseră nemişcaţi în arşiţa începutului de seară. Nimeni nu se apropie de ei. Ştiau că erau identificaţi de la distanţă. În afară de asta, nu avea să mai fie nicio intervenţie. Ştiau că buna lor conduită nu era garantată de o percheziţie fizică, ci de faptul că toţi aveau surori, mame, bunici şi verişoare la care se putea ajunge uşor. Nu era deloc plăcut să vezi cum e jupuită pielea de pe faţa unei rude. Dar să trăieşti după aceea cu acea rudă era şi mai rău.

Un motor cu benzină porni şi acţionă poarta care se dădu la o parte. După un minut, ultima dintre maşini ajungea în interiorul complexului, iar poarta se închidea la loc.

Peterson îl lăsă pe Reacher acasă la Janet Salter. Era noua lui destinaţie implicită, noapte şi zi. Străbătu aleea înzăpezită şi poliţista din hol îi deschise uşa. Janet Salter era în bibliotecă, în fotoliul ei, ca de obicei, citind la lumina unei veioze. Cealaltă poliţistă stătea la fereastră, cu spatele la încăpere. Situaţie normală. Totul era liniştit.

Janet Salter ţinu cartea ridicată şi spuse:

— Citesc un Sherlock Holmes.

— Câinele care n-a lătrat noaptea?[5] întrebă Reacher.

— Întocmai.

— M-am gândit deja la asta. Vecina dumneavoastră locuieşte în direcţia din care bate vântul. E drept, câinele ei n-a simţit niciun miros, dar asta nu-nseamnă că n-a fost nimeni aici.

— Există un volum însoţitor al acestei cărţi, pe care-ar trebui să-l vezi, în salon, spuse Janet Salter.

Puse cartea jos şi se ridică din fotoliu. Reacher o urmă în camera din faţă. După ce închise uşa, ea nu-i arătă nicio carte, spunându-i în schimb:

— Chiar au plecat motocicliştii?

— Da, răspunse Reacher.

— Se mai întorc?

— Nu cred.

— Deci, acum sunt în siguranţă?

— Nu chiar.

— De ce i-a lăsat Holland să plece?

— Regulile oraşelor mici, spuse Reacher.

— Asta-nseamnă că acum, dacă eu mă duc şi depun mărturie, aşa cum am plănuit, un singur om va fi căptuşit, cum ai spus tu.

— Adevărat.

— Păi înţelegerea n-a fost nici pe departe aşa. Ideea era să-i căptuşim pe toţi. Acum indivizii vor deveni problema altui oraş.

— Şi-al următorului, şi-al următorului.

— Nu e corect.

— Aşa merg lucrurile.

— Adică nu-i corect să mă supui la un risc atât de mare pentru o recompensă atât de măruntă.

— Vreţi să vă retrageţi?

— Da, cred că da.

Şase fără cinci seara.

Încă zece ore.

---

[5] Povestirea se numeşte de fapt „Silver Blaze” („Stea de Argint”), făcând parte din volumul de 12 povestiri apărute sub titlul *Memoriile lui Sherlock Holmes,* de Sir Arthur Conan Doyle *(N.t.).*

Capitolul 29

Janet Salter şedea într-un fotoliu din salon. Reacher verifică vederea de la fereastră. Nu era nimic acolo. Doar poliţistul în maşina lui, unul bun, care-şi mişca la stânga şi la dreapta capul, după care se uita în oglinda retrovizoare.

— Cred că e prea târziu ca lucrurile să se schimbe în sens practic, spuse Reacher.

— De ce? întrebă Janet Salter.

— Puteţi să vorbiţi cu Holland chiar acum, dar Holland nu poate vorbi cu procurorul decât mâine, iar procurorul nu poate depune hârtiile necesare decât a doua zi şi s-ar putea să mai treacă o zi până când vestea va ajunge unde trebuie. Dar răufăcătorii sunt în mare grabă. Locul ăla le aduce bani. Nu-şi pot permite timpi morţi.

— Prin urmare, am intrat, dar nu mai pot să ies? zise Janet Salter.

— Nu vă descurajaţi, spuse Reacher. O să fie bine.

— Dacă nu erai tu, noaptea trecută n-aş fi fost deloc bine. Şi tu n-o să rămâi aici o veşnicie.

— Nici n-o să fie nevoie, spuse Reacher. Răufăcătorii nu vor aştepta atâta.

Janet Salter se duse să pregătească cina. Spunea că gătitul o relaxează. Poliţistele din tura de noapte se treziră şi coborâră la parter. În casă domnea o stare de siguranţă. Întuneric şi frig afară, lumină şi căldură înăuntru. Oalele şi cratiţele de pe plita maşinii de gătit aburiseră ferestrele bucătăriei, aşa că Reacher patrulă între bibliotecă, salon şi hol. Nu văzu nimic de la ferestre în afară de zăpadă, gheaţă şi umbre mişcătoare. Vântul continua să bată. Nu erau condiţii pentru o supraveghere atentă, dar Reacher simţea că situaţia era acceptabilă. Şapte poliţişti alocaţi cazului, cu el însuşi ca rezervă. Îndeajuns de sigur.

Deodată sună telefonul. Reacher era în hol în acel moment şi Janet Salter strigă din bucătărie cu rugămintea să răspundă cineva. Era Peterson, care spuse:

— Am ceva ce trebuie neapărat să vezi.
— Unde?
— La secţie, pe un computer.
— Nu poţi să-l aduci aici?
— Nu.
— Nu pot să plec de-aici.
— Ai spus că s-ar putea să nu mai auzim niciodată sirena aia. Că nu vor mai fi evadări sau răzmerite.
— O presupunere avizată rămâne o presupunere.
— Vin să te iau şi te aduc imediat înapoi.
— Nu poţi să promiţi asta. Dacă sună sirena când sunt eu acolo?
— Tot te-aduc înapoi. Îţi jur pe viaţa copiilor mei.
— O să dai de necaz.
— O să mă lupt şi-o să înving.
— Trebuie să obţii departamentul, ştii asta? spuse Reacher. Cu cât mai repede, cu-atât mai bine.

Peterson sosi după cinci minute. Vorbi cu oamenii săi şi apoi o găsi pe Janet Salter şi-i spuse că-l împrumută pe Reacher pentru un sfert de oră. O privi drept în ochi şi-i promise că niciunul dintre poliţiştii lui nu avea să părăsească locuinţa ei până la întoarcerea lui Reacher. Deşi neliniştită, femeia păru să-i dea crezare. Reacher îşi puse haina pe el şi se urcă în maşina lui Peterson. Cinci minute mai târziu, erau amândoi în sala de operaţiuni.

Peterson se aşeză la un birou cu computer şi începu să dea clicuri pe ecran, ţuguindu-şi buzele şi inspirând şi expirând apăsat. În mijlocul ecranului apăru un pătrat cenuşiu, care avea în porţiunea centrală o săgeată pentru „play”.

— Supraveghere video, spuse Peterson. Din vorbitorul închisorii. E un fişier digital. Ni l-au trimis prin e-mail.
— OK.
— E motociclistul şi avocatul lui. Din după-amiaza asta. N-am anulat niciodată supravegherea. Ştii de ce?
— De ce?
— Ineficienţă.

Peterson mută cursorul şi dădu clic pe săgeata de play. Pătratul gri se schimbă într-o imagine color granulară a vorbitorului filmat de sus. Camera era ascunsă probabil într-un abajur din tavan, în partea dinspre avocat a geamului

despărţitor. În imagine se vedea un bărbat în costum gri stând aplecat pe scaun cu coatele pe pervazul din beton şi faţa la treizeci de centimetri de sticlă. În faţa lui, de cealaltă parte a geamului, era un individ în salopetă portocalie. Era înalt şi clădit solid. Avea părul negru lung şi o barbă încărunţită. Poziţia lui o reflecta pe a avocatului. Coatele pe pervaz, faţa la treizeci de centimetri de sticlă.

Conspirativ.

— Acum ascultă, spuse Peterson.

Avocatul spuse ceva în şoaptă. Reacher nu auzi nimic.

— Unde-i microfonul? întrebă el.

— În abajur, cu camera video.

Peterson apăsă pe o tastă şi volumul computerului crescu la maxim. Apoi trase de un punct roşu o fracţiune înapoi şi segmentul se derulă din nou. Reacher se dădu mai aproape. Calitatea audio era foarte slabă, dar de data asta propoziţia avocatului era inteligibilă.

Avocatul spunea: „Ştii, grecii antici ne spun că o aşteptare de şase ore ne rezolvă toate problemele”.

Peterson opri redarea filmului.

— Vasăzică, greci antici? Ca filosofii greci din Antichitate? Ai spus că Plato a fost un filosof grec din Antichitate. E un cod. E un mesaj.

Reacher încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Când a fost asta? întrebă el.

— La ora două după-amiază. Deci, o aşteptare de şase ore ne duce la ora opt seara. Acum e şase. Ceea ce le mai dă două ore. Deja au irosit două treimi din timp.

Reacher privi lung la ecran.

— Dă filmul de la început, spuse el.

Peterson trase de punctul roşu înapoi. Dădu clic pe play. Capul avocatului, mişcându-se puţin în faţă. Sunetul scrâşnit, cuvintele rostite-n şoaptă. *Grecii antici ne spun că o aşteptare de şase ore ne rezolvă toate problemele.*

— Eu înţeleg asta altfel. Nu spune că am avea o perioadă de şase ore în care, la un moment aleatoriu, toate problemele noastre ar putea fi rezolvate. Cred că spune că peste şase ore începând din acel moment ceva anume o să se întâmple, ceva care o să le rezolve.

— Aşa crezi?

— E doar părerea mea.
— Ce fel de lucru se va întâmpla?
— Sirena va suna. E singura modalitate prin care ar putea ajunge la doamna Salter.
— Cum poate un avocat să facă sirena să sune?
— Nu poate. Dar poate că împreună pot.
— Cum?
— Ce se întâmplă acolo la ora opt? Iau masa de seară? Ora mesei la zoo e întotdeauna un moment potrivit pentru o revoltă.
— Mănâncă mai devreme.
— Se uită la televizor? O ceartă pe canale, CBS sau NBC?
— Ai spus că nu va avea loc o altă revoltă.
— Ceva o să se-ntâmple. Avocatul ăla vorbeşte cu convingere despre un eveniment viitor.
Peterson se albi la faţă. Ca hârtia, sub pielea înroşită de iarnă.
— Dumnezeule! spuse el. La opt se face apelul de seară, îi încuie în celule pentru noapte şi îi verifică. Să zicem că individul a evadat în după-amiaza asta şi ei nu ştiu încă? O să le iasă un om în minus. La opt şi un minut vor acţiona butonul de panică.

Se întoarseră imediat acasă la Janet Salter. Cina era aproape gata. Mai dura zece minute. Spaghetti cu sos şi brânză, cu salată în castronul vechi din lemn. Janet Salter se oferi să pună un scaun în plus pentru Peterson, care acceptă. Dar nimic mai mult. Acceptă invitaţia şi apoi îl luă pe Reacher de cot şi-l duse în salon.
— O să rămân chiar aici când se declanşează sirena, spuse el.
— Bine, zise Reacher.
— E mai bine să fim doi decât unul singur.
— Întotdeauna e mai bine.
— Eşti înarmat?
— Da. Şi doamna Salter e la fel.
— Pe unde-o să vină individul?
— Prin faţă, într-o maşină. E prea frig pentru orice altă manevră.
— Putem face ceva în prealabil?
— Nu, zise Reacher.

— Am putea să-i avertizăm pe cei de la închisoare, cred, spuse Peterson. Dacă sirena s-ar declanşa chiar acum, s-ar putea ca individul să fie prins pe picior greşit.

— Nu vrem să fie prins pe picior greşit, spuse Reacher. Vrem să vină pe alee la opt şi două minute. Exact când şi unde îl aşteptăm. Cum ai spus şi tu, vrem ca povestea asta să se termine.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud, Plato ieşi din casă şi găsi trei camionete Range Rover parcate într-un şir frumos aliniat, cu motoarele în ralanti. Cei şase bărbaţi care veniseră cu ele stăteau relaxaţi în perechi, cu capetele ridicate, ochelari de soare la ochi, mâinile la spate. Plato îi cercetă cu atenţie din priviri. Îi cunoştea. Îi mai folosise înainte. Erau executanţi solizi, dar nespectaculoşi. Competenţi, dar lipsiţi de inspiraţie. Nu erau cei mai buni din lume. De mâna a doua, elevi de nota B, adecvaţi. Termenii cu care puteau fi descrişi erau numeroşi.

Se uită la camionete. Trei la număr, identice. Britanice. Fiecare costa cât patru ani de colegiu. Poate nu la Harvard. Le numără din faţă în spate, unu, doi, trei. Apoi de la spate, trei, doi, unu. Trebuia să aleagă. Nu ocupa niciodată aceeaşi poziţie relativă într-un convoi de două ori la rând. Previzibil din cale-afară. Prea periculos. Voia să aibă două şanse din trei de supravieţuire după primul proiectil tras în direcţia lui, dacă era să fie unul. Se gândea că al doilea glonţ avea să-şi rateze ţinta. Motoarele cu supracompresie aveau o acceleraţie excelentă. Mai bună decât motoarele cu turbocompresie. Nu aveau întârziere.

Alese maşina numărul trei. Într-un fel, era o cacealma dublă. Uşor contraintuitivă. Dacă numărul unu sau numărul doi erau aruncate în aer, numărul trei putea fi prins în capcana carcaselor cuprinse de flăcări. Era previzibil ca el să se aştepte la asta. Tocmai din acest motiv, se va presupune că va fi în maşina numărul unu. Ceea ce dădea un pic de lustru şanselor sale de două din trei. Convoaiele se deschid la creşterea vitezei. Sistem de direcţie cu cremalieră şi roată dinţată, reacţii rapide, şoferul de pe maşina numărul trei putea să le ocolească din timp.

Îşi înclină capul spre cea de-a treia maşină. Unul dintre bărbaţii de lângă ea se mişcă repede şi deschise uşa din spate. Plato se urcă. Maşina avea o treaptă. Care era necesară, ţinând cont de statura lui. Se aşeză pe banchetă. Piele crem, mărginită cu negru. O cotieră pe portiera din dreapta lui, o altă cotieră trasă în jos în centrul banchetei Aer condiţionat, discret. Foarte confortabil.

Cei doi bărbaţi se urcară în faţă. Portierele închise, motorul băgat în viteză. Convoiul se puse în mişcare. Poarta culisă într-o parte când se apropiară. Maşinile încetiniră, trecură de poartă, accelerară. Parcurseră cu viteză moderată prima milă prăfuită.

Plato se uită la oamenii din faţa lui.

Puteau fi descrişi cu numeroşi termeni.

Cea mai bună descriere: dispensabili.

Cu şapte oameni în ea, bucătăria lui Janet Salter era ticsită. Peterson şi cele patru femei aveau pistoalele la şolduri, ceea ce-i făcea să fie laţi. Reacher însuşi nu era îngust, privit de la un cot la celălalt. Dar, poate tocmai de-aceea, atmosfera era plăcută. La început, Janet Salter se arătă încordată, aşa cum erau şi Reacher şi Peterson, din alte motive. Cele patru femei erau fericite că puteau vorbi. Apoi Janet Salter începu să se relaxeze, iar Reacher şi Peterson luară tacit decizia de a păstra vestea pentru când avea să conteze. Se alăturară discuţiei. Toată lumea spunea poveşti. Janet Salter predase cu mult timp în urmă la o şcoală elementară locală. Copiii fermierilor aveau lenjeria intimă cusută pe ei pentru iarnă în noiembrie şi erau eliberaţi de ea abia în martie. În ianuarie, mirosul era groaznic. În februarie, era insuportabil.

Experienţa lui Peterson fusese diferită. Avea jumătate din vârsta lui Janet Salter. Şcoala lui era exact la fel ca cele pe care le văzuse în toate emisiunile de televiziune pe care le urmărise. Simţea că face parte din America până când s-a uitat la o hartă. O mie o sută de kilometri până la cea mai apropiată echipă din Major League. Departe de orice. Ceva timid i-a spus în minte că nu avea să plece niciodată de acolo. Făcu mărturisirea fără reţineri.

Două dintre poliţiste erau din Dakota de Nord. Veniseră în Sud pentru slujbe. Şi pentru o vreme mai caldă, spuse una

dintre ele zâmbind. Educaţia lor fusese similară cu a lui Peterson. Reacher nu spuse prea mult. Dar ştia despre ce vorbeau. Vestiare, sala de sport, cancelaria. Fusese în şapte şcoli elementare, toate pe teritoriul bazelor militare din străinătate, dar importate direct din SUA, ca ansambluri standardizate de învăţământ. În străinătate, fusese în căldura înăbuşitoare din Manila sau Leyte, ori în frigul umed din Germania sau Belgia, dar în ţară ar fi putut să fie în Dakota de Nord sau Dakota de Sud, ori în Maine sau în Florida. Au fost şi perioade când s-a aflat la nouăsprezece mii de kilometri distanţă de cea mai apropiată echipă din Major League. Ceva în minte îi spusese că nu avea să stea niciodată prea mult într-un loc.

La desert mâncară fructe şi, după cafea, curăţară masa şi spălară vasele, cu toţii împreună, parte din profesionalism, parte din colegialitate. Femeile din tura de zi ieşiră din schimb şi se duseră la etaj. Femeile din tura de noapte ocupară posturile din hol şi din bibliotecă. Janet Salter îşi luă cartea. Reacher şi Peterson se duseră în salon să aştepte.

Şapte fără cinci seara.

Încă nouă ore.

Capitolul 30

Peterson se tot uita la ceas. Reacher socotea în minte scurgerea timpului. Ora şapte. Şapte şi cinci. Şapte şi zece. Şapte şi un sfert. Nicio activitate pe stradă. Imaginea văzută de sub streaşină verandei rămânea neschimbată. Zăpadă, gheaţă, vânt, maşina parcată a lui Peterson, maşina de supraveghere cu poliţistul vigilent la volan. Peterson scoase Glock-ul din toc, îl verifică şi-l puse la loc. Reacher avea pistolul Smith & Wesson în buzunarul pantalonilor. Nu avea nevoie să verifice că e acolo. Îi simţea greutatea.

Peterson era la fereastră. Reacher şedea în fotoliul lui Janet Salter. Se gândea la pista de aterizare, la vechea clădire din piatră şi la barăcile din lemn.

Mai exact, la prima baracă.

— Kim are o soră? întrebă el.

— Nu, răspunse Peterson.

— Vreo nepoată sau verişoară?

— Nu are nepoate. Are câţiva veri. De ce?

— Fata pe care-am văzut-o în baracă, stând pe pat. Mi s-a părut familiară. La început am crezut c-am mai văzut-o înainte. Dar nu văd cum. Aşa că încerc acum să mă lămuresc. Ori era doar o reprezentantă a tipului fizionomie local, ori semăna cu altă persoană pe care-am văzut-o.

— Nu există un tip fizionomie local.

— Crezi? Tu şi Holland arătaţi la fel.

— El e mai bătrân.

— În afară de asta.

— Poate semănăm puţin. Dar nu există un tip local.

— Atunci fata arăta ca o persoană pe care-am văzut-o. În prima mea seară aici, cred. Şi singura femeie pe care-am văzut-o în prima seară aici a fost Kim.

— Şi bătrânele din autocar.

— Nicio asemănare.

— Chelneriţa de la restaurant?

— Nu.

— Kim nu are surori. Nici nepoate. Şi cred că toţi verii ei sunt băieţi.

— OK, spuse Reacher.

— Poate c-ai văzut un bărbat. Fraţii şi surorile pot să semene între ei. Lowell are o soră care seamănă cu el. Îl mai ţii minte? Ofiţerul pe care l-ai întâlnit.

— Greu de ea, spuse Reacher.

— Dar cum arăta fata asta misterioasă până la urmă?

— Înaltă, slabă şi blondă.

— Păi noi toţi suntem înalţi, slabi şi blonzi.

— Exact ce spuneam.

— Dar poţi să ne deosebeşti.

— Dacă mă concentrez, spuse Reacher.

Peterson zâmbi scurt şi se întoarse cu faţa la geam. Reacher veni lângă el. Şapte şi douăzeci. Linişte totală.

Departe spre est şi puţin mai la sud, Susan Turner formă iar un număr pe telefon. Omul ei de la forţele aeriene răspunse de la primul apel. Îi spuse că tocmai se pregătea să o sune şi el. Pentru că avea noutăţi. Tocmai îi sosise dosarul relevant.

— Deci, ce-i acolo sub pământ? întrebă Susan.

Individul îi spuse.

— E vag, zise ea. Există vreo posibilitate să afli mai multe detalii?

— Mi-ai spus că treaba asta e privată şi neoficială.

— Aşa este.

— Laşi impresia că promovarea ta depinde de asta.

— Încerc să ajut pe cineva, atâta tot. Şi informaţiile vagi nu ajută.

— Pe cine încerci s-ajuţi?

— Un prieten, spuse Susan Turner, după o scurtă ezitare.

— Cât de bun prieten îţi este?

— Încă nu ştiu.

— Cât de bun vrei să-ţi fie?

— Îndeajuns de bun ca să merite să mai verifici.

— OK, spuse tipul. O să mai verific. Revin eu c-un telefon.

La şapte şi jumătate, Janet Salter începu să se agite prin casă. Reacher o auzi în hol. O auzi pe poliţista de la baza scării spunându-i că cina a fost excelentă. O auzi pe Janet Salter răspunzându-i politicos. Apoi femeia veni în salon. Reacher voia

s-o ascundă în subsol, dar hotărî să aştepte până când suna sirena. Se gândi că acela avea să fie momentul când ar fi fost cel mai probabil să se supună, când va auzi din nou vaietul sirenei.

— Ce e pe cale să se-ntâmple? întrebă ea.

— De ce credeţi că e pe cale să se-ntâmple ceva? o întrebă Peterson.

— Pentru că tu eşti aici, domnule Peterson, în loc să fii acasă, cu doamna Peterson şi copiii tăi. Şi pentru că domnul Reacher a fost şi mai tăcut decât e de obicei.

— N-o să se-ntâmple nimic, o asigură Peterson.

— La opt, se face apelul de seară la puşcărie, zise Reacher. Credem că vor ieşi cu un om lipsă. Vor acţiona butonul de panică.

— La ora opt?

— Poate la şi un minut.

— O evadare?

— Credem că deja a avut loc, spuse Peterson. Vor afla când vor face numărătoarea.

— Înţeleg.

— N-o să plec de-aici, spuse Peterson.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru grijă. Dar te voi face să pleci. Tu eşti următorul şef de poliţie. Pentru binele oraşului, nimic nu trebuie să stea în calea acestui lucru.

— E o nebunie.

— Nu, aşa se iau deciziile bune. Trebuie să te scoţi pe tine din ecuaţie.

— Nu pot s-o fac.

— O înţelegere e o înţelegere, chiar dacă domnul Holland nu s-a ţinut de cuvânt faţă de mine.

— N-o să plec.

— Ba o să pleci.

Forţele de Securitate ale Forţelor Aeriene ale SUA aveau cartierul general la Baza Aeriană Lackland din Texas. Nu aveau un echivalent direct al Unităţii Speciale 110 a Corpului de Poliţie Militară al armatei. Cel mai apropiat de aşa ceva era Programul Phoenix Raven, care era un set integrat de echipe specializate. Una dintre acele echipe era condusă de un tip care tocmai terminase de vorbit la telefon cu Susan Turner din

Virginia şi îl sunase din nou pe un funcţionar de la arhivă aflat la o distanţă de peste o mie cinci sute de kilometri, într-un depozit al arhivelor.

— Ce ţi-am dat e tot ce am, spuse funcţionarul.

— Prea vag.

— Asta e.

— Trebuie să mai fie ceva.

— Nu este.

— Cât de atent te-ai uitat?

— Poţi să te holbezi cât vrei la o foaie de hârtie, că n-o să apară cuvinte pe ea.

— Care a fost originea livrării?

— Vrei să urmăresc un anumit transport aerian de-acum cincizeci de ani?

— Poţi?

— Nicio speranţă. Îmi pare rău, domnule maior. Dar aici e vorba de istorie antică. Aţi putea la fel de bine să mă întrebaţi ce a mâncat la prânz omul din Neanderthal într-o zi de joi, acum un milion de ani.

La opt fără zece, în casa lui Janet Salter era o linişte absolută. Un fel de puls al groazei trecuse de la un locatar la următorul. Poliţista din hol se ridicase de pe treapta de jos a scării şi stătea acum în spatele uşii. Poliţista din bibliotecă se dăduse mai aproape de fereastră. Peterson supraveghea strada. Janet Salter îndrepta cărţile de pe rafturile din salon. Le aranja cotoarele în linie. Mişcări mici, neliniştite, dar precise, cu nodurile degetelor de la mâna dreaptă.

Reacher lenevea într-un fotoliu. Cu ochii închişi. Nimic nu se putea întâmpla înainte să sune sirena.

Ceasul ticăia neabătut.

Opt fără cinci seara.

Încă opt ore.

Capitolul 31

Ceasul din capul lui Reacher ajunse la opt fix. Nu se întâmplă nimic. Lumea de afară rămase îngheţată şi liniştită. Nu se auzea nimic în afară de sunetul vântului, de hârjâitul şi răpăiala coniferelor îngheţate, de pârâitul şi agitaţia crengilor de copaci şi de cutremurările tectonice primare ale pământului care se răcea şi mai mult.

Opt şi un minut.

Nu se întâmplă nimic.

Opt şi două minute.

Nu se întâmplă nimic.

Niciun sunet.

Nicio sirenă.

Nu veni nimeni.

Peterson se uită la Reacher, care ridică din umeri. Janet Salter se uită pe fereastră. Nicio mişcare pe stradă. Poliţista din hol se foi. Reacher auzi scândurile scârţâind sub paşii ei.

Opt şi trei minute.

Nu se întâmplă nimic.

Opt şi patru minute.

Şi cinci.

Şi şase.

Şi şapte.

Nu se întâmplă nimic.

Niciun sunet, nicio sirenă.

Absolut nimic.

La opt şi-un sfert renunţară să-şi mai facă griji. Peterson era sigur că numărătoarea efectivelor nu putea fi întârziată atât. Închisorile funcţionează pe baza unor rutine fixe. Dacă celulele nu erau încuiate pentru noapte la opt fix, trebuiau făcute menţiuni în registrele operaţionale, rapoartele să fie îndosariate în triplu exemplar şi supraveghetorii chemaţi să dea explicaţii. Mult prea mult deranj pentru orice alt motiv în afară de o revoltă în desfăşurare, iar dacă ar fi avut loc o

revoltă, sirena ar fi sunat oricum. Prin urmare, tentativa eşuase. Sau avocatul aruncase pur şi simplu nişte vorbe-n vânt.

Totul era în regulă.

— Eşti sigur? întrebă Reacher.

— Absolut, spuse Peterson.

— Atunci, dovedeşte-o. Pune-n practică ceea ce ai spus.

— Cum?

— Du-te acasă.

Ceea ce Peterson făcu. Mai trase de timp până la opt şi douăzeci şi apoi îşi puse haina şi o luă în jos pe alee, se urcă în maşină şi plecă. Janet Salter terminase de îndreptat cărţile şi acum citea. Poliţista de pe hol se întoarse la poziţia ei de pe treapta de jos a scării. Poliţista din bibliotecă se dădu înapoi de la fereastră. Reacher şedea în bucătărie şi încerca să se hotărască dacă să o deranjeze pe Janet Salter cerându-i permisiunea sau să se-apuce să-şi facă singur cafea. Ştia cum funcţionează un percolator. Mama lui avusese unul, chiar dacă era franţuzoaică. În final, se duse şi-l porni nepoftit. Ascultă cum gâlgâie şi şuieră şi, când se linişti, îşi turnă o cană. O ridică în semn de salut ironic către reflecţia lui din fereastră şi luă o gură.

La opt şi jumătate sună telefonul din hol. Poliţista de la baza scării se ridică şi răspunse. Era pentru Reacher. Glasul din Virginia. Poliţista duse două degete sub ochi şi apoi le îndreptă spre uşă. *Fii atent la intrare şi te las să vorbeşti liniştit.* Reacher încuviinţă cu o mişcare a capului şi luă receptorul. Glasul spuse:

— Patruzeci de tone de surplus de efecte militare rămase din al Doilea Război Mondial.

— E vag.

— Mie-mi spui? Omul meu a făcut tot ce-a putut, dar mai mult de-atât nu ştie.

— Ce fel de surplusuri au avut după al Doilea Război Mondial?

— Glumeşti? Tot felul de lucruri. Bomba atomică a schimbat totul. Au trecut de la multe avioane care cărau bombe mici la câteva avioane care transportau bombe mari. Numai chiloţi şi maiouri se poate să fi avut în plus vreo patruzeci de tone. Plus că au trecut de la avioanele cu elice la cele cu reacţie. Aveau

căşti. Ar putea să fie patruzeci de tone de căşti din acelea de pe vremuri, din piele.

— Ce bine mi-ar fi prins una de-aia chiar acum.

— Nu te mai văicări.

— Care-i temperatura aici?

O pauză.

— Minus douăzeci şi cinci de grade.

— Se simte mai rău de-atât.

— Şi-o să fie şi mai rău. Radarul de pe Weather Channel arată groaznic.

— Mulţumesc pentru veştile bune.

— Hei, tu m-ai întrebat.

— Deci, căşti şi chiloţi?

— Trebuie să fie ceva legat de schimbarea de echipament între generaţii sau de reducerea numărului de aviatori. Sau ambele.

— Ceva despre mărimea sau arhitectura locului?

— Chestia asta a dispărut cu mult timp în urmă.

— OK, spuse Reacher. Mulţumesc.

— Omul meu a vorbit. Cel de la Fort Hood. Aşa cum ai spus.

— Mă bucur.

— Îţi rămân datoare.

— Nu, suntem chit.

— Ba nu. A fost prima mea reuşită importantă.

— Serios? De cât timp eşti în acest post?

— De două săptămâni.

— Nu mi-am închipuit. Pari să fii acolo de-o veşnicie.

— Nu sunt sigură că e un compliment.

— Aşa am vrut să fie, spuse Reacher.

— Atunci, mulţumesc.

— Ar trebui să fii în oraş, să sărbătoreşti.

— Mi-am trimis oamenii în oraş.

— Bună mişcare. Dă-le lor tot creditul. Ei vor aprecia, dar şefii vor şti mereu cine-a făcut de fapt treaba. Vei câştiga pe ambele fronturi.

— Aşa ai procedat şi tu?

— Întotdeauna. Am dat de înţeles că n-am făcut mare lucru. De multe ori era adevărat, bineînţeles.

— Nu aşa sugerează dosarul tău.

— Tot te mai uiţi la vechitura aia?

— E o adevărată saga.
— Nu-i corect. Este o relaţie foarte asimetrică din perspectiva informaţiilor.
— Băiete, viaţa-i naşpa.
— Cum mi-ai zis?
— Încercam să vorbesc ca o blondă din California.
— Înţeleg.
— Chiar înţelegi?
— Nu eşti nici blondă, nici din California.
— Şi e bine?
— Dac-ai fi brunetă, s-ar putea să-mi placă. Ochi căprui?
— Te-ai prins.
— Părul lung, aşa-i?
— Mai lung decât ar trebui.
— Excelent.
— Vrei să reluăm şi chestia cu numărul de la sutien?
— Trebuie să fiu sincer. Pur şi simplu nu aud ce spui.
— OK, spuse ea râzând. Mărturisesc. Ai dreptate.
— Înălţimea?
— Un metru şaptezeci.
— Tenul deschis sau închis?
— Nici aşa, nici aşa. Dar mă bronzez frumos.
— Vrei să vezi Dakota de Sud iarna?
— Prefer plaja, spuse ea râzând din nou.
— Şi eu. De unde eşti?
— Montana. Un orăşel de care n-ai mai auzit.
— Pune-mă la încercare. Am fost în Montana.
— Hungry Horse?
— N-am auzit în viaţa mea de el.
— Ţi-am zis eu, spuse ea. E aproape de Whitefish.
— Îţi place armata?
— Ţie ţi-a plăcut?
— Ai dosarul meu, spuse Reacher.
— Şi jumătate din timp mă gândesc, Doamne, dacă ai urât-o atât de mult, ar fi trebuit să pleci când treaba mergea bine.
— N-am urât-o niciodată. Nicio clipă. Am vrut doar să repar ce nu era în regulă.
— Ţi-ai depăşit treapta de salarizare.
— Mi-am dat seama de asta.

Reacher se uită în jurul lui, în hol. Uşa închisă, lambriurile închise la culoare, picturile în ulei, covorul persan. Esenţele rare de lemn, ceara, luciul, patina. Primise toate informaţiile pe care avea să le primească vreodată de la sau prin Unitatea 110. N-avea niciun motiv întemeiat să continue să vorbească.

Glasul îl întrebă:

— Apropo, ce faci tu în Dakota de Sud?

— M-am aflat într-un autobuz care a fost implicat într-un accident. Am rămas blocat aici.

— Viaţa e un joc de noroc.

— Dar cărţile sunt măsluite. Niciun autobuz în care-am fost eu vreodată nu s-a defectat într-un loc cald.

— Te porţi frumos acolo?

— De ce m-aş purta altfel?

— Dosarele astea sunt marcate dacă cineva de-afară cere să arunce o privire la ele. Ştii, FBI-ul sau un departament de poliţie local, ceva de genul. Iar al tău este marcat din plin. S-au tot interesat oamenii de tine în ultimii doisprezece ani.

— Ceva de-aici în ultimele două zile?

— O copie a plecat la cineva numit Thomas Holland, de la Departamentul de Poliţie Bolton.

— E şeful poliţiei de-aici. Probabil ceva de rutină. A vrut să ştie dacă sunt calificat, fiindcă mi-a cerut să-l ajut. Pe vremea când credea că acea clădire din piatră ar fi a armatei. Şi, vreo urmare?

— Nu.

— Asta pentru că m-am purtat frumos.

O pauză lungă.

Era timpul să încheie.

— Cum te cheamă?

— Contează?

— Aş putea să aflu. Aşa cum stau lucrurile acum în armată, probabil că apari undeva pe internet.

— Glumeşti? 110? Nicio şansă. Nu existăm.

— Deci, cum te cheamă.

— Susan.

— Drăguţ nume.

— Şi eu cred la fel.

Altă pauză lungă.

Era timpul să încheie.

— Omul tău de la forţele aeriene e la Lackland? întrebă el.
— Da. Vorbeşte cu omul lor de la arhiva din Colorado.
— Roagă-l să mai facă o încercare. Este evident că marfa aia a fost adusă aici cu avionul. Trebuie să existe pe undeva un document de transport.
— O să-ncerc.
— Mă suni? întrebă el.
— Desigur, spuse ea.

Reacher se întoarse în bucătărie şi-şi umplu din nou cana cu cafea. În casă era linişte. Niciun sunet semnificativ din afară. Nici dinăuntru nu venea vreun sunet semnificativ, cu excepţia vibraţiei subliminale a oamenilor calmi şi vigilenţi care se concentrau intens pe ceea ce aveau de făcut. Era genul de linişte pe care Reacher o auzise de sute de ori înainte. Îşi duse cana în salon şi o găsi pe Janet Salter citind acolo. Ea ridică privirea din carte şi spuse:
— Bei cafea.
— Sper că nu vă deranjează, spuse Reacher.
— Absolut deloc. Dar nu te ţine treaz?
— Până când o să vreau să dorm, zise el.
— Cum a fost?
— Cine?
— Femeia din Virginia.
— A fost în regulă.
Reacher se apropie de fereastră şi aruncă o privire la stradă. Zăpadă, gheaţă, maşina de poliţie parcată, frunzişul îngheţat mişcându-se ţeapăn în bătaia vântului. Ceva lumină de la lună, ceva nori înalţi, o lumină oranj îndepărtată de la lămpile cu vapori de pe străzile aflate la nord şi la est.
— Linişte peste tot, spuse el.
— Crezi că penitenciarul de stat şi închisoarea federală au aceeaşi oră a stingerii ca şi puşcăria districtuală?
— Aşa-mi imaginez.
— Atunci o vreme suntem în siguranţă, nu-i aşa? Efectivele au fost numărate şi nu mai există vreun prilej de turbulenţe în masă până dimineaţă.
— În principiu.
— Dar?
— Speră că va fi bine, pregăteşte-te de ce-i mai rău.

— Asta-i motoul tău?

— Unul dintre multe altele.

— Care ar fi altele?

— Niciodată să nu uiţi, niciodată să nu ierţi. Fă-o o dată şi fă-o bine. Culegi ce-ai semănat. Planurile se duc pe copcă de îndată ce s-a tras primul foc. Apără şi slujeşte. Mereu la datorie.

— Eşti la fel de dur cu tine cum eşti şi cu ceilalţi.

— Crud, dar drept.

— Nu mai pot să suport genul ăsta de tensiune.

— Sper că nu veţi mai fi nevoită.

— E pentru prima oară în viaţă când mi-e frică. Este o chestie fundamentală, nu-i aşa?

— E o alegere, spuse Reacher. Atâta tot.

— Cu siguranţă că toată lumea se teme de moarte.

— Ăsta era un alt moto: Nu mi-e frică de moarte. Moartea se teme de mine.

— Parcă ai încerca să te convingi pe tine însuţi.

— Cu toţii încercăm, tot timpul. Credeţi-mă.

— Deci, ţi-e frică de moarte.

— Cu o moarte toţi suntem datori. Depinde ce formă ia, cred.

Janet Salter rămase tăcută un moment. Apoi spuse:

— Acum doi ani l-am cunoscut pe cel care m-a succedat la Yale. La o conferinţă a bibliotecilor. A fost o experienţă interesantă. Îmi închipui că şi tu simţi la fel când vorbeşti cu femeia din Virginia.

— Nu e succesoarea mea. Nu direct. Se poate să fi fost şase sau şapte oameni între mine şi ea. Poate mai mulţi. E o legătură îndepărtată. Aproape arheologică.

— E mai bună decât tine?

— Probabil.

— Aşa am simţit şi eu. La început, asta m-a deprimat. Pe urmă, mi-am dat seama că ar trebui să mă simt încurajată de acest lucru. Progresul este menţinut. Lumea continuă să meargă înainte.

— Cât a trecut de când v-aţi pensionat?

— Ceva mai mult de zece ani.

— Deci v-aţi întors aici înainte ca închisoarea să se fi construit.

— Cu câţiva ani mai devreme. Pe atunci era un oraş diferit. Dar cred că nu foarte diferit. Adevărata schimbare urmează să se producă. Încă suntem într-o fază de tranziţie. Adevărata schimbare se va produce când ne vom obişnui cu situaţia. Deocamdată, suntem un oraş cu o închisoare în el. În curând o să fie un oraş-închisoare.

— Şi cum era înainte?

— Blând, spuse Janet Salter. Liniştit. Jumătate ca mărime. Fără localuri fast-food, un singur motel. Comandantul Holland era un bărbat tânăr cu familie. Aşa cum e Andrew Peterson acum. Nu ştiu de ce, dar asta simbolizează schimbarea pentru mine. Totul era plin de tinereţe, vesel şi lipsit de griji. Nu era îmbătrânit, obosit şi plin de amărăciune, cum e acum.

— Ce s-a întâmplat cu soţia lui Holland?

— Cancer. Dar, din fericire, s-a dus repede. Fiica lor, Liz, avea cincisprezece ani atunci. Ceea ce ar fi putut să fie tare dureros, dar se pare că a depăşit cu bine momentul. A avut acelaşi nume ca mama sa. Mamei i se spunea Betty, iar fiicei, Liz. Semănau în toate privinţele. Ceea ce se poate să fi fost durezos şi pentru domnul Holland, dar şi el a depăşit momentul. Pe atunci era deja implicat în primele faze ale planificării închisorii şi asta i-a ţinut mintea ocupată.

— Şi care-a fost povestea cu divorţul soţilor Lowell?

— Ţi-am spus că nu ştiu. Dar faptul că niciunul dintre ei nu vorbeşte despre asta te face să-ţi imaginezi tot felul de lucruri, nu-i aşa?

— Vina lui sau a ei?

— Oh, a lui, cred.

— Peterson zicea că are o soră care seamănă mult cu el.

— Într-un fel. Dar e mult mai tânără decât el. Mai mult ca o nepoată.

— Aveţi de gând să rămâneţi aici, chiar şi când o să fie un oraş-închisoare?

— Eu? Sunt prea bătrână ca s-o iau de la zero în altă parte. Dar tu?

— Eu n-aş putea să stau aici. E prea frig.

— În cele din urmă, o să vrei să te aşezi undeva.

— Până acum, nu s-a-ntâmplat.

— Vezi ce-o să simţi peste treizeci de ani.

— E un orizont îndepărtat.

— O să vină mai repede decât te-aştepţi.

Reacher puse cana goală pe o măsuţă joasă. Nu era sigur dacă să rămână în cameră sau s-o lase să citească singură. Nu ştia ce-ar fi preferat.

— Stai, spuse ea. O să am timp din belşug pentru citit după ce-o să se termine agitaţia asta.

Reacher rămase.

— Ţi-e destul de cald? îl întrebă ea.

— Mă simt bine, spuse el.

Şi aşa şi era. Radiatorul vechi de sub fereastră făcea căldură din belşug. Apa fierbinte din conducte se plimba neobosit prin casă. O auzea. Auzea cum îmbinarea în unghi drept ascunsă din capul scării şuiera ceva mai tare decât celelalte. Îşi imagină arzătorul din subsol huruind şi pompa trăgând din greu. Căldură nelimitată, disponibilă în permanenţă. Mult mai bine decât aranjamentul din casa lui Andrew Peterson. Vechea sobă metalică cu lemne, cu tirajul oprit şi răcindu-se în timpul nopţii, abia călduţă dimineaţa.

Se uită în gol o secundă.

— Prostule! spuse el.

— Cine? întrebă Janet Salter.

— Eu.

— De ce?

— Trebuie să dau un telefon.

Se ridică şi ieşi în hol. Vorbi cu poliţista aşezată pe prima treaptă a scării:

— Îmi trebuie numărul de-acasă al lui Andrew Peterson.

— Nu sunt sigură că am permisiunea să ţi-l dau, spuse aceasta.

— Atunci formează-l pentru mine. Nu mă uit.

Femeia formă numărul. Ascultă să vadă dacă primise ton de apel, apoi îi întinse receptorul, răspunse Kim Peterson. Reacher se prezentă şi spuse:

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar trebuie să vorbesc cu Andrew.

— Abia a ajuns acasă.

— Ştiu. Îmi pare rău, dar e important.

Urmă o pauză lungă. Probabil că femeia trebui să-l scoată pe Peterson din bârlog. Dar, până la urmă, acesta răspunse.

— Probleme? întrebă el.

— Din contră, spuse Reacher. Ştiu unde e cheia de la clădirea din piatră.

Nouă fără cinci seara.

Încă şapte ore.

Capitolul 32

Reacher rămase la telefon şi, preţ de un minut, îl ascultă pe Peterson vorbind cu el însuşi despre ce să facă în continuare. Ca şi cum ar fi gândit cu glas tare.

— La închisoare s-a dat stingerea acum o oră, aşa că sirena n-o să sune. Este imposibil, nu? N-are cum să se-ntâmple. Individul ar putea să vină şi fără să sune sirena, cred, dar în acest caz i-ar sta în cale o mulţime de oameni. Patru în casă, trei în stradă. Toţi, oameni bine pregătiţi. M-am asigurat de asta. Deci în momentul ăsta nu contează cu adevărat dacă eşti acolo sau nu, aşa-i? Eşti în plus. Într-un sens temporar. Aşa că nu e niciun risc să pleci. Eşti de acord?

— Da, confirmă Reacher.

— Vin să te iau în zece minute.

Reacher se întoarse în salon. Janet Salter se uită la el. Reacher îi spuse că trebuie să plece, precizând şi motivul, şi locul.

— Dacă poliţiştii trebuie să plece, ce faceţi? o întrebă el.

— Mă încui în subsol.

— Cu?

— Cu pistolul.

— Când?

— Imediat, cred.

— Corect, spuse Reacher. Imediat, instantaneu, fără nicio întârziere, înainte chiar ca poliţiştii să iasă pe uşă. Vă încuiaţi şi rămâneţi acolo până mă întorc.

— Cu parola.

— Corect, spuse din nou Reacher. Şi chiar dacă poliţiştii nu pleacă, vă duceţi acolo dacă simţiţi vreo agitaţie oarecare. Orice fel de nelinişte, orice fel de nervozitate suplimentară, orice fel de alertă mărită, bine?

— Crezi că omul ăla ar putea să vină când poliţiştii sunt încă în casă?

— Speră că va fi bine, pregăteşte-te pentru ce-i mai rău. Dacă poliţiştii simt ceva în neregulă, nu vă vor spune imediat. Nu vor vrea să pară penibili după aia, dacă se va dovedi că n-a

fost nimic. Aşa că depinde de dumneavoastră să vă daţi seama. Aveţi încredere în instinct. Orice îndoială aţi avea, vă ascundeţi acolo, repede. Un glonţ rătăcit vă poate ucide la fel ca unul trimis special.

— Cât o să fii plecat?

— Cam două ore.

— O să fiu bine.

— O să fiţi dacă faceţi ce v-am spus.

— O să fac, îţi promit. Mă duc jos, încui uşa şi aştept parola.

Reacher încuviinţă din cap, fără să spună nimic.

Suficient de sigur.

Reacher ieşi în hol şi-şi puse haina uriaşă. Verifică în buzunare căciula, mănuşile şi pistolul. Toate erau prezente şi funcţionau. Telefonul sună. Femeia de la baza scării răspunse. Îi întinse telefonul lui Reacher fără să spună nimic.

— Da? spuse el aşteptându-se să fie Peterson.

Glasul din Virginia spuse:

— Avem un document parţial de însoţire a transportului.

— Şi?

— Şi o să-mi petrec restul vieţii mele plătind acest favor. Ştii cât de greu trebuie să fi fost de găsit? O hârtie lipsită de relevanţă de acum cincizeci de ani?

— Au funcţionari, aşa cum aveam şi noi. Ce altceva au de făcut?

— Ei spun că multe.

— Nu-i crede. Ce scrie în document?

— Patruzeci de tone de surplus de la vechile baze ale Diviziei a 8-a a Forţelor Aeriene din Marea Britanie. De la terenurile pentru bombardiere din estul Angliei, din cel de-al Doilea Război Mondial. Pe la mijlocul anilor cincizeci au fost închise multe din astea. Pistele nu mai erau îndeajuns de lungi.

— Se specifică ce fel de surplus?

— Da şi nu. La modul general se spune că e vorba de materiale necesare pentru echipaje, iar în mod specific apare un nume de producător de care nu-şi mai aminteşte nimeni şi un cod pe care nimeni nu-l mai înţelege.

— Nici măcar băieţii de la Lackland?

— Nici măcar ei. Avem de-a face aici cu elemente de istorie antică.

— Aşa cum îmi amintesc eu istoria antică, n-am adus înapoi din Europa surplusul din timpul războiului. Ori le-am aruncat, ori le-am vândut. Am păstrat banii în valuta locală şi i-am folosit pentru burse Fulbright. Doi iepuri dintr-un foc. Ne-am descotorosit de o grămadă de chestii vechi şi am răspândit în acelaşi timp pacea, frăţia şi înţelegerea. Prin schimburi educaţionale.

— Ce vremuri!

— Care era codul?

— N06BA03.

— Nu-mi spune absolut nimic.

— Nu spune nimic nimănui. Ar putea fi chiloţi. Sau căciuli.

— Nu cred c-am fi adus înapoi cu avioanele patruzeci de tone de chiloţi sau de căciuli. N-ar fi avut nicio logică. E mai ieftin să le dai de pomană sau să le dai foc.

— Atunci poate că era ceva ce nu puteam da de pomană. Sau vinde. Sau arde. Din motive de securitate. Pistoale, poate. Cred că piloţii din timpul războiului aveau aşa ceva la ei. În caz că erau doborâţi pe teritoriul inamic.

— Care era numele producătorului?

— O firmă numită Crown Laboratories.

— Cum ai zis?

— Crown Laboratories.

— Of, dar-ar dracii!

— Ce e?

— Patruzeci de *tone?* Trebuie să fie o glumă.

— Reacher, ce e?

— Trebuie să plec.

De îndată ce văzu lumina farurilor maşinii lui Peterson pe stradă, ieşi, traversă veranda şi se grăbi pe alee. Gerul îl izbi cu forţa unui baros. Cauciucurile vehiculului lui Peterson pârâiau pe zăpada îngheţată. Reacher se urcă în maşină. Aeroterma sufla aer călduţ. Reacher nu-şi dădu jos mănuşile şi căciula. Peterson efectuă o întoarcere din trei manevre pe drumul cu făgaşele îngheţate şi o luă înapoi spre şoseaua principală. Coti la dreapta şi merse spre sud, mai lent decât ar fi făcut-o vara, mai repede decât dacă ar fi fost în trafic. Pe şosea nu se vedea nicio altă maşină. Chiar dacă era doar nouă seara, părea că se dăduse ora închiderii în tot statul. Oamenii se adăpostiseră în

case şi maşina lui Peterson era singurul obiect în mişcare în toată zona.

După şaisprezece kilometri, cotiră pe drumul paralel cu magistrala. Norul era subţire şi la înălţime şi luna lumina din plin. Vântul continua să aducă gheaţă dinspre vest. Pe parbriz se depunea o crustă subţire şi abrazivă, pe care ştergătoarele nu reuşeau s-o îndepărteze. Ca o pulbere de diamante. Peterson trecu instalaţia de încălzire pe degivrare şi se aplecă să vadă prin cercurile încălzite care se micşorau cu fiecare kilometru parcurs.

Cotiră din nou la dreapta pe drumul şerpuitor cu două benzi. Acum vântul venea din stânga şi parbrizul se curăţă din nou. Vechea pistă de aterizare se profila în faţă, cenuşie şi masivă în noapte. Era la fel de curată. Intrară pe suprafaţa ei şi lanţurile de pe roţi începură să clănţăne.

Parcurseră rapid mai bine de trei kilometri.

În faţă văzură lumini de poziţie.

O maşină parcată. Era cu spatele la ei şi dincolo de silueta întunecată se vedea lumina albă a farurilor. Gazele de eşapament ieşeau pe la capetele ţevilor, acumulându-se, învolburându-se, fiind apoi împrăştiate de vânt.

Peterson încetini şi aprinse faza lungă a farurilor. Maşina parcată era goală. Era un Ford Crown Victoria, fără însemne. Ori bleumarin, ori neagră. Greu de spus în lumina puternică.

— E maşina comandantului Holland, spuse Peterson.

Parcară lângă celălalt vehicul şi coborâră în frigul năprasnic, găsindu-l pe Holland la uşa primei barăci. Căciulă de blană, hanoracul cu fermoarul tras, mănuşi groase, bocanci grei, mişcându-se ţeapăn şi stângaci în hainele alea groase, respiraţia adunându-se într-un norişor în faţa lui.

Holland nu se arătă încântat că-i vede.

— Ce dracu’ căutaţi aici? spuse el pe un ton mânios.

— Reacher şi-a dat seama unde e cheia, răspunse Peterson.

— Nu-mi pasă cine şi-a dat seama şi de ce anume şi-a dat seama. Nu trebuia să veniţi. Niciunul dintre voi. Sunteţi iresponsabili. Dacă sună sirena?

— N-o să sune.

— Aşa crezi?

— N-are cum. Celulele sunt încuiate şi apelul de seară s-a făcut.

— Ai încredere în procedurile lor?

— Desigur.

— Eşti un prost, Andrew. Încetează să mai fi atât de naiv. Locul ăla e un dezastru. Mai ales puşcăria districtuală, care ne interesează pe noi în clipa asta. Dacă-ţi închipui că ăia fac în fiecare seară apelul de seară ca la carte, atunci eu am un teren pe plajă de vânzare. Ţi-l dau cu 100 de dolari hectarul, cam la doi kilometri de-aici.

— Locul ăla e nou-nout.

— Metalul şi betonul sunt nou-noute. Dar aceiaşi oameni vechi lucrează acolo.

— Şi ce vrei să spui? Că apelul nu s-a făcut aşa cum trebuie?

— Spun că pariez pe ce vrei tu că apelul nu s-a făcut deloc. Că la opt fără cinci au sunat din trâmbiţă aşteptându-se ca toată lumea să se-ntoarcă acasă şi la opt uşile celulelor s-au închis automat.

— Chiar de-ar fi adevărat, nu-i niciun pericol până dimineaţă.

— Băiete, se fac patrule de noapte. Câte una pe oră, zece în total. Bănuiesc că sar peste nouă dintre ele. Dar la un moment dat vin cu lanternele, verifică paturile şi fac ceea ce-ar fi trebuit să facă la opt.

— Vorbeşti serios?

— Natura umană, Andrew. Obişnuieşte-te cu ideea.

— Şi-ar trebui să ne-ntoarcem acum?

Holland făcu o pauză.

— Nu, oricum va trebui să ne întoarcem. În cazul cel mai rău, doamna Salter va rămâne singură cinci minute. Poate zece. E un risc. Ni-l asumăm. Dar era bine să nu fi venit deloc.

— Tu de ce eşti aici? întrebă Reacher.

Holland se uită la el.

— Pentru că mi-am dat seama unde-i cheia.

— Bravo.

— Nu-i mare brânză. Oricine are un creier ar putea să-şi dea seama într-o noapte ca asta.

— Unde e? întrebă Peterson.

Era în soba cu parafină din prima baracă. O ascunzătoare excelentă, cu acces întârziat încorporat. Prea fierbinte ca să te gândeşti să cauţi acolo mai devreme, acum era prea rece la atingere. Ca soba cu lemne a lui Peterson. Glasul din Virginia

spusese: *Dă foc la toată şandramaua şi caută în cenuşă. O cheie de la forţele aeriene probabil că e făcută din acelaşi material ca şi focoasele de rachete. În mod cert o să supravieţuiască incendiului.* Şi avusese dreptate. Cheia supravieţuise. Era în stare foarte bună. Fusese lăsată să cadă în mijlocul arzătorului şi fusese încălzită şi răcită fără consecinţe negative. Era mare, în formă de T, lată cam de şapte centimetri. Amprenta cheii era complexă şi obiectul avea luciul mat al unui material exotic. Titan, probabil. De pe vremea când paranoia nu lăsa loc unor întrebări sceptice privind costurile.

Reacher o scoase din sobă şi i-o dădu lui Holland. Acesta o duse la uşa clădirii din piatră. O băgă în încuietoare. O întoarse. Broasca se descuie.

Capitolul 33

Reacher apăsă clanţa, care coborî cu şaizeci de grade cu o mişcare robustă, la jumătatea drumului dintre precizie şi fizică. Ca la un seif bancar de pe vremuri. Uşa însăşi era foarte grea. Părea să cântărească o tonă. Stratul exterior era o placă din oţel groasă de cinci centimetri. Pe partea din spate, la cinci centimetri de toate marginile, se găsea o protuberanţă dreptunghiulară adâncă de douăzeci şi cinci de centimetri, care intra la fix în locaşul format de buiandrug, uşori şi prag. Protuberanţa era ca o cutie din oţel sudată. Probabil îndesată cu material ceramic. Când era închis, întregul ansamblu alcătuia o parte groasă de treizeci de centimetri îmbinată perfect cu zidul. Balamalele erau masive. Dar trecuse ceva timp de când fuseseră unse. Scrâşniră, scârţâiră şi protestară, dar până la urmă uşa se deschise. Reacher o împinse pe raza unui arc de şaizeci de centimetri şi, strecurându-se în spatele ei, o împinse până la capăt. Ca şi cum ai fi împins un camion defect, în interiorul clădirii din piatră era doar întuneric.

— Lanterne, spuse Holland.

Peterson se duse repede la cele două maşini şi se-ntoarse cu trei lanterne. Le aprinseră pe rând şi plimbară fasciculele în jur. Văzură un buncăr gol din beton, lat cam de nouă metri şi adânc de vreo şase. Înalt cât o casă cu etaj. Piatra era doar decoraţia exterioară. Pentru aparenţe. Sub ea, construcţia era brutală şi utilitară, simplă şi la obiect. În centrul spaţiului se vedea capul unei scări în spirală care cobora direct sub podea într-un puţ vertical rotund. Aerul care ieşea pe-acolo era stătut, uscat şi străvechi. Ca un mormânt. Ca sala faraonului dintr-o piramidă. Gaura pentru casa scării era perfect circulară. Podeaua era din beton armat şi avea o grosime de şaizeci de centimetri. Scara era asamblată prin sudare din profile de oţel simple, care se răsuceau în jos în întunecimea îndepărtată.

— Nu e niciun lift, remarcă Peterson.

— Consumă prea multă energie, spuse Reacher.

Se lupta cu partea pedantă a creierului său care se tot căznea să semnaleze că spirala era o figură plană, având doar

două dimensiuni. Astfel, o scară în spirală era o contradicţie în termeni. De fapt, scara era elicoidală. Un elicoid este o figură tridimensională. Dar se abţinu să spună ceva. Învăţase să tacă. Poate că Susan din Virginia ar fi înţeles. Sau poate că nu.

— Vă puteţi imagina? spuse Holland, în tăcerea înconjurătoare. Ai şapte ani, te uiţi în groapa aia şi ştii că n-o să mai ieşi de-acolo decât când o să fii mare?

— Asta dacă ajungeai aici, spuse Reacher. Ceea ce nu s-ar fi întâmplat. Întreaga idee a fost nebunească. De fapt, au construit cel mai scump depozit din lume.

Aproape de casa scării ieşeau prin podea două conducte metalice mari de ventilaţie. Cu diametrul cam de şaizeci de centimetri. Se ridicau până la un metru şi apoi se opreau, ca nişte hornuri mari pe un acoperiş orizontal.

Direct deasupra lor se vedeau două găuri în tavanul din beton. O conductă ar fi fost proiectată pentru aducţie, conectată la unul dintre hornurile false ale clădirii, având instalate ventilatoare, filtre şi epuratoare pentru purificarea aerului otrăvit. Cealaltă ar fi fost destinată evacuării, prin cel de-al doilea horn fals. O instalaţie incompletă. Niciodată terminată. Probabil că hornurile false fuseseră astupate din interior. Un remediu temporar care durase cincizeci de ani. În buncăr nu se vedea nici urmă de ploaie sau zăpadă.

Reacher se duse la una dintre conducte şi lumină cu lanterna în interiorul ei. Ca şi cum s-ar fi uitat într-un puţ. Nu vedea fundul. La interior, conducta avea o manta din oţel inoxidabil. Netedă şi lucioasă. Mişcare eficientă a aerului. Fără turbulenţe. Neavând abraziuni, nu se acumula mizeria. Curăţarea regulată nu era inclusă în program. N-ar mai fi rămas nimeni în viaţă ca să o facă.

Reacher se dădu înapoi şi se aplecă peste balustradă, luminând cu lanterna în josul puţului scării. Nu văzu nimic în afară de treptele care se răsuceau la nesfârşit în jurul unei ţevi simple din oţel. Fără balustradă pe circumferinţă. Spaţiul era prea strâmt.

— Locul ăsta e foarte adânc, spuse el, auzindu-şi apoi ecoul propriei voci.

— Probabil că era nevoie să fie, spuse Holland.

Treptele fuseseră vopsite cândva în negru, dar paşii numeroşi tociseră vopseaua pe muchii, lăsând să se vadă

metalul mat. Balustrada de siguranţă din jurul deschiderii era zgâriată şi murdară.

— Eu cobor primul, anunţă Peterson.

Zece fără cinci, seara.

Încă şase ore.

Reacher aşteptă până când capul lui Peterson coborî cu doi metri şi începu să coboare şi el. Treptele erau într-un puţ vertical perfect rotund, din beton sclivisit. Spaţiul era înghesuit. Constructorii întâmpinaseră dificultăţi. Glasul din Virginia îi citise însemnări din dosarul primit prin fax: *Proiectul a fost compromis de câteva ori în timpul construcţiei din cauza unui anumit tip de teren.* Era clar că din cauza terenului forajul nu depăşise minimul necesar. Diametrul era mic. Umerii lui Reacher se frecau de beton într-o parte şi de ţeava centrală în cealaltă. Dar problema principală era legată de picioarele sale. Erau prea mari. Treptele scării elicoidale se îngustează de la exterior spre interior. Reacher nu putea să păşească decât pe călcâie. La întoarcere, avea să meargă pe vârfuri.

Continuară să coboare tot mai adânc, Peterson primul, urmat de Reacher şi de Holland. Cincisprezece metri, apoi douăzeci, apoi treizeci. Fasciculele lanternelor se mişcau spasmodic şi sfâşiau întunericul. Oţelul de sub tălpi clănţănea şi bubuia. Aerul era nemişcat şi lipsit de umiditate. Şi cald. Ca într-o mină, izolat de extremele de la suprafaţă.

— Se vede ceva? întrebă Reacher.

— Nu, răspunse Peterson.

Continuară să coboare pe traiectoria elicoidală, jos, tot mai jos, fasciculele lanternelor întorcându-se încontinuu în sensul acelor de ceasornic, măturând peretele din beton netezit cu mistria. Trecură prin noduri acustice stranii unde întregul puţ rezona asemenea coloanei interioare a unui oboi, iar sunetul tălpilor pe metal genera acorduri armonice bizare, ca şi cum nucleul pământului le cânta.

Şaizeci de metri.

Apoi şi mai mult.

Deodată, Peterson strigă:

— Am ajuns, cred.

Reacher se grăbi să-l prindă din urmă, încă două ture.

Deodată se opri în loc, adânc sub pământ.

Se aşeză pe penultima treaptă.

Lumină cu lanterna în stânga, în dreapta, sus şi jos.

Nu era bine.

Auzi în gând din nou glasul din Virginia: *Ceva legat de compromisurile din construcţie l-au făcut de nefolosit în alte scopuri.*

Şi exact aşa se întâmplase.

Puţul scării se sfârşea într-o cameră subterană construită din beton. Era perfect circulară. Ca un ax central. Cu diametrul cam de şase metri. De mărimea unei sufragerii. Dar rotundă. Ca o sufragerie dintr-un film despre viitor. Avea opt cadre de uşi ce duceau la opt coridoare orizontale, câte unul pentru fiecare punct cardinal, ca spiţele unei biciclete. Coridoarele erau întunecate. Adâncite în umbră. Cadrele de uşi erau drepte, pătrate şi precis executate. Podeaua camerei era dură, plată, uscată şi netedă. Pereţii erau duri, plaţi, uscaţi şi netezi. Tavanul era dur, plat, uscat şi neted. În ansamblu, întregul loc era o lucrare îngrijită şi precisă. Bine proiectată, bine executată. Ideală pentru destinaţia plănuită.

Care fusese un orfelinat.

Pentru copii.

Ceea ce-l făcea inutil pentru orice altceva era faptul că tavanul se afla la doar un metru şi şaizeci şi şapte de centimetri de podea. Atât. Terenul impropriu. Camera rotundă şi coridoarele aranjate ca nişte spiţe de roată fuseseră săpate lateral într-un strat subţire şi deloc generos aflat între două plăci de rocă dură, care nu ceda uşor. Tavanul jos era o concesie necesară făcută realităţii. Şi o dezamăgire profesională, probabil. Dar teoretic adecvată pentru o turmă de copii neînsoţiţi, piperniciţi şi înfometaţi. Reacher şi-i putea imagina pe inginerii confruntaţi cu problema neaşteptată, cercetând cu atenţie prospecţiuni geologice, tabele cu înălţimea medie în funcţie de vârstă, ridicând din umeri, revizuind planurile, cedând în faţa inevitabilului. Acceptabil din punct de vedere tehnic, au spus, de bună seamă, acesta fiind singurul standard pe care îl înţelegeau inginerii militari.

Dar locul nu era acceptabil pentru nimic altceva, tehnic sau altcumva. Nici pe departe. Nu era acceptabil pentru antrenamentul puşcaşilor marini sau pentru orice alt scop militar. Nu era acceptabil pentru niciun fel de persoană adultă.

Peterson înaintase cam trei metri în acel spaţiu şi pentru asta îndoise genunchii şi aplecase capul mult. Stătea ghemuit. Umerii lui erau lipiţi de tavan. Înainta dureros, cocoşat într-un mod ridicol, ca un dansator popular rus.

Iar Peterson era cu opt centimetri mai scund decât Reacher.

Reacher se ridică în picioare. Stătea pe ultima treaptă. La douăzeci şi doi de centimetri de podeaua camerei rotunde. Tavanul acesteia îi ajungea la mijloc. Partea de sus a corpului era în interiorul puţului.

Nu era bine.

Holland coborî şi se înghesui în spatele lui.

— N-o să auzim sirena de-aici, spuse el.

— Telefonul are semnal?

— Nicio şansă.

— Atunci trebuie să ne grăbim.

— După tine, spuse Holland. Ai grijă la cap.

Reacher avea de ales. Ori se târa în genunchi, ori pe fund. Alese a doua variantă. Lent şi lipsit de demnitate, dar mai puţin dureros. Se lăsă în jos de pe ultima treaptă ca un gimnast neîndemânatic, se aşeză şi înaintă un metru, pe călcâie, încheieturile degetelor de la mâini şi fund, ca un copil care se preface că e un crab. În faţa lui, cele două conducte de ventilaţie coborau prin tavanul jos şi se sfârşeau brusc la treizeci de centimetri sub beton. Trei puţuri separate şi paralele, unul larg pentru scară, două înguste pentru conductele de ventilaţie, toate terminându-se la distanţa prescrisă sub suprafaţă într-o fantă orizontală absurdă, săpată lateral şi cu zgârcenie în stâncă.

— Când aveam şapte ani, eram deja mai înalt de-atât, spuse Reacher.

Vocea reveni spre el într-un ecou murmurat straniu. Acustica era ciudată. Betonul pe care stătea nu era nici cald, nici rece. În aer se simţea un miros slab de kerosen. Şi un curent. Aerul cobora prin puţul scării şi circula înapoi în sus prin conductele de ventilaţie. Un efect Venturi. Uşa clădirii din piatră era deschisă la peste şaizeci de metri deasupra lor şi vântul care sufla năprasnic extrăgea aerul din buncăr. La fel cum un pistol de vopsit extrage vopseaua dintr-un rezervor sau cum un carburator absoarbe benzina dintr-o conductă de alimentare.

Dar natura detestă vidul, aşa încât un strat circulator aducea la fel de repede aerul înăuntru.

— Mişcă-te, spuse Holland.

Reacher se mai târî un metru. Holland se aplecă, coborî de pe ultima treaptă şi veni după el, ghemuindu-se ca Peterson, răsucindu-se lent, luminând cu lanterna pe toată circumferinţa.

— Opt uşi, spuse el. Opt variante. Oare care duce la laborator?

Acelaşi ecou straniu, murmurat, ca şi cum vocea lui Holland ar fi fost pretutindeni şi nicăieri.

— Nu există niciun laborator, spuse Reacher.

— Trebuie să fie. Unde-i metamfetamină, există şi laborator.

— A fost un laborator, cândva, spuse Reacher. Dar nu aici. A fost o chestie mare în New Jersey sau California, sau în altă parte. Avea şi o firmă mare la intrare.

— Ce tot vorbeşti acolo?

Reacher plimbă fasciculul lanternei jos, peste podea, începu de la treapta de jos şi urmări o dâră vagă de mizerie şi resturi care se curbau în sensul invers acelor de ceasornic spre o uşă aflată mai mult sau mai puţin în partea opusă locului în care era el. La sud, dacă el era la nord, sau la nord, dacă el se afla la sud. Se rotise de atâtea ori pe scară încât era dezorientat acum.

— După mine, spuse el.

Se urni din loc. Constată că poate înainta mai repede dacă se suceşte şi merge cu spatele înainte. Împingea cu călcâiele, pivota pe mâini, se lăsa pe fund şi repeta. Şi repeta. Şi repeta. Efortul îl încălzise. Îşi dădu jos căciula şi mănuşile şi-şi desfăcu fermoarul gecii. Apoi reluă mişcările. Holland şi Peterson veneau după el, aplecaţi, ghemuiţi, înaintând cu greu, mereu în câmpul lui vizual. Auzi nişte articulaţii de genunchi pocnind şi pârâind. Ligamente şi fluid. Ale lui Holland, bănui el. Peterson era mai tânăr şi în formă fizică mai bună.

Reuşi să ajungă la uşă şi se întoarse ca să lumineze cu lanterna de-a lungul coridorului. Era un tunel lung cam de treizeci de metri, perfect orizontal, ca un strat subteran de cărbune. Era înalt de 1,67 metri şi cam tot atât de lat. Jumătatea stângă era o alee neobstrucţionată lungă de treizeci de metri. Jumătatea dreaptă era construită ca o poliţă lungă şi continuă din beton, lungă de treizeci de metri şi înălţată cam la

şaizeci de centimetri faţă de podea. Se gândi că era o poliţă pentru dormit, îşi imagină saltele întinse cap la cap pe toată lungimea, poate douăzeci în total. Douăzeci de copii adormiţi. Înalţi de câte un metru şi jumătate.

Dar locul nu fusese folosit niciodată. Nu erau nici saltele, nici copii adormiţi. În schimb, pe poliţă se găsea surplusul de război adus înapoi cu avionul în urmă cu cincizeci de ani de la vechile baze de bombardiere americane din Europa. Materiale pentru aviatori. Sute şi sute de cărămizi de pudră albă, ambalate frumos şi compact în hârtie de pergament îngălbenită, pe fiecare pachet fiind imprimată coroana, cu banda şi cele trei vârfuri, precum şi cele trei bile reprezentând nişte giuvaiere. O marcă înregistrată, probabil, pentru o companie acum defunctă, dar cândva pe deplin legitimă şi deţinătoare de contracte guvernamentale, purtând numele de Crown Laboratories, oricine ar fi fost şi oriunde s-ar fi aflat.

— Nu-mi vine să cred, spuse Peterson.

Pachetele păreau să fie stivuite câte zece pe înălţime şi câte zece în adâncime, în grupuri de câte o sută, iar de-a lungul întregii poliţe erau poate o sută cincizeci de grupuri. În total, cincisprezece mii, minus cele care fuseseră luate deja. Teancul de la capătul apropiat era puţin mai mic. Arăta ca un zid din cărămidă în cursul unei demolări răbdătoare.

— Sunt patruzeci de tone aici? întrebă Holland.

— Nu, spuse Reacher. Nici pe departe. E doar o treime din marfă. Trebuie să mai fie alte două stive exact ca asta.

— Câte pachete înseamnă patruzeci de tone? întrebă Peterson.

— Aproape patruzeci şi cinci de mii.

— E o nebunie. Vândute pe stradă înseamnă patruzeci şi cinci de miliarde.

— Uite cum s-au folosit banii de impozite plătiţi de bunicul tău.

— Pentru ce erau folosite?

— Echipajele aviatice din al Doilea Război Mondial, spuse Reacher. De pe bombardiere, în cea mai mare parte. Niciunul dintre noi n-are habar cum trebuie să fi fost războiul pentru ei. Spre final, făceau curse de câte douăsprezece ore, până la Berlin şi înapoi, în inima Germaniei, zi după zi după zi. La fiecare cursă, făceau lucruri pe care nimeni nu le reuşise

înainte, în termeni de precizie şi rezistenţă. Şi în fiecare minut erau în pericol de moarte, în fiecare secundă. Rata mortalităţii era înfiorătoare. Ar fi fost terifiaţi şi demoralizaţi în permanenţă, atât doar că erau mereu prea epuizaţi ca să mai gândească. Pilulele cu stimulente erau singura modalitate de a-i ţine în aer.

— Astea nu-s pilule.

— Metoda de administrare era stabilită de medicii militari. Unii o transformau în pilule, alţii preferau s-o bea dizolvată în apă, alţii recomandau inhalarea şi erau şi unii care preferau supozitoarele. Probabil că unii doctori prescriau toate cele patru modalităţi deodată.

— Habar n-am avut.

— Era o problemă generală, ca încălţămintea sau muniţia. Ca hrana.

— Nu se poate să le fi făcut bine.

— Unele avioane aveau nişte sârmuliţe sudate aproape de capătul cursei clapetei de acceleraţie. Pe ultimul centimetru. Se numea „accelerator de război”. Dacă aveai nevoie, trăgeai de clapetă, rupeai sârma şi obţineai maximum de putere. Solicitai motorul, ceea ce nu era bine, dar îţi salvai viaţa, ceea ce era bine. Acelaşi principiu ca la droguri.

— Cât de mult consumau?

— Mult mai mult decât am putea bănui. Pe atunci, forţele aeriene din Europa numărau sute de mii de oameni. Iar cererea era şi ea foarte mare. A fost o confruntare dură. Sunt sigur că aş fi inhalat cam cât greutatea mea corporală înainte să ajung la jumătatea primului tur de serviciu militar.

— Şi atât de mult a rămas?

— Se poate să fi fost proviziile pe o lună. De care dintr-odată n-a mai fost nevoie. Oprirea producţiei s-a făcut cam la întâmplare în final.

— De ce-a fost adusă aici?

— Nu puteau s-o arunce, pur şi simplu. Nu puteau s-o vândă. Cu siguranţă, nu puteau s-o ardă. Fumul ar fi riscat să drogheze toată Europa.

Cei trei se uitau lung, fără să scoată o vorbă.

— Să găsim şi restul, spuse Holland.

Restul era împărţit între următoarele două tunele de la stânga. Aceleaşi poliţe lungi de treizeci de metri, aceleaşi stive

ordonate de pachete, aceleaşi reflexii mate ale hârtiei de pergament. Cincisprezece mii de cărămizi în al doilea tunel şi alte cincisprezece mii în al treilea.

Holland se lăsă în genunchi. Încleştă pumnii. Zâmbi larg.

— Patruzeci de mii de kilograme, în total. Şmecherii ăia de la Antidrog vor fi nevoiţi să ne asculte acum. Asta trebuie să fie cea mai mare captură de droguri din istorie. Şi noi am făcut-o! Noi ăştia mărunţii, poliţiştii din Bolton, din Dakota de Sud. O să fim celebri. O să fim legende. Gata cu relaţiile proaste. Angajaţii de la puşcării n-au decât să ne pupe undeva.

— Felicitări, spuse Reacher.

— Mulţumesc.

— Dar lucrurile nu stau chiar pe roze. Plato a găsit-o cu un an înaintea voastră.

— Cum?

— Zvonuri şi logică, bănuiesc. A ştiut c-a fost folosită în război şi că trebuie să fie un surplus de stocuri pe undeva, aşa că i-a dat de urmă. Probabil c-a avut oameni în forţele aeriene. Poate de-aia am găsit documentul ăla de însoţire. Era deasupra unui teanc pe undeva, pentru că altcineva îl căutase deja.

— Nu pot să cred că motocicliştii au lăsat toată marfa aici, zise Peterson. Tentaţia să fi luat ceva la ei trebuie să fi fost uriaşă.

— Am impresia că, dacă Plato îţi spune să laşi ceva la locul lui, îl laşi, spuse Reacher.

Înaintă puţin în tunel, imaginându-şi un lung şir de bărbaţi asudaţi în urmă cu cincizeci de ani, trecându-şi din mână în mână pachetele şi apoi stivuindu-le frumos, ca nişte meseriaşi. Probabil că fuseseră detaşaţi aici indivizii cei mai scunzi. Nu ştia care erau cerinţele pentru înălţime ale forţelor aeriene din urmă cu cincizeci de ani. Dar probabil că unii dintre inşi stătuseră drepţi, iar alţii nu. Probabil că lăsaseră pachetele în jos prin ţevile de ventilaţie, în rucsacuri. Câte cinci sau zece deodată, poate mai multe. Cu postamente şi scripeţi montaţi la suprafaţă. Un fel de sistem improvizat. Ar fi fost prea laborios să le care pe toate în jos pe trepte unul câte unul. Probabil că şi motocicliştii procedaseră la fel pentru a le urca. Faptul că ţevile de ventilaţie erau neterminate şi deschise la ambele capete fusese prea evident ca să fie ignorat.

Se mai deplasă puţin şi făcu o nouă descoperire.

Exista o legătură laterală care se ramifica pieziş din tunelul principal. Ca o parte a circumferinţei unui cerc care se intersectează cu raza cercului. Se târî de-a lungul legăturii şi ieşi în tunelul învecinat. Se duse mai departe şi găsi alte două legături laterale, una la stânga şi alta la dreapta. Întregul loc era un labirint. În total erau opt spiţe şi trei inele incomplete separate. Fiecare inel avea propria sa poliţă curbată. O mulţime de metri liniari în plus pentru copiii adormiţi. O grămadă de colţuri. Unele coteau doar la stânga, altele coteau doar la dreapta. Nu existau joncţiuni în patru direcţii. Toate erau în T, perpendiculare la capetele îndepărtate ale spiţelor, rotite aleatoriu la stânga sau la dreapta la celelalte coturi. Un aranjament bizar. Imaginea plană a proiectului de execuţie trebuie să fi arătat ca o broşă celtică. Poate că se făcuseră şi alte compromisuri de construcţie în afară de înălţimea tavanului. Poate că întreaga construcţie trebuia să fie ca o versiune subterană ciudată şi trunchiată a Pentagonului, dar rotunjită, nu unghiulară, şi cu unele legături dintre inele şi spiţe rămase neefectuate.

Bucăţile de rocă solidă care separau spiţele şi inelele fuseseră scobite în zece locuri separate. Băi, poate, niciodată instalate, sau bucătării, niciodată instalate, sau magazii pentru raţiile de subzistenţă, niciodată aprovizionate. Toate încăperile fuseseră tencuite cu ciment neted şi fragil. Era uscat şi prăfuit. Aerul mirosea ciudat. O linişte absolută stăpânea întregul loc.

— Ia veniţi să vedeţi! strigă Peterson.

Reacher nu reuşi să-i localizeze vocea. Venea prin toate tunelurile deodată, de pretutindeni, murmurând, cântând, fluierând şi reflectându-se de pereţi.

— Unde eşti? strigă Reacher.

— Aici, răspunse Peterson.

Ceea ce nu ajută cu nimic. Reacher se întoarse în sala circulară principală şi puse din nou întrebarea. Peterson se afla în tunelul învecinat. Reacher se grăbi să ajungă la el. Peterson se uita la un rezervor de combustibil. Era o măgăoaie urâtă care fusese sudată din secţiuni curbate din oţel, suficient de mici ca să fie coborâte pe conductele de ventilaţie. Stătea pe o poliţă. Avea cam doisprezece metri lungime. Era îndeajuns de mare ca să încapă în el cam douăzeci de mii de litri. Transpira uşor şi mirosea a kerosen. Nu fusese acolo de la început.

Sudurile erau rudimentare. Inacceptabile tehnic. Mecanicii de la aviaţie ar fi lucrat mai îngrijit.

Peterson se aplecă şi ciocăni rezervorul cu degetele. Măgăoaia răspunse printr-un sunet plin şi lichid. Reacher se gândi la cisterna cu carburant care aproape că-l aruncase în zăpadă la capătul vechiului drum districtual.

— Minunat, spuse el. Suntem la şaizeci de metri sub pământ cu douăzeci de tone de combustibil pentru avion într-un rezervor lucrat artizanal.

— De ce combustibil pentru avion? Miroase a kerosen.

— În esenţă, combustibilul pentru avion e kerosen. Aşa că e ori una, ori alta. Iar aici e o cantitate mult mai mare decât ar fi nevoie pentru sobele din barăci. Şi tocmai l-au primit. După ce aflaseră deja că urmează să plece. Şi după ce au curăţat pista de zăpadă. Prin urmare, trebuie să sosească un avion. Care va trebui alimentat. Holland trebuie să-i anunţe pe cei de la Antidrog de chestia asta. Va trebui să se mişte rapid.

— N-or să vină pe întuneric. Nu sunt lumini pe pistă.

— Chiar şi aşa. Timpul e scurt. Cât de departe e cel mai apropiat birou DEA?

Peterson nu răspunse. În schimb, întrebă:

— Cum au umplut rezervorul tocmai de sus?

— Au dus cisterna cu spatele până la uşă şi au lăsat furtunul în jos pe conducta de aerisire.

— Ar fi fost nevoie de un furtun lung.

— Au furtunuri lungi pentru casele cu curţi mari.

Deodată, Holland strigă:

— Băieţi, ia veniţi să vedeţi ce-i aici!

Vocea lui ajunse la ei cu un ecou şuierător straniu, de jur-împrejurul sălii circulare, ca o galerie şoptitoare. Era în tunelul diametral opus. Reacher şi Peterson, fiecare cu metoda lui, se târâră până la Holland. Acesta lumina cu lanterna când aproape, când departe, pe toată lungimea de treizeci de metri şi înapoi.

Era ceva desprins parcă dintr-un basm.

Ca în peştera lui Aladin.

Capitolul 34

Lumina lanternei lui Holland era reflectată de obiecte din aur, argint, platină. Trimitea înapoi spre ei sclipiri şi refracţii de diamante strălucitoare, smaralde, rubine şi safire, în nuanţe sclipitoare de roşu, verde, albastru. Scotea la iveală culori vechi estompate, peisaje, portrete, uleiuri pe pânză, rame aurite. Erau acolo lanţuri, medalioane, ace de păr, coliere, brăţări şi inele. Erau înfăşurate, îngrămădite şi încâlcite, împrăştiate pe toată lungimea poliţei. Aur gălbui, aur roz, aur alb. Lucruri vechi. Obiecte noi. Şaizeci de metri liniari de pradă. Picturi, bijuterii, sfeşnice, tăvi din argint, ceasuri de mână. Ceasuri din aur de mici dimensiuni, punguţe din piele întoarsă cu şireturi de strângere, un bol din sticlă plin cu verighete.

— Obiecte lăsate la amanet şi nerecuperate, spuse Peterson. În tranzit, de la prăvăliile lui Plato.

— Barter, spuse Reacher. Pentru droguri.

— Poate ambele, spuse Holland. Poate că ambele lucruri sunt la fel în final.

Parcurseră cu toţii tunelul, incapabili să reziste.

Poliţa era lungă de şaizeci de metri şi lată cam de optzeci de centimetri. O suprafaţă de aproape cincizeci de metri pătraţi. Cam cât o cameră de dimensiuni rezonabile. Nu găseai pe ea un spaţiu gol cât să pui palma. Era aproape în întregime acoperită. Unele dintre bijuterii erau splendide. Unele picturi erau minunate. Toate obiectele erau triste. Fructe ale disperării. Rămăşiţe ale unor vieţi distruse. Vremuri grele, dependenţă, jaf, pierdere. Sub lumina celor trei lanterne, întreaga îngrămădire fulgera, dansa şi scânteia, arătând simultan fabuloasă şi oribilă. Visurile cuiva, coşmarurile altcuiva, toate tainice şi îngropate la şaizeci de metri sub pământ.

O greutate de cincizeci de kilograme sau de cinci sute.

În valoare de un milion de dolari sau zece.

— Să mergem, spuse Reacher. Avem lucruri mai importante de făcut. Nu trebuie să pierdem vremea pe-aici.

Urcuşul spre suprafaţă a fost lung, dificil şi istovitor. Reacher numără treptele. Erau două sute optzeci. Ca şi cum ai fi urcat scările unui bloc cu douăzeci de etaje. Se văzu nevoit să urce fiecare treaptă în vârful degetelor. Un bun exerciţiu fizic, îşi spuse, dar în momentul ăla nu de aşa ceva avea nevoie. Pe măsură ce urcau, aerul se făcea tot mai rece. Jos de tot temperatura fusese cam de minus un grad. La suprafaţă erau aproximativ minus douăzeci şi nouă de grade. O diferenţă în minus de douăzeci şi opt de grade. Câte un grad la fiecare zece trepte urcate, îndeajuns de repede ca să fie sesizabil, dar fără să fie un şoc brusc. Reacher îşi trase fermoarul şi-şi puse din nou mănuşile şi căciula cam la o treime din urcuş. Următorul capitulă Holland. Peterson ajunse până la jumătate, după care se dădu bătut.

Se odihniră un minut în clădirea din piatră. Afară, luna lumina puternic. Peterson adună lanternele şi le stinse. Holland se sprijinea cu mâna de balustradă. Era roşu la faţă din pricina efortului şi respira greu.

— Trebuie să dai un telefon, îi spuse Reacher.

— Trebuie?

— E posibil ca sirena să fi sunat deja cât timp am fost jos.

— Caz în care deja suntem în întârziere.

Holland scoase telefonul mobil şi formă un număr. Se prezentă, puse o întrebare, ascultă răspunsul şi zâmbi.

— Totul e-n regulă, spuse el. Uneori, rişti şi câştigi.

Apoi aşteptă până când Peterson plecă să ducă lanternele înapoi la maşini. Îl privi plecând şi se-ntoarse către Reacher ca să-i spună:

— Noi doi ne-am prins unde-i cheia. Tu ai ştiut că acolo e metamfetamina. Dar vreau ca meritele să-i revină lui Andrew. El va fi următorul şef al departamentului. O chestie ca asta o să-i fie de folos faţă de autorităţi. Şi faţă de oraş. O chestie ca asta l-ar aranja bine.

— Fără discuţie, spuse Reacher.

— Deci, n-ai nimic împotrivă?

— Câtuşi de puţin, confirmă Reacher.

— Bun.

Reacher închise uşa în vaietele balamalelor, iar Holland o încuie şi puse cheia în buzunar. Se întoarseră împreună la

maşini şi Holland îşi scoase mănuşa şi-i întinse mâna dreaptă lui Peterson. Peterson procedă la fel şi-i strânse mâna.

— Acum, ascultă la mine, spuse Holland.

Se aplecă în maşină, desprinse microfonul de pe bord şi-l trase până când firul se întinse la maximum. Apăsă butonul, rosti codul de apel pentru toate posturile şi vorbi:

— Doamnelor şi domnilor, în seara asta adjunctul şefului de poliţie Peterson a descoperit ceea ce sunt sigur că va fi cea mai mare captură de droguri din istoria ţării noastre. Mâine-dimineaţă, la începerea programului, el va suna la DEA la Washington ca să le dea detaliile şi, cam la treizeci de secunde după aceea, departamentul nostru se va număra printre cele mai renumite din ţară. Îl felicit din toată inima, aşa cum vă felicit şi pe voi. Încă o noapte de muncă excelentă dintr-o lungă şi distinsă tradiţie.

Închise microfonul şi-l aruncă pe scaun.

— Mulţumesc, şefu', spuse Peterson.

— Cu plăcere, răspunse Holland. Dar tot nu trebuia să vii.

Unsprezece fără cinci seara.

Încă cinci ore.

La două mii şapte sute de kilometri spre sud, convoiul din trei maşini al lui Plato aştepta la poarta modestă dintr-un gard de protecţia contra uraganelor ce înconjura un aerodrom. Poarta era rablagită şi lăsată, legată cu un lanţ şi încuiată cu un lacăt. La baza gardului era plin de gunoaie şi buruieni. Dar aeroportul propriu-zis era potrivit scopului său. Pusese militar, apoi civil, din nou militar şi din nou civil. Avea o pistă lungă, hangare şi birouri şi o parcare pentru avioanele de agrement. Toate erau aliniate frumos şi acoperite cu huse din prelată.

Avionul lui Plato nu era unul de agrement. Era un Boeing 737. De departe, cea mai mare aeronavă de pe aerodrom. Avea o vechime de douăzeci de ani, iar Plato era al treilea proprietar. Nu că ar fi ştiut cineva. Numai pasionaţii pot să dateze avioanele, iar pasionaţii ştiu să-şi ţină gura. Plato spusese tuturor că avionul fusese construit la comanda lui cu un an în urmă, tocmai sus, în statul Washington. În realitate, aparatul fusese adus la un atelier din Arizona şi, după ce i se îndepărtaseră toate elementele decorative, fusese vopsit cu o nuanţă de gri care-l făcea să arate mai întunecat, mai lucios şi

mai malefic. Oameni care-i datorau servicii petreceau cu regularitate zile şi săptămâni frecându-l cu batoane de argilă şi ceară de carnauba. Avionul era lustruit ca o maşină de expoziţie. Plato se mândrea cu el. Era primul proprietar de Boeing din familia lui.

O camionetă prăfuită cu un singur far funcţional parcurse drumul de pe perimetrul interior al gardului şi se opri lângă poartă. Un ins coborî şi descuie lacătul, apoi trase şi lanţul. Se căzni apoi să ridice şi să deschidă poarta. Convoiul intră în incinta aerodromului.

Plato era Plato, iar cele trei maşini erau marca Range Rover, aşa că n-o luară pe drumul ocolitor. În schimb, merseră în linie dreaptă peste hârtoapele acoperite cu iarbă, peste pistele de acces, peste pista de decolare şi peste zona de parcare. Ocoliră cu respect Boeingul şi parcară una lângă cealaltă între două aparate Cessna şi un Piper. Cei şase bărbaţi coborâră din maşini şi formară un cordon de protecţie. Plato coborî în mijlocul lor. Nu era în niciun pericol, dar era de folos să pară ca şi cum ar fi fost, din motive de precauţie, dar şi pentru reputaţie. Lângă uşa din faţă a avionului era o scară rulantă de tip vechi. Pe ea se mai putea citi cuvântul *Mexicana,* cu litere şterse şi cojite. Trei dintre însoţitori urcară în aparatul de zbor. După un minut, unul dintre ei scoase capul şi dădu din cap aprobativ. Totul era în regulă.

Plato urcă scara şi-şi ocupă locul, care era numerotat IA, rândul din faţă pe stânga. Spaţiul pentru picioare până la peretele despărţitor nu era o problemă pentru el. Vechea cabină de clasa întâi rămăsese intactă. Patru rânduri de câte patru fotolii din piele. În spatele acestora, clasa economic fusese îndepărtată. Nu rămăsese decât un spaţiu gol. Capacitatea nominală a avionului era de o sută optzeci de pasageri şi, cu douăzeci de ani în urmă, greutatea medie a unui pasager era stabilită la nouăzeci de kilograme, cu bagaje de mână cu tot. Rezulta o capacitate portantă de circa şaisprezece tone.

Plato aşteptă pe fotoliu până când oamenii lui verificară echipamentul. Fusese livrat şi încărcat în avion de un tip care-i datora lui Plato un serviciu. Prin urmare, totul era prezent şi corect, sub ameninţarea pedepsei cu moartea. Dar oamenii lui îşi făceau oricum datoria să verifice. Îmbrăcăminte pentru

climă friguroasă, scări din aluminiu, lanterne, arme automate, muniţie, ceva alimente şi apă. Orice altceva ar fi fost necesar urma să fie livrat la destinaţie.

Piloţii terminară verificările premergătoare zborului. Primul ofiţer ieşi din cockpit şi aşteptă pe culoar. Plato îi prinse privirea şi încuviinţă cu o mişcare a capului. Ca un client care-i dă de veste majordomului când să servească supa. Primul ofiţer se întoarse la puntea de comandă şi motoarele porniră. Avionul efectuă manevra de taxi, se alinie cu pista de decolare, se opri, se cutremură la deblocarea frânelor, rulă înainte, acceleră şi apoi se înălţă maiestuos în noapte.

Reacher se întoarse în oraş în maşina lui Peterson, urmaţi de Holland, în maşina proprie. Coborî la capătul străzii lui Janet Salter şi le făcu semn cu mâna celor doi poliţişti. Apoi se strecură pe lângă maşina de supraveghere parcată şi merse prin zăpadă până la casă. Janet Salter nu se culcase încă. Îl cercetă cu privirea de sus până jos şi dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că e întreg. Apoi întrebă:

— Aţi avut succes?

— Până acum, e bine, spuse Reacher.

— Atunci, sun-o pe fata din Virginia şi spune-i. Ai fost teribil de abrupt mai devreme. Practic, i-ai închis telefonul în nas.

— Probabil că nu mai e la post. E târziu.

— Încearcă şi vezi.

Aşa că Reacher îşi dezbrăcă geaca, o agăţă în cuier şi se aşeză în fotoliul din hol. Formă numărul pe care şi-l amintea. Ceru cu Amanda.

Era încă la post.

— N06BA03 e clar un cod farmaceutic pentru metamfetamină, spuse el.

— Patruzeci de tone?

— Aproape intacte.

— Dumnezeule!

— Aşa ne-am gândit şi noi.

— Şi ce-o să faci?

— Nimic. Poliţia locală se ocupă de problemă.

— Cum arată patruzeci de tone?

— Repetitiv.

— Cum naiba pot să dispară din sistem patruzeci de tone de metamfetamină?

— Nu ştiu. Mereu dispar tot felul de chestii. Ghinion de neşansă. Poate că nu era ceva cu care să se mândrească. Când se trece de la război la pace, valorile se schimbă pe neaşteptate. Poate că de-aia au ascuns-o în spatele unui cod. Şi din momentul în care toţi au uitat ce-nsemna codul, au uitat că marfa era acolo. Ochii care nu se văd se uită.

Ea nu-i răspunse nimic.

— Mulţumesc pentru ajutor, Susan, spuse el.

— Cu mare plăcere.

— Spune-i amicului de la Lackland că funcţionarii de la arhivă iau bani pentru verificarea arhivelor. Marfa aia n-a fost găsită din întâmplare. Poate că în felul ăsta îţi plăteşti datoria faţă de el.

— Numai Stele de Bronz peste tot. Altceva?

— N-ai găsit nimic despre Kapler?

— A demisionat fără niciun motiv. Doar atât se ştie. Ceea ce sunt de acord că e ciudat, dar alte informaţii concrete nu sunt. Ori e curat, ori cineva a făcut curăţenie după el.

— OK, spuse Reacher. Mulţumesc.

— Altceva?

— Nu, spuse Reacher. Cred că am cam terminat.

— Deci, ne luăm rămas-bun? întrebă ea.

— Cred că da, spuse Reacher.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine.

— Şi mie. Mult noroc, Susan. Şi mulţumesc încă o dată.

— Cu plăcere.

Susan Turner încheie convorbirea. El rămase un moment în fotoliu cu ochii închişi şi receptorul în poală. Când acesta începu să bipăie, îl puse la loc în furcă, se ridică şi se duse în bucătărie.

Reacher o găsi acolo pe Janet Salter, cu o carte sub braţ. Umplea un pahar cu apă de la robinet. Se pregătea să meargă la culcare. Reacher stătu deoparte şi femeia trecu pe lângă el, îndreptându-se spre scară. Reacher aşteptă un moment şi apoi se duse să mai facă un control al casei. Poliţista din bibliotecă stătea pe loc repaus, la doi metri de fereastră, vigilentă şi hotărâtă. Poliţista din hol şedea pe fotoliul de lângă telefon,

aplecată în faţă, cu coatele rezemate pe genunchi. Reacher se uită afară pe fereastra din salon apoi urcă la etaj, în camera lui. Ţinu luminile stinse şi draperiile deschise. Zăpada de pe acoperişul verandei era groasă şi lucea, îngheţată. Strada era pustie. Doar maşina de supraveghere parcată, cu poliţistul la volan, făgaşele, gheaţa şi vântul neostenit.

Totul era liniştit.

În Virginia, computerul lui Susan Turner scoase un sunet ca de sonerie. Reţeaua intranet guvernamentală securizată. Anunţa sosirea unui e-mail. Parola temporară, de la Comandamentul pentru Resurse Umane. O copie într-o fereastră în baza de date relevantă. Primi raportul de demult sub forma unui document Adobe. Ca o fotocopie electronică. A şaptezeci şi treia citare din indexul de referinţă încrucişată de la spatele dosarului de serviciu al lui Jack Reacher.

Era relatarea unui experiment efectuat de o unitate psihologică a armatei, experimente despre care ştia că pe vremuri fuseseră numeroase. Atât de multe, de fapt, încât în cea mai mare parte a timpului indivizii şedeau pe fundurile lor grase până când îi lovea inspiraţia. Grupul ăsta fusese interesat de mutaţiile genetice. Partea ştiinţifică era bine înţeleasă în acel moment. ADN-ul fusese descoperit. Şi deodată au apărut dovezi anecdotice despre un film care le era prezentat copiilor din bazele militare. Era un film SF ieftin, despre un monstru. O păpuşă din cauciuc filmată de la o distanţă extrem de mică. Prima apariţie a creaturii era considerată o capodoperă cinematografică. Dihania ieşea dintr-o lagună. Şocul era total. Copiii din public ţipau şi săreau înapoi oripilaţi. Reacţia părea să fie universală.

Psihologii au căzut de acord că retragerea din faţa unei surse de pericol extrem era un răspuns raţional derivat din evoluţie. Dar ştiau despre mutaţii. Girafele se năşteau uneori cu gâturi mai lungi sau mai scurte decât ale părinţilor lor, de exemplu. Mutaţia putea să fie utilă sau nu, în funcţie de circumstanţe. Timpul avea să decidă. Evoluţia avea să judece. Aşa încât s-au întrebat dacă se năşteau vreodată copii fără reflexul retragerii. Ceva contraproductiv, din perspectiva supravieţuirii speciei. Dar posibil util pentru mediul cazon.

Au trimis copii ale filmului la bazele îndepărtate din Pacific. La cele ale armatei, ale marinei militare, ale forţelor aeriene şi ale puşcaşilor marini, pentru că-şi doreau cel mai mare eşantion experimental posibil. În Pacific, pentru că voiau copii care să nu fi fost expuşi la film şi nici măcar la zvonuri despre acesta. Au montat aparate de fotografiat ascunse deasupra ecranelor de cinematograf. Camerele erau focalizate pe primele rânduri ale publicului. Obturatoarele erau sincronizate cu derularea filmului, fiind programate să se declanşeze imediat după ce monstrul ieşea din întuneric. Sute de copii cu vârste cuprinse între patru şi şapte ani au fost invitaţi la proiecţii în loturi; aceasta era considerată, se pare, o grupă matură în ceea ce priveşte răspunsul emoţional, dar nu suficient de integrată social încât să le elimine copiilor expresia sinceră şi nestudiată.

Documentul conţinea o lungă succesiune de instantanee ilustrative. Uşor blurate, cam întunecate, dar toate arătau acelaşi lucru. Copilaşi cu ochii măriţi, gurile căscate, făcându-se mici în scaune, unii dintre ei aruncându-se peste spătare, acoperindu-şi capetele cu braţele, cuprinşi de teamă şi panică.

Apoi apăru excepţia.

O fotografie era focalizată pe un rând din faţă cu cincisprezece locuri. Cincisprezece copii. Toţi băieţi. Toţi arătau cam de şase ani. Paisprezece s-au retras îngroziţi. Unul singur a sărit în faţă. Era mai solid decât ceilalţi. Avea părul tuns scurt şi ciufulit, de culoare deschisă. S-a aruncat în faţă, încercând să ajungă la ecran. Îşi ridicase braţul drept cu agresivitate. Ţinea în mână ceva.

Susan Turner nu avu nicio îndoială că era un briceag deschis.

Documentul nu specifica în mod oficial numele băieţelului agresiv. Psihologii l-au studiat un timp scurt, dar pe urmă tatăl lui a primit noi ordine şi băiatul nu a mai fost de găsit. La scurt timp după aceea, experimentul s-a dezumflat. Dar rezultatele obţinute până în acel moment au fost reţinute ca un dosar complet. Băiatul agresiv a fost etichetat cu nişte termeni lungi, care nu însemnau nimic pentru Susan.

Ultima pagină a dosarului era ocupată de propriul index de referinţă încrucişată. Nu existau alte legături în sens invers cu orice alt dosar personal în afară de cel al lui Reacher.

Susan reveni la preambulul tehnic. Decalajul dintre apariţia monstrului şi declanşarea obturatorului fusese stabilită la

optsprezece cadre, adică trei sferturi de secundă. Era impresionată. Nu atât de saltul înainte.

Cunoscuse oameni dintr-ăştia. Ea însăşi făcea parte dintre ei. Dar ca un băieţel de şase ani să ţină în mână un briceag gata deschis în mai puţin de o secundă era cu totul altceva.

Casa lui Janet Salter rămase liniştită mai puţin de zece secunde. Apoi primul, al doilea, al treilea şi al patrulea radio de poliţie se treziră la viaţă cu zgomote de fond puternice, coduri şi cuvinte rostite în grabă, apoi telefoanele celulare începură să sune, telefonul din hol sună şi el, paşi grăbiţi străbătură podeaua dormitorului pentru poliţistele din tura de zi, uşile se deschiseră, paşi zgomotoşi pe scări şi oamenii începură să vorbească toţi deodată, tare, speriaţi şi îngroziţi.

Reacher ieşi din camera lui şi ajunse cu paşi repezi în hol. Cele patru poliţiste se adunaseră toate pe covor, două în uniformă, două în pijamale, şi vorbeau la telefon, albe la faţă, şocate şi uitându-se în jur cu ochii mari, cuprinse de o panică neajutorată şi agitată, toate pline de adrenalină, toate neavând unde să plece.

— Ce e? întrebă Reacher.

— E vorba de Andrew Peterson, îi răspunse una dintre ele.

— Ce-i cu el?

— A fost împuşcat şi este mort.

Capitolul 35

Poliţistul din maşina de pe stradă intră şi se alătură confuziei generale. Reacher nu avea nicio îndoială că oamenii din celelalte două maşini erau la fel de tulburaţi.

În acel moment, securitatea lui Janet Salter nu valora nici cât o ceapă degerată. Aşa că-şi menţinu jumătate din atenţie asupra ferestrei salonului şi folosi cealaltă jumătate ca să reconstituie povestea din bolboroseala glasurilor. Nu era prea greu. Faptele concrete păreau să fie următoarele: ca urmare a celor mai recente ordine ale comandantului Holland, departamentul continua să se afle în stare de alergă maximă. Prin urmare, patrulele mobile acţionau în permanenţă, iar vigilenţa era ridicată. Nicio stradă nu rămânea neverificată mai mult de douăzeci de minute. Orice pieton era observat cu atenţie, la fel automobilele şi camionetele. Poliţiştii controlau cu regularitate fiecare parcare, fiecare alee, fiecare intrare în oraş.

O maşină de patrulare condusă de tipul nou-angajat, Montgomery, intrase într-o parcare înzăpezită situată la nord-est de centrul oraşului. Montgomery a văzut maşina lui Peterson aparent goală, cu motorul în ralanti, cu geamul de pe partea şoferului coborât complet şi cu bara de protecţie suplimentară proptită zdravăn într-un zid din cărămidă. La o cercetare mai atentă, Montgomery a constat că maşina nu era goală. Peterson era întins peste scaunele din faţă, ucis de un glonţ tras în cap.

Reacher rămase la fereastra salonului, privind strada liniştită şi gândindu-se la Peterson, lăsându-i pe poliţiştii îndureraţi în hol. Le auzea vocile. Treceau printr-un soi de fază a negării. Poate că povestea nu era adevărat. Lucru pe care Reacher îl considera plauzibil din punct de vedere teoretic, dar puţin probabil. Uneori, rapoartele operaţionale trimise de pe teren erau neverosimile. Iar rănile la cap produceau uneori impresii înşelătoare. O comă profundă poate fi confundată cu moartea. Dar în nouăzeci şi nouă de cazuri din o sută, să speri că va fi

bine era o pierdere de timp. Reacher ştia asta. Era optimist, dar nu prost.

Vestea rea a fost confirmată cinci minute mai târziu de comandantul Holland însuşi, care sosi cu maşina, parcă şi intră în casă. Avea trei lucruri în plan. Mai întâi, voia să-şi anunţe personal oamenii de cele întâmplate. Apoi voia să se asigure că toţi poliţiştii îşi concentrau din nou atenţia asupra misiunii încredinţate. Îl trimise pe poliţist înapoi la maşina de pe stradă, pe cele două femei din tura de zi le expedie la culcare, pe una dintre femeile din tura de noapte o trimise în bibliotecă, iar celeilalte îi ordonă să supravegheze uşa din faţă. Avea glasul liniştit şi ferm şi îşi controla bine comportamentul. Era un comandant bun. Depăşit de situaţie, probabil, asaltat de probleme dificile, fără discuţie, dar nu se lăsa copleşit. Iar asta era mai mult decât văzuse Reacher la câţiva dintre comandanţii pe care-i cunoscuse, atunci când evenimentele o luaseră razna.

Al treilea lucru de pe agenda lui Holland era ceva între o invitaţie şi un ordin. Intră în salon, se uită direct la Reacher şi-l rugă să vină cu el ca să arunce o privire la locul crimei.

Janet Salter se trezise din pricina gălăgiei şi se ascunsese în bucătărie. Reacher o găsi acolo. Era încă îmbrăcată în hainele de zi. Avea pistolul în buzunar. Ştia exact ce se pregătea el să-i spună. Dădu din mână cu nerăbdare şi spuse:

— Ştiu ce am de făcut.

— Ştiţi? spuse el.

Ea confirmă cu o mişcare din cap şi spuse:

— Subsolul, pistolul şi parola.

— Când?

— Imediat ce se întâmplă ceva. Sau înainte. Poate chiar acum.

— Nu-i o idee rea, spuse Reacher. Individul e afară şi pe aproape.

— Ştiu ce am de făcut.

Reacher se urcă în sedanul fără însemne al lui Holland. Poliţistul dădu înapoi, întoarse şi porni spre oraş. Făcu la stânga când ajunseră la parc, apoi la dreapta pe o stradă care trecea pe lângă cafenea şi mai departe pe lângă magazinul de

îmbrăcăminte vizitat de Reacher. După aceea coti la dreapta, la stânga şi iar la dreapta pe străduţe lăturalnice, până la un şir lung de clădiri din cărămidă cu două nivele. Erau simple şi pătrăţoase. Poate cândva fuseseră birouri sau depozite. Poate cândva fuseseră inima districtului comercial al oraşului Bolton.

Acum erau paradite. În majoritate, păreau abandonate. Trei dintre ele, învecinate, fuseseră demolate ca să se elibereze terenul. Un gol dreptunghiular, cam de treizeci de metri pe doisprezece. Părea să fie folosit temporar ca parcare, poate ocupată ziua, dar acum, pe timp de noapte, goală. Era plină de zăpadă îngheţată şi brăzdat de făgaşele formate de rotile maşinilor cu câteva zile în urmă, când suprafaţa era încă moale.

Parcarea goală era păzită de două maşini ale poliţiei, cu luminile roşii ale girofarurilor aprinse. Fasciculele dansau nebuneşte şi ritmic peste suprafeţele aflate departe, apoi aproape, apoi departe, apoi aproape. În fiecare maşină se afla câte un singur poliţist. Reacher nu-l cunoştea pe niciunul dintre ei. Stăteau pur şi simplu acolo. Nu aveau de ţinut în frâu mulţimi de oameni. Era mult prea târziu şi mult prea frig pentru gură-cască.

Maşina lui Peterson ocupa toată partea stângă a terenului viran. Încă mai avea motorul pornit. Geamul din dreptul şoferului era coborât. Grilajul vertical scurt de pe bara din faţă era împins adânc în mijlocul zidului gol de cărămidă. Laterala clădirii de alături.

Holland parcă lângă bordură şi coborî. Reacher îl urmă şi-şi încheie fermoarul, după care îşi trase căciula peste urechi. Strada pe care se aflau mergea de la nord la sud, aşa că erau feriţi de vânt. Era frig, dar nu imposibil de suportat. Merseră împreună în parcare. Niciun pericol să deranjeze dovezile de la sol. Niciun pericol să acopere urmele pneurilor sau ale paşilor. Nu existau. Zăpada brăzdată de făgaşe era ca tabla ondulată, dar mai dură. Şi era sticloasă şi alunecoasă. Înaintară cu greutate şi se apropiară de maşina lui Peterson din spate. Ţevile de eşapament bolboroseau răbdătoare. Întregul vehicul stătea acolo ca un servitor credincios aşteptând următoarea poruncă a stăpânului.

Straturile subţiri de gheaţă crăpau sub tălpile lui Reacher şi Holland pe când se apropiară de portiera şoferului. Se uitară înăuntru prin geamul deschis. Picioarele lui Peterson

rămăseseră sub volan, iar corpul era răsucit din talie. Căzuse într-o parte. Pistolul său era încă în toc. Capul era dat în spate, gâtul îndoit, un obraz lipit de tapiţerie, ca şi cum ar fi privit atent la un obiect de mare interes pe panoul interior al uşii pasagerului.

Reacher ocoli maşina prin spate, trecând cu genunchii prin norişorul gazelor de eşapament şi ajungând la uşa din dreapta. Puse mâna înmănuşată pe mâner şi deschise portiera. Se lăsă pe vine. Peterson se holba la el cu ochi lipsiţi de viaţă. Avea un al treilea ochi în mijlocul frunţii. O rană de penetrare perfect plasată, la fel ca la avocatul de pe drumul ce ducea spre est. Nouă milimetri, aproape sigur. Tras de la mică distanţă. Se puteau observa urme de arsură şi vagi rămăşiţe de praf pe piele. Cam de la un metru şi jumătate, probabil.

Rana de ieşire lipsea. Glonţul rămăsese în capul lui Peterson, zdrobit, deformat şi rostogolit. Neobişnuit, pentru un glonţ de nouă milimetri tras de aproape. Dar nu imposibil. Era clar că Peterson avusese un craniu gros.

Nu încăpea nicio îndoială că era mort. Reacher ştia destule despre balistică şi biologia umană şi văzuse destui oameni morţi ca să fie absolut sigur. Dar verifică, totuşi, îşi scoase mănuşa şi puse două degete împreunate pe pielea rece din spatele urechii lui Peterson. Nici urmă de puls. Absolut deloc, în afară de senzaţia că de ceară pe care ţi-o dă un cadavru, nici moale, nici tare, în acelaşi timp solid şi lipsit de substanţă, deja complet înstrăinat de o atingere vie.

Reacher îşi puse mănuşa la loc.

Transmisia maşinii era controlată de un levier de pe coloana de direcţie, rămas în poziţia Mers. Instalaţia de încălzire era fixată pe 21 de grade. Volumul radioului era dat foarte mic. Se auzeau zgomote de fond regulate şi, din când în când, voci murmurate, toate neinteligibile.

— OK, spuse Reacher.

— Ai văzut tot ce trebuia? întrebă Holland.

— Da.

— Deci, ce s-a-ntâmplat?

— Nu ştiu.

— De ce nu s-a dus direct acasă?

— Nu ştiu.

— Îl căuta pe asasin, spuse Holland.

— Toţi îl căutaţi.

— Dar nu era misiunea lui în seara asta. Aşa că acţiona pe cont propriu. Şi ştii de ce?

— Nu.

— Pentru că-ncerca să te impresioneze.

— Pe mine?

— Practic, erai ca un fel de mentor pentru el. Îl ajutai. Poate chiar îl împingeai de la spate.

— Oare?

— I-ai spus ce să facă în privinţa avocatului. Toate fotografiile alea! I-ai spus cum să procedeze şi cu motociclistul ucis. Aţi discutat tot felul de lucruri. El urma să preia şefia departamentului. Voia să fie un şef bun. Era gata să asculte pe oricine.

— Nu i-am spus să se ducă să-l caute pe asasin singur-singurel în toiul nopţii.

— Voia să rezolve cazul.

— Toţi vreţi asta.

— Voia respectul tău.

— Sau pe-al tău, spuse Reacher. Poate că încerca să se ridice la înălţimea prostiilor pe care le-ai transmis prin radio în seara asta. Despre metamfetamină… L-ai făcut să se simtă ca un impostor.

O tăcere de o secundă, apoi Holland întrebă:

— Ce s-a întâmplat aici?

— A văzut pe cineva în parcare, spuse Reacher. Aproape sigur într-o maşină sau o camionetă. Prea frig să meargă pe jos. A intrat cu maşina. A făcut un cerc larg. A oprit lângă cealaltă maşină. Destul de aproape. A dat radioul încet şi şi-a deschis geamul, gata să vorbească. Dar individul a scos pistolul şi l-a împuşcat. Peterson a căzut într-o parte, a murit şi piciorul i-a scăpat de pe frână. Maşina s-a dus singură în zid.

— Cam acelaşi aranjament ca în cazul avocatului.

— Cam aşa.

— S-a-ntâmplat repede?

— De regulă, împuşcăturile la cap au efect imediat.

Rămaseră tăcuţi. Stăteau şi tremurau în aerul îngheţat.

— Să căutăm cartuşul gol? întrebă Holland.

— La fel ca la avocat, spuse Reacher clătinând din cap. Cămaşa glonţului a fost ejectată în maşina trăgătorului.

Holland nu spuse nimic. Dar Reacher îi citea întrebarea pe faţă. *Cine a fost făptaşul?* Era chiar acolo, sub ochii lui.

O întrebare incomodă, cu un răspuns deloc atrăgător.

— Acum înţeleg de ce-ai vrut să vin aici, spuse Reacher. Ai vrut să fiu eu cel care ajunge la concluzie. Şi s-o spun cu glas tare. Eu, nu tu. O voce independentă.

Holland nu spuse nimic.

— OK, hai să n-ajungem acolo, spuse Reacher. Măcar deocamdată. Să ne gândim un minut.

Se întoarseră la secţia de poliţie. Holland parcă pe locul rezervat lui şi trecură printre tomberoane spre uşă. Intrară în sala de operaţiuni, la biroul pe care-l folosise Peterson. Holland spuse:

— Ar trebui să-i verifici mesajele. Poşta vocală şi e-mailul. Poate c-a primit ceva care l-a dus acolo.

— Te agăţi de-un pai.

— Acordă-mi acest privilegiu.

— A trecut măcar mai întâi pe-aici?

— Nu ştiu.

— A avut când s-o facă?

— Probabil că nu. Dar trebuie oricum să-i verificăm mesajele. Pentru că, într-o chestie ca asta, trebuie să fim siguri.

— Tu trebuie să verifici. E departamentul tău. Eu sunt doar un civil.

— Nu ştiu cum să fac, spuse Holland. N-am învăţat niciodată. Nu mă pricep la tehnologie. Sunt de şcoală veche. Toată lumea ştie asta. Eu sunt trecutul. Andrew era viitorul.

Aşa că Reacher o luă pe bâjbâite şi reuşi să se descurce cu consola telefonică şi cu tastatura de computer. Nu era nevoie de parolă sau de cod PIN. Totul era setat pentru acces rapid şi fără probleme. Exista doar un singur mesaj vocal. Era de la Kim Peterson, de mult mai devreme, imediat după ora şase, când Reacher şi soţul ei plecaseră în grabă acasă la Janet Salter după ce văzuseră filmarea făcută de camera de supraveghere de la închisoare.

Vocea înregistrată a lui Kim era suspendată undeva în spaţiul dintre panică şi bravură, între resemnare şi protest.

„Când vii acasă?” întrebase ea.

Reacher trecu la e-mail. Deschise aplicaţia. Două mesaje descărcate. Primul era de la DEA din Washington D.C. Un

agent de acolo îşi reitera convingerea că nu exista niciun laborator de metamfetamină sub construcţia aflată la vest de Bolton, Dakota de Sud. Faptul era dovedit de o operaţiune de supraveghere prin satelit. Lui Peterson i se mulţumea pentru interesul arătat şi era rugat să ia din nou legătura cu ei dacă apăreau informaţii noi.

Al doilea e-mail era un buletin informativ semnat de mai multe puncte de supraveghere ale Patrulei Autostrăzii. Coordonate la nivelul statului. Alertă observaţională. În acest caz, era vorba de mai multe lucruri, printre care una sau toate cele trei maşini şi patru camionete furate în acea zi din diferite locuri de pe teritoriul statului, un plug de zăpadă furat de la un depou cu vehicule de întreţinere a autostrăzii aflat la est de Mitchell, o chestie numită pompă Isuzu seria N şi un camion de degivrare furat de doi angajaţi fugari de la un aerodrom comercial la est de Rapid City, o puşcă Ithaca furată din Pierre, patru suspecţi despre care se credea că se află în libertate într-un Chevrolet Suburban model 1979 după un jaf confuz şi abandonat în Sioux Falls şi, în sfârşit, contribuţia lui Peterson însuşi, un barman bănuit c-ar fi fugit de la locul unei crime din Bolton cu o camionetă Ford model 2005.

— Nimic, spuse Reacher.

Holland se aşeză.

— Hai să vorbim, zise el. Să spunem lucrurilor pe nume.

— Trei întrebări, spuse Reacher. De ce avocatul s-a oprit pe drum atât de încrezător? De ce Peterson s-a oprit în parcare? Şi de ce a fost ucis în noaptea asta dintre toate nopţile?

— Răspunsuri?

— Pentru că avocatul s-a simţit în siguranţă să procedeze astfel. Pentru că Peterson s-a simţit în siguranţă să facă la fel. Şi pentru că ai anunţat captura de metamfetamină prin reţeaua radio a departamentului de poliţie.

Holland încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Asasinul este unul dintre noi, spuse el. E un poliţist.

Cinci minute până la miezul nopţii.

Încă patru ore.

Capitolul 36

Holland şi Reacher întoarseră ipoteza pe toate părţile, aşa cum fac oamenii, căutând punctele slabe ale teoriei şi, negăsind niciuna, o transformară în certitudine. Un poliţist corupt aflat deja în oraş explica de ce supravegherea străinilor nou-ajunşi în oraş nu dăduse roade. Un poliţist corupt într-o maşină, cu girofarul aprins, poate scoţând mâna pe geam şi făcând semne de oprire, explica de ce un avocat precaut se oprise pe un drum necirculat aflat într-un loc pustiu. Un poliţist corupt, auzind mesajul radio triumfător al lui Holland de mai devreme explica de ce Peterson murise la scurt timp după aceea. Individul trebuie să-şi fi dat seama că e necesar să acţioneze înainte de sosirea dimineţii. *Măine-dimineaţă, la începerea programului, el va suna la DEA la Washington ca să le dea detaliile,* spusese Holland. Clar ca bună ziua. Şi un poliţist corupt cu maşina într-o parcare, poate făcând semne insistente cu mâna, explica de ce Peterson oprise maşina chiar lângă el, fără să bănuiască nimic, complet nepregătit.

Şi tot un poliţist corupt, pe care sirena şi planul de criză îl îndepărtaseră împotriva voinţei lui, explica de ce

Janet Salter supravieţuise revoltei de la închisoare, chiar dacă durase cinci ore.

— E vina mea, spuse Holland. Ceea ce am spus prin staţie l-a ucis pe Andrew.

— Poate că şi eu aş fi făcut la fel, spuse Reacher. De fapt, uneori chiar am făcut acelaşi lucru.

— Încercam să-l ajut.

— Consecinţe neintenţionate. Nu te învinui.

— Cum aş putea să n-o fac?

— De ce s-a dus acolo? Nu era de serviciu. Nici măcar nu era în trecere, pentru că nu era în drumul lui spre casă.

— Era mereu la datorie, în mintea lui, cel puţin. Şi se putea să fie în drumul lui spre casă. Mai mult sau mai puţin. Adică a fost un ocol foarte mic. Două minute în plus, poate. Şi aşa era Andrew, în toate privinţele. Întotdeauna dispus să dea un pic

mai mult, pentru cauză. Întotdeauna gata să mai încerce ceva, să mai verifice un loc.

Reacher nu spuse nimic.

— Presupun că mexicanul ăla e în spatele tuturor acestor lucruri, spuse Holland. Cel despre care tot auzim.

— Plato, spuse Reacher.

— Cu cât timp în urmă crezi că l-a corupt pe omul nostru? întrebă Holland.

— De un an, spuse Reacher. Toată afacerea asta pare să fie veche de un an.

— Să fie vorba de bani?

— De cele mai multe ori aşa se-ntâmplă.

— Cine e?

— Nu ştiu.

— Bănuiesc că e vorba de unul dintre cei noi. Abia dacă-i cunosc. În orice caz, nu suficient ca să am încredere în vreunul dintre ei. E harababură în departament. Şi cred că şi asta e din vina mea. N-am putut să ţin pasul.

Reacher nu spuse nimic.

— De unde începem? întrebă Holland.

— Zi-mi despre Kapler.

— A avut probleme în Miami. Nimic dovedit împotriva lui. Dar au circulat zvonuri. Era în Miami şi s-a vorbit despre bani din droguri.

— Minunat.

— Au fost doar zvonuri.

— Ar trebui să-l verifici mai atent. Şi pe Lowell. Ce s-a-ntâmplat cu el acum un an? N-ar strica să-l verifici şi pe Montgomery ăsta. Oamenii care sunt singuri când descoperă crime sunt uneori aceiaşi care le-au comis.

— Să-i aduc aici?

— Cel mai sigur lucru ar fi să-i aduci pe toţi aici. Întregul departament. Adu-i chiar aici în sala asta şi vei şti sigur că omul pe care-l cauţi se află chiar în faţa ta.

— Pot să fac asta? întrebă Holland.

— Bineînţeles că poţi.

— E bine s-o fac?

Reacher nu spuse nimic. Întrebarea fundamentală a oricărui poliţist: *Şi dacă ne înşelăm?*

— Echipajul de la doamna Salter trebuie să fie în regulă, spuse Holland. N-au plecat nicăieri în seara asta, nu-i aşa? Nu au aşteptat în parcări abandonate. Au alibiuri. Fiecare dintre ei şi tu la fel.

— Adevărat.

— Aşa că aş putea să-i las la posturile lor.

— Dar mai întâi trebuie să-i avertizezi, spuse Reacher. Dacă omul nostru simte că se strânge laţul, poate mai face o ultimă încercare.

— Ar putea să-l prindă.

— Nu şi dacă nu-i avertizezi înainte. Dacă vine un coleg poliţist la uşa lor, ce să facă? Întâi îl împuşcă şi pe urmă îl iau la întrebări?

— Ar putea să-l prindă după aia.

— Când ar fi prea târziu.

— Ar fi o misiune sinucigaşă.

— Poate că-i pregătit pentru aşa ceva. Probabil că ştie c-o să fie prins, mai devreme sau mai târziu. Trebuie să ştie că e ca şi mort, orice s-ar întâmpla. E între ciocan şi nicovală. Cu două sau trei crime la activ, oricum ar fi, îl aşteaptă execuţia.

— S-ar putea să nu vină deloc. Să nu asculte de ordinul meu.

— Atunci se va identifica singur. E ca şi cum şi-ar desena o ţintă pe spate. Te va scuti de necazuri.

— Deci, e bine s-o fac? Să-i chem pe toţi aici?

— Eu aşa aş face, spuse Reacher. Este datoria fundamentală a oricărui departament de poliţie. Să-i elimine pe criminali de pe străzi.

Holland făcu apelurile. Mai întâi, cele şapte conversaţii individuale, cu cele patru femei şi cei patru bărbaţi staţionaţi la locuinţa doamnei Salter. Subtextul era dificil de formulat. *Unul dintre colegii voştri este un ucigaş. Nu puteţi avea încredere decât în voi înşivă.* Apoi transmise un apel general către toate posturile pe reţeaua radio şi ordonă tuturor celorlalţi ofiţeri, oricine ar fi fost, oriunde s-ar fi aflat şi orice ar fi făcut, la datorie sau nu, să se prezinte la raport la bază în exact treizeci de minute începând din momentul apelului. Detaliu pe care Reacher îl considera o eroare tactică minoră. Ar fi fost mai bine să le ceară să se prezinte imediat. Poate că nu i-ar fi adus mai repede în practică, dar stabilirea chiar şi a unui termen scurt îi

dădea răufăcătorului sentimentul că încă mai avea timp şi spaţiu să acţioneze, să-şi termine treaba şi, pe deasupra, şi în condiţii ideale de haos şi confuzie, cu poliţiştii alergând care încotro. Avea să fie o jumătate de oră plină de riscuri.

Holland puse microfonul în suport şi luă din nou telefonul.

— Kim Peterson n-a fost anunţată încă, spuse el.

— N-o face prin telefon, spuse Reacher. Nu e corect.

— Ştiu. Sun la biroul de recepţie. Pentru că vreau s-o anunţi tu. Omul de la birou te va duce acolo cu maşina. Vine să te ia înapoi după o oră. Cred c-o să fie de-ajuns o oră.

— Vorbeşti serios?

— N-am timp s-o fac eu. O să fiu ocupat aici.

— Nu se cade s-o fac eu, zise Reacher. Sunt doar un străin aflat în trecere.

— Ai cunoscut-o, replică Holland. Ai petrecut o noapte în casa ei.

— E treaba ta, nu a mea.

— Sunt sigur c-ai mai făcut-o până acum.

— Nu asta-i ideea.

— Şi sunt sigur că te-ai descurcat de minune.

— Nu prea.

— Trebuie să te duci, spuse Holland. Pur şi simplu, nu pot, OK? Nu mă obliga.

După o oră petrecută în fotoliul 1A, în partea din faţă a cabinei, pe stânga, Plato începu să se agite. Zborurile pe timp de noapte îl plictiseau. Ziua mai vedeai ceva, chiar şi de la 11 kilometri altitudine. Desigur, peisajul era în cea mai mare parte pustiu şi brun, dar cu destule drumuri, case şi oraşe ca să-i aducă aminte că acolo jos erau clienţi noi, care abia aşteptau să fie recrutaţi şi serviţi. Dar noaptea nu putea să-i vadă. Nu vedeai nimic în afară de întuneric şi şiruri de lumini îndepărtate.

Se ridică şi merse pe culoar, pe lângă oamenii lui, pe lângă ultimul loc de la clasa întâi, în spaţiul gol în care fuseseră locurile de la clasa economic. Se uită la echipamentele de pe podea. Oamenii lui le verificaseră. Le verifică din nou, pentru că el era Plato, iar ei nu.

Mâncare, apă, neinteresant. Şapte haine, şapte căciuli, şapte perechi de mănuşi. Toate noi, toate potrivite. Hainele erau

nişte obiecte mari şi umflate, umplute cu puf de gâscă. North Face, o marcă populară, toate negre. Şase erau de mărime medie, una, ca pentru un băieţel. Pistoalele semiautomate erau modelul H&K MP5K. Scurte, boante, futuriste, letale. Preferatele lui. Mai erau şi şapte rucsacuri, fiecare conţinând încărcătoare de rezervă şi lanterne.

Plato identifică imediat problema. Curelele rucsacurilor trebuiau desfăcute aproape de lungimea lor maximă, ca să se potrivească peste hainele voluminoase. O concluzie evidentă. Nu trebuia decât să gândeşti în perspectivă. Dar nimeni n-o făcuse.

El era Plato, iar ei nu.

Scările erau produse de o companie americană numită Werner. Din aluminiu, lungi de aproape zece metri când erau extinse la maximum, proiectate să susţină o greutate de 113 kilograme. Peste tot erau lipite abţibilduri galbene de avertizare. Zăngăneau uşor. Preluau vibraţiile motoarelor. Cântăreau, probabil, cam nouă kilograme fiecare. Patru la număr. Asta însemna 36 de kilograme. Vor fi lăsate în urmă. Era mai bine să se utilizeze capacitatea portantă pentru mai multe cărămizi învelite în hârtie de pergament decât pentru patru scări inutile.

La fel stăteau lucrurile şi cu cei şase oameni inutili, fireşte. Şi ei aveau să fie lăsaţi în urmă. Peste patru sute de kilograme de carne şi sânge înlocuibile, versus patru sute cincizeci de cărămizi de metamfetamină suplimentare? Alegerea era mai mult decât clară.

Plato vizualiza deja drumul de întoarcere. Ştia că va reuşi. Avea multe avantaje. Cele mai multe erau inerente şi covârşitoare. Omul lui de la sol era o asigurare, nimic mai mult.

Caleb Carter era considerat un om aflat jos pe stâlpul totemic. Lucru despre care credea că e deosebit de ironic. Ştia câte ceva despre stâlpii totemici şi despre cultura americanilor nativ, în general. Ştia câte puţin despre o mulţime de lucruri, dar într-o manieră aleatorie şi nestructurată, care nu-i adusese niciun fel de plusuri în privinţa calificativelor de la liceu sau a oportunităţilor de angajare. Aşa că se îndreptase spre Departamentul de Corecţii. Alegerea implicită pentru absolvenţii clasei lui. Probabil că avea să fie alegerea implicită

pentru multe clase de absolvenţi în viitor. Fusese antrenat şi echipat cu o staţie radio şi o uniformă de poliester, fiind repartizat apoi în schimbul de noapte la închisoarea districtuală. Era cel mai tânăr şi cel mai nou membru al echipei alcătuite din patru inşi. În consecinţă, locul de jos de pe stâlpul totemic.

Atâta doar că era cu totul nepotrivit să-i spui unui nou-venit că ocupă un loc inferior pe stâlpul totemic. Ce înălţime aveau aceşti stâlpi? Şase, nouă metri? Amerindienii nu era proşti. În poziţia inferioară îl puneau pe omul cel mai important. La nivelul ochilor. Ce tip important voia să fie plasat la şase sau nouă metri înălţime, unde nu putea să-l vadă nimeni? Ca la supermarket. Raftul de la nivelul ochilor era rezervat pentru mărfurile cele mai bune. Obiectele cu marja de profit cea mai mare. Marile corporaţii angajează experţi ca să stabilească lucrurile astea. Până la urmă, totul se rezumă la ce se află la nivelul ochiului. Astfel, omul de jos devine omul de sus, iar cel de sus este, de fapt, omul de jos. Într-un anumit sens. O percepţie greşită. Un fel de inversiune lingvistică. Caleb Carter nu ştia cum se produsese.

Schimbul de noapte era uşor. Celulele erau încuiate înainte ca ei să intre în tură şi erau descuiate după ce plecau. În practică, echipa lui Caleb avea o singură responsabilitate reală, şi anume să monitorizeze populaţia în privinţa urgenţelor medicale. Era posibil ca unii dintre indivizii ăia să facă spume la gură sau să dea cu capul în perete. Unii dintre ei nu erau foarte atenţi la medicamentele pe care trebuia să le ia. Alţii încercau să se spânzure cu crăcii de la pantaloni, răsuciţi şi înnodaţi. Erau nişte amărăşteni.

Procesul de monitorizare presupunea zece tururi de inspecţie, câte unul la fiecare oră. În mod natural, majoritatea erau sărite. Uneori, toate. Era mai simplu să stai în camera gardienilor, să joci pocher pe mărunţiş sau să te uiţi la filme porno pe computer ori să te relaxezi cu căştile în urechi. La început, o asemenea neglijenţă îl descumpănise pe Caleb. Un job nou, o viaţă nouă, pe care le începuse cu anumită energie şi impuls. Fusese pregătit să-şi ia în serios misiunea. Dar prima datorie a oricărui nou angajat este să se adapteze. Aşa a şi făcut.

După o lună, nici nu-şi mai amintea ce-l deranjase la început. În fond, ce voia departamentul pentru amărâţii ăia de zece dolari pe oră?

Dar revolta izbucnită cu o noapte în urmă zdruncinase un pic lucrurile. În consecinţă, şeful de schimb îi obligase să facă trei tururi de inspecţie. Pe unul îl făcuse chiar el. În noaptea asta, se aşteptase la două tururi, dar trecuseră patru ore de la intrarea în schimb şi nu făcuseră niciunul, aşa că era clar că nu vor face decât unul singur. Şi tocmai era timpul şi bineînţeles că urma să-l facă chiar Caleb, pentru că era omul de sus pe stâlpul totemic. N-avea nimic împotrivă. Urma s-o facă, cât de curând, dar nu imediat, pentru că exact în acel moment era ocupat să vizioneze câteva site-uri cu fete goale şi grase şi animale de fermă. Munca putea să mai aştepte.

Reacher coborî din Sedanul uzat la capătul aleii lui Peterson şi aşteptă ca tipul de la recepţie să plece, apoi se îndreptă spre casă. Era ca şi cum ar fi pătruns într-un tunel alb. Zăpada se ridica în dreapta şi în stânga la un metru şi jumătate. În faţă era o răscruce în Y, cu braţul drept spre şopron şi cel stâng spre casă. Vântul bătea cu putere. Terenul era neted şi liber. Lui Reacher nu-i fusese niciodată atât de frig. Ştia asta cu certitudine. Un superlativ fusese atins. Într-o zi la prânz, în Arabia Saudită, la începutul operaţiunii Scutul Deşertului, temperatura ajunsese la 60 de grade. Acum, în Dakota de Sud, trebuia să îndure minus 34 de grade, care, din cauza vântului îngheţat, se simţea mai mult ca minus 45. Niciuna dintre extreme nu era confortabilă. Dar ştia pe care o preferă.

Ajunse la răscruce şi o luă la stânga, spre casă. Poteca era în regulă. Călca pe o suprafaţă pe care se împrăştiase sare şi nisip. Probabil ultima treabă domestică făcută vreodată de Andrew Peterson. O muncă de zece minute. Îi uşurase lui Reacher sarcina de a o înştiinţa pe văduva lui despre moartea sa.

Casa se profila în faţă. Scânduri roşii, uşă roşie, cărora lumina albăstrie a lunii le dădea o nuanţă maronie, în spatele ferestrelor, o lumină gălbuie şi blândă. Un miros vag de fum de lemn de la horn. Reacher continuă să meargă. Era atât de frig încât avea senzaţia că uitase cum să mişte picioarele. Ca victima unui accident vascular cerebral. Trebuia să se

concentreze. Piciorul stâng, piciorul drept, un pas, următorul, conştient şi deliberat. Ca şi cum învăţa să facă ceva cu totul nou.

Ajunse la uşă. Se opri o secundă, tuşi aerul îngheţat din plămâni, ridică mâna şi ciocăni. Grosimea mănuşii şi halul în care tremura transformă ceea ce trebuia să fie o bătaie dublă şi clară într-o succesiune neregulată de bufnituri estompate. Cel mai rău sunet din lume. După miezul nopţii, familia unui poliţist singură în casă, o bătaie în uşă. N-avea cum să fie o veste bună. Kim avea să înţeleagă asta în prima fracţiune de secundă. Singura problemă era cât de aprig şi cât timp avea să se împotrivească. Reacher ştia cum urma să fie. Bătuse la o grămadă de uşi, după miezul nopţii.

Kim deschise uşa. O privire, şi ultima urmă de speranţă absurdă îi dispăru de pe chip. Nu era soţul ei. Nu-şi scăpase cheile în zăpadă. Nu se îmbătase în mod inexplicabil şi nu mai nimerea gaura cheii.

Căzu pe podea, ca şi cum o trapă se deschisese sub ea.

Caleb Carter luă o lanternă Mag-lite cu patru baterii de pe raftul de lângă uşă şi-şi verifică staţia radio. Era pornită şi funcţiona. Lanterna lumina binişor. Bateriile erau în regulă. Pe perete era prinsă o planşetă cu clamă, de care era legat un pix cu un şnur mizerabil. Caleb semnă dinainte pentru al cincilea tur. Primele patru semnături erau false. Nimeni nu verifica. Ieşi din sala gardienilor şi o luă pe coridor.

Din punctul de vedere al jurisdicţiei, puşcăria districtuală era cu totul separată de penitenciarul de stat, care, la rândul lui, era cu totul separat de închisoarea federală. Dar toate cele trei instituţii ocupau acelaşi teren şi aveau aceeaşi arhitectură. Economie de scară, uşurinţă în funcţionare. Puşcăria era plină în cea mai mare parte cu localnici arestaţi, care fie nu obţinuseră cauţiunea, fie nu reuşiseră s-o plătească. Arest preventiv, în aşteptarea procesului. Nevinovaţi până când le era dovedită vinovăţia. Caleb îi ştia pe unii dintre ei din liceu. Cam un sfert dintre deţinuţi fuseseră judecaţi, găsiţi vinovaţi şi condamnaţi, aşteptând câteva zile până când sistemul îi muta la următoarea lor destinaţie.

Nişte amărăşteni.

Erau şaizeci de celule, aranjate într-un V pe două nivele, cu câte cincisprezece celule pe fiecare secţiune. Aripa de est parter, aripa de est etaj, aripa de vest parter, aripa de vest etaj. În vârful V-ului era o scară metalică, dincolo de care se afla o sală de mese la parter şi o sală recreaţională pe un singur nivel, astfel încât parterul avea de fapt forma literei Y.

Toate cele şaizeci de celule erau ocupate. Întotdeauna. Banii veneau din afara oraşului Bolton şi era ca şi cum politicienii din Pierre sau Washington sau de unde-or fi fost voiau ca investiţiile lor să fie bine folosite. În oraş era larg acceptată ideea că aplicarea legii se înăsprea dacă existau locuri libere. Şi viceversa. Dacă era un pat gol şi te prindeau cu o punguţă de iarbă în maşină, ajungeai la zdup. Dar dacă toate cele şaizeci de paturi erau pline, pentru două pliculeţe nu riscai mai mult de o palmă peste ceafă.

Aplicarea legii. Cariera aleasă de Caleb.

Începu cu capătul îndepărtat al aripii de est de la parter. Merse până la zidul de la capăt, se întoarse, aprinse lanterna şi se întoarse mergând mai lent. Celulele se aflau la stânga lui. Ţinea lanterna la umăr, ceea ce nu numai că arăta fain, dar şi ridica fasciculul la nivelul ochilor. Celulele aveau gratii în faţă, paturi pe dreapta, chiuvete şi toalete combinate în colţul din stânga-spate, pupitre nu mai late decât rafturile vizavi de paturi. În paturi se găseau bărbaţi. Majoritatea erau adormiţi, mormăind, bodogănind şi sforăind sub cearşafurile subţiri şi cenuşii. Unii erau treji, ochii lor îngustaţi şi furişaţi reflectând lumina ca nişte ochi de şobolani.

Ajunse la vârful V-ului şi începu să verifice aripa de vest de la parter. Cincisprezece celule, cincisprezece paturi, cincisprezece bărbaţi în ele, doisprezece dormeau, trei erau treji, niciunul nu avea probleme.

Urcă treptele care duceau la aripa de est de la etaj. Acelaşi rezultate. Nu înţelegea de ce se mai deranjau. Locul era ca un depozit, atâta tot. Un fel de hotel ieftin. Păi ce, la hotel se duc angajaţii să-şi verifice clienţii din oră-n oră? Nici vorbă.

Procedura era o mare prostie.

Trecu de capul scării spre aripa de vest de la etaj. Mergea ceva mai repede decât ar fi fost normal. Umbrele gratiilor se mişcau în timp ce fasciculul lanternei trecea peste ele. Celula unu, spaţiu gol la stânga, o mogâldeaţă sub cearşaf la dreapta,

trează, celula doi, spaţiu gol la stânga, o mogâldeaţă sub cearşaf la dreapta, adormită, celula trei, la fel.

Şi aşa mai departe, şi aşa mai departe, până la capătul şirului. Celula şase îl avea în ea pe grăsan. Cel care nu voia să discute cu nimeni. În afară de motociclistul din celula şapte.

Dar motociclistul nu era în celula şapte.

Celula şapte, din aripa de vest de la etaj, era goală.

Capitolul 37

Reacher reacţiona prea lent ca s-o prindă pe Kim Peterson înainte să cadă la podea. Se aplecă greoi în haina lui mare, îşi strecură braţul pe sub umerii femeii şi o ridică în capul oaselor. Era dusă. Leşinată de-a binelea. În mod absurd, principala lui grijă era că uşa rămăsese deschisă şi căldura se scurgea din casă. Aşa că îşi vârî celălalt braţ pe sub genunchii ei şi o ridică. Se întoarse şi trânti uşa cu piciorul, după care o duse în sufragerie şi o lăsă pe o canapeaua uzată din apropierea sobei.

Nu era prima oară când vedea o femeie leşinând. Bătuse la o grămadă de uşi după miezul nopţii. Ştia ce avea de făcut. Ca orice altceva în armată, situaţia fusese explicată în amănunt. Leşinul în urma unui şoc era un simplu reflex vasovagal. Pulsul scade brusc, vasele sangvine se dilată, puterea hidraulică ce forţează sângele spre creier scade. Planul de tratament cuprindea cinci puncte. Mai întâi prinzi victima. Deja o zbârcise pe asta. Apoi întinzi victima cu picioarele ridicate mai sus de nivelul capului, astfel încât gravitaţia să ajute sângele să ajungă din nou în creier. Lucru pe care îl făcuse. O suci astfel încât să-i aşeze picioarele pe braţul sofalei, capul de pe pernă fiind situat mai jos. Al treilea punct, verifică-i pulsul. Lucru pe care-l făcu, la încheietura mâinii. Îşi scoase mănuşile şi-şi lipi degetele de pielea femeii, la fel cum făcuse şi cu soţul ei. Dar cu un rezultat diferit. Pulsul ei bătea foarte bine.

Al patrulea punct din planul de tratament: stimulează victima, cu ţipete puternice sau pălmuiri uşoare. Ceea ce întotdeauna i se păruse de o cruzime insuportabilă faţă de nou-devenitele văduve. Îi vorbi în ureche, îi atinse obrazul şi o bătu uşor pe mână.

Nicio reacţie.

Încercă din nou, ceva mai ferm. Cu voce mai tare, cu atingere mai grea. Nu se întâmplă nimic, doar că deasupra lui scândurile podelei scârţâiră. Unul dintre băieţi, întorcându-se în somn. Tăcu un moment. Rămase nemişcat. Se lăsă din nou liniştea. În sufragerie era cald, dar nu foarte cald. Tirajul sobei

fusese oprit. Îşi dădu jos căciula şi descheie fermoarul gecii. Se aplecă şi vorbi din nou. Îi atinse obrazul, apoi mâna.

Kim Peterson deschise ochii.

Punctul cinci din planul de tratament: convinge victima să rămână nemişcată între cincisprezece şi douăzeci de minute. Simplu, în acest caz. Nu era nevoie de convingere. Kim Peterson nu se mişcă. Rămase întinsă pe spate şi privi în sus la tavan, întrebător, speculativ, mişcându-şi ochii, îngustându-i şi lărgindu-i, ca şi cum ceva era scris acolo sus, ceva complex şi dificil de înţeles.

— Mă mai ţii minte? întrebă el.

— Desigur, spuse ea.

— Mă tem că am o veste proastă.

— Andrew e mort.

— Mă tem că da. Îmi pare rău.

— Când?

— În ultima oră.

— Cum?

— Împuşcat. A murit instantaneu.

— Cine l-a împuşcat?

— Credem că individul pe care-l caută toţi.

— Unde?

— În cap.

Ochii ei se îngustară.

— Nu, în ce loc s-a întâmplat?

— Îmi pare rău. Undeva în centru. Într-o parcare părăsită.

— Ce căuta acolo?

— Îşi făcea datoria. Controla ceva.

— A fost un om bun, să ştii, zise ea.

— Ştiu.

— Am doi băieţi.

— Ştiu.

— Ce mă fac?

— O să iei lucrurile pas cu pas. Zi după zi, oră după oră, minut după minut. Secundă după secundă.

— OK.

— Începând de-acum.

— OK.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să aducem pe cineva aici. Chiar acum. Cineva care să te poată ajuta. Cineva

care să fie cu tine. Pentru că nu trebuie să rămâi singură. E vreo persoană pe care s-o pot suna?

— De ce n-a venit comandantul Holland?

— A vrut să vină. Dar trebuie să înceapă o investigaţie importantă.

— Nu te cred.

— Nu putea să lase totul baltă.

— Nu, am vrut să zic că nu te cred c-a vrut să vină.

— Se simte responsabil. Un şef bun asta simte întotdeauna.

— Trebuia să fi venit.

— Pe cine pot să sun?

— O vecină.

— Cum o cheamă?

— Alice.

— Ce număr de telefon are?

— Butonul 3 de pe telefon.

Reacher se uită în jur. La capătul dinspre bucătărie al camerei era un telefon pe perete. Un aparat fără fir şi o consolă neagră. Tot felul de butoane şi un mare zero pe ecranul cu LED-uri. Niciun mesaj.

— Rămâi pe loc, da? spuse el.

Se duse în bucătărie şi luă telefonul. Avea o tastatură obişnuită, pentru formarea normală a numerelor. Avea şi un buton de memorie, care permitea, probabil, formarea rapidă a numerelor. Era de presupus că butoanele 1 şi 2 erau ale lui Andrew, de la birou şi de pe mobil. Apăsă butonul de memorie şi tasta 3. Telefonul formă singur numărul şi auzi tonul de apel. Sună îndelung. Apoi o voce răspunse. O femeie, somnoroasă, dar preocupată. Uşor îngrijorată. Poate că şi soţul ei era pe drum. Poate că avea copii mari în alt oraş. Telefoanele primite în toiul nopţii erau la fel de rele ca bătăile în uşă.

— Eşti Alice? întrebă Reacher.

— Da, eu sunt. Tu cine eşti?

— Sunt cu Kim Peterson. Vecina ta. Are nevoie să vii până la ea. Soţul ei a fost ucis în noaptea asta.

Urmă un moment de linişte. Apoi Alice vorbi. Dar Reacher nu mai auzi ce spunea. Un alt sunet îi înecă vorbele. Un sunet brusc. Puternic. De afară. Ca un vaiet şi un urlet. Ca un ţipăt şi ca o şoaptă. Crescând şi scăzând în intensitate. Noul sunet se

rostogolea peste câmpiile îngheţate ca un talaz. Se izbea de peretele lateral al casei şi bătea în ferestre.

Sirena închisorii.

Unu fără cinci noaptea.

Încă trei ore.

Capitolul 38

O diagramă nebunească prinse contur în mintea lui Reacher, explodând în patru dimensiuni, timp, spaţiu şi distanţă. Poliţişti în tot oraşul, mişcându-se haotic la nord, la sud, la est, la vest, cu toţii răspunzând la convocarea lui Holland, toţi îndreptându-se spre secţia de poliţie, toţi auzind sirena, toţi schimbând direcţia dintr-odată, cei şapte repartizaţi la locuinţa lui Janet Salter grăbindu-se să iasă în noapte, alăturându-se confuziei, pregătindu-se de plecare, îndreptându-se spre închisoare, lăsând-o pe Janet Salter singură în urma lor.

Singură, lipsită de apărare şi vulnerabilă în faţa unei ultime tentative disperate din partea răufăcătorului înainte ca acesta fie să fugă ca să-şi salveze viaţa, fie să încerce să-şi piardă urma în peisaj.

Ştiu ce am de făcut, spusese Janet Salter.

Reacher puse telefonul în suport şi-i spuse lui Kim:

— Trebuie să plec. Alice e pe drum.

Ajunse la uşa din faţă şi se opri. Sirena hăuia întruna, asurzitor. Pârtia făcută prin zăpadă era chiar în faţa lui. Cincisprezece metri până la joncţiunea în Y, alţi cincisprezece până la stradă. Apoi un kilometru şi jumătate până în oraş şi tot atât până la casa Salter.

Era pe jos.

N-avea maşină. Închise uşa în urma lui şi plecă, alunecând şi poticnindu-se, spre joncţiune şi apoi spre şopron. Vechea camionetă Ford era tot înăuntru. Cu lama de plug.

Fără cheie în contact.

Se întoarse grăbit spre casă. Bătu tare la uşă. O aşteptare lungă. Mai bătu de câteva ori. Apoi Kim Peterson îi deschise din nou. Socul trecuse. Era cufundată adânc în coşmarul ei. Era pleoştită, absentă, detaşată. Plângea amarnic.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar am nevoie de cheia de la camionetă.

Ea nu-i răspunse.

— Kim, îmi pare rău, dar chiar am nevoie de cheie.

— E pe inelul de chei al lui Andrew, spuse ea. În buzunarul lui.

— E vreuna de rezervă?

— Nu cred.

— Eşti sigură?

— Maşina aia e foarte veche.

— Trebuie să fie o cheie de rezervă.

— Cred că s-a pierdut.

Femeia se uită în altă parte, se întoarse şi păşi pe hol. Se clătină şi se sprijini cu mâna de perete ca să se stabilizeze. Reacher trase siguranţa uşii şi ieşi să o aştepte pe Alice. Pe vecină. Ţinutul rural din Dakota de Sud era imens şi pustiu. Casele nu erau învecinate. Nici măcar apropiate între ele. Alice avea să vină cu maşina. Putea să-i împrumute vehiculul ei.

Aşteptă.

Sirena urla întruna.

Alice veni pe jos.

O văzu de la o sută de metri distanţă, în lumina lunii. Era o femeie înaltă, răvăşită după ce se îmbrăcase la repezeală, grăbindu-se, alunecând pe gheaţă, ţinând desfăcute mâinile înmănuşate ca un echilibrist pe frânghie, cu părul ciufulit ieşind de sub căciuliţa tricotată. Venea de la dreapta la stânga de-a lungul drumului, palidă la faţă, privind neliniştită la casa familiei Peterson, braţele şi picioarele zvâcnind necontrolat din cauza stării înşelătoare a drumului. Reacher se îndepărtă de uşă, în frig, pe potecă, spre joncţiunea în Y şi mai departe spre stradă. Se întâlni cu ea la capătul aleii şi o întrebă:

— N-ai maşină?

— N-a vrut să pornească, spuse ea.

El privi la stânga spre drumul către oraş.

Ea se uită în faţă, spre casă.

— Cum se simte Kim? întrebă ea.

— Rău.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Andrew a fost împuşcat şi-a murit. Cineva într-o parcare părăsită.

— E groaznic.

— Du-te-n casă. O să fie o noapte lungă.

— O să dureze mai mult decât o noapte.

— Crezi că te descurci?

— N-am încotro.
— Sună-l pe tatăl ei. Zicea că uneori mai vine să-i viziteze.
— O să-l sun.
— Succes!
Femeia merse mai departe pe alee.
El o luă la stânga pe stradă.
Ştiu ce am de făcut, spusese Janet Salter.

După un minut, Reacher mai avea o sută de metri până la intersecţia care avea să-l ducă pe drumul principal ce străbătea districtul de la est la vest. La dreapta lui, centrul oraşului. La stânga, ţinutul rural. Avea nevoie de un poliţist care să locuiască într-acolo. La maximum zece minute. Nu Kapler, Lowell sau Montgomery. Voia unul care să facă parte din majoritate. Voia un om aflat acasă, în timpul lui liber, adormit, trezit brusc, care apoi să se îmbrace, să iasă în frig, să pornească maşina şi să o ia spre vest.

Voia să-i facă tipului semn cu mâna şi să-i ceară să-l ducă cu maşina.

Avu parte de ceea ce-şi dorea.

Când mai avea şaptezeci de metri până la cotitură, văzu lumini spre est. Lumini roşii şi albastre pulsând ritmic, la un kilometru şi jumătate, apropiindu-se în viteză. Reflecţia zăpezii crea impresia unui hectar de lumini aprinse în mişcare. Ca un OZN care se pregăteşte de aterizare. Un imens cerc strălucitor de lumină orizontală. Se grăbi cât putu ca să-i iasă în cale. Picioarele îi alunecau şi patinau. Braţele i se mişcau dezordonat. Faţa îi îngheţase deja. O simţea de parcă ar fi fost bătucită cu o bâtă şi apoi anesteziată de un dentist. Maşina de poliţie mergea cu o sută de kilometri la oră, cu lanţuri şi pneuri de iarnă. El abia se târa cu cinci kilometri pe oră, cu picioare ţepene, lente şi insensibile. Aluneca şi patina, de parcă alerga pe loc. Ca într-o comedie ieftină. Încă mai avea până la colţ cincizeci de metri.

N-avea să reuşească.

Dar nu era nevoie să reuşească.

Poliţistul îl văzu.

Maşina încetini şi coti pe strada lui Peterson, luând-o spre nord, către el. Faruri puternice, luminile stroboscopice roşii, albastre şi albe pulsând direct în ochii lui. Reacher se opri în

loc, îşi propti picioarele şi, rămânând nemişcat, ridică braţele şi începu să le mişte. Semaforul universal al unei situaţii de urgenţă. Semicercuri mari suprapuse, desenate în aer cu ambele mâini.

Maşina de poliţie încetini.

În ultima clipă, Reacher păşi lateral şi maşina se opri cu un derapaj uşor în dreptul lui. Şoferul coborî geamul. La volan se afla o femeie. Era palidă şi umflată de la somn. Nu apucase să se pieptene. Avea ochii roşii. N-o cunoştea.

— Trebuie s-ajung la casa Salter, spuse el.

Cuvintele rostite erau neclare. Avea buzele amorţite.

Partea de sus a feţei era o halcă congelată. Nici cu partea de jos nu stătea mai bine. Articulaţia mandibulară abia dacă mai funcţiona.

— Ce? întrebă femeia.

— Am nevoie de maşină.

— Unde vrei s-ajungi?

— Acasă la Janet Salter.

De la opt kilometri depărtare, sirena continua să urle. În maşină se auzeau conversaţii radio. O voce de dispecer, joasă şi repezită, încercând să nu pară imperioasă. Probabil bătrânul care se întorsese deja la biroul de recepţie al secţiei. Respiraţia femeii mirosea a alcool. Poate whisky. Un pahar înainte de culcare. Poate chiar două, trei.

— Cine naiba eşti tu? întrebă ea.

— Am colaborat cu Holland şi Peterson, zise Reacher.

— Peterson e mort.

— Ştiu asta.

— Tu eşti poliţistul militar?

— Da. Şi am nevoie de maşină.

— Nu pot, spuse femeia.

— Atunci de ce ai întors pe strada asta?

— N-a fost pentru tine. Mă duc spre poziţia mea.

— Închisoarea nu e într-acolo.

— Formăm un perimetru la un kilometru şi jumătate distanţă. Mie-mi revine colţul din nord-est. Pe-aici trebuie s-o iau ca s-ajung acolo.

— Ce s-a-ntâmplat?

— A evadat motociclistul. Celula lui e goală.

— Nu, spuse Reacher.

— Cum adică nu?

— Nu-i posibil. E o făcătură. E o simulare.

— Amice, ori e în celulă, ori nu e. Şi ei spun că nu e.

— Se ascunde undeva în puşcărie. Într-o magazie cu obiecte de curăţenie, undeva. E o făcătură.

— Prostii!

— Am mai văzut asta înainte. Evadarea ridică două probleme. Mai întâi, trebuie să ieşi din incintă, apoi să scapi de urmărire. Cei isteţi se ascund mai întâi. Înăuntru. Până când se termină urmărirea. Apoi pleacă. Dar omul ăsta nu pleacă nicăieri. Nu face decât prima parte. Ca paravan.

Poliţista nu-i răspunse.

— Gândeşte-te, spuse Reacher. Evadarea e mai grea decât pare. Îţi garantez că e tot înăuntru. Mâine o să i se facă foame şi-o să iasă din ascunzătoare. Cu un mare zâmbet pe faţă. Pentru că atunci va fi prea târziu.

— Eşti într-o bujie.

— E tot în puşcărie. Crede-mă! Mergi la risc! Fii tu aceea!

— Eşti nebun.

— OK, să zicem că sunt. Să zicem că individul a ieşit cu-adevărat. E plecat de mai bine de cinci ore. Ştii asta. Atunci care dracu' mai e rostul unui perimetru de securitate acum?

Poliţista nu-i răspunse.

Sirena continua să urle.

— Cinci minute, spuse Reacher. Te rog. De-atât am nevoie de la tine.

Poliţista nu-i răspunse. Se mulţumi să apese pe buton şi pe acceleraţie, geamul se ridică şi maşina o luă din loc. Reacher se aplecă spre maşină, care-l lovi din mers cu partea din spate în şold făcându-l să se răsucească şi să cadă pe spate. Rămase fără suflare în zăpada îngheţată şi privi cum hectarul de lumini se pierdea în depărtare.

Ştiu ce am de făcut, spusese Janet Salter.

Reacher se ridică şi se căzni să ajungă până la colţ şi deodată sirena muri. Se întrerupse la mijlocul unui vaiet şi minuscule ecouri fragile ale ultimului ţipăt se loviră de gheaţă, după care liniştea nopţii se înstăpâni. Nu era tăcerea surdă, estompată a ninsorii proaspăt căzute, ci susurul intens, scrâşnit, iscoditor şi fremătător al unei lumi îngheţate bocnă. Duduitul paşilor să-i i-

o lua înainte prin vinele şi foile de gheaţă. Vântul bătea tot dinspre vest, din faţă, azvârlind spre el mici ace îngheţate. Se uită în urmă. Parcursese o sută cincizeci de metri. Atât. Mai avea de mers trei kilometri. Pe drum nu se vedea nimic. Era absolut singur.

Şi îi era foarte frig.

Pe jumătate mergea, pe jumătate alerga, prin făgaşele roţilor, călcâiele alunecându-i teribil la fiecare pas până când se blocau în următoarea fisură, în locul unde un lanţ de pe vreo roată crăpase suprafaţa. Respira din greu, aerul îngheţat arzându-i traheea şi pârjolindu-i plămânii. Tuşea şi gâfâia.

Încă trei kilometri de mers. Poate treizeci de minute. Prea mult. Se gândi că, în mod cert, unul dintre ei avusese curajul să rămână cu ea. Unul dintre cei şapte. Una dintre femei. La dracu' cu regulile! La dracu' cu planul! Peterson era mort. Cald, încă. Un motiv suficient. Cu siguranţă că unul dintre ei îşi va fi luat inima-n dinţi să le spună federalilor să se ducă la dracu'. Măcar unul. Poate mai mulţi. Poate doi sau trei.

Poate toţi.

Sau poate niciunul

Ştiu ce am de făcut, spusese Janet Salter.

Aşa să fi fost?

Făcuse ceea ce avusese de făcut?

Reacher continuă să meargă. Un pas, apoi încă unul şi încă unul. Vântul îl împingea în spate. Fragmente de gheaţă se izbeau de haina lui. Nu-şi mai simţea nici mâinile, nici picioarele. Avea senzaţia că apa din ochi o să îngheţe.

Drept înainte era o bancă. Se înălţa singuratică într-o parcare mică. La marginea oraşului. Prima clădire. Pe un stâlp înalt din beton era un afişaj, pe care se puteau citi numere. Ora şi temperatura. Unu şi douăzeci noaptea. Minus treizeci şi patru de grade.

Îşi continuă înaintarea, mai repede. Simţea că ajunge undeva. La stânga şi la dreapta se înşirau clădiri, una după alta. Un magazin alimentar, o farmacie, cadouri pentru petreceri, închirieri de DVD-uri. Piese auto, UPS, un magazin de băuturi, o curăţătorie chimică. Toate aveau parcări întinse. Pentru clienţi cu maşini. Înaintă în grabă. Asuda şi dârdâia, în acelaşi timp. Clădirile începeau să se înmulţească. Acum aveau

şi etaj. Centrul oraşului. Marea arteră cu patru benzi era la o sută de metri în faţă. La dreapta spre puşcărie, la stânga spre autostradă. Reacher o luă pe scurtătură, pe o stradă laterală. La secţia de poliţie întoarse spre sud. Vântul vuia prin pădurea de antene de pe acoperiş. Încă un kilometru şi jumătate de mers.

Alerga singur pe mijlocul arterei principale. O siluetă solitară. Mătăhăloasă. Cu paşi scurţi, fragmentaţi. Îşi ridica picioarele şi le lăsa să cadă mai mult sau mai puţin vertical. Era singurul mod în care putea să rămână drept. Nu putea să facă paşi fluenţi, săltăreţi. Gheaţa nu-i dădea voie. Vederea i se înceţoşa. Gâtul îl ardea. Toate ferestrele din jurul lui erau întunecate. El era singurul lucru care se mişca într-o lume albă şi pustie.

Reacher trecu de restaurantul de familie. Era închis şi tăcu. Întuneric înăuntru. Scaune fantomatice inversate erau aşezate pe mese ca o mulţime de oameni tăcuţi şi anxiosi, toţi cu braţele ridicate. Trei sute cincizeci de metri până la strada lui Janet Salter. Patruzeci de secunde, pentru un atlet rezonabil. Reacher avu nevoie de două minute. Maşina care bloca drumul dispăruse de mult. Mai rămăseseră doar făgaşele în urma ei. Goale, ca un macaz de cale ferată. Reacher călcă cu atenţie peste ele. O luă pe stradă. Trecu de o casă, apoi de următoarea. Vântul şuiera printre crengile coniferelor. Pământul pârâia şi gemea sub picioarele sale.

Aleea lui Janet Salter.

Lumini în casă.

Nicio mişcare.

Niciun sunet.

Nimic nelalocul lui.

Totul liniştit.

Se odihni o secundă, cu mâinile sprijinite pe genunchi, gâfâind.

Apoi urcă în grabă aleea către casă.

Capitolul 39

Reacher ajunse pe verandă. Uşa era încuiată. Trase de şnurul clopoţelului. Firul se derulă prin micul ochi de bronz. Se rulă la loc. Clopoţelul sună, o secundă mai târziu, liniştit, politicos şi discret, undeva în interiorul casei.

Niciun răspuns.

Ceea ce era bine. Nu avea cum să-l audă din subsol. Şi, chiar dacă l-ar fi auzit, n-ar fi ieşit din ascunzătoare ca să răspundă.

Aşa spera.

Ştiu ce am de făcut, spusese ea. *Subsolul, pistolul şi parola.*

Se uită înăuntru printr-un panou de sticlă colorată. Luminile din hol erau încă aprinse. Văzu o imagine distorsionată în albastru a încăperii. Fotoliul. Măsuţa de telefon. Scara, covorul, picturile. Cuierul gol.

Nicio mişcare. Nu era nimeni acolo. Niciun semn de deranj.

Totul liniştit.

Patruzeci şi trei de căi de pătrundere, conform calculelor sale anterioare, cincisprezece dintre ele fiind practice şi opt uşoare. Se îndepărtă de uşă şi traversă din nou veranda. Coborî şi păşi prin zăpada adâncă acoperită de crustă pe lângă plantele de lângă fundaţie, ocolind zidul lateral al casei ca să ajungă în spate. Ştia din inspecţiile precedente că încuietoarea de la uşa bucătăriei era un obiect solid din alamă cu o limbă fixată fest într-un şild masiv. Şildul era prins în uşorul uşii, care era lucrat dintr-un lemn de esenţă moale vechi de un secol şi vopsit, în vreme ce cadrul uşii din faţă era din lemn de castan finisat cu şmirghel fin şi lăcuit. Mai greu de înlocuit. Ţinând cont de toate aceste detalii, pătrunderea pe uşa din spate avea să fie un lucru plin de tact.

Făcu un pas înapoi, trase aer în piept, ridică piciorul şi izbi cu tocul bocancului în lemn direct sub încuietoare. Nu era nevoie de o a doua încercare. Era un bărbat solid, agitat şi prea îngheţat de frig ca să mai aibă răbdare. Uşa rămase întreagă, dar şildul se smulse din lemn şi zăngăni pe podea, iar uşa se deschise larg.

— Eu sunt, strigă el. Reacher.

Poate că nu auzise clopoţelul, dar era posibil să fi auzit zgomotul de lemn spart. Nu voia ca bătrâna să facă un atac de cord.

— Eu sunt! strigă el din nou.

Intră în bucătărie. Împinse uşa în spatele lui. Aceasta rămase întredeschisă. Toate sunetele şi mirosurile familiare năvăliră spre el. Şuieratul ţevilor. Percolatorul, acum rece. Păşi în micul hol din spate. Aprinse lumina. Uşa de la baza scării era închisă.

— Janet? strigă el. Sunt eu, Reacher.

Niciun răspuns.

Încercă din nou, mai tare:

— Janet?

Niciun răspuns.

Coborî treptele din spate. Ciocăni tare în uşa subsolului.

— Janet?

Niciun răspuns.

Încercă mânerul uşii.

Uşa se deschise.

Scoase mănuşa şi apoi extrase pistolul din buzunar. Coborî în subsol. Era întuneric acolo. Ascultă. Niciun sunet, în afară de vuietul arzătorului şi de scârţâitul pompei. Bâjbâi cu mâna pe perete, găsi întrerupătorul şi aprinse lumina.

Subsolul era gol. Nu se vedea nimic în afară de umbrele aruncate brusc de grinzile verticale din lemn pe suprafaţa goală a podelei. Se duse la compartimentul arzătorului. Gol. Nimic acolo, în afară de vechea instalaţie verde în care ardea zgomotos petrolul.

Se întoarse la uşă. Se uită în susul scării peste cătarea pistolului. Nimeni acolo. Nicio mişcare, niciun sunet.

— Janet? strigă el.

Niciun răspuns.

Nu era bine.

Se întoarse în bucătărie, o traversă şi ajunse în hol. Era la fel cum îl văzuse prin ochiul de geam colorat, din faţă. Totul liniştit. Fotoliul, măsuţa, covorul, picturile, cuierul. Nicio mişcare. Nimic deranjat.

O găsi în bibliotecă. Şedea în fotoliul ei preferat. Avea o carte în poală. Cu ochii larg deschişi. În centrul frunţii, o gaură de glonţ.

Ca un al treilea ochi.

Nouă milimetri, aproape sigur.

Mintea lui Reacher rămase goală un timp îndelungat. Corpul îl durea. De la dezgheţ. Urechile îl ardeau de parcă cineva ţinea o lampă cu gaz îndreptată spre ele. Apoi nasul, apoi obrajii, apoi buzele, apoi bărbia, apoi mâinile. Se aşeză în fotoliul din hol şi se legănă înainte şi înapoi, cuprinzându-şi corpul cu braţele în agonie. Picioarele începură să-l doară, apoi coastele, apoi oasele lungi din braţe şi picioare. Avea senzaţia că toate erau rupte şi zdrobite.

Janet Salter nu avusese un craniu gros, astfel că partea din spate se împrăştiase pe fotoliul ei preferat, înfigându-se adânc în despicătura pe care glonţul o făcuse în capitonaj.

O să am timp din belşug pentru citit, spusese ea, *după ce-o să se termine agitaţia asta.*

Reacher îşi rezemă capul în palme. Îşi propti coatele în genunchi şi privi lung la podea.

Sunt un om privilegiat, spusese femeia. *Nu oricine are prilejul să pună teoria în practică.*

Reacher se frecă la ochi. Când le depărtă, mâinile erau pline de sânge. Acele de gheaţă aduse de vânt îi presăraseră faţa cu o mie de înţepături minuscule. Neobservabile, când carnea fusese îngheţată. Acum dăduseră naştere la o mie de picături minuscule de sânge. Îşi frecă ambele palme pe fiecare centimetru pătrat al feţei, ca şi cum s-ar fi spălat. Îşi şterse apoi palmele de pantaloni. Se uită fix la podea. Urmări cu privirea fiecare spirală de culoare estompată din covor, una câte una. Când ajungea în centrul fiecărui model şerpuitor, se oprea şi ridica privirea. Janet Salter se uita direct la el. Se afla pe diagonală, în partea opusă faţă de el. O linie dreaptă. Un vector. De la stânga stâlpului scării, trecând prin uşa bibliotecii, străbătând lăţimea camerei şi până la fotoliu. O mică virgulă se formase sub gaura lăsată de glonţ în fruntea ei. Nu era mult sânge. Doar o infiltraţie. O mică scurgere.

De fiecare dată se uita la ea cât de mult putea să suporte, după care îşi cobora din nou privirea spre covor.

Nu-mi place să fiu înfrânt, spusese el. *E mai bine pentru toate părţile implicate că lucrul ăsta nu se-ntâmplă.*

Apără şi slujeşte.

Mereu la datorie.

Vorbe goale.
Iar el era un impostor, un şarlatan şi un ratat.
Întotdeauna fusese.

Rămase în fotoliu. Nu veni nimeni. Casa zumzăia neperturbată în jurul lui. Nu ştia. Îşi scotea zgomotele nepăsătoare. Apa curgea prin ţevi, o cercevea de fereastră zăngănea în ramă, uşa din spate scârţâia mişcată de vânt. Afară, frunzişul şuiera şi întreaga planetă îngheţată se cutremura şi gemea.
Ridică receptorul telefonului.
Formă numărul pe care şi-l amintea.
Aţi ajuns la Biroul de Statistică a Muncii. Dacă ştiţi interiorul serviciului căutat, puteţi să-l formaţi în orice moment.
Formă 110.
Un clic. Un tors ca de pisică.
— Da?
— Cu Susan, te rog, spuse Reacher.
— Cu cine?
— Cu Amanda.
Un clic. Un tors ca de pisică.
— Reacher? spuse Susan.
El nu-i răspunse.
— Reacher? Eşti OK?
El nu spuse nimic.
— Vorbeşte cu mine, spuse ea. Sau închide.
— Ţi-a fost vreodată foame? o întrebă el.
— Foame? Desigur. De câteva ori.
— Mie mi-a fost odată foame şase luni în şir. În Golf. Scutul Desertului şi Furtuna Desertului. Când a trebuit să mergem să-l gonim pe Saddam din Kuweit. Am ajuns acolo chiar de la început. Am rămas până la final. Ne-a fost foame tot timpul. Nu era nimic de mâncare. Vorbesc despre unitatea mea. Şi alţi oameni din eşaloanele de ariergardă. Iar noi credeam că e în regulă. Am înghiţit găluşca. La o aşa de mare vânzoleală, era inevitabil să apară încurcături. Întotdeauna apăreau probleme pe traseele de aprovizionare. Era mai bine ca proviziile care existau să se ducă la băieţii care luptau efectiv. Aşa că nimeni n-a făcut scandal. Dar n-a fost deloc distractiv. Am slăbit.

Situaţia era nenorocită. Pe urmă ne-am întors acasă, am mâncat ca porcul şi am uitat cu totul de asta.

— Şi pe urmă?

— Şi pe urmă, după nişte ani, am mers cu trenul ăla rusesc. Aveau raţii de hrană americane. La momentul ăla, eram plictisit. Când ne-am întors, mi-am propus să aflu ce se întâmplase. Ca un hobby. Un lucru a dus la un altul şi am ajuns la sursă. A reieşit că un tip de la logistică ne vânduse hrana timp de zece ani. Ştii, câte-un pic aici, câte-un pic dincolo, în toată lumea. Africa, Rusia, India, China, oricine era dispus să plătească pentru porcăriile alea. A fost destul de prudent. Nimeni n-a băgat de seamă, la cantităţile existente. Dar războiul din Golf l-a prins cu pantalonii-n vine. Dintr-odată, cererea a crescut până la cer, iar proviziile nu mai erau acolo, pur şi simplu. Ni le expedia pe hârtie, iar noi făceam foamea în deşert.

— Generalul?

— De curând avansat. A fost colonel în cea mai mare parte din timp. Nu era cel mai deştept dintre pământeni, dar a fost un tip prudent. Şi-a acoperit bine urmele. Numai că eu n-am vrut să mă dau bătut. A fost ceva personal. Eu contra lui. Oamenii mei făcuseră foamea din cauza lui. Am intrat în conturile lui bancare şi în toate celelalte. Ştii pe ce şi-a cheltuit banii?

— Pe ce?

— Nu pe multe. În cea mai mare parte, i-a economisit. Pentru pensie. Dar şi-a cumpărat un Corvette din 1980. A considerat că e o maşină clasică. De colecţie. Dar modelul 1980 a fost cea mai proastă maşină Corvette fabricată vreodată. A fost un rahat pe băţ. Au renunţat la motorul de 350 şi au pus unul de 305, pentru emisii. Abia dacă scotea 180 de cai-putere. Şi eu puteam să fug mai repede decât un Corvette 1980. Când am auzit asta, parcă mi-a explodat capul. Adică să fac foamea pentru un geniu al criminalităţii ar fi fost un lucru. Dar era cu totul altceva să mor de foame pentru un idiot patentat. Un cretin fără gusturi, fără fler, sordid şi jalnic.

— Aşa că l-ai săltat?

— Am construit dosarul ăla de parc-ar fi fost vorba de Ethel Rosenberg. O luasem razna. Verificam şi-ntr-un sens, şi-n celălalt, de mai multe ori. Puteam să merg cu el şi la Curtea

Supremă. L-am adus în birou. I-am spus că sunt supărat. Era îmbrăcat în uniformă Clasa A. Avea tot felul de medalii. Mi-a râs în nas. Un fel de rânjet superior. Ca şi cum îmi dădea de înţeles că era mai bun decât mine. Mi-am zis, tu ai cumpărat un Corvette 1980, tâmpitule, nu eu. Deci, cine-i mai bun? Pe urmă l-am lovit. I-am ars una în vintre ca să se îndoaie şi apoi l-am izbit cu capul de birou.

— Ce s-a-ntâmplat?

— I-am spart capul. A rămas în comă timp de şase luni. Nu şi-a mai revenit pe deplin după aia. Şi ai avut dreptate. În esenţă, m-au dat afară. Mi-au luat unitatea. Doar faptul că dosarul era unul solid mi-a salvat pielea. Nu voiau s-ajungă în ziare. Eram în stare să fac scandal mare, altfel. Aşa că am plecat.

— Unde?

— Nu mai ţin minte. Mi-era prea ruşine de mine însumi. Am făcut un lucru rău. Şi am scăpat din mână cel mai bun post de comandă pe care l-am avut vreodată.

Susan nu-i răspunse.

— După aceea m-am gândit la toată povestea. Ştii de ce făcusem asta? N-am găsit răspuns. Nici azi nu ştiu.

— Ai făcut-o pentru oamenii tăi.

— Poate.

— Ai vrut să îndrepţi lucrurile.

— Nu tocmai. Nu vreau să îndrept lumea. Poate c-ar trebui, dar nu vreau.

Ea nu spuse nimic.

— Doar că nu-mi plac oamenii care strâmbă lumea. O fi corect ce-am zis?

— Ar trebui să fie. Ce s-a întâmplat?

— Nimic altceva. Asta-i povestea. Ar trebui să ceri un birou nou. Cel vechi n-are nimic onorabil.

— M-am referit la ce s-a întâmplat în noaptea asta?

Reacher nu-i răspunse.

— Spune-mi, zise Susan. Ştiu că s-a întâmplat ceva.

— De unde?

— Pentru că m-ai sunat.

— Te-am sunat de multe ori.

— Când aveai nevoie de ceva. Aşa că acum ai nevoie de ceva.

— Sunt bine.

— Se simte în glasul tău.

— Am pierdut, doi la zero.
— Cum adică?
— Doi uciși în acţiune.
— Cine?
— Un poliţist şi o bătrânică.
— Doi la zero? Asta nu-i un joc.
— Ştii bine că e un joc.
— E vorba de oameni.
— Ştiu că-i vorba de oameni. Mă uit la unul dintre ei chiar acum. Şi singurul lucru care mă opreşte să duc pistolul la tâmplă e faptul că mă prefac că-i un joc.
— Ai un pistol?
— E în buzunar. Un Smith & Wesson vechi şi drăguţ.
— Lasă-l în buzunar, da?
Reacher nu spuse nimic.
— Nu-l atinge, OK? spuse Susan.
— Dă-mi un motiv temeinic.
— Un pistol nu va rezolva neapărat problema. Ştii asta. Am văzut cu toţii cum se-ntâmplă. Rişti să ajungi ca generalul.
— O să ţintesc cu atenţie. Exact unde trebuie. O să mă asigur.
— N-o face, Reacher.
— Liniştește-te. N-o să mă împuşc. Nu e stilul meu. O să stau aici până când o să-mi explodeze capul de unul singur.
— Îmi pare rău.
— Nu-i vina ta.
— Atâta doar că nu-mi place să mă gândesc la asta ca la un joc.
— Ştii că e un joc. Trebuie să fie un joc. Doar aşa e suportabil.
— OK, e un joc. În ce repriză suntem? A patra?
— În prelungiri.
— Fă-mi o relatare a jocului de până acum. Dă-mi toate detaliile aduse la zi. Ca şi cum am lucra împreună.
— Mi-ar fi plăcut să lucrăm.
— Păi, lucrăm. Ce-avem până acum?
El nu-i răspunse.
— Reacher, ce-avem până acum?
Aşa că Reacher trase aer în piept şi începu să-i spună ce-aveau până în acel moment, la început mai lent, apoi mai

repede când prinse vechile ritmuri de care-şi aminti din anii în care vorbea cu oameni care înţelegeau ceea ce înţelegea şi el, şi vedeau ceea ce vedea şi el, şi se prindeau de ceea ce nu era nevoie să fie rostit. Îi vorbi despre autocar, despre metamfetamină, despre proces, despre puşcărie, despre departamentul de poliţie, despre planul de criză, despre avocat, despre protejarea martorului, despre revoltă, despre depozitul subteran, despre Peterson şi despre Janet Salter.

Prima ei reacţia a fost:

— Bagă mâna în buzunar!

— De ce? întrebă el.

— Scoate pistolul.

— Acum e OK să-l scot?

— Mai mult decât OK. Este necesar. Răufăcătorul te-a văzut.

— Când?

— Când erai singur cu Salter în casă. A avut cinci ore.

— N-a venit. A fost la puşcărie tot timpul.

— Asta-i o presupunere. Nu ştim sigur. Putea să se fi prezentat la post, să iasă din reţeaua radio, să se fi furişat şi să vină înapoi. Şi ştim măcar dacă s-a făcut prezenţa în noaptea asta? Un lucru ca ăsta, desigur, e scris în plan, dar cine garantează că se face într-adevăr, ştii, în viaţa reală, într-o situaţie ca asta, exact când lucrurile iau o întorsătură nasoală.

— Oricum, eu nu l-am văzut.

— Dar el nu ştie. Dacă te-a văzut, o să presupună că l-ai văzut şi tu. Aşa că o să vină după tine.

— Prea mulţi „dacă” şi prea multe presupuneri.

— Reacher, gândeşte-te. Ce-l poate opri pe omul ăsta să scape nepedepsit? I-a împuşcat pe avocat, pe Peterson şi pe Salter cu trei gloanţe dintr-un pistol neînregistrat. Pe-al patrulea ţi l-a rezervat ţie şi pe urmă e liber ca pasărea cerului. Nimeni nu va şti vreodată cine-a fost.

— Eu deja nu ştiu cine-a fost.

— Dar el nu e sigur de asta. Şi nu e sigur că n-o să-ţi dai seama până la urmă. Eşti ultimul obstacol din calea lui.

— De ce n-a venit după mine deja?

— Nu s-a ivit un prilej sigur. E singurul motiv posibil. O să fie foarte prudent cu tine. Mai mult decât cu ceilalţi. Avocatul era un fraier, Peterson era un om simplu, de la ţară, iar Salter era o bătrânică neajutorată. Tu eşti diferit.

— Nu chiar atât de diferit.

— Trebuie să te retragi în Rapid City. Să te ascunzi undeva şi să iei legătura cu FBI-ul.

— N-am niciun vehicul.

— Dar ai un telefon. Vorbeşti la el chiar acum. Închizi cu mine şi pe urmă suni la FBI. Ţine-ţi garda sus până când ajung la tine.

El nu-i răspunse.

— O să faci ce ţi-am zis? întrebă ea.

— Mă îndoiesc.

— Să ştii că n-ai fost responsabil pentru oamenii ăia.

— Cine spune asta?

— Toate astea s-ar fi întâmplat la fel fără tine. E o şansă de una la un milion ca tu să fi fost acolo.

— Peterson era un tip de treabă. Şi un poliţist bun. Voia să fie un poliţist şi mai bun. Era unul dintre oamenii care ştiu destul ca să ştie că nu ştiu totul. Îmi plăcea de el.

Susan nu spuse nimic.

— Şi de doamna Salter mi-a plăcut. Era o doamnă cu suflet nobil.

— Trebuie să pleci de-acolo. Eşti singur şi ei sunt mulţi. Plato n-o să vină singur.

— Sper să nu vină singur.

— E periculos.

— Pentru el, spuse Reacher.

— Îţi aminteşti de tine când erai copil şi te uitai la filmul cu creatura care ieşea din lagună?

— Mai e chestia aia în dosarul meu?

— În indexul de la sfârşit.

— Şi ai citit-o?

— Am fost interesată.

— Au înţeles greşit. Şi mi-au luat briceagul, ceea ce m-a călcat pe nervi.

— Cum adică, au înţeles greşit?

— Nu eram un fel de anomalie genetică. M-am născut la fel de sperios ca oricare. Poate chiar mai mult. Mă trezeam plângând împreună cu cei mai buni dintre ei. Dar am obosit. M-am antrenat să nu mai fiu aşa. Un act de voinţă. Mi-am redirecţionat teama în agresivitate. Nu mi-a fost deloc greu.

— La şase ani?

— Nu, la şase ani eram deja vechi în meserie. Aveam patru când am început. Am terminat treaba când aveam cinci ani.

— Asta faci tu acum? Redirecţionezi vinovăţia în agresivitate?

— Am depus un jurământ. La fel ca şi tine. Toţi inamicii, din ţară sau din străinătate. Se pare că aici avem câte unul din fiecare. Plato şi oricare-ar fi poliţistul corupt.

— Jurământul tău a expirat.

— Nu expiră niciodată.

— Ia spune-mi, cum ajunge un băieţel de şase ani să aibă propriul briceag?

— Tu n-ai avut?

— Bineînţeles că nu.

— Acum ai unul?

— Nu.

— Ar fi bine să-ţi faci rost.

— Iar tu trebuie să te duci în Rapid City şi să faci ceea ce trebuie.

— N-avem timp.

— N-ai niciun statut legal.

— Atunci mai pune-o etichetă pe dosarul meu. Sau scuteşte-i pe toţi de un efort. Xeroxează-l. Fă trei copii, pentru FBI, DEA şi oamenii din Dakota de Sud. Le expediezi peste noapte.

— Nu gândeşti limpede. Te pedepseşti. Nu poţi să câştigi toate bătăliile. Nici nu trebuie.

— Te-au pus la conducerea Unităţii 110?

— Şi-o să rămân în acest post. Atâta timp cât o să vreau.

— De data asta a fost foarte important.

— Toate sunt importante.

— Nu ca acum. Mă uit la o bătrânică cumsecade cu o gaură în frunte. A însemnat mai mult pentru mine decât faptul că am fost înfometat.

— Nu te mai uita la ea.

Reacher privi în podea.

— Nu poţi schimba trecutul, spuse Susan.

— Ştiu.

— Nu poţi să te pocăieşti. Şi, oricum, nici nu trebuie. Omul ăla merita să ajungă în comă şi să rămână aşa poate pentru totdeauna.

— Poate.

— Du-te în Rapid City.
— Nu.
— Atunci vino în Virginia. Ne ocupăm de asta împreună.
Reacher nu spuse nimic.
— Nu vrei să vii în Virginia?
— Sigur că vreau.
— Atunci vino.
— O să vin. Mâine.
— Vino acum.
— E miezul nopţii.
— Era o întrebare pe care mi-o tot puneai.
— Era?
— Nu m-ai mai întrebat.
— Care era?
— Dacă sunt măritată.
— Eşti?
— Nu.
Reacher ridică din nou privirea. Janet Salter se uita direct la el.
— O să plec mâine, spuse Reacher.
Puse receptorul în furcă.
Două fără cinci noaptea.
Încă două ore.

Capitolul 40

După trei ore de zbor, Plato era încordat. Deloc surprinzător. Viaţa lui era ca un joc video. Lucrurile îi ieşeau în cale unul după altul. Fiecare lucru trebuia rezolvat în mod eficient şi cuprinzător. De la cel mai important la cel mai neînsemnat. Nu că până şi cel mai neînsemnat lucru era ceva banal. Cheltuia o mie cinci sute de dolari pe lună numai pe elastice pentru legarea teancurilor de bani pe care-i ducea la bancă. Nu existau probleme mărunte. Iar cele mari erau multe. Şi performanţa lui era judecată nu numai în privinţa substanţei, ci şi a stilului. Drama însemna slăbiciune. Mai ales pentru el.

Ironia era că fusese un copil solid. Până la şapte ani, fusese la fel de mare sau chiar mai mare decât oricare altul. La opt ani era competitiv încă. La nouă ani, în limite normale. Şi deodată creşterea s-a oprit. Nimeni nu ştia de ce. Nimeni nu ştia dacă era ceva genetic, dacă era o boală sau un factor de mediu. Poate mercur sau plumb, ori vreun alt metal greu. Cu siguranţă nu fusese vorba de lipsa hranei sau a unei îngrijiri corespunzătoare. Părinţii lui fuseseră întotdeauna prezenţi şi îşi făcuseră datoria. La început, s-au făcut că nu văd. Au ales să presupună că un asemenea lucru avea să se corecteze singur. Dar n-a fost să fie. Aşa că mai întâi tatăl lui a fost cel care şi-a întors faţa de la el, urmat de mama lui.

Acum nimeni nu-şi mai întorcea faţa de la el.

Avea telefonul mobil pornit. Regulile normale nu i se aplicau lui. Aparatul sună şi Plato răspunse. Omul lui de la sol. Un coleg poliţist aflase prea mult şi fusese eliminat. Lui Plato nu-i păsa. Daune colaterale. Neimportant. Un alt individ amuşina prin preajmă şi trebuia rezolvat. Un fost poliţist militar. Nici de ăsta nu-i păsa lui Plato. Neimportant. Nu era problema lui.

Apoi, în sfârşit, vestea cea mare: martorul era mort. Plato zâmbi.

— Tocmai ai salvat o viaţă, spuse el.

Apoi dădu el un telefon. În Brooklyn, New York. Ca să anunţe vestea. Ultimul obstacol fusese eliminat. Dakota de Sud era acum în mod categoric o zonă lipsită de probleme. Titlul de

proprietate era inexpugnabil. Absolut garantat. Rusul acceptă să vireze banii imediat. Plato ciuli urechile şi-şi imaginä că aude clicul de mouse.

Zâmbi din nou.

O afacere încheiată.

Închise telefonul şi se uită pe geam. Locul 1A, cel mai bun din avion. Avionul lui. Se uită în jos la America de sub el. Întunecată şi masivă. Şiruri de lumini. Se uită la ceas. Încă cincizeci şi şapte de minute. Apoi, din nou, şi ca întotdeauna, începea spectacolul. O nouă provocare. Un nou triumf.

Reacher urcă la etaj şi găsi dormitorul lui Janet Salter. Era în spatele casei, direct deasupra bibliotecii. O cameră plăcută, parfumată, care mirosea a pudră de talc şi levănţică. Baia se afla deasupra unei jumătăţi din bucătărie. Deasupra chiuvetei era un dulăpior pentru medicamente. În el se găseau obiecte de toaletă obişnuite plus cutia cu gloanţe de calibrul 38, optzeci şi opt de gloanţe rămase din cele o sută iniţiale.

Reacher puse cutia în buzunarul hainei şi închise oglinda. Coborî scara şi, ajuns în bibliotecă, se aplecă deasupra lui Janet Salter şi îi mută cartea şi un braţ moale, ca să-i poată lua pistolul din buzunarul cardiganului. Era încărcat la maximum. Nu se trăsese niciun glonţ cu el. Îl puse în buzunar şi, după ce aşează la loc cartea şi braţul, plecă.

Poliţistul care îi ucisese pe avocat, pe adjunctul şefului de poliţie şi pe doamna Salter stătea în maşina lui şi privea afară pe parbriz. Se afla în poziţia desemnată de pe perimetrul improvizat, răspunzând personal de două sute de metri de zăpadă la stânga lui şi de alţi două sute de metri de zăpadă la dreapta. Oricum nu exista riscul ca vreun evadat să folosească altceva decât drumul, chiar şi vara. În orice anotimp, relieful era prea neted şi lipsit de denivelări ca să permită cuiva să se ascundă. Câinii l-ar fi prins din urmă într-un minut. Să fugi pe coclauri şi să te ascunzi în şanţuri şi rigole era rezervat strict filmelor alb-negru vechi cu deţinuţi legaţi în grup cu lanţurile, transmise noaptea târziu pe canalele de satelit lipsite de importanţă. Nu, în zilele astea, orice evadat întreg la minte ar fugi pe şosea, legat bine de şasiul unui camion de aprovizionare gol.

Nu că ar fi existat cu adevărat vreun evadat. Plato fusese clar în privinţa asta. Arhitectura unei închisori cuprindea tot felul de locuri goale. Camerele de distribuire a aerului din tavan, unde conductele se ramificau, matricele de sub podea unde ţevile se separau ţevile de canalizare. Tot felul de panouri de inspecţie. Toate perfect sigure, pentru că niciunul dintre acele spaţii goale nu ducea nicăieri. Dar utile pentru scopuri ce nu includeau o evadare propriu-zisă. Cu un sandviş şi o sticlă în care să urineze, un ins putea să se ascundă zece până la douăsprezece ore.

Ceea ce ar fi fost suficient.

Poliţistul îşi verifică armele. Din obişnuinţă. Din instinct. Mai întâi, pistolul oficial, din toc, apoi celălalt, în buzunar. Încărcat. Un glonţ pe ţeavă şi alte paisprezece în încărcător.

Nu va avea nevoie de cele paisprezece din încărcător.

Reacher făcu un ultim tur de inspecţie atentă prin casa lui Janet Salter. Era cât se poate de sigur că nu va avea să mai revină acolo şi erau unele lucruri pe care trebuia să le rezolve în minte. Se uită la uşa din faţă, la uşa din spate, la uşa subsolului, la bucătărie, la hol, la bibliotecă, la poziţia lui Janet Salter şi la cartea din poală. Se gândi că avusese nevoie de cinci până la opt minute ca să se facă aşa de comodă precum arăta, dat fiind că pornise de la o stare de panică extremă. Cam atât i-ar fi fost necesar să se relaxeze, chiar şi în compania sigură şi liniştitoare a unei persoane de încredere ca un poliţist din oraş.

Prin urmare, lăsând încă un minut pentru ca echipa care-i asigura protecţia să părăsească zona, cineva întârziase între şase şi nouă minute la efectuarea prezenţei la închisoare.

Cineva îşi va aminti.

Poate.

Dacă se făcuse vreo prezenţă.

Dacă omul plecase măcar.

Reacher îşi trase fermoarul gecii, îndesă căciula peste urechi şi o acoperi cu gluga. Îşi puse mănuşile, deschise uşa de la intrare şi ieşi din nou în frig. Gerul se năpusti asupra lui, lovindu-l din toate părţile, chinuindu-l şi îngheţându-l. Dar îl ignoră. Prin puterea voinţei. Închise uşa şi, coborând aleea, o luă spre secţia de poliţie. Rămase vigilent tot drumul, chiar

acolo în acea zonă de hiperalertă care-l făcea să simtă că ar putea să scoată pistolul şi să tragă de o mie de ori mai iute decât orice oponent. Genul de zonă care-i dădea senzaţia că ar putea să extragă minereul, să topească metalul, să deseneze proiectul de execuţie, să toarne părţile componente şi să-şi construiască propriul pistol înainte ca orice alt adversar să-i poată face vreun rău.

Nu mi-e teamă de moarte.

Moartea se teme de mine.

Din frică în agresivitate.

Din vinovăţie în agresivitate.

Secţia de poliţie era complet părăsită în afară de ajutorul civil revenit la datorie în spatele biroului de recepţie. Era un individ înalt şi ramolit, cam de şaptezeci de ani. Stătea posomorât pe taburet. Reacher îl întrebă dacă avea vreo veste. Omul îi spuse că nu. Reacher întrebă cât timp avea să fie departamentul detaşat pe teren. Omul îi răspunse că nu ştia. Departamentul nu avea experienţă în astfel de lucruri. Niciodată nu mai avusese loc o evadare.

— Nici în noaptea asta n-a evadat nimeni, spuse Reacher. Omul se ascunde înăuntru.

— Aşa crezi?

— Da, aşa cred.

— Pe ce te bazezi?

— Pe bunul-simţ, spuse Reacher.

— Atunci cred că vor mai aştepta circa o oră. Perimetrul e la un kilometru şi jumătate distanţă. Două ore sunt suficiente pentru a decide că individul ori a trecut deja, ori poate nu mai apare deloc.

— Spune-mi cum se face prezenţa la post. Pentru departament, la închisoare.

— Eu o fac, de-aici. Prin radio. Strig lista, ei îmi răspund din maşini sau de la microfoanele montate la guler, eu îi bifez.

— Cum a mers în noaptea asta?

— Toţi prezenţi la posturi.

— Niciun absent?

— Niciunul.

— Greşeli? Ezitări?

— Nimic.

— Când ai făcut-o?

— Am început când am auzit sirena. Durează cam cinci minute, de la început până la sfârşit.

— Deci, ei se confirmă singuri, aşa-i?

— Nu înţeleg.

— Nu ştii sigur unde se află sau ce fac acolo. Tot ce ştii e că îţi răspund la apel sau nu.

— Îi întreb unde sunt. Ei îmi spun. Ori sunt în acea poziţie, ori în apropierea ei. Iar directorul închisorii are dreptul să verifice.

— Cum?

— Se poate duce în turn ca să verifice vizual. Terenul e întins. Sau se poate branşa la reţeaua noastră radio şi poate face prezenţa singur, dacă vrea.

— A făcut-o în noaptea asta?

— Nu ştiu.

— Cine-a fost ultimul ajuns în post în noaptea asta? întrebă Reacher.

— Nu ştiu să-ţi spun. La începutul alfabetului, toţi erau încă în mişcare. Spre sfârşit, toţi erau ajunşi la posturi.

— Deci, ei îţi spun.

— De ce nu i-aş crede?

— Trebuie să-l suni pe comandantul Holland, zise Reacher. Doamna Salter a murit.

Reacher se plimbă prin secţia de poliţie tăcută, trecând prin sala de operaţiuni, biroul lui Holland, băi şi se opri în camera cu fotografiile de la locurile crimelor prinse pe pereţi. Motociclistul, avocatul. Stând cu spatele la motociclist, se uită la avocat. Nu ştia cum îl cheamă pe tip. Nu ştia prea multe despre individ. Dar ştia destule ca să-şi dea seama că, în esenţă, omul era la fel ca Janet Salter. Un bărbat, nu o femeie, un drum îngheţat, nu o cameră cu pereţii plini de rafturi cu cărţi, dar amândoi fuseseră nişte oameni pe jumătate înţelepţi, pe jumătate naivi, cărora li se insuflase un fals sentiment de siguranţă, fiind păcăliţi să se relaxeze. Maneta schimbătorului pe poziţia Parcare şi geamul coborât însemnau acelaşi lucru ca poziţia confortabilă a lui Janet Salter şi cartea din poală.

Să le înţelegi motivele, circumstanţele, obiectivele, scopurile, temerile, nevoile. Să gândeşti ca ei. Să vezi ce văd ei. Să fii ca ei.

Amândoi fuseseră duşi de nas până la capăt. Nu parţial, nu doar pe jumătate. Fuseseră complet încrezători. Se deschiseseră, în sensul propriu al cuvântului. Uşi, ferestre, inimi, minţi. Nu pe jumătate îngrijoraţi, nu pe jumătate formali, nu pe jumătate suspicioşi.

Fuseseră duşi de nas până la capăt.

Nu orice poliţist putea să le facă una ca asta.

Era un poliţist pe care amândoi îl ştiau, îl cunoscuseră dinainte, erau familiari cu el.

Peterson întrebase: *Ce ar face unitatea ta de elită acum?*

Răspuns: Reacher, Susan sau oricare dintre ceilalţi comandanţi ai Unităţii Speciale 110 dintre cei doi şi-ar fi pus picioarele pe biroul vătămat şi ar fi trimis doi locotenenţi dornici de afirmare să afle totul despre vieţile amândurora, să facă o listă cu toate cunoştinţele lor din Departamentul de Poliţie Bolton în ordinea apropierii. Apoi el sau ea sau oricare dintre ceilalţi ar analiza cele două liste, ar face corelaţiile necesare şi un nume comun ar ieşi în evidenţă.

Reacher nu avea la dispoziţie doi locotenenţi dornici de afirmare.

Dar existau şi alte abordări.

Un minut mai târziu, Reacher auzi paşi pe coridor. Aritmici. Plesnetul unei tălpi, urmat de târşâitul celeilalte. Bătrânul de la recepţie. Şchiopăta uşor. Îşi vârî capul pe uşă şi spuse:

— Comandantul Holland e pe drum. Îşi părăseşte postul din perimetru. N-ar trebui, dar o face totuşi.

Reacher încuviinţă cu o mişcare din cap. Nu spuse nimic.

Bătrânul adăugă:

— E groaznic ce s-a-ntâmplat cu doamna Salter.

— Ştiu.

— Ştii cine a făcut-o?

— Încă nu. A sunat cineva până acum?

— Cine să sune?

— Vreun vecin, poate. S-a tras un foc de armă.

— În casă?

— În biblioteca ei.

Bătrânul ridică din umeri.

— Casele sunt depărtate între ele. Toţi au ferestre duble. Cele mai multe sunt cu geamuri termopan triple şi, într-o noapte ca asta, toate sunt ţinute bine închise.

Reacher nu spuse nimic.

— E unul dintre noi? întrebă bătrânul.

— De ce-ar fi?

— Comandantul Holland a convocat o şedinţă. Chiar înainte să sune sirena. Nu văd ce alt motiv ar fi avut. Nu văd nici cum s-ar fi putut întâmpla altfel. Adică, avocatul, apoi domnul Peterson şi acum doamna Salter. Toţi trei, lichidaţi rapid şi uşor, uite-aşa! Trebuie să fie unul de-ai noştri. În plus, m-ai întrebat cine-a ajuns ultimul la post în noaptea asta.

— Ai fost poliţist?

— Am lucrat în departamentul ăsta treizeci de ani.

— Îmi pare rău.

— Mi-ar plăcea să-l prindem pe individul ăsta.

— Ai vorbit cu el în noaptea asta. La un moment dat. Ori înainte, ori după.

— Toţi mi s-au părut normali.

— Îi cunoşti bine?

— Nu pe cei noi.

— A fost cineva în mod special mai apropiat de doamna Salter?

— Mulţi erau. E de multă vreme aici. Era…

La unsprezece mii de metri altitudine şi la şase sute de kilometri spre sud, telefonul lui Plato sună din nou. Banii pe care-i luase de la rus îşi croiau drum prin lume. De la o jurisdicţie la alta, tenebroşi şi imposibil de urmărit, într-o călătorie automată nocturnă care era programată să dureze şapte ore în total. Dar întotdeauna existau bănci deschise pe undeva. Depozitul apăru pe un ecran din Hong Kong şi declanşă un cod care însemna că deţinătorul contului trebuia notificat. Aşa că funcţionarul care îl văzu formă un număr care sări prin cinci puncte separate de redirecţionare înainte de a suna în Boeingul aflat sus deasupra statului Nebraska. Plato răspunse şi ascultă fără vreun comentariu. Era deja cel mai bogat om din lume pe care-l cunoscuse vreodată. Aşa avea să

fie întotdeauna. El era Plato, iar ceilalţi nu. Nici părinţii săi, nici rusul, nici vechiul lui asociat Martinez, nimeni.

Funcţionarul bancar din Hong Kong închise convorbirea cu Plato şi formă alt număr. Brooklyn, New York. Era trecut de trei dimineaţa acolo, dar preluarea apelului avu loc imediat, de către rus, care plătea mai mult decât Plato.

Mult mai mult.

— I-am spus că banii sunt în contul lui, zise funcţionarul.

— Acum inversează tranzacţia, îi spuse rusul.

Funcţionarul execută ordinul.

— Gata, spuse el.

— Mulţumesc, spuse rusul.

Din Brooklyn, rusul sună la un număr din Ciudad de México, un număr din interiorul unei agenţii locale de aplicare a legii, cu o denumire pe care nici măcar nu încerca s-o traducă. Îi răspunse un colonel. Rusul îi spuse că totul se desfăşura conform planului.

— Plato e deja în avion, spuse colonelul. A decolat cu mai bine de trei ore în urmă.

— Ştiu, spuse rusul.

— Vreau cincisprezece la sută, spuse colonelul.

Rusul rămase tăcut un moment. Se prefăcea supărat. Promisese zece la sută. Tot timpul se discutase despre o împărţire de nouăzeci-zece la sută. Dar în sinea lui se pregătise pentru optzeci-douăzeci. Scopul lui fusese să obţină optzeci la sută din afacerea lui Plato. Să obţină optzeci şi cinci la sută însemna un bonus neaşteptat. Un cadou. Colonelul era un individ subţire, lipsit de ambiţie. Limitat în toate privinţele. Tocmai de-aceea era doar colonel, nu general.

— Mă cam strângi cu uşa, spuse rusul.

— Asta-i situaţia!

— Îmi dai de înţeles că n-am de ales.

— Păi n-ai.

O lungă tăcere, doar de dragul efetului.

— OK, spuse rusul. Ai cincisprezece la sută.

— Mulţumesc, spuse colonelul.

Rusul închise şi formă din nou, Un număr despre care ştia că aparţine unui celular nedetectabil situat în acel moment pe o noptieră dintr-un dormitor din Virginia. Era trecut de trei dimineaţa acolo, la fel ca în Brooklyn. Acelaşi fus orar.

Celularul nedetectabil aparţinea unui agent DEA docil, care aparţinea unui cumnat al prietenului unui văr al rusului. Tipul din Virginia răspunse şi rusul îi spuse că totul se desfăşura conform planului.

— Am cuvântul tău? întrebă tipul.

Rusul zâmbi în sinea lui. Politică organizaţională de cel mai înalt nivel. Tipul corupt de la DEA al cumnatului prietenului vărului îl redusese la tăcere pe omul de la DEA corupt al lui Plato şi acceptase ideea ca rusul să preia restul operaţiunilor lui Plato de pe teritoriul american cu condiţia să nu scoată metamfetamina guvernului din depozitul subteran din Dakota de Sud. De fapt, dacă acea metamfetamină ar fi putut pur şi simplu să dispară cu totul, era mult mai bine. Ar fi fost prea stânjenitor pentru toată lumea. Jenant pentru că se afla acolo, jenant pentru că fusese uitată, jenant fie şi numai că exista. Chiar şi indivizii corupţi au loialităţi departamentale.

— Ai cuvântul meu în privinţa asta, spuse rusul.

— Mulţumesc, spuse omul din Virginia.

Rusul zâmbi din nou gândindu-se la absurditatea întregii poveşti. Dar avea să se conformeze. Şi de ce n-ar fi făcut-o? Era o adevărată comoară, desigur, dar el avea obiective pe termen lung. Şi nu avea cum să-i lipsească ceea ce nu i-a aparţinut niciodată. Şi nu era ca şi cum ar fi plătit pentru asta.

Închise din nou telefonul şi compuse un mesaj text pe celălalt telefon, după care îl trimise.

La unsprezece mii de metri deasupra statului Nebraska, la trei rânduri în spatele lui Plato, în scaunul 4A, un telefon dat pe modul silenţios vibră o dată în buzunar, un tremur mecanic solid pe muşchiul unei coapse. Al cincilea dintre cei şase mexicani dispensabili scoase telefonul şi se uită la ecran. Era tipul care condusese la aerodrom maşina în care se aflase Plato. I-l arătă bărbatului de lângă el, din scaunul 4B, care era al şaselea dintre cei şase şi care stătuse cu el mai devreme pe scaunul din faţă al camionetei. Ambii bărbaţi încuviinţară dând din cap. Niciunul nu spuse nimic. Nici măcar nu zâmbiră. Amândoi erau mult prea încordaţi.

Mesajul spunea: *Acţionaţi.*

Un minut mai târziu, Reacher auzi maşina lui Holland în liniştea îngheţată. Auzi murmurul jos al motorului şi scrâşnetul molatic al pneurilor pe gheaţă. Apoi motorul oprindu-se cu un oftat, portiera trântită şi zgomotul bocancilor lui Holland pe zăpadă. Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi-şi imaginã că simte valul de aer rece venind de afară. Auzi paşii lui Holland pe coridor, după care omul sosi şi umplu cadrul uşii, gârbovit şi înfrânt, ca şi cum ar fi ajuns într-adevăr la capătul a ceva.

— Eşti sigur? întrebă Holland.

— Nicio îndoială în privinţa asta, spuse Reacher.

— Pentru că uneori mai pot fi în viaţă.

— Nu de data asta.

— Să verificăm?

— N-are rost.

— Ce-a fost?

— Nouă milimetri, între ochi. La fel ca la ceilalţi doi.

— Ceva lăsat în urmă?

— Nimic.

— Deci, nu suntem mai aproape. Încă nu ştim cine e.

Reacher încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Dar ştiu cum putem afla, spuse el.

Capitolul 41

— În curând o să ningă din nou, spuse Reacher. Pista o să se acopere iar de zăpadă şi motocicliştii nu mai sunt acolo ca s-o cureţe. Vremea e imprevizibilă, deci timpul e scurt. Prin urmare, Plato e pe drum, probabil chiar acum. Pentru că trebuie să-şi scoată bijuteriile de-acolo înainte ca vânzarea să se perfecteze. Probabil c-o să-l tragă pe sfoară pe rus şi-o să ia şi o parte din metamfetamină. Poate chiar cea mai mare parte. Are un avion mare. Bănuiesc că i-a spus omului său să fie acolo ca să-l ajute. Aşa că omul va părăsi perimetrul la un moment dat şi se va duce acolo. Poate foarte curând. Noi trebuie doar să ajungem acolo înaintea lui. Ne ascundem undeva şi vedem cine apare. O să intre direct în braţele noastre.

— Aşa crezi? zise Holland.

— Sunt sigur.

— S-ar putea să aşteptăm acolo ore în şir.

— Nu cred. Plato trebuie să intre şi să iasă. Nu-şi poate permite să rămână blocat de furtună. Cu un avion mare la sol, fără facilităţi corespunzătoare, riscă să-l prindă începutul verii aici.

— Şi de ce fel de ajutor ar avea nevoie, mă rog?

— Trebuie să fie ceva.

— O să-şi aducă oameni cu el. În definitiv, nu trebuie decât să urce şi să coboare o scară.

— Nu cumperi un câine ca să te-apuci să latri singur.

— Eşti sigur?

— Vor ateriza cu ditamai avionul în mijlocul pustietăţii. Cineva s-ar putea să audă. Orice se poate întâmpla. Un poliţist local e întotdeauna util.

— Şi trebuie neapărat să ne-ascundem acolo? E foarte frig.

— Frig? zise Reacher. Asta nu-i nimic.

Holland se gândi un minut. Reacher îl urmărea cu atenţie. Gura lui Holland se mişca pe tăcute şi ochii îi jucau în stânga şi-n dreapta. Începu fără tragere de inimă, apoi intră direct în subiect:

— Bine, spuse el. Hai să mergem.

Trei fără cinci dimineaţa.
Încă o oră.

Holland se aşează la volan. Maşina lui fără însemne era caldă încă. Drumurile erau tot îngheţate şi pustii. În toiul nopţii, în miezul iernii, în mijlocul pustietăţii. Nu mişca nimic în afară de vânt. Trecură de capătul străzii lui Janet Salter. Era părăsit. Holland stătea aplecat peste volan, prins cu centura de siguranţă de scaun, cu fermoarul gecii tras, materialul ţeapăn al acestuia stingherindu-i mişcările. Reacher stătea tolănit în scaunul pasagerului, fără centură, cu haina deschisă, cu poalele trase în faţă, cu mănuşile scoase şi mâinile în buzunare. Gerul erodase şi uscase făgaşele de pe drum. Roţile din faţă ţopăiau uşor în stânga şi în dreapta. Lanţurile din spate huruiau şi zornăiau. Luna era sus pe cer, aproape plină, palidă în spatele panglicilor zdrenţuite ale norilor îngheţaţi.

— Cât timp ar trebui să rămâneţi detaşaţi pe perimetru? întrebă Reacher.

— Nu e un timp prestabilit, răspunse Holland. O să fim anunţaţi de directorul închisorii.

— Cea mai bună estimare?

— Încă o oră.

— Deci, orice poliţist apare înainte de asta e omul nostru.

— Dac-o să vedem vreunul.

— Eu cred că da, spuse Reacher.

Cotiră pe vechiul drum cu două benzi paralel cu autostrada, îndreptându-se spre vest. Opt kilometri, nici repede, nici încet. Vânt şi gheaţă în aer. Apoi cotiră din nou spre nord, pe fâşia şerpuitoare lungă de treisprezece kilometri. Deodată, în faţa lor apăru pista de aterizare, spectaculoasă ca de fiecare dată, impunătoare, masivă, largă, netedă, infinit de lungă în lumina farurilor, la fel de curată şi de uscată. Holland nu încetini. Maşina troncăni la intrarea pe betonul luminat de lună, menţinându-şi direcţia şi viteza. În faţă nu era nimic altceva în afară de întunericul cenuşiu. Nicio lumină, nicio activitate. Nimic în mişcare. Nu era nimeni acolo. Barăcile din lemn păreau negre de la distanţă, iar în spatele lor se profila clădirea din piatră, mai mare şi mai neagră.

După două sute de metri, Holland ridică piciorul de pe acceleraţie, lăsând maşina să se deplaseze în virtutea inerţiei. Stătea tot drept în scaun, tot aproape de volan, tot cu centura prinsă, la fel de stânjenit în mişcări de materialul rigid al hainei sale.

— Unde să las maşina? întrebă el.

— Nu contează, spuse Reacher, care stătea în continuare tolănit, fără centură, cu mâinile în buzunare.

— Ar trebui s-o ascundem. Omul o s-o vadă. Dacă vine.

— E deja aici, spuse Reacher.

— Ce?

— Tocmai a sosit.

Maşina încetini şi se opri la treizeci de metri de primul şir de barăci. Holland rămase cu piciorul pe podea. Nu pe frână. Maşina rămăsese în viteză. Viteza de ralanti a motorului nu reuşea să învingă rezistenţa lanţurilor de zăpadă. Maşina stătea pe loc, vibrând uşor, nici în mişcare, nici inertă, la limită.

— De când ştii? întrebă Holland.

— Sigur, de trei minute, spuse Reacher. Mai presus de o îndoială rezonabilă, cam de treizeci de minute. Retrospectiv, cam de treizeci şi una de ore. Dar atunci nu ştiam că ştiu.

— Ceva din ce-am spus?

— Lucruri pe care nu le-ai spus. Lucruri pe care nu le-ai făcut.

— Cum ar fi?

— Cel mai recent, n-ai încetinit şi n-ai stins farurile când am intrat pe pistă. Omul putea să fie aici deja. Dar ştiai că nu e. Pentru că tu eşti omul.

— Te înşeli, spuse Holland.

— Mă tem că nu, replică Reacher. Am stat o oră sub pământ mai devreme, în seara asta, şi primul lucru pe care ar fi trebuit să-l faci când am revenit la suprafaţă era să suni la casa Salter. Dar n-ai făcut-o. A trebuit să-ţi aduc eu aminte. A reieşit că era OK, pentru că omul nu ajunsese la ea în acea oră. Dar tu ştiai asta dinainte, pentru că tu eşti omul. De-aia nici nu ţi-a trecut prin cap să suni. Trebuia să te prefaci mai bine.

Holland nu spuse nimic.

— Am avut o discuţie cu Peterson aseară, continuă Reacher. A venit la opt, când credeam că la apelul de seară la puşcărie o să iasă un om lipsă. Eram îngrijoraţi. Eram încordaţi. M-a luat

deoparte şi m-a întrebat dacă sunt înarmat. I-am spus că da. I-am spus că şi doamna Salter este. Întrebări evidente, într-o situaţie ca asta. Tu n-ai pus acele întrebări cu o seară înainte. Trebuia să le pui.

— Poate c-am presupus, zise Holland. Ştiam că doamna Salter are arme în casă. Mi-a cerut sfatul în privinţa muniţiei.

— Şi ai sfătuit-o bine. Dar trebuia să te asiguri că pistoalele alea nu erau încă în cutie în seara aia. Verbal, măcar, dacă nu şi vizual. Oricine ar fi făcut asta, în afară de un ins care ştia sigur că nu va fi nevoie de ele.

Holland nu spuse nimic.

— Chiar la început, te-am găsit confruntându-te cu motocicliştii ăia pe stradă. Dar, de fapt, nu erai în conflict cu ei, nu-i aşa? Îi ascultai. Primeai ordinele de la ei. O predică obişnuită de zece minute. Plato luase o decizie. Ucide-l pe avocat, ucide-o pe Janet Salter. Motocicliştii transmiteau mesajul. Pe urmă ai auzit maşina lui Peterson în spatele tău şi ai aruncat pistolul în zăpadă, doar ca să-ţi oferi un motiv pentru faptul că stătuseşi acolo prea mult timp. Pe urmă, l-ai îmbrâncit pe unul dintre ei şi-ai început o încăierare. Toată mascarada de ochii lui Peterson. Şi ai mei, bănuiesc. Şi chestia aia cu aruncatul zarurilor? Era imposibil ca ei să fi evitat atâta timp verificările aleatorii dacă tu nu i-ai fi sunat ca să-i previi. Cu toţii lucraţi pentru acelaşi stăpân. De-aia i-ai şi lăsat să plece din oraş fără un cuvânt.

Holland nu spuse nimic.

— Apoi, mult mai târziu, eu şi Peterson te-am pus în dificultate. Ne-am înfiinţat aici tocmai când era cel mai sigur pentru tine să scoţi cheia din sobă. Ştiai unde e. Dar nu pentru că ai fi dedus. Ţi s-a spus. Veniseşi să pregăteşti lucrurile. Dar am coborât împreună. Pentru că n-ai găsit un motiv convingător să opreşti asta să se-ntâmple. Şi uite-asa Peterson a văzut marfa la care era evident c-o să reacţioneze. Aşa că ai dat drumul la porcăria aia prin radio astfel încât, când l-ai ucis imediat după aceea, să existe şaizeci de suspecţi, nu doar tu. Şi m-ai minţit şi în legătură cu Kapler. Ai încercat să mă duci într-o direcţie greşită. N-au existat zvonuri legate de bani proveniţi din droguri în Miami. Dac-ar fi fost, prietena mea din Virginia ar fi aflat de mult.

— Puteam să-l ucid pe Peterson aici, spuse Holland. Atunci. Sub pământ.

— Aşa e. Dar nu şi pe mine. Ştiai asta. Îţi era frică de mine. Mi-ai verificat dosarul din armată. Femeia din Virginia mi-a spus. A găsit marcajul tău pe dosar. Deci ţi-ai dat seama că avocatul, Peterson şi Janet Salter erau un lucru şi că eu eram cu totul altceva. Au fost uşor de lichidat. Ai aşteptat pe drum, ai dat drumul la girofar şi ai făcut semn cu mâna pe geam, iar avocatul a oprit imediat. De ce să nu oprească? Probabil că te ştia. Un şef de poliţie din districtul învecinat? Poate c-aţi şi luat micul dejun împreună de câteva ori. Iar Peterson venea după tine pe oriunde te duceai. Şi Janet Salter a fost probabil încântată să te vadă. Până când ai scos pistolul.

Holland nu spuse nimic.

— Trei cartuşe goale, spuse Reacher. Două dintre ele chiar în maşina asta, iar al treilea cules de pe podeaua lui Janet Salter. Bănuiesc că le-ai aruncat chiar în tomberoanele de gunoi de lângă secţie. Să-l sun pe bătrânul de la recepţie să-l rog să se uite?

Holland nu spuse nimic.

— Şi mai cred că al patrulea glonţ e chiar acum pe ţeavă, spuse Reacher. Glonţul meu. Într-un pistol neidentificabil. Poate declarat pierdut, poate un caz nerezolvat. Sau poate că ţi l-au dat motocicliştii. Vrei să-ţi goleşti buzunarele ca să-mi dovedeşti că greşesc?

Holland nu spuse nimic

— Numai că glonţul o să rămână în camera cartuşului. Pentru că eu nu sunt ca ceilalţi trei. Ai ştiut asta. Ai simţit-o, poate, şi pe urmă ai avut confirmarea de la armată. Aşa că te-ai purtat cu mănuşi cu mine. Aşa şi trebuie. Eu observ lucruri. Tot încerci să-mi faci felul de vreo trei ore. M-ai trimis aici, m-ai trimis colo, ai vorbit tot timpul cu mine, încercând mereu să-ţi dai seama cât ştiu, fără să te grăbeşti, aşteptând momentul potrivit. Ca acum. Când eram în secţie, te-ai tot frământat. Mai întâi n-ai vrut să mă aduci aici, pe urmă ai vrut. Pentru că ţi-ai zis că s-ar putea ca momentul potrivit să se ivească aici. Dar nu s-a ivit şi nici n-o să se ivească vreodată. Eşti un tip isteţ şi ştii să tragi cu pistolul, Holland, dar eu sunt mai deştept şi mai bun. Crede-mă. În esenţă, eşti doar un ţărănoi bătrân şi obosit. Nu faci faţă. Ca acum. Ai fermoarul tras, eşti prins în centura

de siguranţă, iar eu nu sunt. Aş putea să-ţi zbor creierii înainte să apuci să atingi pistolul. Aşa au stat lucrurile în ultimele trei ore. Nu pentru că ştiam deja cu adevărat. Ci pentru că aşa sunt eu.

Holland nu spuse nimic.

— Dar ar fi trebuit să ştiu, spuse Reacher. Ar fi trebuit să ştiu de-acum treizeci şi una de ore. Prima dată când a sunat sirena. Era chiar în faţa ochilor mei. Nu puteam să înţeleg cum de m-a văzut individul fără ca eu să-l văd pe el. Şi doar am ştiut că va trebui să vină cu o maşină, pe stradă, venind din faţa casei. Din cauza frigului. Şi a făcut exact aşa. Şi l-am văzut. Te-am văzut pe tine. La un minut după ce toţi ceilalţi au plecat, ai apărut tu. Îndrăzneţ, încrezător, iute şi relaxat, cu maşina, din faţa casei. Veniseşi s-o ucizi pe Janet Salter.

— Venisem s-o păzesc.

— Mă tem că nu. Revolta putea să dureze câteva ore. Chiar zile. Tu ai spus-o. Dar ai lăsat motorul pornit.

Holland nu spuse nimic şi Reacher continuă:

— L-ai lăsat pornit pentru că plănuiai să intri şi să ieşi rapid. Te-ai gândit că-ţi poţi permite să întârzii la închisoare. Cum ai întârziat şi-n noaptea asta, probabil. Dar m-ai găsit în casă. Ai fost surprins când m-ai văzut. Aveai nevoie de timp de gândire. Aşa că ai zăbovit, măcinat de gânduri contradictorii. Eu şi doamna Salter am crezut că erai frământat de cele două îndatoriri conflictuale. Dar de fapt tu încercai să-ţi dai seama dacă aveam la centură unul dintre pistoalele doamnei Salter şi, în caz afirmativ, dacă puteai să tragi mai repede decât mine. Ai ajuns la concluzia că aveam pistolul şi că nu erai în stare să tragi înaintea mea. Ai hotărât să încerci din nou în altă zi. Sunt sigur că Plato a fost supărat din cauza asta. Probabil că era foarte nerăbdător. Dar până la urmă ai făcut ce ţi-a cerut.

Holland rămase tăcut vreme îndelungată. Apoi spuse:

— Ştii şi de ce, nu-i aşa?

— Da, spuse Reacher.

— Cum?

— Mi-am dat seama în final. I-am văzut poza în biroul tău. Seamănă perfect cu mama ei.

— Atunci, înţelegi.

— Nu era prizonieră. Au încercat fără prea multă convingere s-o ascundă, dar fata era acolo de bunăvoie. Asta mi-a fost limpede. Cred că-i plăcea acel stil de viaţă.

— Ceea ce nu o făcea mai puţin vulnerabilă.

— N-ai nicio scuză. Existau alte metode de rezolvare a problemei.

— Ştiu, spuse Holland. Îmi pare rău.

— Asta-i tot? Trei morţi şi tu-mi spui că-ţi pare rău?

Holland nu răspunse. Rămase nemişcat încă un moment. Deodată ridică piciorul de pe podea şi călcă acceleraţia. Maşina ţâşni înainte. Beton uscat sub roţi, motorul V-8 mare, eşapament dublu, cuplu de torsiune din belşug, suspensie rezistentă, înclinare redusă, osia din spate rapidă, capabilă să atingă suta în ceva mai mult de opt secunde. Reacher se pomeni aruncat în spătarul scaunului. Erau la doar treizeci de metri de peretele lateral al barăcii. Nouăzeci de paşi. Atât. Peretele luminat de farurile puternice umplea parbrizul, venind direct spre ei. Motorul urla.

După zece din cei treizeci de metri, Reacher scosese pistolul din buzunar. După douăzeci, vârâse gura ţevii în urechea lui Holland. Înainte de impact, îşi strecură mâna pe după scaunul lui Holland, ţinându-şi braţul rigid şi umărul blocat. Botul maşinii lovi ca un baros peretele din lemn. Airbagurile explodară. Parbrizul se sfărâmă. Roţile din faţă ale maşinii ricoşară de podeaua barăcii şi întreaga maşină se înălţă în aer. Bara de protecţie din faţă lovi un cadru de pat şi-l împinse în soba de parafină. Soba se desprinse din ţevi şi se rostogoli ca un butoi, iar maşina căzu la sol şi-şi continuă înaintarea, lovind din nou patul şi strivindu-l de patul următor, de peste culoar. Bara de deasupra parbrizului lovi burlanul desprins al sobei, îndoindu-l cu un scrâşnet, iar capătul liber al acestuia hârjâi pe toată lungimea acoperişului maşinii, după care vehiculul ajunse pe de-a-ntregul în baracă, continuând să se deplaseze cu viteză, lanţurile de pe roţile din spate izbind şi tocând podeaua de lemn. Reacher îl izbi pe Holland cu bocancul în genunchi, forţându-l să mişte piciorul de pe acceleraţie. Maşina strivi două paturi lipite de peretele îndepărtat şi ieşi la lumina lunii, aterizând dur cu botul în jos, pe jumătate ieşită din baracă, într-o învălmăşeală de cadre metalice de paturi şi panouri de placaj răsturnate. Ambele faruri erau stinse şi de sub capotă se

auzeau tot felul de clănţănituri şi scrâşnete. Componentele supuse la eforturi şuierau, fâsâiau şi ticăiau. Peste tot în jur se împrăştiaseră praf şi aşchii de lemn, iar aerul îngheţat năvălea ca un şuvoi prin geamul spart.

Ţeava pistolului lui Reacher rămăsese lipită de urechea lui Holland.

Reacher stătea drept în scaun, prins de spatele scaunului lui Holland. Airbagul de pe partea lui-se umflase în umărul lui, după care se fleşcăise.

— Ţi-am zis, Holland, că nu faci faţă.

Holland nu-i răspunse.

— Ai stricat maşina, spuse Reacher. Cum mă mai întorc în oraş?

— Ce-o să faci cu mine? întrebă Holland.

— Să facem o plimbare. Ţine-ţi mâinile la vedere.

O *să am timp din belşug pentru citit,* spusese Janet Salter, *după ce-o să se termine agitaţia asta.*

Cine seamănă vânt culege furtună.

Coborâră din maşina distrusă în ger şi vânt şi o luară pe aleea îngustă ce separa cele două şiruri de barăci. Holland mergea înainte, urmat de Reacher care ţinea relaxat şi în poziţie joasă vechiul pistol de calibru 38 cu şase gloanţe. Era cel pe care Janet Salter îl ţinuse în buzunar atâtea ore.

— Vorbeşte-mi despre Plato, spuse Reacher.

Holland se opri, se întoarse şi spuse:

— Nu l-am întâlnit niciodată. Totul a fost la telefon sau prin intermediul motocicliştilor.

— E chiar atât de rău pe cât pare?

— Mai rău.

— Ce trebuia să se-ntâmple în noaptea asta?

— Exact cum ţi-ai dat seama. Vine să-şi ia bijuteriile şi să fure o parte din metamfetamină.

— Şi tu urma să-l ajuţi?

— Da, trebuia să fiu aici. I-am adus ceva echipament şi cheia pentru uşă.

— OK, spuse Reacher.

Apoi ridică pistolul, apăsă trăgaciul şi-l împuşcă pe Holland între ochi. Simţi în mână micul recul al armei şi zgomotul glonţului, care se auzi la fel cum suna de fiecare dată un 38 cu

încărcătură de 158 grain afară, în aerul rece şi silenţios, ca un cârâit întrerupt în rafală, care se împrăştie peste terenul întins şi muri repede, neavând în ce să ricoşeze. Holland se prăbuşi cu un foşnet zgomotos de nailon greu şi rigiditatea hainei îl propti întors pe jumătate, lăsându-l întins pe un umăr şi cu faţa întoarsă spre lună. Treizeci şi opt de sutimi de ţol însemnau ceva mai mult decât nouă milimetri, aşa încât al treilea ochi din fruntea lui era puţin mai mare decât fusese cel din fruntea lui Janet Salter, dar şi faţa lui era ceva mai mare, aşa încât efectul general era proporţional.

Thomas Holland, *requiescant in pace.*

Corpul şefului de poliţie se stabiliză, sângele începu să curgă şi telefonul începu să-i sune în buzunar.

Capitolul 42

Reacher găsi telefonul la al treilea apel. Era în haina lui Holland, în buzunarul de la piept. Era călduţ. Reacher apăsă butonul verde, duse aparatul la ureche şi spuse:

— Da?

— Holland?

Practic, un zbieret. O conexiune proastă, un zgomot de fond foarte puternic, accent hispanic, nazal şi deloc grav.

Un bărbat scund.

Plato.

Reacher nu-i răspunse.

— Holland?

— Da, spuse Reacher.

— Mai avem cincisprezece minute. Avem nevoie de lumini de aterizare.

După care convorbirea încetă brusc.

Avem? Câţi sunt? *Lumini de aterizare?* Ce lumini de aterizare? Reacher rămase nemişcat o secundă. Nu văzuse nicio sursă de curent electric pe pistă. Nu văzuse nicio lentilă de sticlă umflată pe lungimea acesteia. Era doar o suprafaţă plată din beton. Era posibil ca farurile maşinii Crown Vic să fi fost cele care urmau să îndeplinească misiunea asta, caz în care Plato o cam încurcase, pentru că ambele faruri se spărseseră. Dar, pe de altă parte, lumina farurilor nu putea să bată trei kilometri. Nici dacă becurile erau cu halogen şi pe faza lungă.

Cincisprezece minute.

Acum, paisprezece şi un pic.

Reacher puse telefonul în buzunar şi apoi controlă restul buzunarelor lui Holland. Găsi cheia în formă de T de la clădirea din piatră şi un pistol Glock 17 vechi şi zgâriat. Pistolul neidentificabil. Erau paisprezece gloanţe în încărcător şi unul în cameră.

Glonţul lui.

Puse cheia şi Glock-ul în buzunar şi luă din tocul lui Holland un alt Glock. Pistolul oficial. Era mai nou. Cu încărcătorul plin.

Îşi puse mănuşile, strânse în pumn gulerul cămăşii, gulerul hainei şi gulerul gecii lui Holland şi târî cadavrul în cea mai apropiată baracă. Îl lăsă să cadă în mijlocul podelei. După care se întoarse repede la maşină.

Treisprezece minute şi ceva.

Maşina era aplecată în spate, jumătate afară, jumătate în baracă. Se strecură pe lângă flancul maşinii şi prin gaura din peretele sfărâmat. Stând pe locul în care fusese soba, deschise portbagajul.

Tot felul de chestii acolo. Dar împărţite în trei categorii de bază: obiectele normale pentru o maşină, acolo unde Compania Ford Motor plănuise să le aşeze, echipamentul obişnuit pentru poliţişti în tăvi de plastic şi apoi alte lucruri aruncate peste celelalte. În prima categorie: roata de rezervă şi un cric-foarfecă. În a doua categorie: o vestă fluorescentă de trafic, patru torţe de semnalizare, trei conuri de trafic băgate unul în altul, o trusă de prim-ajutor, o lădiţă verde pentru obiecte mărunte, două prelate, trei role de bandă galbenă pentru locul crimei, o pungă cu cârpe albe, o casetă pentru un pistol. În a treia categorie, un colac de frânghie unsuroasă, un troliu cu scripeţi şi trepied, cutii nedesfăcute cu saci de gunoi mari şi rezistenţi.

Nimic care să semene nici măcar pe departe cu nişte lumini de aterizare.

Douăsprezece minute şi-un pic.

Îşi imagina scena din perspectiva pilotului. Un avion de linie, Boeing 737, coborând, apropiindu-se, având în faţă şi jos tundra întunecată, albastră-cenuşie în lumina lunii. Vizibilă într-o oarecare măsură, dar uniformă, lipsită de trăsături distinctive. Pilotul dispunea sigur de navigaţie GPS, dar avea nevoie de ajutor de la sol. Asta era limpede. Dar nu s-ar fi aşteptat la vreuna dintre chestiile standard aprobate de Administraţia Federală a Aviaţiei. Şi asta era limpede. Nimic nu avea să se execute ca la carte.

De ce ar fi avut nevoie?

De ceva improvizat, evident.

Nişte focuri, poate?

Piloţii de bombardiere din al Doilea Război Mondial care aterizau în ceaţa din estul Angliei erau ghidaţi de şanţuri paralele lungi umplute cu benzină şi cărora li se dădea foc.

Avioanele mici care aduceau la sol agenţi secreţi în Europa ocupată căutau terenuri cu câte trei focuri de tabără aranjate în formă de L.

Oare Holland trebuia să aprindă nişte focuri?

Unsprezece minute şi ceva.

Nu, nu focuri.

Reacher trânti capacul portbagajului şi împinse cu piciorul resturile din spatele maşinii. Se duse în faţă şi îndepărtă cadrele de paturi încâlcite sub bara de protecţie şi aruncă de pe capotă bucăţile de placaj. Motorul încă mergea. Mirosea a ulei încins şi rulmenţii clănţăneau zgomotos. Se întoarse, deschise portiera şoferului, se lăsă pe scaunul lui Holland şi trecu transmisia maşinii pe Marşarier. Apăsă acceleraţia, maşina se smuci, tremurând din încheieturi, şi se trase înapoi pe traiectoria pe care venise. Trecu de gaura din peretele îndepărtat, traversă podeaua şi ieşi prin gaura din peretele apropiat. Ajunse pe sol şi Reacher roti volanul şi trecu levierul pe Mers, îndreptându-se spre colţul nord-estic al pistei. Colţul din dreapta sus, din perspectiva Boeingului. Frână, opri maşina, coborî şi deschise din nou portbagajul, de unde scoase cele patru torţe de semnalizare roşii aflate într-o tavă de plastic. Aruncă din mers trei dintre ele pe scaunul din dreapta şoferului şi o înfipse pe a patra în beton. Torţa se aprinse automat şi începu să ardă violent. Ca un bulgăre de păpădie stacojie. Vizibilă de departe de la sol, probabil şi mai de departe din aer.

Se urcă din nou în maşină şi se îndreptă spre colţul opus. Colţul din stânga sus. Nu avea faruri, dar lumina lunii îi ajungea. La limită. O sută de metri. Folosi a doua torţă. Apoi porni să străbată porţiunea dreaptă de trei kilometri. Deloc distractiv. Sticla parbrizului dispăruse şi vântul bătea nemilos. Iar maşina era lentă. Şi se mişca tot mai încet. Dădea senzaţia că se va opri în curând. Mirosea a ulei ars. Motorul zdroncănea şi vibra. Indicatorul de temperatură de la bord urca hotărât spre roşu.

Nu era bine.

Nouă minute şi-un pic.

Trei kilometri ar fi trebuit să dureze două minute, dar maşina rănită avu nevoie de peste patru. Reacher înfipse a treia torţă în colţul sud-vestic. În stânga jos, din punctul de vedere al

pilotului. Se urcă din nou în maşină. Dădu înapoi, întoarse volanul, porni spre ultimul colţ. Maşina începu să trepideze incontrolabil. Începea să-şi piardă toată puterea. Acum termometrul înţepenise la capătul scalei. De sub capotă ieşeau aburi şi nori groşi de fum negru.

Încă o sută de metri. Asta mai rămăsese. Un singur colţ.

Maşina parcurse cincizeci de metri şi muri. Se opri în loc şi refuză să meargă mai departe, şuierând inertă, exact la mijlocul laturii sudice a pistei. Transmisia se dusese, sau presiunea uleiului, sau apa, sau ceva, sau totul.

Reacher coborî şi străbătu în fugă restul distanţei.

Înfipse ultima torţă şi se dădu puţin înapoi.

Luminile stacojii din cele patru colţuri erau mult mai puternice decât orice altceva din jur. Şi, reflectându-se de troienele de zăpadă împinse de pluguri pe margini, erau de două ori mai luminoase. Potrivite, de pe puntea de pilotaj a Boeingului. Privind înainte şi în jos, dintr-un unghi oblic, nu încăpea nicio îndoială cu privire la forma şi poziţia pistei de aterizare. Maşina era întunecată şi oprită chiar la mijlocul marginii apropiate a pistei, dar nu era un obstacol mai rău decât un gard de aeroport.

Două minute şi ceva.

Misiune îndeplinită.

Atât doar că Reacher se afla la trei kilometri de locul în care ar fi trebuit să fie şi era o noapte cam geroasă pentru o plimbare pe jos. Însă era destul de sigur că avea să fie nevoit să meargă pe jos. Era destul de sigur că avea să fie dus cu maşina, dacă voia, într-un timp nu foarte îndelungat. Poate chiar înainte să îngheţe. Ceea ce era bine. Atâta doar că, potrivit informaţiilor lui curente, era foarte probabil ca maşina să-l ducă la clădirea de piatră ceva mai târziu după ce Plato va fi ajuns acolo. Ceea ce nu era bine. Nu era bine deloc. Şi nici pe departe ceea ce intenţionase.

Planurile se duc pe copcă de îndată ce s-a tras primul foc.

Se grăbi să ajungă prin aerul îngheţat la maşina moartă şi, rezemându-se de ea, privi cerul nopţii către sud.

Şi aşteptă.

După un minut, Reacher văzu lumini deasupra orizontului. Ca nişte stele care nu erau stele. Scântei electrice punctiforme

care pluteau în aer, licăreau şi creşteau, dansând un pic, în sus şi-n jos, dintr-o parte în alta. Luminile trenului de aterizare al avionului, desigur, apropiindu-se, cam la cincisprezece kilometri depărtare.

Apoi văzu şi lumini sub linia orizontului. Mai gălbui, mai slabe, îndreptate spre sol, mai puţin stabile, săltăreţe şi deplasându-se mult mai lent. Faruri. Un vehicul rutier. De fapt, două, unul după celălalt pe drumul şerpuitor mărginit de zăpadă, venind lent spre pistă, cam cu cincizeci de kilometri la oră şi aflate cam la opt kilometri depărtare.

Maşinile lui.

Aproape, dar nu îndeajuns de aproape.

Rămase rezemat de maşină în frig, aşteptând şi privind.

Boeingul ajunse primul. La început mic şi silenţios, se făcu tot mai mare şi mai gălăgios. Sosi la joasă înălţime, cu aripile de susţinere ample, un vârtej de căldură dedesubt, vaietul asurzitor al motoarelor şi fasciculele de lumină care sfâşiau întunericul. Avea botul ridicat şi trenul de aterizare jos, cu roţile din spate atârnând mai jos decât cele din faţă, ca ghearele unei uriaşe păsări de pradă gata să coboare brusc şi să înşface maşina avariată aşa cum un vultur răpeşte un miel. Reacher se lăsă în jos şi avionul îi trecu chiar pe deasupra capului, imens şi aproape suficient de aproape cât să poată fi atins, iar aerul răscolit şi zgomotul înspăimântător lăsat în urmă aproape că-l culcară la pământ. Se îndreptă, se întoarse şi privi peste acoperişul maşinii cum avionul pluti în aer parcă stând pe gânduri, o sută de metri, două, trei şi deodată aterizã hotărât cu un ţipăt zgomotos de pneuri şi un norişor de fum negru, după care botul matahalei se lăsă în jos şi avionul îşi continuă înaintarea repede şi fără ezitare până când reversoarele intrară în funcţiune şi-l încetiniră într-un ţipăt asurzitor.

Reacher se întoarse cu faţa spre sud.

Cele două vehicule continuau să se apropie de el. Înaintau încet şi prudent pe şoseaua luminată de lună, prudent din cauza curbelor, a gheţii şi a suprafeţei înşelătoare, dar implacabil, un convoi în miniatură având o destinaţie în minte. Fasciculele farurilor se clătinau la dreapta şi la stânga, săltau în sus, apoi se lăsau în jos. Primul vehicul era un camion ciudat

cu cadru deschis, cu un colac mare de furtun gros flexibil înfăşurat pe un mosor aflat imediat în spatele cabinei, urmat de o pompă încorporată într-un cadru pătrat din oţel, şi apoi un al doilea colac pe un alt mosor. Vehiculul aflat în spatele lui avea cam aceeaşi formă şi dimensiuni, dar în spatele cabinei se afla un rezervor mare şi alb, şi o cupă aflată la capătul unui braţ telescopic pliat şi prins de platformă pentru drum.

Primul camion era vopsit în culorile companiei Shell Oil.

Avea scris pe grilă cuvântul *Isuzu.* În buletinul statal informativ se spunea: *o pompă Isuzu seria N şi un camion de degivrare furat de doi angajaţi fugari de la un aerodrom comercial la est de Rapid City.* Furat la ordinele lui Plato, probabil, astfel încât avionul lui să poată fi realimentat din rezervorul subteran, pentru ca apoi să poată decola în condiţii de siguranţă.

Reacher se desprinse de flancul maşinii şi aşteptă. Farurile camionului cu pompa îl prinseră în raza de acoperire şi maşina încetini, farurile trecură scurt pe faza lungă, după care camionul se opri în loc. Preţ de o secundă, Reacher deveni conştient de pantalonii lui negri, de căciula kaki şi haina maro. Geaca era veche, dar tot arăta ca un obiect vestimentar din dotarea Patrulei Autostrăzii. Iar Crown Vic-ul mort era parcat transversal, ca şi cum ar fi blocat accesul pe pistă. Şi nimeni nu foloseşte maşini Crown Vic simple în afară de forţele poliţieneşti. Dar tipii din Rapid City ştiau probabil că un poliţist corupt avea să-i aştepte acolo, pentru că, după o scurtă pauză, camionul cu pompa se puse din nou în mişcare, urmat îndeaproape de maşina de degivrare. Reacher ridică mâna, parţial în semn de salut, parţial ca un semnal de oprire în trafic şi, după un minut, şedea la căldură în cabina camionului cu pompă, mergând pe pistă spre ceea ce îl aştepta la celălalt capăt.

Trei şi douăzeci şi şapte de minute dimineaţa, încă douăzeci şi opt de minute.

Capitolul 43

Avionul efectuase manevra de taxi, întorsese şi parcase cât mai aproape de primul şir de barăci. De aproape, părea gigantic, pe înălţime, pe lăţime şi pe lungime, în repaus temporar în mijlocul pustietăţii, impunător în preajma clădirilor tăcute din spatele lui, fâşâind şi şuierând, o prezenţă activă şi vie într-un peisaj pasiv şi îngheţat. Motoarele continuau să se rotească zgomotos şi luminile roşii de pe burta lui continuau să se aprindă intermitent, în vreme ce uşa din faţă era deschisă larg. Interiorul era iluminat. O scară din aluminiu din cele folosite de zugravi fusese întinsă de la cabină până la suprafaţa pistei. Părea subţirică, firavă şi neînsemnată în preajma avionului uriaş.

La sol erau şapte bărbaţi. Sau un grup ce părea alcătuit din şase bărbaţi şi un băieţel. Nu aveai cum să-l confunzi pe Plato. Înalt de un metru şi cincizeci de centimetri, dar valoarea aceasta abstractă nu reuşea să redea realitatea. Avea greutatea, constituţia şi musculatura unui bărbat corpolent, rigiditatea, postura şi mişcările asemenea, dar o statură de copil. Nu era un pitic. Nu era o anomalie. Membrele, trunchiul, gâtul şi capul erau rezonabil de bine proporţionate. Era ca un fundaş din liga americană de fotbal cu dimensiunile reduse cu exact douăzeci şi cinci la sută. Asta era tot. Era un tip dur în miniatură. Ca o jucărie.

Părea să aibă undeva între patruzeci şi cincizeci de ani. Purta o canadiană neagră, o căciulă neagră din lână pe cap şi mănuşi negre. Se vedea că-i este foarte frig. Cei şase bărbaţi care-l însoţeau erau mai tineri. La treizeci şi ceva de ani, poate. Erau îmbrăcaţi la fel ca el. Geci negre, căciuli negre, mănuşi negre. Erau bărbaţi hispanici de dimensiuni normale, spanioli, nu indieni, nici prea scunzi, nici prea înalţi, părând că suferă de frig şi ei.

Camionul cu pompă ocoli şi parcă aproape de aripa Boeingului, iar camionul de degivrare parcă în spatele lui. Ambii şoferi coborâră. Nu avură nicio reacţie vizibilă la temperatura extremă. Erau băieţi din Rapid City. Ştiau ce-

nseamnă frigul. Aveau şi ei hainele potrivite. Amândoi erau albi, de înălţime medie şi slabi. Oameni obişnuiţi cu munca, cu rădăcini rurale, reduşi la elementele esenţiale. Braţe, picioare, capete şi trunchiuri. Probabil că aveau treizeci de ani, dar arătau de patruzeci. Abia plecaţi de două generaţii de la ţară.

Reacher rămase în scaun un moment, la adăpost de frig, urmărind scena.

Plato se mişca în interiorul unui cordon aproximativ, format de cei şase indivizi. Niciun motiv real pentru asta. Poate obişnuinţa, poate aparenţele. Iar Plato şi oamenii lui erau înarmaţi. Cu toţii aveau automate Heckler & Koch MP5K atârnate de gât cu curele din nailon. Arme scurte şi butucănoase, negre şi periculoase. Încărcătoare cu treizeci de gloanţe. Armele se sprijineau semeţe şi proeminente pe hainele pufoase. Paturile la dreapta, ţevile spre stânga. Toţi cei şapte bărbaţi erau dreptaci. Toţi cei şapte bărbaţi aveau şi rucsacuri. Din fâş negru. Rucsacurile păreau goale în cea mai mare parte în afară de ceva care atârna greu la fund. Lanterne, presupuse Reacher. Pentru coborârea în subteran. Şi încărcătoare de rezervă, probabil. Pentru arme. Întotdeauna era bine să le ai. Pe foc automat, treizeci de gloanţe ieşeau pe ţeava unui MP5 în două secunde scurte.

Pistol automat cu ţeava scurtă. Cel mai bun prieten al fabricanţilor de gloanţe.

Reacher coborî din cabina camionului cu pompă, în frig şi vânt. Băieţii din Rapid City n-aveau nicio problemă, dar toţi cei şapte mexicani dârdâiau serios. Pe chipurile lor se citea că pur şi simplu nu le venea să creadă. Plecaseră pe o vreme călduţă ştiind că se îndreaptă spre un loc friguros, dar una e să înţelegi cuvântul şi cu totul alta să simţi pe pielea ta senzaţia. Arma lui Plato îi juca uşor pe piept pentru că-tremura din toate încheieturile. Se mişca în cercuri mici şi bătea din picioare. Dar era posibil ca mişcările lui să fi fost parţial cauzate şi de iritare. Fără doar şi poate, era încordat. Faţa lui tuciurie avea o expresie dură şi gura era strâmbată de o grimasă.

Băieţii din Rapid City nu interpretară corect semnele.

Tipul care condusese camionul cu pompa se apropie, desfăcu braţele şi afişă un zâmbet pe care îl considera cu siguranţă plin de şiretenie.

— Iată c-am venit, spuse el.

O afirmaţie mai mult decât evidentă. Plato îi aruncă o privire lipsită de expresie şi zise:

— Şi?

— Vrem mai mulţi bani.

Un plan, de bună seamă. Pe care era clar că-l discutase şi-l convenise cu partenerul său. O discuţie într-un bar. Ideea păruse irezistibilă, la a treia bere. Sau la a patra, îi arăţi fraierului prada, după care o tragi înapoi şi-i ceri mai mult.

Nu se putea să dea greş.

— Ce înseamnă „mai mulţi”?

O engleză bună, cu un uşor accent, uşor încetinită şi nedesluşită din cauza feţei îngheţate şi a vuietului de avion din fundal.

Şoferul camionului cu pompa era obişnuit să vorbească peste zgomotul avionului. Doar lucra la un aeroport.

— Încă o dată pe-atât, spuse el.

— Adică, dublu?

— Te-ai prins.

Ochii lui Plato trecură peste trei dintre oamenii săi şi se opriră la al patrulea. Întrebă în spaniolă, frigul făcându-l să pronunţe cuvintele îndeajuns de lent ca Reacher să le înţeleagă.

— Ştii cum să lucrezi cu echipamentul ăsta?

— Cred că da, spuse al patrulea individ.

— Crezi sau ştii?

— Am mai lucrat înainte. Cu combustibilul, adică. De multe ori. Cu degivratorul, nu prea. N-a fost nevoie de aşa ceva. Dar cât de greu poate să fie? E doar un spray pentru aripi.

— Da sau nu?

— Da.

Plato se întoarse spre băieţii din Rapid City. Îşi puse mâinile înmănuşate pe armă, o ridică şi-i mitralie pe amândoi în piept. Pur şi simplu. Pe foc automat. Mai întâi pe unul, apoi pe celălalt. Două rafale scurte, abia separate în timp. Câte nouă sau zece gloanţe de fiecare. Un ritm ciclic imposibil de rapid. Zgomot asurzitor. Un flash la gura ţevii dogoritor, vivace, lung de treizeci de centimetri. Un şuvoi neîntrerupt de carcase din alamă ejectate, care se împrăştiară pe jos. Cei doi indivizi se prăbuşiră într-o ceaţă de sânge ţâşnind din trupurile lor sfâşiate şi-ntr-un nor de fulgi din gecile lor rupte, mai întâi

prima, apoi imediat a doua, rămânând cu nişte găuri însângerate în piept mari cât să bagi pumnul în ele. Căzură unul lângă celălalt, morţi înainte să fi atins solul, cu inimile spintecate. Se prăbuşiră şi rămaseră imediat nemişcaţi, două movile mici de cârpe şi carne, aproape una de cealaltă.

Vântul împrăştie rapid fumul de puşcă şi se stinse zgomotul brusc, înlocuit de vaietul motoarelor de avion, grav şi constant.

La şase metri deasupra lor, pilotul se uita în jos pe uşa Boeingului.

Reacher era impresionat. Rafale lungi, strâns grupate. Un excelent control al trăgaciului, ţintire foarte bună, iar ţeava nu se ridicase deloc. Şi pe deasupra cu mănuşi. Plato mai făcuse lucrul ăsta înainte. Nu încăpea nicio îndoială în privinţa asta.

Nimeni nu spuse nimic.

Plato îşi mişcă degetul mare, trase de piedică şi încărcătorul parţial golit căzu cu un clinchet pe beton. Apoi ţinu palma întinsă şi aşteptă. Tipul cel mai apropiat de el se grăbi să caute în rucsacul lui Plato şi să scoată de-acolo un încărcător nou. Îl puse în palma lui Plato, care-l introduse în locaş, trase de el ca să verifice că fusese bine prins, apoi se întoarse spre Reacher.

— Tu trebuie să fii Holland, zise el.

— Da, spuse Reacher.

— În sfârşit, ne întâlnim.

— Da.

— De ce nu e uşa deschisă şi echipamentul pregătit?

Reacher nu-i răspunse. Se gândea: care echipament?

— Fiica ta e încă sub controlul meu direct, ştii asta, spuse Plato.

— Unde e? întrebă Reacher.

— A plecat cu ceilalţi. Îşi trăieşte visul.

— E bine?

— Deocamdată. Dar ameninţarea mea la adresa ei rămâne în picioare.

— Mi s-a stricat maşina, zise Reacher. Echipamentul a rămas în portbagaj.

— Unde ţi-e maşina?

— La celălalt capăt al pistei.

Plato nu răspunse imediat. Semnul unui şef bun. N-are niciun rost să te-agiţi pentru lucruri care nu pot fi schimbate. Se întoarse spre unul dintre oamenii săi şi-i spuse în spaniolă:

— Ia camionul de degivrare şi adu echipamentul de care avem nevoie din maşina lui Holland.

Tipul plecă spre cabina degivratorului şi Plato se întoarse spre Reacher.

— Unde-i cheia de la clădire? întrebă el.

Reacher o scoase din buzunar şi o ţinu ridicată. Plato trecu prin cordonul uman. Reacher repetă în minte două mişcări posibile. Să-i bage cheia în ochi lui Plato sau s-o lase să cadă şi să-i aplice un upercut masiv în bărbie, după care să-i frângă gâtul plăpând.

Nu făcu niciuna, nici alta. Plato avea chiar în spatele lui cinci automate MP5K. Într-o fracţiune de secundă, şaptezeci şi cinci de cartuşe de nouă milimetri ar fi în aer. Cele mai multe dintre ele îşi vor rata ţinta. Dar nu toate.

Camionul de degivrare se urni din loc.

Plato se apropie de Reacher. Creştetul capului îi ajungea la sternul lui Reacher. Bărbia era la acelaşi nivel cu betelia pantalonilor lui Reacher. Un ins mărunt. Un tip dur în miniatură. O jucărie. Reacher reevaluă ideea unui upercut. Proastă idee. Era aproape imposibil să lanseze o lovitură de la o înălţime atât de mică. Mai bine-i trântea vertical un cot în creştet.

Sau îl împuşca.

Plato luă cheia.

— Acum, dă-ţi haina jos, spuse el.

— Ce? zise Reacher.

— Dă-ţi haina jos.

— De ce?

— Te contrazici cu mine?

Şase mâini pe şase pistoale automate.

— Îţi pun o întrebare, spuse Reacher.

— Tu şi cu mine mergem jos, zise Plato.

— De ce eu?

— Pentru că tu ai mai fost acolo. Niciunul dintre noi n-a mai fost. Eşti ghidul nostru local.

— Pot să merg jos şi cu haina pe mine.

— E-adevărat. Dar eşti în haine civile. Prin urmare, n-ai centură pentru pistol. Vremea e friguroasă şi haina ta se închide în faţă. Prin urmare, ai pistoalele în buzunarele

exterioare. Sunt un tip deştept. Prin urmare, nu vreau să intru într-un mediu nefamiliar cu un adversar înarmat.

— Eu sunt adversarul tău?

— Sunt un tip deştept, spuse Plato. Presupunerea sigură e că toţi ceilalţi îmi sunt adversari.

— E frig, obiectă Reacher.

— În mormântul fetei tale va fi şi mai frig, spuse Plato.

Şase mâini pe şase pistoale automate.

Reacher îşi desfăcu fermoarul hainei. O dezbrăcă şi o lăsă să cadă. Lovi solul cu un clănţănit înăbuşit. Pistoalele dock, Smith, cutia cu cartuşe, celularul. Plastic, metal şi carton. Treizeci şi patru de grade sub zero. Bătea vântul. Un pulover din bumbac. În câteva secunde, dârdâia mai rău decât oricare dintre ceilalţi.

Plato rămase nemişcat. Reacher se gândi că n-avea să treacă mult până când camionul de degivrare avea să se întoarcă, iar şoferul avea să descrie Fordul hârbuit. Prin urmare, în scurt timp cineva avea să se uite de-a lungul şirului şi să găsească baraca deteriorată. În scurt timp cineva avea să caute şi în celelalte barăci. În scurt timp, cineva avea să înceapă să pună întrebări dificile.

Era timpul să plece.

— Hai să mergem, spuse el.

Patru fără douăzeci şi şapte de minute dimineaţa.

Încă douăzeci şi două de minute.

Capitolul 44

Porniră spre clădirea din piatră, şapte bărbaţi în şir indian, o mică procesiune ciudată. Primul era Plato, un metru cincizeci înălţime, apoi Reacher, un metru nouăzeci şi cinci, urmaţi de cinci dintre oamenii lui Plato, toţi cam la jumătatea distanţei dintre cele două extremităţi. Al şaselea om al lui Plato era încă la o distanţă sigură, în camionul de degivrare, jefuind maşină moartă a lui Holland. Clădirea din piatră îi aştepta tăcută şi indiferentă în lumina lunii, aşa cum stătuse cincizeci de ani lungi. Piatra, ardezia, ferestrele oarbe, hornurile, malurile şi ornamentele şi detaliile.

Porticul, uşa din oţel.

Plato vârî cheia în broască. O răsuci. Încuietoarea se deschise. Apoi Plato rămase nemişcat şi aşteptă. Reacher înţelese indiciul. Apăsă mânerul la un unghi de şaizeci de grade, precis şi fizic, ca la un seif de bancă. Trase de uşă pe un arc de cerc scurt. Balamalele scârţâiră. Păşi în spatele ei şi o deschise până la capăt, aşa cum împingi un camion.

Stând pe loc, Plato ridică mâna cu palma în sus. Omul din spatele lui se apropie şi, căutând în rucsac, scoase o lanternă, pe care o aşeză în palma lui Plato, aşa cum o asistentă din sala de operaţii aşază instrumentele în mâna chirurgului. Plato o aprinse, o transferă în cealaltă mână şi pocni din degete, arătând spre Reacher. Tipul din spatele lui îşi dădu rucsacul jos de pe umăr şi, scoţând din el lanterna, i-o întinse lui Reacher.

Era un Mag-lite cu patru baterii. Din Ontario, California. Standardul de aur de facto pentru iluminatul portabil. Construcţie din aliaj. De nădejde şi practic indestructibilă. Reacher o aprinse. Plimbă fasciculul prin camera de beton goală.

Nicio schimbare.

Locul era exact aşa cum îl lăsaseră el şi cei doi bărbaţi morţi cu mai bine de patru ore şi jumătate în urmă. Capul de scară circular, cele două conducte de ventilaţie neterminate ieşite din podea. Aerul uscat şi stătut, adierea de vânt, mirosul de temeri vechi, de mult uitate.

— După dumneata, domnule Holland, spuse Plato. Ceea ce-l dezamăgi puţin pe Reacher. Rămăsese fără haină, dar îşi păstrase bocancii. Cochetase cu ideea de a-l lăsa pe Plato să coboare primul şi apoi să-i trântească un călcâi în cap după ce coborau vreo treizeci de metri.

Dar, evident, aşa se gândise şi Plato. Un tip deştept. Aşa că Reacher coborî primul, la fel de greoi ca şi înainte. Tălpi de bocanc mari, paşi mici, metalul care clănţănea. Vaietul motoarelor cu reacţie se estompa în timp ce cobora şi îl auzi pe Plato emiţând un şir de ordine în spaniolă:

— Aşteaptă până se-ntoarce degivratorul şi, după ce instalaţi echipamentul, începeţi să alimentaţi. Deschideţi celelalte trei uşi ale avionului şi coborâţi celelalte trei scări. Vezi cum funcţionează degivratorul şi află cât de aproape de decolare trebuie să-l folosim. Şi pune un om de pază la treizeci de metri spre sud. E sigura direcţie din care trebuie să ne facem griji. Rotiţi-vă la fiecare treizeci de minute. Sau mai des, dacă vreţi. Tu decizi. Vreau ca cel de pază să fie alert tot timpul, nu să moară de frig.

Apoi Plato încetă să vorbească şi Reacher îi auzi paşii pe treptele de deasupra lui. Paşi mai mici, mai precişi. Metalul tot clănţănea, dar mai încet. Cele două fascicule de lanternă luminau în jos şi de jur-împrejur, în jos şi de jur-împrejur, întotdeauna în sensul acelor de ceasornic, separate pe verticală de cam şase metri şi nesincronizate. Reacher nu se grăbea. Era Holland acum, mai mult decât doar cu numele. Improviza şi spera să apară un moment prielnic.

La suprafaţă, camionul de degivrare se înapoie cu echipamentul necesar îngrămădit pe locul pasagerului. Troliul, frânghia, sacii de gunoi. Troliul era un obiect solid din metal, cu trei picioare şi un braţ extensibil asemenea unui braţ de macara în miniatură. Era proiectat să fie fixat în partea din faţă a unei maşini, cu braţul deasupra compartimentului motor. Scripeţii produceau multiplicarea forţei, potrivit unor principii mecanice străvechi, permiţând unui singur operator să ridice un bloc metalic greu.

Trei dintre oamenii lui Plato cărară troliul în buncăr şi-l fixară cu braţul deasupra unuia dintre puţurile de ventilaţie. Ca şi cum ar fi pescuit dintr-un butoi. Începură să înfăşoare

frânghia pe scripeţi. Nimic nu e gratuit pe lumea asta. Greutate mai mare înseamnă viteză mai mică. Tragi un metru de frânghie şi, dacă ai un singur scripete, o greutate mică se va deplasa tot cu un metru, dar când se interpun doi scripeţi, o greutate mai mare se va mişca doar o jumătate de metru, iar dacă intervin trei scripeţi, o greutate şi mai mare se va mişca doar o treime de metru. Şi aşa mai departe. Practic, un troc.

Aleseră să folosească doi scripeţi. Un echilibru între viteză şi capacitate.

Tipul care condusese camionul nu zise nimic despre Ford.

Două sute optzeci de paşi greoi. Reacher făcuse şaptezeci, un sfert din drumul până jos, şi deodată începu să accelereze. Văzu o fereastră de oportunitate în faţă. *După ce instalaţi echipamentul, începeţi să alimentaţi,* spusese Plato. Ceea ce însemna că vor fi ocupaţi un timp la suprafaţă până când unul dintre ei va coborî să conecteze furtunul camionului cu pompă la rezervorul de carburant. Cinci minute, poate. Posibil, zece. Iar cinci sau zece minute singur cu Plato jos, în subteran, puteau fi productive. Aşa că îşi propuse să ajungă jos cât mai repede posibil. Ca să se pregătească. Grăbi pasul cât putu de mult. Ceea ce nu însemna prea mult.

Şi nici pe departe suficient.

Plato se menţinea la aceeaşi distanţă. Ba chiar recuperă din ea. Pentru un om de statura lui Plato, scara elicoidală era lată, somptuoasă de-a dreptul. Ruptă parcă dintr-un film de la Hollywood. Iar picioarele lui erau micuţe. În comparaţie cu Reacher, era sprinten şi agil.

Reacher încetini din nou. Era mai bine să-şi conserve energia şi să evite o luxaţie de gleznă.

Tipul care şezuse în scaunul 4A stătea cu tipul de pe locul 4B la adăpostul camionului cu pompă, unde nu puteau fi văzuţi din clădire, nici de la geamurile de la cabina de zbor a avionului, invizibili şi pentru santinela aflată la treizeci de metri mai încolo, pe pistă. Tipul de pe locul 4A îi trimisese rusului un SMS: *Maşina poliţistului avariată. N-avem cum să fugim.*

Rusul răspunsese: *Vă dublez suma de bani.*

Tipul de pe locul 4B aruncă o privire spre camionul de degivrare. Insul de pe 4A îi urmări privirea. Un moto diesel,

cam greoi, nu cine ştie ce de rapid, cu aspect distinctiv şi furat pe deasupra. Dar era un vehicul.

Nu spuse nimic.

Telefonul îi bâzâi din nou în palmă.

Oferta rusului: *Vă triplez banii. Acţionaţi.*

Triplarea sumei de bani însemna o avere dincolo de orice închipuire. Dar chiar şi asta pălea faţă de perspectiva unei vieţi din care Plato lipsea.

Tipul de pe locul 4B aprobă cu o mişcare din cap. Tocmai adusese camionul, deci ştia că funcţionează.

Insul de pe locul 4B scrise mesajul: *OK.*

Reacher trecu prin al doilea nod al coloanei de oboi. Două treimi din drumul până jos. Sunetele individuale scoase de cele patru tălpi la atingerea metalului se contopeau şi fuzionau într-un cântec fantomatic ascuţit, care pulsa în susul şi în josul puţului şi oscila în aerul inert, ca o elegie pentru o tragedie pe cale să se întâmple. Reacher se înfioră şi continuă să coboare în întunecime, ţinând lanterna între degetul mare şi degetul arătător înmănuşate, atingând peretele cu celelalte degete. Deasupra lui, fasciculul lanternei lui Plato se sucea, ţopăia şi spinteca întunericul. Călcâiul lui Reacher atinse treapta cu numărul două sute. Mai avea încă optzeci.

Camionul cu pompă era în esenţă un dispozitiv simplu. O invenţie relativ recentă. Pe vremuri, cisternele alimentau avioanele direct. În lumea modernă, constructorii de aeroporturi îngropau sub pământ rezervoarele de carburant şi camioane scheletice veneau pe pista de asfalt şi făceau legătura dintre conductele rezervoarelor subterane şi rezervoarele de sub aripile avioanelor. Furtunul de pe mosorul aflat imediat în spatele cabinei era derulat şi conectat la sursa din adânc, iar furtunul de pe celălalt mosor era derulat şi conectat la avion. Între cele două furtunuri era o pompă, care trăgea carburantul din subteran şi-l împingea în rezervoarele avionului. O operaţie simplă şi liniară.

Tipii care stătuseră în avion pe locurile 4A şi 4B manevrară camionul cât mai aproape de uşa clădirii din piatră, adică aproximativ la jumătatea distanţei dintre rezervorul de sub pământ şi Boeingul însetat. Unul dintre ei luă primul capăt de

furtun pe umăr, iar celălalt acţionă motorul electric care derula mosorul. Cel cu furtunul pe umăr îl cără în clădire şi-l introduse în al doilea puţ de ventilaţie, cel lăsat liber de băieţii cu troliul şi frânghia.

Reacher ajunse la fund. Aceeaşi situaţie ca înainte. Se odihni pe ultima treaptă, la nici treizeci de centimetri de podeaua camerei, cu tavanul care-i ajungea până la mijloc, cu partea de sus a corpului încă în interiorul puţului, cu faţa la două degete de peretele curbat din beton. Plato se înghesui în spatele lui, aşa cum făcuse şi Holland înainte. Reacher simţi în spate ţeava pistolului automat.

— Mişcă-te, spuse Plato.

Reacher se aplecă mult în jos şi-şi vârî umerii sub tavan, înaintând cu greu, chinuindu-şi picioarele şi gâtul îndoit la nouăzeci de grade. Se lăsă în genunchi, se îndoi într-o parte şi se aşeză. Se târî pe un semicerc şi începu să se târască cu spatele înainte, într-o postură lipsită de demnitate, lent, greoi şi claustrofobic, sprijinit în călcâie, degete şi fund, o dată, şi încă o dată.

Plato coborî de pe ultima treaptă şi păşi pur şi simplu în cameră.

Făcu trei paşi încrezător şi apoi se opri, se uită în jur, cu spatele drept, cu un spaţiu de zece centimetri între creştetul capului şi tavanul din beton.

— Unde-i marfa mea? întrebă el.

Reacher nu-i răspunse. Era în derivă. Pământul îi alunecase de sub picioare. Toată viaţa lui, să fie mai înalt însemnase să fie mai bun. Mai dominant, mai puternic, mai lesne observat, mai avantajat. Ai credibilitate, eşti tratat cu respect, eşti avansat în grad mai repede, câştigi mai bine, eşti ales în diverse chestii. Statisticile o demonstrează.

Câştigi lupte, ai parte de mai puţine necazuri, eşti şeful turmei.

Dacă te-ai născut înalt, ai câştigat la loteria vieţii.

Dar nu şi aici.

Aici jos să fii înalt însemna că ai tras un loz necâştigător.

Aici jos era o lume în care un tip pipernicit putea să învingă.

— Unde-i marfa mea? repetă Plato, cu mâinile pe pistolul automat.

Reacher îşi ridică mâna de pe podea şi dădu să arate într-o direcţie, dar deodată auzi două bufnituri în spate şi un plesnet, apoi altă bufnitură. Se răsuci şi văzu că cele trei pachete cu saci de gunoi fuseseră lăsate să cadă pe puţul de ventilaţie plus capătul colacului de frânghie. Obiecte pe care le văzuse înainte, în portbagajul maşinii lui Holland.

— Avem de muncă, spuse Plato. Nu e chiar aşa de complicat. Punem marfa în saci, legăm sacii de frânghie şi cei de sus o ridică.

— Câtă marfă? întrebă Reacher.

— Avionul poate să transporte şaisprezece tone.

— O să stai aici o săptămână întreagă.

— Nu cred. Am cam zece ore la dispoziţie. Motociclistul o să iasă din mica lui ascunzătoare de la puşcărie imediat după ora prânzului. Iar eu am aranjat cu directorul să-ţi ţină tot departamentul pe poziţii chiar până atunci. Aşa că nu ne deranjează nimeni. Iar o tonă şi jumătate pe oră ar trebui să fie posibil. Mai ales că ne ajuţi şi tu aici. Dar nu-ţi face griji. Munca mai grea e la suprafaţă.

Reacher nu spuse nimic.

— Mai întâi, o să luăm bijuteriile, spuse Plato. Unde sunt?

Reacher dădu să arate din nou, dar în acel moment colierul de alamă montat la capătul unui furtun negru gros căzu chiar lângă el prin celălalt puţ de ventilaţie. Căzu pe podea şi furtunul în exces se rostogoli după el, încolăcindu-se în jurul acestuia. Apoi auzi zgomot de paşi venind de deasupra. Clinchete şi răpăituri în puţul scării, crescând în intensitate, apropiindu-se. Un om cobora pe trepte.

Alimentarea cu carburant era pe cale să înceapă.

— Unde-s bijuteriile? întrebă Plato.

Reacher nu-i răspunse. Făcea o estimare a timpului. Două sute optzeci de trepte. Undeva între două şi trei minute până la sosirea tipului cu alimentarea, oricât de repede s-ar fi mişcat. Şi două sau trei minute trebuia să fie suficient. Trecuse multă vreme de când Reacher purtase o luptă care să dureze mai mult de două sau trei minute.

O fereastră de oportunitate.

— Unde-s bijuteriile? întrebă din nou Plato.

— Găseşte-le singur, răspunse Reacher.

Zgomotul de picioare coborând treptele se auzi ceva mai tare.

Plato zâmbi. Îşi trase manşeta hainei şi făcu un spectacol din verificarea orei la ceasul de la mână, cu mişcări încete şi nonşalante. Apoi se năpusti în faţă, iute şi agil, cu scopul de a-l lovi pe Reacher cu piciorul într-o parte. Din poziţia şezut, Reacher împinse piciorul lui Plato lateral şi se ridică în genunchi, iar Plato se îndepărtă poticnindu-se. Reacher pivotă în sus şi se aruncă după el.

Dar se lovi tare cu capul de tavan, îşi zgârie nodurile degetelor şi se prăbuşi înapoi în genunchi. Plato se îndreptă după un pas, se apropie dansând şi trimise o lovitură de picior întârziată, o lovitură sănătoasă în partea din spate a coastelor lui Reacher.

Apoi se îndepărtă şi zâmbi din nou.

— Unde-s bijuteriile? spuse el.

Reacher nu-i răspunse. Degetele îi sângerau şi era foarte sigur că avea pielea capului sfâşiată. Tavanul se prăbuşi parcă asupra lui.

Plato puse ambele mâini pe automat şi spuse:

— Ai dreptul la o singură încercare. Atât. Unde-s bijuteriile?

Aşa că Reacher găsi cu ajutorul lanternei coridorul corect. Chiar şi de la acea distanţă, reflexiile veneau înapoi strălucitoare şi lugubre. Plato se apropie de ele, cu mişcări iuţi şi săltăreţe, fără absolut nicio problemă, mergând chiar pe vârfuri, ca şi cum s-ar fi aflat afară având doar cerul deasupra capului.

— Adu nişte saci! strigă el peste umăr.

Reacher se târî şi luă un pachet cu saci, apoi se târî după Plato, şontâcăind, îngrădit în mişcări, constrâns, umilit, urmându-l pe omuleţ ca o maimuţă uriaşă înghesuită într-o cuşcă.

Plato se afla pe coridorul cu bijuterii. Făcea ceea ce făcuse şi Holland. Plimba lumina lanternei pe lungimea raftului şi înapoi, peste aur, argint şi platină, peste diamante, rubine, safire şi smaralde, peste ceasuri, picturi, tăvi şi sfeşnice. Dar nu avea pe chip întipărită lăcomia sau uimirea. Evalua doar amploarea muncii de ambalare, atâta tot.

— Poţi să începi să pui rahaturile astea în saci, spuse el. Dar mai întâi arată-mi prafurile.

Reacher îl duse în cealaltă parte a camerei circulare, pe călcâie, degete şi fund, gârbovit şi respectuos, până la al treilea dintre cele trei tuneluri pline cu metamfetamină. Imaginea rămânea la fel de impresionantă. Cărămizile stivuite câte zece pe înălţime şi zece pe adâncime, un zid solid pe lungimea de treizeci de metri, nederanjat timp de cincizeci de ani, cu hârtia de pergament îngălbenită reflectând estompat lumina lanternelor. Cincisprezece mii de pachete. Peste treisprezece tone.

— Asta-i tot? întrebă Plato.

— O treime, spuse Reacher.

Paşii de pe trepte se auzeau mai tare. Omul cu carburantul se grăbea.

— O să luăm ce-i aici, zise Plato. Şi cât o mai încăpea în avion.

— Am crezut că i-ai vândut-o rusnacului, zise Reacher.

— Păi, i-am vândut-o, spuse Plato.

— Şi cu toate astea, o iei?

— Doar o parte.

— E o înşelăciune.

Plato râse.

— Ai omorât trei oameni pentru mine şi acum te superi pentru că eu fur? De la un rusnac tăntălău pe care nu l-ai întâlnit niciodată?

— Aş prefera să te ţii de cuvânt, atâta tot.

— De ce?

— Pentru că vreau ca fiica mea să fie OK.

— A plecat de bunăvoie cu oamenii ăia. Şi, oricum, după zece ore n-o să mai am ce face cu ea. N-o să mai fac niciodată afaceri aici.

— Nici cu mine n-o să mai ai ce face, spuse Reacher.

— O să te las să trăieşti, spuse Plato. Ai lucrat bine pentru mine. Cam lent, dar ai reuşit în final.

Reacher nu spuse nimic.

— Să ştii că-mi ţin cuvântul, spuse Plato. Dar nu cu ruşii.

În spatele lor se auzi tare ultimul pas pe ultima treaptă metalică şi apoi primul pas mai liniştit pe podeaua din beton. Se întoarseră şi-l văzură sosind pe unul dintre oamenii lui Plato,

ca toţi ceilalţi înalt de un metru şaptezeci şi, prin urmare, adus din spate, dar nu prea mult. Avea automatul la piept şi o lanternă în mână. Se uita în jur, fără curiozitate. Doar un om care-şi face treaba. Găsi furtunul de combustibil, îl săltă cu o mână, îl îndreptă şi-l scutură, trimiţând unde sinuoase pe lungime ca să desfacă eventualele blocaje. Întrebă în spaniolă unde era rezervorul şi Reacher aşteptă ca Plato să traducă întrebarea şi abia pe urmă arătă cu lanterna spre coridorul relevant. Omul trase după el furtunul greu şi se făcu nevăzut.

— Poţi să-ncepi să pui bijuteriile în saci, spuse Plato.

Reacher îl lăsă să intre în comuniune cu marfa care-i era atât de dragă şi făcu un ocol târându-se. Nouăsprezece mii de litri într-un rezervor artizanal. Voia să se asigure că racordul se făcea în condiţii de siguranţă. Urma să rămână acolo jos până când Plato murea, ceea ce însemna un minimum de câteva minute sau un maximum de zece ore, aşa că prefera să nu-şi facă griji pentru mai multe lucruri deodată.

Îl găsi pe omul lui Plato tocmai când termina treaba. Capătul din bronz al furtunului era prins bine într-o flanşă din alamă sudată în peretele îndepărtat al rezervorului. Omul îl împinse într-o parte, apoi în cealaltă, ca să vadă dacă avea joc. Mulţumit că totul era în regulă, deschise un robinet aflat în partea dinspre rezervor a joncţiunii. Reacher auzi cum carburantul curge în furtun. Nu mult. Zece, cincisprezece litri. Atât. Aduşi doar de forţa gravitaţiei în porţiunea de furtun care stătea întinsă pe podea mai jos de nivelul rezervorului. Pentru restul, pompa trebuia să se amorseze mai întâi, apoi să soarbă combustibilul, să-l ridice la suprafaţă şi mai apoi să-l împingă în rezervoarele avionului.

Reacher se uită atent la joncţiune. O singură picătură mare de kerosen se formase în locul în care două garnituri din textolit erau comprimate. Picătura se umflă şi, după o ezitare, căzu la podea formând o pată de umezeală.

Atât.

Nimic mai mult.

Îndeajuns de sigur.

Omul lui Plato se aplecă puţin şi se întoarse la scară ca să urce din nou la suprafaţă. Reacher dădu ocol camerei circulare şi dispăru într-un coridor care era departe de bijuterii şi departe de metamfetamină.

Capitolul 45

Acţionaţi. Un ordin simplu şi scurt. Sau o rugăminte simplă şi scurtă, ori o solicitare simplă şi scurtă. Sau o jumătate de tranzacţie, simplă şi scurtă. O tranzacţie foarte atrăgătoare. Acţionaţi şi îmbogăţiţi-vă peste măsură şi trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi, în respectul şi veneraţia întregii voastre comunităţi. Aveau să fie bărbaţii care l-au lichidat pe Plato. Sfinţi. Eroi. Oamenii aveau să cânte imnuri şi să spună poveşti pe seama lor.

Tipul de pe scaunul 4A se uită la tipul de pe scaunul 4B. Amândoi înghiţiră în sec. Se apropiau de momentul hotărâtor. Erau periculos de aproape. La treizeci de metri spre sud, o nouă santinelă intrase în post. Se uita în direcţie opusă, vigilent şi în stare de alertă. Mult dincolo de el, torţele continuau să ardă la capătul îndepărtat al pistei. La cincisprezece metri dincolo de coada Boeingului, a treia torţă continua să ardă şi ea. La cincisprezece metri de camionul de degivrare, în cealaltă direcţie, a patra torţă era tot un bulgăre de lumină stacojie. Luna albastră, zăpada albă, flăcările roşii.

Ceilalţi trei tipi lucrau în avion. Deschideau uşile, fixau scările, puneau la cale un sistem pentru transportarea sacilor de-a lungul unui lanţ uman şi apoi ridicarea acestora în avion şi depozitarea pe podeaua vechiului compartiment pentru clasa economic.

Tipul de pe locul 4A ridică pe umăr al doilea furtun. Tipul de pe locul 4B acţionă comutatorul şi mosorul începu să se desfăşoare.

Patru fără şaisprezece minute dimineaţa.

Încă unsprezece minute.

Reacher îl auzi pe Plato mişcându-se. Îl auzi ieşind din coridor în camera circulară. Reacher stătea pe podeaua primului tunel de legătură curbat. În ceea ce el numise inelul B. Ca un Pentagon în miniatură, dar rotund şi sub pământ. Camera centrală era inelul A. Apoi veneau inelul B, inelul C şi pe partea exterioară se afla inelul D. Toate parţial

interconectate prin cele opt spiţe de roată drepte. Peste cinci sute de metri liniari de tunel. Douăzeci şi patru de joncţiuni separate. Douăsprezece cotituri aleatorii la dreapta şi douăsprezece cotituri aleatorii la stânga. Plus un total de zece băi, bucătării şi magazii.

Un bârlog.

Un labirint.

Reacher fusese acolo înainte, iar Plato nu.

Fără semnal de celular, oamenii lui erau ocupaţi la suprafaţă, nicio posibilitate să primească întăriri.

Reacher aşteptă.

— Holland? strigă Plato.

Sunetul cuvântului răsună, se lovi de pereţi şi o luă pe căi imprevizibile, părând să vină de pretutindeni şi de nicăieri.

Reacher aşteptă.

— Holland? strigă Plato. Mişcă-ţi curu-ncoace. Înţelegerea noastră nu s-a încheiat. Ţine minte, o s-o schilodesc şi-o s-o mutilez şi-o s-o las să mai trăiască un an aşa înainte să-i fac felul.

Reacher nu spuse nimic.

— Holland? strigă Plato.

Niciun răspuns de la Reacher. Cinci secunde. Zece.

— Holland!

Reacher nu spuse nimic. Marele joc la risc urma chiar atunci. Fix la momentul potrivit. Ori, ori. Trăieşti sau mori. Un ins deştept confruntat cu o problemă s-ar grăbi să urce scara şi să-şi trimită jos soldaţii în locul lui. Un ins prost ar rămâne să lupte până la capăt.

Dar la fel ar proceda şi un individ deştept dominat de ego, aroganţă şi sentimentul superiorităţii, precum şi de nevoia de a nu părea niciodată slab fiindcă avea doar un metru cincizeci în înălţime.

Ori, ori.

Trăieşti sau mori.

Plato rămase pe loc.

— Holland? Unde eşti?

O urmă de îngrijorare în glas.

Reacher îşi apropie gura de betonul curbat şi spuse:

— Holland e mort.

Sunetul se deplasă de-a lungul pereţilor, făcu un ocol complet şi ajunse din nou la el, o propoziţie rostită pe un ton liniştit, pretutindeni şi nicăieri, colocvială, dar plină de ameninţare. Reacher auzi picioarele lui Plato târşâindu-se pe podeaua din beton. Se rotea în loc, încercând să localizeze vocea.

Picioarele lui Plato se opriră şi-l auzi strigând:

— Ce-ai spus?

Reacher se deplasă în lungul unei spiţe goale în inelul C. Un târâit lent şi silenţios. Absolut niciun sunet, în afară de foşnetul materialului textil când turul pantalonilor atingea podeaua. Ceea ce oricum n-avea importanţă. Toate sunetele erau peste tot. Şuierau, cântau, se împrăştiau şi se deplasau.

Reacher îşi lipi gura de perete şi spuse:

— L-am împuşcat pe Holland în cap. Acum vin după tine.

— Cine eşti tu?

— Contează?

— Spune-mi.

— Am fost prieten cu Janet Salter.

— Cu cine?

— Cu martorul. Nici măcar nu ştii cum o chema?

— Eşti poliţistul militar?

— Eşti pe cale să afli cine sunt.

Un ins deştept ar fi fugit spre scară.

Plato rămase.

— Crezi că poţi să mă-nfrângi? strigă el.

— Oare calul mănâncă ovăz? strigă Reacher.

— Crezi că poţi să mă baţi aici jos?

— Pot să te bat oriunde.

O pauză lungă.

— Unde eşti? strigă Plato.

— Chiar în spatele tău, spuse Reacher.

O voce puternică, un ecou răsunător. Tălpi târşâindu-se grăbite pe beton. Niciun răspuns. Reacher se mută mai departe, pe întuneric, cu lanterna stinsă. Îl auzi pe Plato intrând pe un coridor. O spiţă dreaptă. Zgomotul picioarelor sale se îngustă, apoi se lărgi şi ţăcănitul călcâielor se auzi simultan din dreapta şi din stânga. Reacher o luă la stânga şi apoi la dreapta. Într-una dintre spiţele drepte. Vecină, aparent, cu cea a lui Plato. Zări lanterna lui Plato când trecu de gura

inelului C. Se mişcă, se opri şi se culcă pe-o parte, îndoit într-un S, la gura spiţei drepte, la niciun metru de camera principală. Lipit de podea, ca să fie o ţintă mică. Departe de suprafeţele verticale, pentru că şi gloanţele ricoşau de pereţi, nu doar sunetele. Orice veteran de război ţi-ar spune acelaşi lucru. Pe aleile strâmte, în spaţiile înghesuite, gloanţele care nu-şi ating ţinta nu ricoşează la unghiuri fanteziste. Se mişcă tangenţial cu cărămizile sau piatra. Dacă te lipeşti de o suprafaţă dură, îi faci adversarului un serviciu, nu ţie. Contraintuitiv şi greu de rezistat unei porniri instinctive, dar adevărat.

Îl auzi pe Plato oprindu-se la gura coridorului său. Văzu lumina de la lanterna acestuia. Stătea cu faţa spre camera principală. Două posibilităţi. Prima, avea să se întoarcă la dreapta, îndepărtându-se de tunelul în care aştepta Reacher. A doua, avea să se întoarcă la stânga, spre acel tunel.

De-a v-aţi ascunselea. Poate cel mai vechi joc din lume.

Tipul de pe locul 4A duse al doilea furtun în clădirea din piatră. Îl târî pe podea şi în jurul capului de scară şi-l trase în acelaşi puţ de ventilaţie în care fusese deja introdus primul furtun. Îl ridică din nou pe umăr şi, cu faţa înspre vid, îl împinse cu genunchiul până când capătul căzu în puţ. Apoi împinse furtunul în jos, metru după metru, cinci metri, zece, cincisprezece, douăzeci, ca şi cum s-ar fi deplasat în spate ridicându-se în mâini de-a lungul unei bare nesfârşite. Când aprecie că în puţ intraseră cam douăzeci de metri de furtun, se trase de sub el şi-l lăsă sprijinit de buză. Îl îndreptă cu piciorul pe podea şi verifică să nu aibă bucle.

Totul era în regulă.

În sus din rezervor, trecând prin pompă şi înapoi în jos, în acelaşi puţ.

O operaţie simplă şi liniară.

Acţionaţi.

Se întoarse în frig şi-şi găsi prietenul, pe care-l întrebă:

— Poţi să nimereşti santinela de-aici?

Tipul de pe locul 4B se uită în jos la pistolul automat. O ţeavă de unsprezece centimetri. O armă excelentă, dar cu nimic mai precisă decât un pistol bun. Iar el dârdâia zdravăn. Şi nu doar de frig.

— Nu, spuse el.

— Atunci te apropii pe furiş de el. Dacă te vede, îi spui că te-ai dus să-l înlocuieşti. Tine-l de vorbă. Eu o să-i împuşc pe ceilalţi de îndată ce ies de-aici din avion. Aştepţi până mă auzi pe mine trăgând şi apoi îi vii de hac.

Tipul de pe locul 4B nu spuse nimic.

— Pentru mama ta. Şi pentru surorile tale. Şi pentru fiicele pe care-o să le ai într-o bună zi.

Tipul de pe locul 4B nu spuse nimic. Se întoarse şi o luă spre sud. Încet la început, apoi mai repede.

Plato o luă la dreapta. Departe de locul în care aştepta Reacher. O dezamăgire. Sau poate că nu. Poate era doar o întârziere şi, în cele din urmă, un avantaj. Pentru că lumina lanternei scădea şi creştea, apoi iar scădea şi creştea în intensitate, încet, regulat şi ritmic. Ceea ce-i spunea lui Reacher că Plato mergea lent pe circumferinţa camerei, în sens invers acelor de ceasornic, luminând pe rând câte un coridor, oprindu-se, verificând atent, apoi mergând mai departe. Nicio pierdere netă. În definitiv, într-un spaţiu circular, a te roti la dreapta era în ultimă instanţă acelaşi lucru cu a te roti la stânga. Iar rotirea în sens invers acelor de ceasornic era mai bună decât în sensul acelor de ceasornic. Mult mai bine. Dintr-un număr de motive, care erau pe cale să devină clare.

Pentru Plato, mai ales.

Reacher aşteptă.

Fasciculul lanternei se mişcă mai departe.

Deodată, de sus, Reacher auzi nişte sunete firave. Nişte uruituri scurte, estompate. Patru la număr. Îndeajuns de slabe ca să se apropie de punctul în care să nu mai poată fi auzite deloc. Poate că motorul de pornire al camionului cu pompă începuse să se rotească. Poate camionul de degivrare. Poate ceva ce avea legătură cu avionul.

Poate nimic.

Dar dacă Reacher ar fi fost forţat să ghicească cel mai rău caz, le-ar fi identificat drept trei rafale trase cu pistoale automate.

Din care la suprafaţă erau şase.

Plato le auzi şi el. Lanterna lui se opri pe loc.

Tăcere.

Nimic mai mult.

O lungă aşteptare.

Apoi fasciculul lanternei se mişcă mai departe.

Reacher îl văzu pe Plato din spate prin a cincea spiţă circulară, la jumătate de metru de scară. Era la douăzeci de paşi distanţă. În sens opus. Raza luminoasă a lanternei sale era perfect orizontală în coridorul de vizavi de cel în care se afla Reacher.

Acesta îşi mişcă braţul drept. Îl îndoi la spate, pregătindu-se.

Plato continuă să se mişte în acelaşi sens şi la fel de încet. Corpul lui era îndreptat în faţă, în timp ce parcurgea un circuit perfect. Îşi ţinea capul întors. Se uita la dreapta la un unghi de nouăzeci de grade de-a lungul fiecăreia dintre spiţele radiale. Ţinea lanterna în mâna stângă, fasciculul trecându-i pe lângă corp. Ceea ce însemna că ţinea arma în mâna dreaptă. Pistolul automat era prins cu cureaua în jurul gâtului. Ceea ce însemna că vârful ţevii era orientat spre stânga, ceea ce era fundamental greşit pentru un dreptaci care parcurgea un cerc în sens contrar acelor de ceasornic. Ţeava pistolului era orientată spre interior în loc să fie spre exterior. O greşeală gravă. Pentru corectarea ei în grabă, ar fi fost nevoie de o flexare incomodă a cotului şi de o manevră complicată cu cureaua de prindere.

Reacher zâmbi.

La urma urmelor, nu era un individ atât de deştept.

Plato continua să se apropie.

Încă un sfert de cerc. Încă două spiţe.

O spiţă.

Deodată, se auzi o vibraţie în furtunul conectat la rezervorul de carburant. Pompa de la suprafaţă începuse să funcţioneze. Reacher auzi şuierul lichidului în timp ce pompa se amorsa, creând vidul necesar pentru a trage carburantul din rezervor. Apoi se auzi un fâsâit de aer din rezervorul care începea să se golească, la început slab, apoi mai puternic.

Fasciculul lanternei se mişcă mai departe.

Sosi.

Se plimbă prin tunelul lung, concentrat imediat deasupra formei ondulate a lui Reacher. Dar lumina împrăştiată de lentilă îl găsi. Plato încremeni la niciun metru distantă. Doar o fracţiune de secundă. Reacher simţi momentul. Şi îl folosi ca să-şi arunce braţul în faţă.

Ca o aruncare disperată din fundul terenului, în timp ce adversarul aleargă victorios spre bază. Lanterna Mag-lite avea cam patruzeci şi cinci de centimetri. Aliaj greu, patru baterii D. Rizuri încrucişate pe corp. Priză excelentă. Acceleraţie feroce. Balans formidabil. Muşchi, furie, mânie. Geometrie şi fizică.

Lanterna lui Reacher îl lovi pe Plato cu fundul direct în frunte. O lovitură zdravănă. Reacher se roti pe şold şi, folosindu-şi picioarele pe post de seceră, îl doborî pe Plato, care căzu lat la podea. Reacher se rostogoli pe spate, se roti pe cealaltă parte şi apoi se rostogoli deasupra lui Plato.

Şi lumea îşi schimbă din nou orientarea. Acum orizontala era verticală, iar verticala era orizontală. Nu mai era un dezavantaj să fii înalt. De fapt, dimpotrivă. Pe podea, cel mai solid câştigă întotdeauna.

Reacher începu să aplice lovituri puternice în faţa lui Plato, *una, două, trei,* cu forţă şi răutate. Apoi puse mâna pe H&K, la fel ca Plato, şi cei doi începură să tragă cu disperare de armă. Plato era puternic. Incredibil, fenomenal de puternic pentru un om de statura sa. Şi insensibil la durere. Reacher trăgea cu stânga de armă şi cu dreapta continua să expedieze lovituri în capul lui Plato. *Patru, cinci, şase, şapte.* Plato se sucea şi se zvârcolea, când în stânga, când în dreapta. Reacher era deasupra lui, înăbuşindu-l, cu toate cele o sută cincisprezece kilograme ale sale, dar era în pericol să fie răsturnat. Plato mârâia şi muşca, îndoindu-se şi cabrându-se. Reacher îşi propti podul palmei sub nasul lui Plato şi începu să-i izbească ţeasta de beton, *unu, doi, trei.* Apoi *patru.*

Niciun rezultat.

Plato începu să-l lovească pe Reacher în vintre, zvârcolindu-se ca şi cum ar fi înotat pe spate. Reacher imobiliză pistolul automat şi, dându-se într-o parte, aplică o lovitură de dreapta în coastele lui Plato. Acesta tuşi o dată, tuşi a doua oară şi pe buze îi apăru o spumă de sânge. Se ridică brusc din mijloc şi încercă să-l lovească pe Reacher cu capul. Reacher îşi aşeză palma gigantică peste dinţii în mişcare ai lui Plato şi-l izbi cu capul de podea.

Ochii lui Plato rămaseră deschişi.

Apoi, deodată, un şuvoi zgomotos de lichid, năvălind în forţă, implacabil. Ca un furtun de pompieri. Ca zece furtunuri de pompieri. Ca o sută. Ca o cascadă. Violent. Duhoarea de

kerosen. Reacher îşi ţinu mâna stângă pe armă şi bâjbâi cu dreapta până găsi lanterna lui Plato, apoi îşi propti cotul în beregata lui Plato şi îndreptă fasciculul în direcţia sunetului.

Lichidul se scurgea din puţul de ventilaţie mai apropiat. O curgere torenţială, ca la o inundaţie. Sute şi sute de litri. Un potop. Se lovea de beton, ricoşa şi se împrăştia pentru a se întinde apoi pe suprafaţa podelei. Ca un lac. Ca o maree. În câteva secunde, podeaua era îmbibată. Aerul era plin de vapori. Lumina lanternei dansa, tremura şi înota printre ei.

Kerosen.

Carburant de avion.

Şi venea întruna. Ca de la un robinet uriaş. De neoprit. Ca un dig rupt de ape. Împroşcând, împrăştiindu-se, năvălind, udând totul. Plato se suci, se zvârcoli şi îşi eliberă gâtul de sub cotul lui Reacher şi spuse:

— Ce mama dracului e asta? O scurgere?

— Nu e o scurgere, spuse Reacher.

— Atunci ce e?

Reacher urmărea scurgerea neîncetată şi plină de forţă. Şi pulsatorie. Era pompa de la suprafaţă, care funcţiona la întreaga capacitate. Două furtunuri în acelaşi puţ. Unul în sus, altul în jos. Unul golea rezervorul, celălalt, cu gura larg deschisă, răsturna conţinutul înapoi în subteran.

— Ce este? întrebă Plato.

— E o înşelăciune dublă, spuse Reacher.

Capul îl durea deja din pricina vaporilor şi simţea înţepături în ochi.

— Ce? zise Plato.

— Rusnacul i-a cumpărat pe doi dintre oamenii tăi. Eşti scos din afaceri.

— Îşi închipuie că pot să mă-nece?

— Nu, spuse Reacher. Nu vor să te înece.

Nu exista nicio posibilitate să facă aşa ceva. Aria podelei era prea mare. Cei aproape douăzeci de mii de litri aveau să se ridice abia la vreo cinci centimetri înălţime.

— Au de gând să te ardă de viu, spuse el.

— Prostii! zise Plato.

Reacher nu spuse nimic.

— Cum? spuse Plato. O să arunce un chibrit prin puţul scării? Se stinge în zbor.

Reacher nu spuse nimic. Plato se ridică în genunchi. Din nasul spart curgea sânge. Şi pe gură îi ieşea sânge. Avea dinţii zdrobiţi. Un ochi era închis. Ambele sprâncene erau tăiate.

Puse mâinile pe H&K.

Apoi le ridică.

Reacher aprobă cu o mişcare a capului.

— Nici să nu te gândeşti, spuse el. Cu focul de la gura ţevii? Când ai vaporii ăştia în aer? Vrei să-i ajuţi să-şi facă treaba?

— Şi cum au de gând s-o facă? întrebă Plato.

Reacher nu spuse nimic. Se gândea. Îşi imagina scena de la suprafaţă, derulând opţiunile în minte.

Vezi ce văd ei.

Fii ca ei.

Nu un chibrit.

Plato avea dreptate.

Un chibrit avea să se stingă.

Tipul de pe locul 4B porni motorul camionului de degivrare, roti volanul şi o luă spre est, către colţul din dreapta sus al pistei. Cincizeci de metri. Patruzeci. Treizeci. Douăzeci. Roti din nou de volan şi coti într-un cerc strâns, iar tipul de pe locul 4A sări din cabină, se aplecă şi apucă de bază torţa de semnalizare, scoţându-i vârful înfipt în beton. O ţinu departe de corp şi se urcă din nou în camion, lăsând uşa deschisă şi ţinând braţul cu torţa întins, în curentul de aer. Flacăra se făcu mai puternică, pâlpâi şi fumegă, dar nu se stinse. Camionul gonea înapoi. Cincizeci de metri. Patruzeci. Treizeci.

Potopul continua neabătut. Părea că nu se mai termină. Lichidul curgea şi se împrăştia zgomotos. Puţul de ventilaţie era ca un robinet de cadă mărit de o sută de ori. Reacher stătea în genunchi. Pantalonii i se îmbibaseră. Stratul de kerosen era deja gros de un centimetru. Vaporii denşi le îngreunau respiraţia.

— Ce facem? întrebă Plato.

— Cât de repede poţi să urci pe scări?

Plato se ridică în picioare.

— Mai repede ca tine, spuse el.

Erau faţă în faţă, nas în nas, Reacher în genunchi, Plato în picioare.

— Nu cred, zise Reacher.

O *să am timp din belşug pentru citit după ce-o să se termine agitaţia asta.*

Reacher expedie upercutul din genunchi. O lovitură colosală, primitivă, primordială, pornită tocmai din centrul pământului, pulsând prin betonul ud, prin coapsă, prin şold, prin tors, prin umăr, prin braţ, prin încheietură, prin pumn, fiecare muşchi şi fiecare fibră zvâcnind o singură dată, unda propagându-se rapid într-o armonie şi o succesiune propulsivă perfectă.

Impactul îi zdrobi falca lui Plato, iar capul acestuia se dădu brusc pe spate ca al unei păpuşi de cârpe. Rămase nemişcat o fracţiune de secundă şi apoi se prăbuşi greoi, pe verticală.

Reacher era aproape sigur că individul murise la contactul cu podeaua.

Dar numai o certitudine absolută l-ar fi mulţumit.

Aşa că îşi lipi palmele de urechile lui Plato şi-i suci capul într-o parte, apoi în cealaltă parte, până simţi că vertebrele se desprind, dar nu încetă să-i sucească gâtul decât când nu mai avu nicio îndoială că şi măduva spinării se secţionase.

Potopul continua să se reverse agitat şi torenţial. Camera rotundă, cândva inertă, uscată şi străveche, era îmbibată de o duhoare chimică şi clocotea de vapori, grosimea păturii de carburant crescând subit la peste doi centimetri, cu valuri mici şi repezi năpustindu-se radial dinspre volbura înspumată formată sub gura conductei.

Cu siguranţă că toată lumea se teme de moarte, îi spusese Janet Salter.

Depinde ce formă ia, îi răspunsese el.

O luă la fugă.

Străbătu podeaua în genunchi, îşi aplecă umerii şi-şi vârî capul în puţul scării, apoi se târî, se agăţă de ce se nimerea şi reuşi să se ridice în picioare. Se înclină către stâlpul central şi urcă treptele câte trei deodată, galopând nebuneşte, mâna stângă alunecându-i în sus pe stâlp, dreapta bâjbâind frenetic pe zid, valorificând orice prilej de a mai câştiga o secundă. Zgomotul paşilor pe treptele metalice era înecat de vuietul cascadei de carburant de jos. Continuă să urce, câte trei, câte patru trepte deodată, fără să respire, anaerobic, sus, sus, tot mai sus, învârtindu-se iar şi iar, fără să mai numere, doar

alergând, urcând, agitându-se, chinuindu-se şi aruncându-se către suprafaţă.

Camionul de degivrare opri pe loc, întoarse la 180 de grade, dădu înapoi şi se îndreptă. Direct în spatele lui, clădirea din piatră. Direct în faţa lui, pista de aterizare. Tipul de pe locul 4A coborî şi alergă adus de spate, ţinând întins braţul în care avea torţa. Se opri în uşă, se întoarse şi ţinu torţa în spate apoi, după o secundă, o azvârli cu boltă, cu o mişcare amplă a braţului. Torţa se rostogoli ca un foc de artificii roz-strălucitor şuierând prin aer. Se lovi de buza neterminată a puţului de ventilaţie şi, rostogolindu-se încă o dată, căzu în hău, dispărând din vedere.

Patru fără cinci dimineaţa.

Şaizeci şi una de ore scurse.

Capitolul 46

A fost nevoie să treacă patru zile înainte ca locul să se răcească suficient pentru a putea fi inspectat. În acel moment, se formase o coadă lungă de agenţii care aşteptau să ia parte la vânătoare. Primii ajunşi la locul faptei au fost cei de la Homeland Security, apoi cei de la forţele aeriene, FBI, Patrula Autostrăzii şi un grup de anchetatori specializaţi în incendii, convocaţi de guvern. Incidentul stârnise un interes intens. Primii care-l observaseră fuseseră cei de la Comandamentul Nord-American al Apărării Aeriene. Sateliţii lor văzuseră o pată de căldură radiantă având o temperatură uluitoare, iar computerele lor o interpretaseră fie ca pe o lansare, fie ca pe o lovitură a unei rachete. Echivalentele lor ruseşti văzuseră acelaşi lucru, în câteva secunde, Casa Albă vorbea la telefon, dând asigurări şi primind la rândul ei asigurări. Da, existau silozuri cu rachete în Dakota de Sud, dar nu în acel loc. Pe de altă parte, nicio rachetă rusească nu fusese lansată spre America.

Garda Naţională a fost trimisă să securizeze un perimetru larg. Prin acel perimetru s-au strecurat pe rând agenţiile aflate în aşteptare. Au înfiinţat baze operaţionale la o distanţă de opt kilometri. Au trimis patrule înainte, atât de aproape cât au îndrăznit. Apoi, din oraşul apropiat Bolton a venit vestea privind un nor toxic ciudat purtat de vântul ce bătea dinspre vest. Patrulele au fost retrase. Au fost distribuite materiale de protecţie. La Bolton au fost detaşaţi doctori. Simptomele raportate erau derutante. Era ca şi cum o doză mică de drog psihoactiv fusese administrată întregii populaţii. Se vorbea de euforie şi stări de excitaţie temporare, precum şi tulburări ale somnului şi creşterea apetitului sexual. Aerul a fost analizat. Nu s-a ajuns la nicio concluzie. Vântul suflase cu putere zile în şir, tocmai din Wyoming. Nu s-au raportat simptome similare în partea estică a statului.

Patrulele s-au apropiat din nou.

Prima descoperire a fost un vehicul avariat aflat la circa şase kilometri spre sud de epicentru. Era un camion de degivrare a

avioanelor raportat ca fiind furat de la un aerodrom comercial de la est de Rapid City. Părea să fi mers spre sud pe vechiul drum districtual ce pornea de la acel loc. Drumul fusese înzăpezit şi cu suprafaţa accidentată. După toate aparenţele, camionul derapase de pe drum şi se rostogolise de cel puţin două ori. Era un vehicul greoi şi instabil.

În apropiere, au fost găsite două cadavre. Doi bărbaţi neidentificaţi de origine hispanică, în costume negre cumpărate aparent din Mexic, peste care aveau geci de iarnă nou-nouţe. Bărbaţii prezentau răni perimortem grave, cauzate probabil de accident, dar muriseră de frig, posibil după ce se târâseră de sub vehiculul avariat. Amândoi aveau arme de foc automate procurate ilegal. Cu una dintre arme se trăseseră trei gloanţe, iar cu cealaltă, nouă. Odată cu această veste, Biroul pentru Alcool, Tutun şi Arme de foc s-a înscris pe lista de agenţii în aşteptare.

Patrulele se apropiaseră şi mai mult. Pe la mijlocul celei de-a doua zile, bazele operaţionale din avangardă se mutaseră la limita sudică a vechii piste de aterizare a forţelor aeriene. În acea nouă poziţie au descoperit o maşină de poliţie fără însemne, complet avariată. Localnicii au identificat-o fără dubii ca aparţinând departamentului de poliţie din Bolton. Era înregistrată pe numele şefului de departament Tom Holland. Acesta dispăruse în noaptea incendiului. Dezordinea pusese stăpânire pe departament, care avea de rezolvat trei omucideri recente, una dintre victime fiind chiar adjunctul şefului Holland, Andrew Peterson.

Un pompier cu spirit de observaţie a găsit tecile a două torţe de semnalizare rutieră, câte una în fiecare colţ al pistei, aparent plasate judicios. Ceea ce sugera posibilitatea unei aterizări neautorizate pe timp de noapte. Niciun plan de zbor nu fusese înregistrat la Administraţia Federală a Aviaţiei. Dar, cu ajutorul binoclurilor, unii agenţi susţineau că văzuseră o epavă contorsionată chiar la sud de epicentru, care ar fi putut fi sau nu resturile unui avion de linie de mari dimensiuni. Odată cu această veste, Comitetul pentru Siguranţa Transportului Naţional s-a înscris, la rândul său, pe lista de aşteptare.

La mijlocul celei de-a treia zile, sateliţii Apărării Aeriene au arătat că perimetrul exterior se răcise la douăzeci şi unu de grade. Patrulele s-au apropiat. Perimetrul exterior părea să

aibă un diametru de o sută de metri. Era clar că un fel de minge de foc explodase, arsese şi se stinsese, dar fusese de scurtă durată în comparaţie cu incendiul principal. Teoreticienii incendiilor începură să ruleze simulări pe laptopurile lor. O inspecţie atentă a zonei din interiorul perimetrului a găsit avarii cumplite. Era un schelet carbonizat şi contorsionat din aluminiu despre care cei de la Siguranţa Transportului Naţional susţineau că ar fi fost rămăşiţele unui avion de linie, posibil un Boeing, cel mai probabil un 737.

Patrulele au pătruns într-o lume moartă de fragmente răsucite fumegânde, unele din fier, altele din oţel, unele provenind poate de la un vehicul, altele, mai mici, probabil de la nişte arme. Peste tot în jur erau resturi de la avion. Nu s-a făcut nicio încercare de cuantificare a rămăşiţelor umane. Ar fi fost o sarcină fără speranţă. Ţărână în ţărână, cenuşă în cenuşă, literalmente.

Singura structură rămasă cât de cât intactă era un mic buncăr din beton, construit să arate ca o casă din piatră. Forţele aeriene au revendicat proprietatea. Planurile originale se rătăciseră, dar se ştia la nivel anecdotic că fusese construită cu cincizeci de ani în urmă, conform standardelor pentru construcţii rezistente la explozii, valabile la acea dată. Rezistase bine. Acoperişul era deteriorat. Betonul din interior era ciupit, sfărâmat pe alocuri şi calcifiat, dar rămăsese rezonabil de solid. Erau trei puţuri circulare care coborau prin podea. S-a presupus că pe vremuri ar fi existat nişte burlane din oţel pentru două conducte de ventilaţie şi o scară în spirală, făcută probabil tot din oţel, dar acestea se topiseră mai întâi şi apoi se vaporizaseră.

Ceea ce demonstra, potrivit specialiştilor în incendii, că focul izbucnise în subteran.

Îmbrăcaţi în costume de protecţie, specialiştii au fost lăsaţi în jos pe o adâncime totală de şaizeci şi patru de metri în pământ. Au găsit o succesiune de tuneluri şi încăperi, beton ciupit, spart şi calcifiat, ceva cenuşă care se poate să fi provenit de la ceva organic şi, uluitor, mai bine de o mie de diamante intacte.

Specialiştii în incendii s-au instalat la secţia de poliţie din Bolton şi şi-au conectat laptopurile wireless la calculatoarele

puternice de la biroul lor principal. Au început să lucreze. Au trasat modele tridimensionale ale instalaţiei subterane. Au emis câteva presupuneri şi supoziţii. Aflaseră din evidenţele poliţiei că un camion cu pompă fusese furat împreună cu vehiculul de degivrare. Aşadar, dacă aluminiul provenea de la un avion şi dacă în subteran existase un rezervor, atunci carburantul de aviaţie trebuie să fi acţionat pe post de catalizator. Ceea ce concorda cu estimările lor privind temperatura incendiului, a cărei limită superioară era definită, după părerea lor, de supravieţuirea diamantelor, iar limita inferioară de faptul că zăpada la sol se topise pe o rază de trei kilometri în toate direcţiile.

Maiorul Susan Turner vedea în fiecare seară ştirile la televizor şi le citea în fiecare dimineaţă în ziare, urmărindu-le pe timpul zilei online. Rămânea în biroul ei din Rock Creek, aşteptând lângă telefon. Dormea în fotoliile pentru vizitatori, rezemată pe unul dintre ele şi cu picioarele ridicate pe celălalt. Telefonul se încăpăţână să nu sune.

După o săptămână, teoreticienii incendiilor şi-au prezentat ideile cele mai solide. Incendiul fusese un accident produs la realimentarea avionului. Cauzat, poate, de o scânteie electrostatică formată între avion şi furtun, mai probabil ca urmare a unei acumulări de vapori în subteran şi unei scântei formate la lovirea betonului cu călcâiul. Focul arsese în cea mai mare parte la şaizeci şi patru de metri adâncime, cu caracteristici termodinamice sporite datorate unei staze aerodinamice ciudate în care un curent de aer năvălise în jos prin puţul scării, iar produsele combustiei răbufniseră în susul celor două puţuri de ventilaţie, în direcţii opuse, dar cu mase şi viteze perfect egale, rezultând ceva ce a echivalat cu o explozie controlată şi interminabilă într-un cilindru vertical îngust construit dintr-un material ignifug. Ca lansarea explozivă a unei rachete care s-ar îndrepta spre centrul pământului, nu spre cer. Se considera că acoperişul deteriorat demonstra această ipoteză. Două dopuri temporare plasate în hornurile false cu cincizeci de ani în urmă fuseseră proiectate în afară, fiind găsite la o distanţă de circa cinci sute cincizeci de metri. Conform estimărilor, conul îngust al flăcării se poate să fi ajuns

la trei sute de metri deasupra solului, imitând astfel amprenta calorică a unei lansări de rachetă.

S-a considerat că faza iniţială a incendiului durase patru ore. Apoi, când rezerva de combustibil de jos a scăzut sub un anumit punct critic, staza s-a destrămat şi o minge de foc s-a format şi a fost proiectată în sus şi în afară, la o temperatură mai joasă, dar tot uriaşă. Mingea de foc a mai ars circa o oră înainte de a se prăbuşi din nou pentru a se stinge în cele din urmă.

Norul toxic din Bolton n-a putut fi explicat. Forţele aeriene au recunoscut că depozitaseră în subteran un surplus de materiale pentru piloţii din cel de-al Doilea Război Mondial, căşti, cizme şi geci din piele tăbăcită, şi s-a avut în vedere posibilitatea ca reziduurile chimice ale procesului de argăsire să fi fost responsabile de efectele medicale adverse.

Nici prezenţa diamantelor n-a fost explicată. S-a avansat teoria potrivit căreia fuseseră furate din Europa în ultimele zile ale războiului şi încredinţate unui intendent să le introducă în ţară clandestin, însă se pierduseră pe drum şi fuseseră trimise spre o destinaţie greşită.

După o serie de apeluri telefonice discrete de la Pentagon, atât cei de la FBI, cât şi agenţiile locale din Dakota de Sud au conchis că, în absenţa unor rămăşiţe care să poată fi identificate categoric drept umane, nu se putea deschide nicio anchetă criminalistică.

Două săptămâni mai târziu, Kim Peterson s-a mutat cu copiii într-o mică locuinţă închiriată din Sioux Falls, ca să fie mai aproape de tatăl ei şi bunicul copiilor. Nu era chiar o metropolă plină de viaţă, dar cel puţin de la fereastra bucătăriei putea să vadă diverse lucruri.

Patru săptămâni mai târziu, Susan Turner a fost detaşată în Afganistan. Elemente ale Unităţii 110 acţionau acolo, iar prezenţa ei era necesară. În ultima zi petrecută în Virginia, a pus vechiul dosar militar al lui Jack Reacher într-un plic kaki, pe care a scris *Retur la Comandamentul de Resurse Umane.* L-a lăsat în partea din faţă a pupitrului avariat, pe mijloc. Apoi a ieşit din vechiul birou de la Rock Creek, a închis uşa cu geam

mat, a păşit pe coridorul îngust acoperit cu linoleum, a coborât treptele din piatră, ieşind la maşina care o aştepta.

Va urma